

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

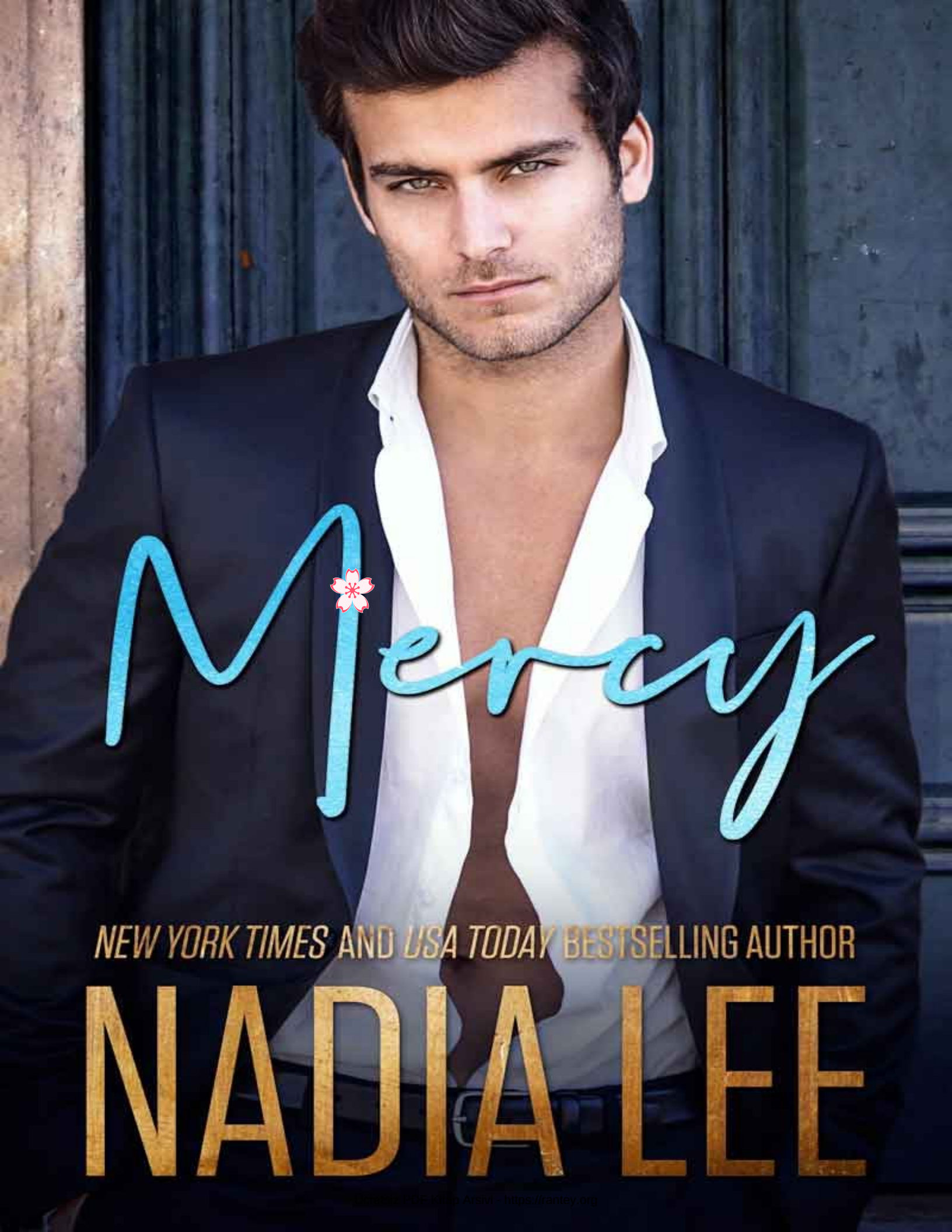
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A man with dark hair and light stubble, wearing a dark suit jacket over a white shirt with the top buttons open. He is looking directly at the camera. The background is a dark, textured wall. A small pink cherry blossom icon is placed on the letter 'e' of the word 'Mercy'.

Mercy

NEW YORK TIMES AND USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

NADIA LEE

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
  - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
  - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
  - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

İçindekiler

[Önsöz Birinci Bölüm](#)

[İkinci Bölüm](#)

[Üçüncü Bölüm](#)

[Dördüncü Bölüm](#)

[Beşinci Bölüm](#)

[Altıncı Bölüm](#)

[Yedinci Bölüm](#)

[Sekizinci Bölüm](#)

[Dokuzuncu Bölüm](#)

[Onuncu Bölüm On](#)

[Birinci Bölüm On](#)

[İkinci Bölüm On](#)

[Üçüncü Bölüm On](#)

[Dördüncü Bölüm](#)

[On Beşinci Bölüm](#)

[On Altıncı Bölüm](#)

[On Yedinci Bölüm](#)

[On Sekizinci Bölüm](#)

[On Dokuzuncu](#)

[Bölüm Yirminci](#)

[Bölüm](#)

[Yirmi Birinci Bölüm Yirmi](#)

[İkinci Bölüm Yirmi Üçüncü](#)

[Bölüm Yirmi Dördüncü](#)

[Bölüm Yirmi Beşinci Bölüm](#)

[Yirmi Altıncı Bölüm Yirmi](#)

[Yedinci Bölüm Yirmi](#)

[Sekizinci Bölüm Yirmi](#)

[Dokuzuncu Bölüm Otuzuncu](#)

[Bölüm](#)

.

[Otuz Birinci Bölüm](#)
[Otuz İkinci Bölüm](#)
[Otuz Üçüncü Bölüm](#)
[Otuz Dördüncü Bölüm](#)
[Otuz Beşinci Bölüm](#)
[Otuz Altıncı Bölüm](#)
[Otuz Yedinci Bölüm](#)
[Otuz Sekizinci Bölüm](#)
[Otuz Dokuzuncu](#)
[Bölüm Kırkinci Bölüm](#)
[Kırk Birinci Bölüm Kırk](#)
[İkinci Bölüm Kırk](#)
[Üçüncü Bölüm Kırk](#)
[Dördüncü Bölüm Kırk](#)
[Beşinci Bölüm Kırk](#)
[Altıncı Bölüm Kırk](#)
[Yedinci Bölüm Kırk](#)
[Sekizinci Bölüm Kırk](#)
[Dokuzuncu Bölüm](#)
[Elli-Bir Kırk İkinci](#)
[Bölüm Kırk Üçüncü](#)
[Bölüm Kırk Dördüncü](#)
[Bölüm Kırk Beşinci](#)
[Bölüm Kırk Altıncı](#)
[Bölüm Kırk Yedinci](#)
[Bölüm Kırk Sekizinci](#)
[Bölüm Kırk](#)
[Dokuzuncu Bölüm Elli](#)
[Bölüm Elli Birinci](#)
[Bölüm Elli İkinci](#)
[Bölüm Elli Üçüncü](#)
[Bölüm Elli Dördüncü](#)
[Bölüm Elli Beşinci](#)
[Bölüm Elli Altıncı](#)
[Bölüm](#)
[Nadia Lee'nin](#)
[eserleri Nadia Lee](#)
[hakkında](#)
[Telif](#)

Merhamet

Nadia Lee

Nadia Lee'nin Diğer Eserleri

Milyarderin İddiası Düeti

Kitap 1: *Takıntı*

Kitap 2: *Kurtuluş*

Sweet Darlings Inc. Serisi

Kitap 1: *Komşumdaki Adam*

Kitap 2: *O Seksi Yabancı*

Kitap 3: *O Vahşi Oyuncu*

Milyarderlerin Uygunluk Evlilikleri Serisi

Kitap 1: *Bir Hollywood*

Anlaşması Kitap 2: *Bir*

Hollywood Gelini Kitap 3:

Uygunsuz Bir Anlaşma

Kitap 4: *Uygunsuz Bir Gelin*

Kitap 5: *Uygunsuz Bir Son*

Kitap 6: *Olası Olmayan*

Anlaşma Kitap 7: *Olası*

Olmayan Gelin Kitap 8: *Son*

Anlaşma

Pryce Ailesi Serisi

Kitap 1: *Milyarderin Sahte Kız Arkadaşı* Kitap 2:
Milyarderin Tatil Takıntısı Kitap 3: *Milyarderin*
Gizli Karısı
Kitap 4: *Milyarderin Unutulmuş Nişanlısı* Kitap 5:
Milyarderin Yasak Arzusu Kitap 6: *Milyarderin*
Tatil Gelini

Milyarder Tarafından Baştan Çıkarılan Serisi

Kitap 1: *Milyarderin İntikamı* Kitap 2:
Milyarderin Takibi Kitap 3:
Milyarderin Bebeği
Kitap 3.5: *Milyarderin Aşkı* Kitap 4:
Milyarderin Skandalı Kitap 5:
Milyarderin Sırrı

En son kitaplarımla ilgili bildirimler almak istiyorsanız, lütfen
www.nadialeee.net/vip adresinden VIP Listeme katılın!

VIP üyelerime.

Birinci Bölüm

Anthony

Kapı açıldığında, bir an için Ryder'ın günlük kontrolü için uğradığını sandım. Onunla uğraşmak istemediğimden, Ivy'nin yastığını kucaklayarak kanepede kaldım. Sonra, uykusuz kafamın dişlileri bir şekilde dönmeye başladı ve Ryder'ın gelmesi için sabahın çok erken olduğunu fark ettim. Ayrıca benim evimin anahtarı da yoktu.

Kalkıp girişe doğru yürüyorum. Gözlerim bulanık ve kum dolu, ama Ivy'yi görünce neredeyse tökezliyorum.

Harika görünüyor. Çilek rengi altın saçları yüzünü ve omuzlarını çevreliyor. Etkileyici, ifade dolu gri gözleri. Güzel şekillendirilmiş yüzü.

Kafam bunu uydurmuyor, değil mi? Parmak uçlarımdan ve ayak parmaklarımdan başlayan acı verici, karıncalanma hissi ve titreme başlıyor. Gördüklerimin gerçek olup olmaması ne önemi var? Bu çok güzel bir halüsinasyon. Onu görebilirim, hiçbir şeyin önemi kalmaz.

Aniden duruyorum. Genelde illüzyonlar çok yaklaşıncaya yok olmaz mı? Çöldeki seraplar hep öyle olur, kaybolanları su vaadiyle cezbeder, sonra yaklaşıncaya yok olurlar.

Ivy'yi bu mesafeden görmek sorun değil. Bunu kabul edebilirim. Hiç yoktan iyidir.

Aniden, arkasında başka bir kadın fark ettim. "Ivy"nin yakıldığı günden beri görmediğim bir yüzü görünce içim buz kesti.

—Annem.

Neden benim beynim de onu hayal ediyor? Onun, Ivy ve benim yanımda olmasını en son istediğim kişi olduğunu bilmiyor mu? Annem bizi hiç onaylamadı. Şimdi de onaylamayacaktır.

Annem değişmedi. Zarif ve güzel yüzünde yeni kırıksıklıklar yok, narin küçük burnu ve yeşil ve mavi gözleri

yakalamak ve oynamak istediği bir kelebeği fark eden uyanık bir kedi gibi dünyayı inceliyor. Hâlâ çok zayıf ve giydiği mavi tulum bu gerçeği gizleyemiyor. Benim serada yetişen çiçeğim annem, her zaman en ufak bir zorlukta solup gidecekmiş gibi görünüyor. Ama şu anda, bir iki diken saklıymuş gibi görünüyor.

Yavaş yavaş, zihnim ayrıntıları algılıyor ve halüsinasyon görmediğimi anlıyorum. Annem gerçekten burada... benim antremimde.

Neden? Son on sekiz yıldır benimle iletişime geçmedi. Avrupa'da okurken ona gönderdiğim mektupları okumayı reddetti. Her biri açılmadan geri gönderildi. Princeton'dan mezun olduktan sonra eve döndüğümde, varlığını tolere etti, ama eve döndüğüm için benden nefret etti. Dökülen kanım yüzünden benden ne kadar nefret ettiğini açıkça belli etti.

Yanımdan geçip oturma odasına gider, beyaz Steinway piyanonun kenarını eliyle okşar, sonra kapağını açar ve içini, telleri inceler.

Aniden, Ivy'nin varlığından hiç şaşırمامış gibi görüldüğü aklıma geliyor. Annem Ivy'nin ölmediğini zaten biliyor muydu? Ne zaman yeniden bağlantı kurdular? Ivy beni hayatından sürdürdüğü sırada mı?

Bu olasılık beni paniğe kapılmaya itti. Annem benden nefret ediyor. Ivy'nin öldüğünü kabullenmeye çalışırken cenaze töreninde söylediği sözleri asla unutmayacağım.

Demek ki o kadar da özel biri değilmiş.

Ivy bana ihtiyatlı ve çelişkili gözlerle bakarken, hayatımda ona ihtiyacım yok. Çok mu geç kaldım? Annem Ivy'yi bana karşı kıskırtmış mıydı?

"Anne," diyorum dikkatlice, kafamın daha net olmasını dileyerek. Hata yapma lüksüm yok, özellikle Ivy izlerken. "Burada ne yapıyorsun?"

Bakışları baştan aşağı beni süzer. Eskisi gibi boş ve soğuktur. Artık buna bağışık olmam gerekirdi, ama yine de içimdeki bir şeyi birazcık buruşturacak güce sahiptir.

Çünkü onun hor görmesini hak ediyorsun. Katherine'i sen öldürdün.

Bankta kalan müzikleri düzenler, sonra odada dolaşarak dekorasyonları inceler. "Gelini tebrik etmek için,"

diyor sonunda. "Sam öldüğüne göre artık yalnız kaldı. Oğlu ise tabii ki bir aptal."

Yani Peachers'lara olan nefreti, onlara yatırım yapmış olsa bile, hiç değişmemiş.

"Her gelinin bir anne figürüne ihtiyacı vardır."

Sözleri, sanki biri üzerime bir kova buzlu su dökmüş gibi titrememe neden oluyor. *Anne figürü mü? Ivy için mi?* Saçma. Ivy'nin ölmediğine alışmış olsa bile, Ivy'yi benim layık olmadığımı ikna etmek için elinden gelen her şeyi yapmalı. Ve yalanlarımla kazdığım mükemmel mezar göz önüne alındığında, annemin bunu yapmakta zorlanmaması gerekir. Ivy bir şekilde bana geri dönmeye karar verse bile, annem öfkeli olmalı.

Oysa o çok soğuk, çok sakın, sanki seçmelerde repliklerini okuyan acemi bir oyuncu gibi.

"Sen onun annesi değilsin," diyorum, içimde karışıklık ve ihtiyat savaşıyor.

"Sadece onu resmi olarak evlat edinmediğim için." Sesindeki soğukluk daha da artar.

Ivy irkilir, sonra şok içinde annesine bakar.

Ivy'ye ulaşp annemin ona verdiği bariz rahatsızlıktan onu korumak istiyorum, ama annemden de gözlerimi ayırmaya cesaret edemiyorum. O, Ivy'ye olan sevgisini göstermek için bunu söylemiyor. Bu sadece bir bahane. Annem, sekiz yıl boyunca Ivy'yi evlat edinmek için hiçbir çaba sarf etmedi, çünkü Ivy, annemin ne kadar güzel göstermeye çalışsa da, Katherine'in yerini doldurmaktan başka bir şey değildi. Katherine ölmeseydi, annem Perry amcamın ölümünden sonra Ivy'yi almaya gitmeyebilirdi.

"O artık yirmi yedi yaşında," diyorum. "Evlat edinmek için çok geç."

"Sen olmasaydın, sevgiyle bakacağım bir kızım olurdu," diyor soğuk bir sesle.

Her zaman bu noktaya geliyoruz: onun asla affedemeyeceği günah. Ben de bunu unutamıyorum ve kendimi affedemiyorum. Anılar zihnime hücum ediyor. Katherine'in kısa, hırıltılı nefesleri. Çok sevdiği şekerin çikolata nane kokusu. Kalbi hızla atıyor, gövdesinde açtığım küçük delikten daha fazla sıcak kan akıyor. Ellerimi üzerine bastırıp kanamanın durmasını diledim, ama durmadı. Daha fazla

daha fazla kan akıyordu. Bu kadar küçük bir kızın bu kadar çok kanı olabileceğini kim bilebilirdi?

Aniden, midemde bir yanma hissettim. Ivy'ye hızlıca bir bakış attım, tepkisini ölçmek için. Öğrenecek mi?

İkimize de bakıyor, gözleri bir oraya bir buraya kayıyor. Muhteşem yüzünde düşüncelerin dans ettiğini görebiliyorum ama pek bir şey belli etmiyor.

"Ah be, kahveye ihtiyacım var," diye Harry'nin sesi üst kattan geliyor.

Mükemmel zamanlama. Ona acele etmesini söylüyorum.

"Hadi, uykucu. Seni buradan çıkaracağım..." Merdivenlerin altına ulaştığında sesi kesiliyor. "Vay canına! Anne!"

Benden farklı olarak, o duş almış ve UCLA tişörtü ve kot şortuyla şık görünüyor. O koşarak annesine sarılırken ben biraz rahatlarım. O annesinin en sevdiği çocuğu ve annesi onun önünde nadiren kaba davranır.

"Vay canına," diyor. "Los Angeles'a geleceğini hiç söylememiştin. Beni özledin mi?"

Annemin yüzü yumuşar. "Tabii ki seni özledim, ama Tempérane'den her ayrıldığımda sana nereye gittiğimi söylemem gerekmediğini düşünüyorum."

Elini onun yüzüne koyar ve yıllar önce yaptığı gibi yanağına öpücük kondurur. Artık beni rahatsız etmemesi gerekir, ama bu hareket hala göğsümde küçük bir sızı yaratır.

Harry'nin gülümsemesi aşırı parlak. "Ama bana söyleseydin, seni havaalanından almaya gelirdim! Şimdi beni kötü bir evlat yaptın."

O, çakıl taşlarının üzerinden akan berrak bir dere gibi gülüyor. "Asla. Sen bir annenin isteyebileceği en mükemmel oğulsun."

Sözleri jilet gibi keskin. On sekiz yıl önce bana en iyi oğul derdi. Harry'yi gerçekten kıskanmıyorum, sadece kendim için üzülüyorum, artık buna alışmış olmam gerekse de. Reddedilmiş bir oğul asla iyi olarak nitelendirilemez.

Harry elini saçlarına sokar ve hafif bir utançla başını eğirir. "Biliyor musun, açlıktan ölüyorum. Buzdolabında yiyecek hiçbir şey yok," der, ama dün gece buzdolabını sevdiği şeylerle doldurmuştu.

"Bu iyi değil. Kahvaltı en önemli öğündür." Annem bana suçlayıcı bir bakış atar.

Sadece ona bakıyorum. Beni suçlamakta haksız değil, çünkü günlerdir yemek, uyku ya da başka hiçbir şey umurumda değil.

Harry'nin gülümsemesi daha da parlaklaşır. "Aynen öyle! O zaman neden gidip lezzetli bir şeyler yemiyoruz? Sen ısmarla." Kolunu onun omzuna dolamıştır.

"Ben ısmarlıyorum?"

"Ben sadece fakir bir üniversite öğrencisiyim." Ona köpek yavrusu gibi bakıyor. "Lütfen?"

Mutfağa bakarak bir şey istiyor gibi görünüyor, ama sonra gülümsüyor. "Peki. Ne istersen." Elini okşuyor.

Sonunda, diye düşündüm.

Onu dışarı çıkarırken, başını çevirip "*İyi şanslar*" der. Kapı arkalarından kapanır. Ancak gerginlik azalmaz.

Sadece ihtiyatlılıktan umutsuz bir özleme dönüşür.

Ivy buraya geldiğinden beri tek kelime etmedi. Ve tüm Awkward Family Act'ı izledi. Ne düşünüyor acaba? Onu anlamak zor. Ben çok yorgun ve gerginim, mantıklı düşünemiyorum. Ama aklımdan geçenler iyi şeyler olamaz. Durum tersine olsaydı, ben de kesinlikle iyi olmazdım.

Kendime bakıyorum. *Kahretsin*. Berbat görünüyorum. İki gündür duş almadım ve bunu yapmamın tek nedeni Harry, TJ ve Ryder'ın beni banyoya sürükleyip zorlamalarıydı. Ivy'yi göreceğime karar verdim, bu yüzden içim çürümüş et gibi hissetsem de belki de temiz görünmeliyim. Gerçi bunun bir faydası olmadı, çünkü hiçbir açıklama onun fikrini değiştiremezdi.

Eğer buradaysa... belki konuşmak istiyordur. Ona verdiğim bahaneden daha iyi bir bahane bulmam için bana bir şans daha verir.

Derin bir nefes almaya başlar, bakışları kapıya doğru kayar.

Hayır. Endişe boğazımı sıkıştırır. Onu burada tutmanın bir yolunu bulmalıyım.

Mutfağı işaret ediyorum. "Kahve ister misin? Hemen hazırlayabilirim."

Başını sallamaya başlar, sonra fikrini değiştirir. "Tabii. İsterim."

Karnımdaki düğümler biraz gevşer. "Tamam."

Mutfağa gidip makineyi çalıştırıyorum, ellerim hafifçe titriyor, çekirdekleri yuvaya döküyorum. Kahve makinesi çekirdekleri öğütüyor, mutfağı acı ve tatlı bir kokuyla dolduruyor.

Kısa süre sonra, iki fincan mükemmel sıcak kahve damlıyor. Ivy'ye ne söyleyeceğimi düşünürken, sanki hayatımın en önemli göreviymiş gibi dikkatlice kahveyi döküyorum. Ivy kızgın ya da üzgün görünmüyor. Aslında, annem, Harry ve benim aramda az önce tanık olduğu tuhaf olaylara rağmen oldukça sakin görünüyor.

Kahveyi kabul etmesi iyi bir şey, değil mi? Harry dün gece ne satın aldı acaba? Umarım ona kahvaltı ya da başka bir şey ikram edebilirim, böylece daha uzun kalır.

Kupasını ona doğru itiyorum. Küçük bir yudum alıyor. "Mmm. Güzel."

"Beğendiğine sevindim. Bobbi nerede?" Ivy'ye göz kulak olması için ona para ödüyorum. Görevini ihmal etmese iyi olur.

"Arabasında bekliyor. Beni kendi başıma bıraktığından endişeleniyorsan, beni lobideki asansöre kadar getirdi. Seninle biraz yalnız kalmak istediğimi söyledim."

Sanırım sorun yok, özellikle de Ivy'nin rahatça konuşmasını sağlayacaksa.

"Demek... O senin annen."

"Evet."

Ivy'nin bu sahneyi görmesinden nefret ediyorum. Aşırı dramatik ya da çılgınca bir şey değildi, ama annemin bana karşı duyduğu küçümseme ve soğukluk çok açıktı. Kahretsin. Bu, Ivy'nin benimle birlikte olmaya isteksizliğini daha da artıracak. Sonuçta, kendi annem tarafından reddedilip bu şekilde davranılmak için ne kadar kötü bir insan olmam gerekir?

"Aşağıda lobide karşılaştık. Seni görmeye geldiğini sandım ve zamanını bölmekten rahatsız oldum. Ama öyle görünmüyor." Ivy kaşlarını çatı.

"Ailem beni reddetti. Bu bir sır değil," diyorum, kaçınılmaz olana boyun eğerek. Bunu hiç konuşmadık. Ivy bu konuyu hiç açmadı, ben de bahsetmedim. Neden reddedildiğimi açıklamak için, Ivy'ye geçmişimin karanlık yönlerini anlatmam gerekirdi.

Ivy'ye geçmişimin karanlık yönlerini anlatmam gerekir. Bunu yapmak istemiyorum. Bu olaydan paçayı kurtarmamın tek nedeni - ve annem bunun bedelsiz olduğunu açıkça belirtti - kovuşturma için çok geç olmandı.

"Ben Temp rane'deyken de öyle miydi?"

Ona cevap veremediğim için, lekeli geçmişim hakkında konuşmaktan rahatsızlık duyarak kısa bir süre gözlerimi kaçırdım. "Bilmiyorum. Sen oradayken ben Avrupa'da okuyordum."

"Neden birdenbire beni evlat edinmek istediğini söylüyor? Daha önce beni evlat edinmeye çalışmış ve bir şekilde istediği gibi olmamış mıydı?"

"Sanmıyorum. Ailem zengin ve çok nüfuzlu. İstedeiği kadar ocuk evlat edinebilirdi. Babam umursamazdı." Katherine'in ölümüyle annemin kalbinde açılan yarayı kapatmak için her şeyi yapardı. Annemin kırılğan duygusal durumu onun en büyük endişesidir.

Ivy yine sessizleşir, yüzünde düşünceli bir ifade belirir.

Onu aceleye getirmiyorum. Gördüklerini ve öğrendiklerini sindirmesine izin veriyorum. Fazla konuşup aptalca bir şey söylemek istemiyorum, örneğin neden artık birlikte olmadığımızı hatırlatmak gibi. Yine de, her geçen saniye sınırlarım daha da geriliyor. Çin su işkencesinden daha kötü. Sol başparmağım seğirmeye başlıyor.

Bu durumun pek çok farklı sonucu olabilir.

Senden nefret ediyorum.

Bir daha bana yaklaşma.

Sen aşağılıksın ve bunu bilmeni istiyorum.

Vay canına, sandığımdan çok daha ktsn; yoksa annen neden senden bu kadar nefret etsin ki?

Öte yandan, Ivy buraya kadar gelip benden ne kadar nefret ettiğini söylemek zorunda değildi. Belki bana sarılır ve ayrılmakla hata ettiğini söyler. Beni sevdiğini ve bir an önce evlenmemiz gerektiğini söyler.

Evet, tabii.

Artık sessizliğe dayanamıyorum.

"Annem hakkında konuşmak ister misin?" diye soruyorum. Belki ister. Benim ailem hakkında mümkün olduğunca konuşmaktan kaçınmam, onun bu konuyu hiç düşünmediği anlamına gelmez. "Eğer bu yüzden

buradaysan, konuşabiliriz." Ivy'yi mümkün olduğunca uzun süre burada tutmak için her şeyi yaparım.

Şaşırmış görünüyor. "Hayır. Aslında, buraya gelmeye karar verdiğimde aklımda o yoktu bile."

Biraz rahatladım, ama bu rahatlık uzun sürmedi. O zaman Ivy'yi buraya getiren neydi? İki gün önce özür dilemek ya da işleri yoluna koymakla ilgilenmiyordu. Bir yanım onun fikrini değiştirmiş olmasını umsa da, kaderin nadiren bu kadar nazik olduğunu biliyorum.

Ama... şimdi buraya geldiğine göre, onu gitmesine izin vermem. Bir daha olmaz.

"Bunu çok düşündüm," diyor yavaşça. "Kendime, en ufak bir pişmanlık bile duymayacağımı sorup durdum."

Derin bir nefes aldı.

Diyelim ki çok pişmanlık duyuyorsun. Diyelim ki geri döneceksin, sırf beni dövmek için olsa bile.

"Cevap veremedim, bu da demek oluyor ki, bunu bir şekilde düzeltebilir miydik diye hep merak edeceğim. Bunu aşip mutlu olabilir miydik diye."

Yanlış mı duydum diye merak ederek ona bakıyorum. Bu daha önce de olmuştu, Ivy "öldükten" sonra, her genç çilek sarısı saçlı kızıdan geçtiğimde onu gördüğümü sanıyordum... ya da benzer bir ses duyduğumda. Nasıl olur da tam da duymak istediğim şeyi söylüyor? Böyle bir mucize bir daha olamaz. Olabilir mi?

Ama o, beni tokatlamak ya da saf olduğum için parmakla gösterip gülmek için ayağa kalkmıyor. Çenesini kaldırıp bana bakıyor. Bir bakışta gözleri parlak görünüyor, ama altında, kararsızlık ve korku hissedebiliyorum — yanlış bir karar verip kendini daha fazla acıya maruz bırakabileceğini. Ona bunları yaşattığım için kendimden nefret ediyorum. İstediğim bu değildi. Onu hak etmiyorum. Ama ona benim gibi birine kendini harcamaması gerektiğini söyleyecek kadar asil ya da fedakar değilim.

"Bu kolay değil, çünkü kırılan güveni duvarın deliğini yamalamak gibi düzeltemezsin. Ama emin olmak istiyorum," diyor.

Teşekkürler, teşekkürler, teşekkürler. "Her şeyi yapmaya hazırım," diyorum. Gözlerindeki belirsizliği ve korkuyu ortadan kaldırabilirsem, onun için kollarımı bile koparırım.

Bir an için dudaklarını sıkıştırıyor. "O zaman, bundan sonra birbirimize asla yalan söylemeyeceğimize söz verebilir miyiz, gerçeği söylemek ne kadar zor olursa olsun?"

Gerçek, tüm çıplaklığıyla çok çirkin olabilir. Annem bir nedenden dolayı şehre geri dönmüş, harekete geçmiş ve Ivy'ye beni benden uzaklaştırması için söyleyebileceği zehirli sözler...

Ama tek yol buysa, pazarlık yok. "Evet."

"Tamam. Bence bu ilk adım. Belki daha fazlası da olacaktır, ama geldikçe hallederiz."

"Teşekkür ederim," diyorum. Ivy yanımda olduğu sürece, her şeyi halledebiliriz.

dinlen.

Gülümsüyor. Küçük bir gülümseme, eskisi kadar parlak değil, ama yine de bir gülümseme. Onu kalbimde dünyanın en büyük hazinesi gibi saklıyorum.

"Duş almalısın," diyor, burnunu kırıştırarak. Ama sesi hafif ve nazik.

Kendime bakıyorum ve onun değerlendirmesine katılıyorum. "Bu senin dürüstlüğün mü?"

"Evet. Tony, kendine daha iyi bakmalısın. Kendine bunu yapmaya değmez." Bir an tereddüt eder, sonra ekler, "Acı çektiğini bilip geri döneceğimden değil."

Bir an duruyorum. Audrey'in sahte intihar girişimi gibi, benim de manipülatif olduğumu mu düşünüyor? Ivy'nin benim bir pislik olduğumu düşünmesi umurumda değil, çünkü öyleydim, ama bu konuda haklı değil.

"Bunu senin acıma ya da sempatini kazanmak için yapmıyorum, Ivy. Güneş kaybolsa ve dünya karanlığa gömsen ne olur sence? İnsanlar hiçbir şeyi umursar mı sence?"

"Tony..."

"Sen olmadan hayatımın bir anlamı yok."

Bana bakıyor. "Nasıl senin için bu kadar önemli olabilirim?"

Nasıl daha az önemli olabileceğini düşünebiliyor, anlamıyorum. Göğsümü yırtıp ona gösterebileceğim için, "Kuralımıza bağlı kalacağım, Ivy. Yalan söylemiyorum. Abartmıyorum." diyorum.

Ama koltuğumdan kalkmıyorum. Duş almam gerek, ama ya o ortadan kaybolursa? Ya tüm bunları hayal ediyorsam?

"Bunu bitirip seni bekleyeceğim," diyor, sanki tereddüt etmemin nedenini tam olarak biliyormuş gibi. "Henüz kahvaltı yapmadım. Duştan sonra bana yemek yedirmelisin."

Şimdi kalmak hakaret olur. Hızla yukarı koşuyorum. Buruşuk giysilerimi çıkarırken aynada yansımamı görüyorum ve başımı sallıyorum. Kan çanağı gözler. Bazı yerlerde dik duran, bazı yerlerde kafatasıma yapışmış saçlar. İki günlük sakal. Ivy'nin yerinde olsam, tiksinerik giderdim. Kendime daha iyi bakmamı söylemesine şaşmamalı.

Dişlerimi fırçalayıp, ağız gargarasıyla gargara yaparken duşu açıyorum. Ivy benim medeni bir insan gibi görünmemi istiyor, ben de öyle yapacağım. Sıcak suyun altına girip kendimi iyice yıkıyor ve tıraş oluyorum, böylece müzeden çıkmış bir Neandertal gibi görünmeyeceğim. Annemin ani ziyareti yüzünden endişeleniyorum ama bu düşünceyi kafamdan uzaklaştırıyorum çünkü sadece beni üzüyor. Eski, çirkin geçmişimi düşünerek Ivy ile ikinci bir şansımın keyfini bozmanın bir anlamı yok. Annemle daha sonra, Ivy yokken, özel olarak ilgileneceğim.

Suyu kapattıktan sonra kendimi kurulayıp, dağınık saçlarımı tararım. Saçımı kestirmem lazım ama şu anda bunun için yapabileceğim bir şey yok. Mümkün olduğunca çabuk berbere gitmeyi aklımın bir köşesine yazarım, sonra temiz kıyafetler giyerim — V yakalı bir tişört ve bol şort dahil.

Giyinme odasındaki aynada kendime bakıyorum. Ivy bana kendimi affettirme şansı verdiği sürece, bunu başarabilirim. Eskiden onun eşyalarının olduğu yerde boş askılar ve askı çubukları görüyordum. Bunlar yeniden dolacak ve son yapacağım şey olsa bile, ona bunu telafi edeceğim.

İkinci Bölüm

Ivy

Tony üst katta duş alırken, Bobbi'ye mesaj atıp, isterse günün geri kalanında izin alabileceğini söylüyorum. İstemediğini söylüyor ama ben ısrar ediyorum.

Onunla konuşacak çok şeyimiz var, hepsi özel konular. Seni bekletmek istemiyorum.

Oturup para kazanıyorum. Şikâyet ettiğimi duymayacaksın.

Onun profesyonel inatçılığına hayranım. *Öyleyse, istediğin gibi yap.*

Bir fincan kahve daha alıp, daha önce içeri girdiğimde Tony'nin uzandığı kanepede buruşuk yastığı fark ettim. Onun bu kadar kötü görünmesi beni şaşırttı.

Sam bana mavi elbiseyi anlattıktan sonra Yuna'nın yanında kısa bir süre kaldığımda da Tony berbat görünüyordu. Kendini olduğu gibi nadiren değer veriyor gibi görünüyor. Belki de bunun, onun iyiliğini hiç umursamayan annesiyle arasındaki gergin ilişkiyle bir ilgisi vardır.

Tüm hikayeyi bilmeden onların konuşmasını anlamaya çalışmak için sessiz kaldım, ama onun bana anne rolünü oynamaya karar vermesi tuhaf ve rahatsız ediciydi. Yukarı çıkarken, aynı asansörü paylaşırken, tek kelime bile etmedi, gözleri kat sayısını gösteren ekrana sabitlenmişti. Beni önemseyen bir kadının yapacağı bir davranış değildi. Sadece Tony'nin annesi olduğu için ve aralarındaki gerginliği daha da artırmak istemediğim için dilimi tuttum.

Ama Harry'ye olan ilgisi... *Vay canına.* Harry'yi severim ve onun gibi eğlenceli ve tatlı bir oğluna hayran olan herhangi bir anneyi hayal edebiliyorum. Ama Tony'ye daha acımasız davranamazdı. O bu etkileşimi soğuk bir şekilde izlerken, Harry çivilerle dolu bir minder üzerinde duruyormuş gibi görünüyordu.

Şimdi Margot'un hayatımızda fazla yer almayacağına seviniyorum. Tony'nin, anne babası düğünümüze gelmeyeceği için incinecek mi diye endişeleniyordum. Ama muhtemelen gelmeyecekleri için rahatlamıştır.

Tony aşağı indiğinde ikinci kahvemi neredeyse bitirmişim. Şimdi çok daha iyi görünüyor. Yüzü temiz tıraşlı, saçları ıslak ve geriye taranmış. Biraz uzun ama ona yakışıyor. Duş jeli ve şampuan kokuyor, bu koku kombinasyonu onda karşı konulmaz buluyorum. Biraz kilo vermiş olsa da, iyi beslenirse yakında tekrar kilo alacağına eminim. Onu şehirdeki tüm gurme restoranlara götürüp şişmanlatmak için deli gibi bir istek duyuyorum.

"Ee, kahvaltıda ne var?" diye soruyorum, eskiden olduğu gibi güzel ve sevgi dolu bir ortama yaklaşmaya çalışarak.

"Bilmiyorum." Diye somurtarak buzdolabının kapısına uzanıyor.

"Orada yiyecek bir şey var mı?" Market alışverişine çıktığını sanmıyorum. Ya da buzdolabını doldurmaya gelen hizmetçiye söyleyecek akıl sağlığı da yok.

"Harry birkaç şey getirdi." Tony, elini çenesine koyarak buzdolabının içindekileri inceliyor. "Ama yoğurt yok." Diye iç geçiriyor. "Somon füme ve simit nasıl olur? Ayrıca biraz domuz pastırması da kızartabilirim. Onun asla bitirmediği tek şey budur."

Yoğurt yemeyi tercih ederim, ama bunu söylersem Tony gidip yoğurt alacak ya da beni yemeğe çıkaracak ve ben buradan ayrılmak istemiyorum. Şu anda sadece ikimiz varız, konuşuyoruz ve durumu nasıl düzeltebileceğimizi düşünüyoruz. Dışarı çıkmak, dış dünyanın bize müdahale etmesi anlamına gelir ve bu hiç yardımcı olmaz. "Tabii."

Buzdolabından yiyecekleri çıkarır ve her şeyi düzenler. Her zaman ne yapması gerektiğini tam olarak bildiğini gösteren bir özgüvenle hareket eder. Bu beni her zaman büyülemiştir. Birçok insan özgüvenin seksi olduğunu söyler, ama Tony ile tanışana kadar bunun ne kadar doğru olduğunu anlamamıştım.

Onunla tanışana kadar birçok şey benim için kavramsal kalıyordu.

Aşk. Samimiyet. Özlem.

Her şeyden çok, aşkımızı ve yakınlığımızı geri kazanabilmeyi diliyorum.

Mutfağı kızartılan pastırmanın kokusu doldurur. "Yardımcı olabileceğim bir şey var mı?" diye sorarım.

"Hayır. Her şey yolunda." Kızarmış bagelleri, çırpılmış sade krem peyniri - sevdiğim tek tür - ve somon dilimlerini bir tabağa koyup tezgahın üzerine yerleştirir. Bir tabureye oturup pastırmayı beklerken, vücudunu hayranlıkla seyrederim. Her ne kadar zayıflamış olsa da, omuzları hala inanılmaz genişlikte, kalçaları dar ve bacakları kaslıdır. Ne kadar güçlü olduklarını da biliyorum. Sık sık beni sanki hiç ağırlığım yokmuş gibi taşırdı.

Sonunda, pastırma dilimlerini bir tabağa koyar ve bagel tabağının yanına yerleştirir. "Greyfurt suyu?"

"Tabii."

Bana servis yapar, sonra kendine bir bardak su getirir.

Mükemmel pişmiş pastırmayı ısıyorum. Tony'nin iki yarım bagel ve birkaç dilim somon füme yediğini izlerken içimi sıcak bir memnuniyet kaplıyor. Bir parça daha alırken, komaya girmeden önce de böyle kahvaltı paylaşır mıydık diye düşünüyorum. "Birbirimizi uzun zamandır tanıyoruz, değil mi?"

"Öyle bir şey," diyor, sesi biraz temkinli.

Gizlemek zorunda kalmaktan endişeli gibi görünmüyor. Ama benim nasıl tepki vereceğim konusunda endişeli gibi görünüyor. Cevabını beğenmezsem tekrar toparlanıp gideceğimi mi düşünüyor? Yoksa bana söylediği hiçbir şeye güvenmeyeceğimi mi düşünüyor?

Muhtemelen endişelenmesi normal. Ona inanmak benim için gerçekten zor, ama ona inanacağım. Aksi takdirde, geri dönmemiş olsam da olurdu.

"Nasıl tanıştığımızı anlatabilir misin? Ve senin aileni çok iyi tanıyor muyum?"

Tereddüt ettikten sonra şöyle diyor: "Princeton'dan mezun olduktan sonra eve döndüğümde tanıştık. Sen amcamın evlatlık kızıydın ve o öldüğünde ailem seni evlerine aldı."

Demek öyle. Benim anne babam sandığım insanlar... aslında değillermiş. Beklediğim kadar şok olmadım. Belki de içten içe, Iris Smith değilsem, Sam'in benim anne babam olduğunu iddia ettiği insanların da bu isim kadar sahte olduklarını bildiğim içindir. Bir an durup, aklıma bir şey gelmesini umarım, ama acı verici bir şekilde zihnim boş kalır.

"Annemle babam ne zaman öldü?" diye soruyorum, herkesin bildiği bu tür ayrıntıları bilmediğim için kendimden nefret ediyorum.

"On yaşındayken, sanırım? Onları erken kaybettin."

Tabağımdaki pastırmaya bakıyorum. Gözlerimi kapatıp, bir şeye odaklanmaya çalışıyorum... Tony'nin söylediklerini hatırlamamı sağlayacak herhangi bir şeye. Ama aklıma hiçbir şey gelmiyor. Neden kendi ailemi hatırlayamıyorum? Hatırlamam için yeterince önemli değiller miydi? Hala piyano çalabiliyorum. Tatiana ve Yuna'yı hatırlıyorum. Öyleyse neden onları hatırlayamıyorum?

Göğsümde öfke ve acı yükseliyor, parmaklarım seğiriyor.

"Nasıl öldüler?"

"Bir araba kazasında. Hava çok kötüydü ve kontrolü kaybettiler."

Bir araba kazası. Sam'in bana söylediği gibi. Bu yüzden mi, onlar hakkında yalan söylediğinde, tam bir yalan gibi gelmedi? "Onlar nasıl insanlardı?"

"Bilmiyorum." Tony biraz rahatsız görünüyor. "Annemin bir erkek kardeşi vardı, ama hiç birlikte vakit geçirmedik. Noel hediyeleri ya da kartları da gönderip almadık sanırım."

Ne garip. Margot'un düğünde annem rolünü üstlenmekte ısrar etmesinden, Margot ile annem ve babamın çok yakın olduklarını düşünmüştüm. Bana pek düşkün olmadığı belli. "Nasıl tanıştığımızı anlatır mısın?" diye soruyorum.

"Üniversiteyi bitirdikten sonra eve döndüm. Sen Harry ile Schubert'in Fantasie'sini çalıyorduk. O o kadar kötüydü ki, ben de oturup seninle birlikte çalmaya başladım."

Bu yüzden mi bu parçayı her duyduğumda kalbimin bir parçası kopuyormuş gibi hissediyorum? Bu, Tony ile felaketle sonuçlanan randevumuzdan sonraki gece bu parçayı birlikte mükemmel bir şekilde çalmamızı açıklayabilir. Ben onu ya da birlikte geçirdiğimiz zamanları hatırlamadığım halde benimle çalması onun için acı verici miydi acaba? Onun yerinde olsaydım, bu acıyı yaşarken çalabilir miydim, bilmiyorum.

Tony devam ediyor, aramızda olanlar hakkında daha fazla bilgi veriyor. Onun içindeki iyiliği nasıl gördüğümü ve bunu ne kadar nefret ettiğini, çünkü bunu hak etmediğini düşündüğünü anlatıyor.

Geçmişteki halim için üzülürken, Tony için de üzülüyorum. Düz ve gerçekçi bir tonla konuşsa da, eski bir yara hissediyorum.

O kadar parlak bir insan olduğu halde neden kendisi hakkında böyle düşünüyor? Yakışıklı, Princeton mezunu ve iyi, zengin bir aileden geliyor. Yirmili yaşlarının başında kendini yenilmez hissetmesi gerekirdi.

Bana karşı hisleri olduğunu kabul etmeye çok daha sonra başladı... sonra da bana sırlıslıkla aşık oldu. O benim ilk sevgilimdi ve neden ve nasıl olduğuna inanamıyordu.

"Heyecanlanmış ve onur duymuş olsam da, bunu hak ettiğimi düşünmüyordum. Daha iyisini hak ettiğini düşünüyordum."

"Bunu karar vermek bana düşmez miydi sence?" O her zaman benim kararlarımı sorgulardı. Öyleyse, benimle birlikte olmamak onun için daha kolay olmaz mıydı? Hammers and Strings'de karşılaştığımızda beni tanımıyor gibi davranabilirdi. Ben de farkına varmazdım. Bu olasılık omurgamdan aşağıya doğru buz gibi bir ürperti gönderdi.

Yakışıklı yüzünde hafif bir gülümseme beliriyor ve bu da trajik havayı daha da artırıyor. "Muhtemelen. Ama bu konuda kendi fikrim vardı."

"Bu konuda hiç kavga ettik mi?" Onun kendine bu kadar sert davranmasına izin vereceğimi sanmıyorum. Ya da onunla birlikte olma kararımı sorgulamasına izin vermezdim.

"Bunu yaptık çünkü bana beni sevdiğini söylemek istedin, ama ben sana izin vermedim. O zaman o dövme yaptırmaya karar verdin."

Yara izi olan bileğime bakıyorum. Zihnim kadar net... ve aynı derecede zarar görmüş. Üzüntü beni sarmalıyor. "Yuna sana göstermek için yaptırmamı söyledi."

O başını sallıyor. "Ama mutlu olmak yerine, çıldırdım."

"Neden?" Eğer birlikte yatıyorsak - ve görünüşe göre beni önemsiyormuş gibi görünüyor - dövmenin nesi sakıncalı olabilir ki? O zamanlar benim sevgimi istemiyor muydu? Ben çok yapışkan mıydım?

Hayır, ben karar veririm. Vakfın önünde ona onu sevdiğimi söylediğimde, peşimden koşarak gelip bana aynı şeyi söyledi. O sevgiyi kabul edip ifade edebilen biri. Ayrıca, ben kırılmamışken beni sevmediyse, şimdi de sevmesi için bir neden yok.

"Ben ailenin kara koyunuyum. Eğer çok yakınlaştaysaydık, her şeyi kaybedebilirdin."

"Ne gibi?"

"Mesela annemin desteğini."

Sanki bunun bir değeri varmış gibi? Harry ile ilgilenmediği zamanlar dışında, soğuk bir kibir yayıyor. Kimseye destek olacağını hayal edemiyorum. "Bana karşı nazikti mi?"

"Sana kendi kızı gibi davrandı."

Şüpheyi kaşlarımı kaldırıyorum. Beni gördüğüne pek sevinmiş gibi görünmüyordu. "Emin misin? Çünkü daha önce görüştüğümüzde pek de anaç davranmamıştı. Ve tören için annem gibi olmak istediğini söylemesi, şey... biraz tuhaf."

Acı yüzünü buruşturur. "Eskiden sıcakkanlı ve tatlı biriydi. Ama Katherine'in ölümünden beri öyle değil."

Bu isim duyunca enseme ürperdi. "O kim?" "Küçük kardeşim."

Nefesimi tutarak ona bakıyorum. Bir kız kardeşi olduğunu bilmiyordum. Ya da bunun annesini nasıl etkilediğini ve değiştirdiğini. Tony ile ilgili hiçbir makalede kız kardeşi hakkında bir şey yazmıyordu. Neden yazılmamış ki? Bu kadar gizli bir şey olamazdı, değil mi? Yoksa Katherine hakkında söylediğinden daha fazlası mı vardı?

"O çok güzel ve masumdu." Gözlerini kısa bir süre kapatır.

Ah, Tony. Yüzündeki ıstırap o kadar belirgin ki, sanki benim kendi ıstırabımmış gibi hissediyorum. Düşünmeden uzanıp elini sıkıyorum. Bir aile üyesini kaybetmenin acısını çok iyi anlıyorum. Acaba o ve Harry, hala çok acı verdiği için mi onun hakkında hiç konuşmuyorlar? Sonuçta, o çok genç yaşta öldü. Onun dolu dolu bir hayat yaşadığı düşüncesiyle bile kendilerini teselli edemiyorlar.

"Annem bizim birlikte olmamızı kabul edemiyordu. Bana iyi davranan herkese karşı her zaman...kötü tepki gösterirdi ve ben senin acı çekmeni istemedim. Bu yüzden dövme konusunda kötü bir kavga ettik. Sen çok kızgındın ve ben ne yapacağımı bilemedim çünkü dövmeler kalıcıdır. Sorunları çözmek için kalmak yerine tek başıma Los Angeles'a gittim. Belki sakinleştikten sonra dövmeyle ilgili bir çözüm bulabiliriz diye düşündüm. Ama bunun yerine..." Adem elması titriyor. "Sen öldün."

İrkilirim. İnsanların ne düşündüğünü bilsem de, bunu yüksek sesle duymak, soğuk suya dalmak kadar şok edici geliyor. İnsanların benim öldüğümü düşündükleri ve bunun için acı çektikleri fikri... kabullenmesi zor. Ölüm, bir kişinin hayatını etkilemek için onu alması gerekmez.

Tony devam ediyor: "Cesedi yakıp küllerini dağıttım. Eğer geride kalsaydım ya da seni Los Angeles'a götürseydim, asla öldürülmeyeceğini biliyordum."

Ürperdim ve içim acıyla doldu. Bunu yaşamak korkunç olmalıydı, özellikle de bir tartışmanın ardından ve ardından gelen suçluluk duygusuyla.

"Başka bir şey de olabilirdi," diyorum yumuşak bir sesle, onun bu yükü daha fazla taşımasını istiyorum. "Benim de hedef olabileceğimi söyledin. Öyleyse, başka bir yolla da bana ulaşabilirlerdi."

"Hayır." Beni kendine doğru çeker ve o kadar sıkı sarılır ki, şaşkınlıktan çığlık bile atamam.

Onu itmeye başlıyorum, ama ne kadar şiddetli titrediğini fark edince duruyorum.

"Bir daha böyle bir şey söyleme," diyor, sesi boğuk. "Kimse sana zarar vermeyecek, asla. Seni koruyacağım, Ivy. Bir daha kimse sana zarar veremeyecek."

Ses tonundaki yoğunluğun yarısı bile gerçekse, bunu yapmayacağını biliyorum. Bir an onun kollarında pasif kalıyorum, sonra yavaşça elimi kaldırıp sırtını okşuyorum. Onun aile hayatının bu kadar ortasında olduğumu ya da aramızdaki tartışmanın onda bu kadar etki bıraktığını bilmiyordum. Hafızamın zayıflığı, aramızda neler olup bittiğini tahmin etmemi ve anlamamı zorlaştırıyor, bu da beni rahatsız ediyor, ama aynı zamanda onun kaybettiği ve çektiği acılar için üzüntü ve sempati duyuyorum.

Ama bu, benim hakkımda uydurduğu yalanları da mazur göstermez. Ona söylediğim gibi, başıma başka bir şey de gelebilirdi. Tempérane'deki vur-kaç sürücüsünün hâlâ dışarıda olduğunu ve beni yakalamaya kararlı olduğunu kesin olarak bilemez. Bildiğimiz kadarıyla, sürücü bir hendeğe düşüp boynunu kırmış olabilir. Aynı zamanda, Tony'nin korkusunu ve suçluluk duygusunu şimdi daha iyi anlıyorum.

Ve onun benim zamansız "ölümümün" acısını bir daha yaşamasına izin vermek istemiyorum. Kendi iyiliğim için olmasa bile, onun iyiliği için güvenliğimi tehlikeye atacak hiçbir şey yapmayacağıma yemin ediyorum.

Üçüncü Bölüm

Anthony

Ivy ve ben günün geri kalanını sessizce geçirerek, hayatın ritmine geri dönüyoruz. Bobbi bize göz kulak olurken, buzdolabında doğru yiyeceklerin (meyve, yoğurt, sebze) olduğundan emin olmak için market alışverişine gidiyoruz. O bekar hayatının yemeklerini umursamadığını söylese de, ben umursuyorum.

Ivy eskisi gibi iş projelerinden bahsediyor ve ben de üzerinde çalışmam gereken ama çalışmadığım projelerden bahsediyorum. Ancak bu kolay değil. Eskiden aramızda olan derin duygusal bağ artık yok. Onun yerine, her an solup ölecekmiş gibi hissettiren kırılgan bir filiz kaldı. Ve yaptığım hatayı düzeltmek istiyorsam onu beslemem gerekiyor. Ivy artık bana karşı bir şey hissetmiyorsa kalmayacaktır.

Akşam yemeğinde, annemle nasıl tanıştığını soruyorum, durumu daha iyi anlamam gerekiyor. "Lobide karşılaştığını söylemiştin...?"

"Evet," diyor Ivy. "Onu ilk kez görmemiştim ama."

Korku kalbimi sıkıştırıyor. Annem, ayrıldığımız sırada Ivy'ye yaklaşıp beni terk etmesini mi sağlamaya çalıştı? "İlk kez ne zamandı?"

"Sam'in cenazesinde."

Yumruk yemiş gibi hissediyorum. Annem neden Sam'in cenazesine katılsın ki? "Sana bir şey söyledi mi?"

"Konuşmadık ve onun senin annen olduğunu bilmiyordum."

Ama annem Ivy'yi tanımış olmalı. Neden cenazede bana ya da Ivy'ye bir şey söylemedi? Yoksa annem Ivy'yi köşeye sıkıştırıp bana düşman etmek mi istiyordu?

Hayır. Bu mantıklı değil. Öyle olsaydı, düğüne yardım etmeyi teklif etmezdi.

O zaman onun planı nedir? Bana karşı hisleri değişmedi. Bana önemsiz biriymişim gibi davranırken, Harry'ye anne sevgisiyle yaklaşıyordu. Ivy ile olan ilişkiyi mahvetmek için burada olmak zorunda. Onun amacının ne olduğunu bilmiyorum ve bu da endişemi artırıyor.

*Anne, hayatımdaki tek mutluluğu mahvetmeye mi çalışıyorsun?
On sekiz yıl sonra hala bunu unutamıyor musun?*

Ivy ağzını sildi. Sipariş ettiğimiz Meksika yemeği lezzetliydi ama çok dağınıktı. "Julie'ye gitmem lazım."

İlk tepkim, aniden kalkıp onunla kapı arasına girmek oldu. Onu tutmak için bileğini tutmadan önce kendimi durdurdum. Bu sabah geri döndüğünden beri onu üzecek bir şey söylediğimi veya yaptığımı sanmıyorum, bu yüzden bu sefer mücadele etmeden gitmesine izin vermeyeceğim. Son iki haftayı tekrar yaşayamam.

"Neden?" diyorum sert bir sesle.

"Eşyalarımı almam lazım."

Eşyalarını mı? Bu sabah valizini getirmediğini fark edince omuzlarım gevşiyor. "Bunu yapmak için başka birini gönderemez misin?"

En son istediğim şey, onun gözümün önünden kaybolması... özellikle de Julie'nin evinde. Julie beni pek sevmez. Ivy'yi kalmaya ikna edebilir, benimle ilişkimizi düzeltme gibi çılgın fikrini unutmasını sağlayabilir.

"Gitmeliyim. En kolayı bu," diyor.

Başımı sallıyorum. "Seninle geleceğim." Aramızdaki bağ hala çok kırılgan. Julie'nin onu, istemeden de olsa, bozmasına izin veremem. Ivy'nin bana verdiği şansı kaçırmayacağım ve hiçbir şey onu elimden alamayacak.

"Sorun değil. Bobbi benimle gelebilir."

Bobbi başını sallıyor. "Benim için sorun değil."

"İsrar ediyorum."

Ivy tereddüt eder, sonra başını sallıyor. "Tamam. Ama sen benimle gelsen de gelmesen de buraya geri döneceğime söz veriyorum."

Ellerimi ceplerime sokarım, aniden rahatsız olurum. "O kadar şeffaf mıyım?"

Kafasını sallıyor. "Artık seni daha iyi anlıyorum." Sakin bir nefes alırım. Daha iyi anlamak iyi bir ilk adımdır.

Bobbi elimde tuttuğum anahtarları bakar. "Benim arabamla gidersek daha kolay olur," der.

Doğru. Onun Escalade'i benim Audi cabrio'mdan daha büyük ve TJ'yi izin gününde aramak istemiyorum. "Tamam. Öncü ol."

Garaja inip Escalade'ye biniyoruz.

"Onu sözleşmeden ne zaman serbest bırakacaksın?" diye soruyor Ivy, sesi arabada zar zor duyuluyor.

"Artık tehlike altında olmadığında," diye cevaplıyorum.

"Katil ölmüş olabilir mi sence? Uzun zaman oldu." "Hayır. Sam'in ölümü bunu kanıtlıyor." Sadece Jill olsaydı, bunun münferit bir olay olduğuna kendimi ikna edebilirdim.

bunun münferit bir olay olduğuna kendimi ikna edebilirdim. Kötü şans. Ama ikisi de aynı gece ölmüş?

"Polis bunun sadece bir kaza olduğunu düşünüyor. Buradaki insanlar yağmurda zaten kötü sürüyorlar."

Kafamı sallıyorum. Ivy'nin güvenliğini tehlikeye atacak bir durumda içgüdülerimi görmezden gelemem.

O içini çekiyor. "Yani katili asla yakalayamazsak..."

Bu ihtimal düşünülemez. "O zaman o sonsuza kadar seninle kalacak, ama bu olmayacak." Tüm iyiliklerimi kullanacağım... ve bu adamı yakalamak için kime borçlu olursam olacağım.

"Neden olmasın?"

"Çünkü o piçi yakalayacağım. Senin korku içinde yaşmana izin vermeyeceğim."

Ivy özgürce uçmak için yaratılmıştır. Hayatını kaygısız bir neşeyle yaşamak için.

"Sadece... dikkatli ol," diyor. "Senin incinmeni istemiyorum. Sürekli tehlikede olanın ben olduğumu söylüyorsun, ama eğer gerçekten hedef ben isem, sen de yolumda duruyorsan, sen de hedefsin."

Biraz gülümserim, dokunulmuş ve umutluyum. Endişeleniyor. Bu, beni affetmeye daha yakın olduğu anlamına gelir, değil mi? "Kendime bakabilirim."

"Yine de."

"Ve TJ var. Ama en önemlisi, senin için sonsuza kadar yaşayacağıma söz veriyorum."

Bana küçük bir gülümseme atıyor. "Sözünü tutmanı bekleyeceğim."

Julie'nin lüks dairesine vardığımızda, aramızdaki hava oldukça hafiflemişti. Ivy'yi takip ederek Julie'nin evine girdim, bir kavgaya hazırdım. Julie'nin benim hakkımda ne tür kötü şeyler söylediğini bilmeden arabada bekleyemezdim.

İçeri girip sadece Julie'yi değil, Byron Fucking Pearce'ı da gördüğümüzde doğru kararı verdiğimi anlıyorum. O burada ne arıyor?

Ivy'nin hatırı için düşmanlığımı gizlemek için elimden geleni yaparken, iğrenç derecede yakışıklı yüzüne, benim dağınık saçlarımın aksine, yakın zamanda kesilip şekillendirilmiş kumral saçlarına bakıyorum. Rahat bir gömlek ve pantolon giymiş, dünyanın çoğu sorununa kayıtsızlıktan doğan bir tür haklı zarafet yayıyor.

Ivy durur, sonra gülümser. "Merhaba, Byron."

"Merhaba, Rizzy." Gözleri bana ölümcül bir bakış atar. Yapabilseydi, beni şişleyip ateşin içine atardı. "O burada ne arıyor?"

Ben ona alaycı bir cevap veremedim, Ivy, "Eşyalarımı almama yardım etmek için." der.

"Ben de yapabilirim," diyor Julie.

Aynı anda Byron, "Yani ona geri döneceksin?" der.

Ivy iç çeker. Dişlerimi gösteririm, bölgesini koruyan bir kurt gibi.

"Kararını verdi, Pearce." *Çenenin kapat yoksa bir dahaki görüşmemizde çenenin kırarım.*

Julie, Ivy'nin bileğini tutup onu başka bir odaya çeker, beni ve Byron'ı geride bırakır. "Uslu dur! Emlak yöneticisi pisliğin teki ve kıldığın her şeyi depozitomdan kesecek!" der ve kapıyı kapatır.

Byron'a bir çift mor göz yapabilseydim, onun depozitosunun üç katını ödemekten çekinmezdim. Yüzündeki vahşi ifadede, bu duygu karşılıklı.

"Dün gece yalvardın mı? Yoksa... Hayır, buldum! Tüm parayı devrettin. Sunabileceğin başka bir şey yok ki," diye alaycı bir şekilde sorar Byron.

Gülümsüyorum. "En azından miras savaşını kaybeden ben değilim." "Sadece mirastan mahrum bırakıldığın için."

Demek böyle olacak. "Doğru. Öte yandan, kardeşimle kırıntılar için kavga etmek zorunda olan birinin aksine, ben kendi servetimi kazanacak kadar akıllıyım."

Byron'ın boynu donuk kırmızıya döner. "Kız arkadaşın başka bir adamı öpüyorsa, bu seni rahatlatır herhalde."

Kendimi tutamadan irkildim. *Neyden bahsediyor bu adam?* Herkes eski sevgililerimi umursamadığımı bilir...

Dur. *Ivy mi?* "Benimle tanışmadan önce ne yaptığı umurumda değil."

"Tanışmadan önce mi?" O gülüyor. "Hayır, dünden bahsediyorum. Dudakları gerçekten çok yumuşak ve duyarlı. Lezzetli de. Kiraz ve karamel gibi."

Kırmızı bir perde gözlerimin önüne çöküyor sanki. Bu adamın burnunu kırmak ona az gelir. Kendi dişlerini yediririm ona.

Julie'nin kardeşini hamburger eti haline getirmek Ivy'yi kesinlikle çok etkileyecektir. Bundan sonra neden seninle sonsuza kadar birlikte olmak istemesin ki? Küçük bir ses benimle alay ediyor.

Bu sinir bozucu sesin haklı olduğunu bilerek derin bir nefes alıyorum. Ivy, Byron'ı neden dövmek zorunda kaldığımı asla anlamayacaktır.

Dişlerimi gösteririm. "O kadar çabuk bana geri dönmesi için berbat bir öpüşen olmalısın. Seni dövmeyi düşünüyordum ama sanırım sana teşekkür etmeliyim."

Yüzündeki kendini beğenmişlik kaybolur. Kafamda Byron ve Ivy'nin öpüşüp sarılma görüntüleri olmasaydı gülerdim. *Kiraz ve karamel.* Kimse, özellikle de Byron, onun tadının nasıl olduğunu bilmemeli.

Kıskançlık midemde birikiyor. Neden onu öpmek zorunda kaldı? Kim başlattı? Neden? Öpücüğün bana geri dönme kararıyla bir ilgisi var mı? Byron ona baskı mı yaptı? Yine de onu dövmeli miyim? Ivy kesinlikle anlayacaktır...

Ama kapı açılır ve Ivy ile Julie, Ivy'nin geldiği zaman taşıdığı tek valizle birlikte dışarı çıkarlar. "Her şey hazır," der Julie gülümseyerek.

Kötü niyet belirtisi yok. Belki Ivy'ye olumsuz bir şey söylememiştir.

.

Ivy bana ve Byron'a kaşlarını çatarak baktı. "Sizler iyi misiniz?" O önce gülümsedi. "Tabii ki."

Başımı sallamaya başlıyorum, sonra kendimi tutuyorum. Dürüst olacağıma söz vermiştim. "

Her zamanki gibi."

Şüpheli bir ifadeyle bana bakar. "Tamam. Gidelim Tony."

Çantasını alıp önümden geçmesine izin veriyorum. Byron'ın yanından geçerken, yapabildiğim en küçümseyici sırıtışı takınıyorum. "İyi uykular, Pearce." Ve dudaklarımla "*Yalnız*" diyorum.

Dördüncü Bölüm

Ivy

Tony ve Byron arasında kesinlikle bir şey oldu. Tony çok gergin, önceki hafif ruh hali yok olmuş.

Byron ne dedi?

Dün öpüşmemizi bahsedebilirdi, ama neden? Bu öpüşme hiçbir yere varmadı, aksine aramızda hiçbir kimya olmadığını anlamamı sağladı. Hatta, Tony'nin lehine dengeleri değiştiren birçok şeyden biri de buydu, çünkü hayatımda Tony gibi birinin olmayacağını fark ettim.

Byron'ın amacı Tony'yi üzmemse, kesinlikle övünmek isteyeceği bir şey değil.

Her ne olursa olsun, Tony ve Byron'ın birbirlerine karşı bu kadar zor ve gergin davranmaları beni rahatsız ediyor. Medeni davranmaya çalışamadılar. Bu, Byron'dan yavaş yavaş uzaklaşmam gerektiği anlamına mı geliyor?

O da "fayda" görmek istese de dürüst bir arkadaş olmuştur. Aramızdaki ilişkinin platonik kalmasını istediğimi kabul etti, ama kararımı gerçekten kabul edip etmediğini merak ediyorum. Dürüst olmak gerekirse, öpücük konusunda kendimi garip hissediyorum. Beni o şekilde istemesi, arkadaşlığımızı ve Tony ile olan ilişkisini değiştiriyor. Tony'yi, beni ondan uzak tuttuğu için suçlayabilir.

Tony'ye doğru bir bakış attım. Çenesi hala sıkıydı. Eğer bu, gerçek kimliğimi öğrenmeden önce olsaydı, yanına yaklaşıp huysuzluğunu atlatana kadar onu öperdim. Ama şimdi... Onunla bu kadar şakacı ve samimi olmaya hazır mıyım, emin değilim.

Bu da demek oluyor ki... eve vardığımızda eşyalarımı nereye koyacağımı ve nerede uyuyacağımı karar vermem gerekiyor. Tony ile paylaştığımız ana yatak odası mı... yoksa misafir odası mı?

Ana yatak odasına dönersem, yatak var... ve bunun anlamı... seks. Bol bol seks. Tony yatakta doyumsuzdur.

ve benim onda yaptığım gibi kendini bende kaybetmeyi seviyor. Bir parçam bunu özlüyor ve geri kazanmak istiyor.

Ama bir başka kısmım da onunla çıplak kalabileceğimden emin değil. Bu bir çekicilik meselesi değil, çünkü ona hala acı verici bir şekilde çekici buluyorum. Ama tam bir savunmasızlık ve samimiyete doğru bir adım daha attığımı düşündüğüm her seferinde korku ve belirsizlik beni geri çekiyor.

Senin kim olduğun hakkında yalan söyledi.

Beni korumak için.

Son dokuz yıldır ortaya çıkmamış bir tehlikeden.

Bu düşünceyle ağzım sıkılıyor. Sam de kim olduğum konusunda yalan söyledi ve bunu kesinlikle benim iyiliğim için yapmadı. İki kişinin bana aynı şeyi yapmış olması, ama çok farklı nedenleri olması, kafamı çok karıştırıyor.

Aynı zamanda, başka bir yatak odasına gitmek, başarmaya çalıştığımız şey için büyük bir engel gibi hissettirirdi. Tony'nin yerinde olsaydım, kesinlikle reddedilmiş hissederdim. Ona ilişkimizi yürütmek için geri döndüğümü söyledikten sonra bunu yapmak çok kötü bir şey gibi görünüyor.

Escalade'in arka kapısı açıldığında Tony bavulu benden alır. Onun yanında durup bavulu arabaya koymasını izlerim. Yüzündeki ifade hâlâ ciddidir.

Elinden geleni yapacağını biliyorum. Öyle yapacağını söyledi ve yalan söylediğini sanmıyorum. İlişkimizin durumu onu çok üzmüştü. Onun yalanını sonsuza kadar yüzüne vurmam... ya da kendini kanıtlaması için ona zorluklar çıkarmam. Bu sadece korkunç ve manipülatif olmakla kalmaz, ona geri döndüğümde istediğim şey de olmazdı.

Benim istediğim, Marty bana gerçekte kim olduğumu söylemeden önceki halimize dönmemiz. Tony ve ben birbirimiz için yaratılmışsak, bu kesinlikle mümkün.

Tony kaşlarını çatıp omzunun üzerinden arkasına bakar. Yaklaşan bir motor sesi duyuyorum.

Bir SUV ve hızlanıyor, ki bu aptalca. Julie'nin apartmanının önündeki yol tek yönlü ve dairesel. Yavaşlamak zorundasın, yoksa spin atarsın.

Ama bir terslik var. Akşam saat dokuzdan sonra olmasına rağmen arabanın farlarının yanmadığını fark ettim.

"Siktir!" Tony beni Escalade'den uzaklaştırmak için itti. Ani çekiş sarsıcıydı, ama o dönüp bana sarıldı ve yere düştüğümüzde çarpmanın çoğunu hafifleterek beni korudu.

Hemen arkamızda, metal metale çarpıyor. Bu korkunç sesle tüm vücudum kaskatı kesiliyor, cildim sanki milyonlarca karınca üzerimde geziniyormuş gibi karıncalanıyor.

Birkaç kez yuvarlanıyoruz. Dünya dönüyor, ciğerlerimdeki hava donuyor. Sonunda duruyoruz.

Adrenalin damarlarımdan akıyor. Kafamı kaldırıyorum. Koyu renkli SUV geri geri gidiyor, küçük bir yay çiziyor. Ön ızgarası ezilmiş, Escalade'in arkası da pek iyi görünmüyor.

Öfke patlar. *Aptal! Muhtemelen sarhoş ya da mesaj yazıyordur! Kaçmasa iyi olur.*

Bunun bedelini ödeyecek...

SUV ileri vitese geçiyor ve doğrudan bize doğru hızla geliyor.

Öfke dehşete dönüşür. Kalkıp kaçmak için ne zaman ne de imkan vardır. Tony beni korur, elini başımın üzerine koruyucu bir şekilde koyar. Bakışlarımı onun sert gözlerine çeviririm.

An uzar. Kalbim saniyede bin kez atıyor. Umarım bizim için böyle bitmez. Keşke konuşmak, her şeyi düzeltmek, gülümsemek ve mutlu olmak için vaktimiz olsaydı. Aramızdaki onca günü nasıl da boşa harcadım... öfkeli, acı ve...

"Üzgünüm," diye fısıldıyorum, o muhteşem yüzü son bir kez daha içime çekerek.

On metre ötede, Escalade geri vitese takılıp, sağır edici bir gürültüyle SUV'ye çarpar. Lastikler gıcırdar ve SUV, bizi ıskalayacak kadar yoldan çıkar.

Bir anda Tony ayağa kalkar, beni kucağına alır ve Escalade'in sağlayabileceği koruma için koşar. Dönüp onun omzunun üzerinden bakarım. SUV geri vitese alır ve yanlış yönde dairesel araba yolunda hızla uzaklaşır.

Aman Tanrım. Aman Tanrım.

Az önce olanları anlamaya çalışıyorum ama başaramıyorum. Kafam çok karışık. Kelimeler ve düşünceler dönüp dururken, zihnimde metalin metale çarpma sesi yankılanıyor, sanki devasa bir hurdalık ezme makinesi otobüsü parçalıyor gibi.

Dişlerim titremeye başlar.

"Ivy! Ivy!" Tony'nin eli yanağımda sıcak ve nazik. "İyi misin? Yaralandın mı?"

Bobbi, bir elini ensesine koyarak Escalade'den çıkıyor. "Orospu çocuğu! Siktir!"

Aman Tanrım. *Bobbi*. Onu unutmuştum. Escalade'de olmasaydı...

"Ivy! Konuş benimle."

Sonunda gözlerimi ondan ayırmadan ona doğru

çeviriyorum. "Tony." "Yaralandın mı?" diye tekrar soruyor.

Yaralandım mı? Düşünmeye çalışıyorum... Herhangi bir yerimde çürük veya kırık var mı diye hissetmeye çalışıyorum.

Ama zihnim düzgün çalışmıyor.

"O bilemez. Adrenalin çok fazla. 911'i aramalıyız," diyor Bobbi, telefonunu çıkararak.

Adrenalin, içimi kaplayan tek şey değil. Dahası da var: dehşetle karışık şok.

Sürücü sarhoş değildi, mesaj da yazmıyordu. Beni öldürmek istedi.

Beşinci Bölüm

Anthony

Polislerin gelmesini beklemek beni sirk maymunu gibi hissettiriyor. Bobbi, bir şeyi vurmak istermiş gibi görünüyor, Ivy ise kaldırımında oturuyor.

Onun yanında oturuyorum, elini tutuyorum — sağlam olanını. Ivy'nin sağ avucunda bir kesik var. Nasıl oldu bilmiyorum, ama onu SUV'den itip onunla birlikte yere yuvarlandığımda olmuş olmalı. İyileşecek, ama lanet olsun. Onun için çok önemli olan güzel, yetenekli elleri.

Binanın sakinleri balkonlarından aşağıya bakıyorlar.

Birkaç dakika sonra Byron ve Julie ortaya çıkıyor, yüzleri bembeyaz.

"İyi misin? Ne oldu böyle?" diye soruyor. Sonra, cevap beklemeden, kaldırımında kıvrılmış, yüzü solgun Ivy'ye sarılıyor.

Onu Ivy'nin diğer tarafına oturttum. Ne oldu, ben de tam olarak bunu bilmek istiyorum. Sürücü kapıları nasıl geçti? Burada yaşamıyorsan ya da içeriden biri seni içeri almazsa bunu yapamazsın. Ama sürücünün burada yaşadığını hiç sanmıyorum. Bu çok büyük bir tesadüf olurdu. Ve o kadar aptal da değildir ki kendini bu şekilde ele versin.

İçimde huzursuz bir enerji kaynıyor. Bir şeye vurmak istiyorum. O piç kaçmasaydı, kendi annesi bile onu tanıyamazdı.

Byron Escalade'yi inceliyor. "Tanrım, ne oldu böyle? Vurup kaçtılar mı?"

"Hayır." İçimden çıkmak için kıvranan öfkeli sözleri yutuyorum. Onunla önemsiz tartışmalar için ne zamanım ne de zihinsel enerjim var. Önceliğim Ivy'nin iyi olduğundan emin olmak.

"İyi misin?" Byron, gömleğime ve pantolonuma bakarak soruyor.

Huh. Aslında endişeleniyor gibi geliyor. Aşağıya bakıyorum ve çim parçaları ve lekeler görüyorum. Sağ dirseğim sıyrılmış. Önemli değil. Ivy'nin burada olan korkunç olaydan kurtulması için hayatımı feda ederdim. Kanı çekilmiş yüzü ve dehşetle dolu geniş gri gözleri tekrar zihnimde canlanıyor. Bu benim hatam. Daha dikkatli olmalıydım. Daha uyanık.

"Sarhoş bir sürücü falan mı?" diye soruyor Byron.

"Hayır." İstemememe rağmen ayağa kalkıyorum. Byron durumun ciddiyetini anlamalı ve bunu Ivy'nin önünde yüksek sesle söylemek istemiyorum, ona travmayı yeniden yaşatmak istemiyorum. Byron'ı kenara çekip sesimi alçaltıyorum. "Bize vuran adam geri çekilip tekrar üzerimize geldi."

Korku, ağzımı acı ve mide bulandırıcı bir şeyle doldurur. Ivy'yi koruyamayacağımı bildiğim için daha önce hiç bu kadar çaresiz hissetmemiştim. O orospu çocuğunun ateş etmemesine içten içe öfkeleniyorum, çünkü ateş etseydi kurşunları bedenimle engelleyebilirdim.

Byron derin bir nefes aldı. "Kasten mi?"

Sadece ona baktım.

"Siktir." Ellerini beline koydu. "Tamam, bir şeyi netleştirelim. İkimiz de Rizzy'yi önemsiyoruz. Yani yapabileceğim bir şey varsa, yaparım."

Alaycı bir şekilde gülümsemeye başladım, ona git bir ağaca siktir git demek üzereyim. Tam zamanında kendimi tutarım. Byron'dan ne kadar nefret etsem de, Ivy'yi hayatta tutmama yardım edebilecekse, düşmanlığımı bir kenara bırakmaya hazırım.

Ayrıca, onu bir kenara çekip hakaret etmek için değil. "Arkanı kolla. Julie'yi de. Bu gece bunu yapan pislik, Ivy'ye ulaşmak için kimi ezmesi gerektiği umurunda değil ve ikinizden birine bir şey olursa onu öldürür."

Suçluluk duyarak ve bundan nefret ederek başka yere bakıyorum. Byron'dan ne kadar nefret etsem de, bu onun ya da kız kardeşinin zarar görmesini istediğim anlamına gelmez. Ama Ivy ile olan ilişkilerinden dolayı - ve Ivy'nin peşindeki pislik hakkında hiçbir şey yapamadığım için - bu karmaşaya sürüklendiler.

Polis ve sağlık görevlileri geldi. Ortam kaosa dönüştü, ışıklar yanıp sönüyordu, polisler enkaz ve lastik izlerini incelemek için

enkaz ve lastik izlerini incelemeye başlayabilsinler. Betonun üzerindeki lastik izlerinden kimin direksiyonda olduğunu anlayamamaları çok kötü.

Sağlık görevlileri Ivy ve Bobbi'yi muayene ederken, ben de olayın nasıl gerçekleştiğini polis memurlarından birine anlatıyorum. Kısa ve öz konuşuyorum, ama konuşurken kafamda tüm olay tekrar tekrar canlanıyor. Panik, buz gibi bir sarmaşık gibi beni sarıyor. Çok az kalmıştı. Bobbi arabada olmasaydı...

Oraya gitme. İşe yaramaz.

İfademi bitirdiğimde, yanımda dinleyen Byron'a dönüyorum, yüzündeki ifade giderek kararıyor. "Ivy ve Bobbi'nin hastaneye gidip muayene olmaları gerekiyor. Röntgen, MR, tomografi... Her şey, kırık ya da iç kanama olmadığından emin olmak için. Sam Peacher iç kanamadan öldü."

Bir an dişlerimi sıkıyorum. Pearce ailesinin adını taşıyan bir kanat, yakındaki büyük bir hastanede bulunuyor. Ivy için gururumu bir kenara bırakmaya hazırım.

"Ailenin yerel hastanelerle benimkinden daha iyi bağlantıları olduğunu biliyorum," diyorum Byron'a. *Neden tıbbi yardım kuruluşlarına daha fazla bağış yapmadım ki?* "Bobbi ve Ivy'nin mümkün olduğunca çabuk muayene edilmesini ayarlayabilirsen, çok minnettar olurum. Ayrıca, hastanede ekstra güvenlik önlemleri alınmasını da rica ediyorum."

"Tabii ki," diye tereddüt etmeden ve kibirli bir tavır sergilemeden cevap verdi. "Ben de gelip şahsen ilgileneceğim."

"Gelmesen daha iyi." Onun varlığıyla gereğinden fazla uğraşacak zihinsel kapasitem yok ve onu ya da Julie'yi koruyamam. "Ivy'nin hedef olduğunu söylediğimi duymadın mı? Bu gece Ivy'ye saldıran kişi, onun benimle ve Bobbi'yle birlikte olduğunu umursamadı. Burada kalıp Julie'yi korumalısın. O pislik, onun ve Ivy'nin arkadaş olduğunu biliyor."

Çenesindeki kaslar gerildi, ama sonunda başını salladı ve ara

ma Ivy ile ilgilenen sağlık görevlilerinin yanına geri döndüm.

yapt "Tony. Gitmek istemiyorum," diyor ve elimi tutuyor.

I.

Çok üşümüş ve terlemiş, yüzü şok ve korkuyla gergin.

"Biliyorum, ama gitmelisin. Yaralanmadığından emin olmaları gerekiyor."

"Yaralanmış hissetmiyorum. Ve hastaneleri hiç sevmiyorum."

Boğazımdaki acı düğümü yutuyorum, kendimi dünyanın en büyük başarısızlığı gibi hissediyorum. Lanet olası bir hastaneye gitmek zorunda olmamalıydı. Bu gecenin dehşetini asla yaşamamalıydı.

"Şu anda hiçbir şey hissetmiyorsun çünkü şoktansın," diye açıklıyorum. "Emin olmak için muayene olman en iyisi."

Ağzını açar, sonra iç çeker. "Tamam."

Onun pes etmesine minnettar olarak parmak eklemlerini öperim. Bu sabah bana geri döndüğü için onunla kavga etmek istemem, ama gerekirse onu saçından tutup hastaneye sürüklerim. "Bobbi de geliyor." Soğuk parmaklarını öperim. "İyi olacaksın. Söz veriyorum."

"Peki ya sen?"

"Seninle birlikte geleceğim." Onu gözümün önünden ayırmam mümkün değil.

Escalade berbat durumda ve hiç sürülmeyecek durumda. Julie valizi çıkarır.

"Asistanım Wei gelip alacak," diyorum. O da başını sallıyor.

"Ona vereceğim."

Ivy'yi yatırıyorum, solgun ten rengi beni korkutuyor. Ambulans hastaneye giderken sessiz. Sağlık görevlileri, acil bir durum olmadığı için normal hızda gitmenin daha iyi olduğuna karar verdiler. Yine de daha hızlı gitmelerini isterdim, böylece Ivy'nin bir şeyi olmadığından emin olabilirdim. En azından hastane yakın ve yollar nispeten boş.

Elini tutarak Wei'yi arar ve ona Julie'nin numarasını veririm, böylece ondan yol tarifi alabilir. Sonra TJ'ye hastanede bizimle buluşmasını söylerim. Bobbi'nin de muayene edilmesi gerektiğinden, Ivy'yi güvende tutacak güvенеbileceğim başka birine ihtiyacım var.

Kişi listemdeki bir isme bakıyorum. Bu kişiden hiç yardım istememiştim, ama Ivy sağlık ekibiyle birlikte olur olmaz onunla konuşacağım.

Ambulans hastaneye vardığında, üniformalı hemşireler bizi bekliyordu. Ivy'nin yüzü hafifçe yeşilimsi bir renk aldı ve ben onun elini sıktım. "Sorun yok. Seni iyileştirecekler."

"Tamam." Sesi zayıf ve titriyor.

Zayıf, hafif panik tonlu sesi kalbimi parçaladı ve başının tepesine bir öpücük kondurdum. "TJ yakında burada olacak."

Söz veriyorum, korunacaksın. Kimse sana zarar vermeyecek."

Hemşirelerle birlikte gitmesini izliyorum.

Biri bana yaklaşıp. "Sizin de muayene olmanız gerekiyor," der.

Ona iyi olduğumu söylemeye başlıyorum, sonra duruyorum. Bende bir sorun olduğunu sanmıyorum, ama bu kibirli bir davranış olur. İç organlarımda da yaralanma olabilir, ama bunun beni öldürmesine izin vermeyeceğim. "Tabii. Bir telefon görüşmesi yapayım."

Polis şefi Jim Womack. Her ne kadar ailem beni reddetmiş olsa da, ben hala onların oğluyum. Ve onlar her zaman kolluk kuvvetlerinin kendi taraflarında olmasını sağladılar. Şerif Wentworth'un Katherine'i gerçekten kimin öldürdüğü konusunda halka yalan söylemesine yetecek kadar.

Jim'in benim için yalan söyleyeceğini sanmıyorum. O kadar dürüst bir adam ki. Ama borcunu ödeyecektir, özellikle de memurlarına fayda sağladığında.

"Cumartesi gecesi bu saatte rahatsız ettiğim için üzgünüm Jim, ama bu acil bir durum," diyorum.

"Anthony, ne oldu?"

Sakin ama uyanık. Yıllar boyunca polis çocukları için burslar, şehit memurların aileleri için özel fonlar ve çeşitli diğer amaçlar için büyük miktarda para bağışladım. Ama hiç bir zaman bir iyilik istemedim. Bunun sıradan bir durum olmadığını anlıyor.

Durumu açıklıyorum. "Sadece kendim için olsaydı asla sormazdım, ama söz konusu olan nişanlım. Ona bir şey olmasına izin veremem. O lanet olası arabada kimlerin olduğunu, nasıl kapılı bir siteye girip bizi ezmeye çalıştıklarını bilmek istiyorum. Ve o piçin altı metre derinlikte bir hapisanede gömülmesini istiyorum."

"Hedefinin sen olmadığından emin misin?" diye soruyor.

Keşke öyle olsaydı. Düşmanlarım bu kadar açık tehditler için fazla medeni. Daha çok işlerimi mahvetmeye ya da kulüplerimi taklit etmeye ve iş fikirlerimi çalmaya meraklılar. "Hayır. O."

"Tamam. Eski sevgilisi mi, yoksa takipçisi mi?"

"Eski sevgilisi değil. Takipçisi olup olmadığını bilmiyorum ama sanmıyorum." "Aklına başka bir neden geliyor mu?"

"Hayır. Ama olursa hemen ararım."

"Tamam. Söz veriyorum, kim olursa olsun onu adalete teslim etmek için elimizden geleni yapacağız. Ve telefonum her zaman açık."

Keşke bir tutuklama yapılmış olsaydı, ama bu gece elde edebileceğim en iyi sonuç bu. "Teşekkürler, Jim."

Altıncı Bölüm

Ivy

Bir hemşire beni bir odadan diğerine götürüyor. Beklemek zorunda kalmadan, defalarca taramadan geçiriliyorum. Hastanelerde çok zaman geçirmeme rağmen, bu kadar çok tarama olduğunu bilmiyordum.

Doktorlar ve hemşireler hızlı ve profesyonel. Kimse özellikle konuşkan değil. Bunun için minnettarım. Konuşmaya çalışsalar ne diyeceğimi bilmiyorum.

Sonunda taramalar bitti, kıyafetlerimi giydim ve bir odada doktorlardan birinin bana sonuçları vermesini bekledim.

Bana iyi olduğumu söyle. Bana iyi olduğumu söyle. Burada geceyi geçirebileceğimi sanmıyorum. Tanıdık olmayan ortam, keskin hava, dezenfektan kokusu... Bu gece tanıdık ve rahatlatıcı bir şeye ihtiyacım var.

Gözlerimi her kapattığımda, SUV'nin bana doğru geldiğini görüyorum. Tony. Vücudum geriliyor, hafif bir şaşkınlık yaşıyor, sonra araç yaklaşırken tam bir şok ve dehşet yaşıyorum.

Korkunun acı tadı ağızımı dolduruyor. Tony beni tehlike konusunda uarmıştı. Bobbi de öyle. Ama ben hiç anlamamıştım, gerçekten. Tehdit çok uzak ve olasılık dışı geliyordu.

Ama öyle değil. Korkutucu derecede gerçek. Vücudum, Tony ile birlikte yere çarpacakmışım gibi çarpışmaya hazırlanıyor. Taze kesilmiş çimlerin cildimde bıraktığı sert kayganlığı hâlâ hissedebiliyorum. Tony'nin vücudu benimkine sarılmıştı. Bir saniye bile geç kalmış olsaydı, Bobbi'nin Escalade'i ile SUV arasında belimiz sıkışmış olacaktık. O zaman... hayatta kalsak bile, sakat kalır ya da daha kötüsü olurduk.

Eğer sadece dikkatsiz sürüş olsaydı, eğer sürücü o anda durmuş olsaydı...

—Bunu dikkatsiz biri olarak görmezden gelebilirdim. Ama SUV geri geri geldi. Tekrar bize doğru geldi. Bobbi harekete geçmeseydi, Tony ve ben hala nefes alamıyor olurduk.

Tanrım.

Yine titremeye başladım. Birinin beni bu kadar çok öldürmek istediğini bilmenin verdiği dehşeti asla unutamayacağım. Ya da onun yan hasarları umursamadığını.

Tony'nin kim olduğum hakkında yalan söylemesine şaşmamalı. Herkesi bu işe dahil etmesine şaşmamalı. Bu, Ivy'yi aptal yerine koymak için yapılan bir gösteri değildi. Beni korumak içindi. Tony'nin beni kaybetme anısı onun için çok gerçek, tıpkı bu geceki deneyimin benim için çok içgüdüsel olması gibi. Ve bunu bir daha yaşamamak için her şeyi yapardım.

Yalan söylemek dahil.

Titremeyen elimle, titremeyen elimle soğuk yanağıma dokundum. Tony'yi aldatması için azarladıktan sonra böyle hissetmekle ne kadar ikiye bölünmüş olduğumu biliyorum. Ama çok sarsıldım, diğerlerinden daha dürüst ve namusluymuşum gibi davranamayacağım.

Neden Tony'ye karşı bu kadar sert davrandım? Neden yalan söylemekten başka seçeneği olmadığını düşünmedim?

Araba bana doğru geldiğinde bir saniye bile tereddüt etmedi. Refleksleri daha yavaş olsaydı, Tony bu gece ölecekti. Bana ne kadar değerli olduğumu, beni, ihtiyaçlarımı ve güvenliğimi her zaman kendininkinden üstün tutacağını defalarca söylediğinde, bunu sadece laf olsun diye söylemiyordu.

Pişmanlık, korkuyu yeniyor. Daha anlayışlı olmalıydım. Ona şans vermeliydim.

Sonunda doktor içeri girer. Saçları, parmağını elektrik prizine sokmak gibi, bakım rutininin bir parçasıymış gibi dik durmaktadır, ancak altın çerçeveli gözlüklerinin arkasındaki soluk mavi gözleri keskin ve değerlendircidir. Dr. Young'ın aksine, moda hiç önem vermeden giyinmiş. Turkuaz ve mor gömleği, hardal rengi pantolonuyla korkunç bir uyumsuzluk oluşturuyor. Loafer ayakkabıları, bezelye yeşili ile çamurlu kahverengi arasında garip bir renksizliğe sahip. Bana birkaç soru soruyor ve ben, gecenin dehşeti kafamda sürekli tekrar etmesine rağmen, yeterince sakin cevaplar veriyorum.

Bana bir reçete yazıyor ve gitmemin serbest olduğunu söylüyor.

Dışarı çıkıyorum ama Tony ve Bobbi'yi göremiyorum. Belki hemşirelerden biri bana onların hala taramada olup olmadıklarını söyleyebilir.

Odaya giderken gördüğüm hemşire odasına doğru dikkatli adımlarla yürüyorum. Omzumun üzerinden bakıp, SUV sürücüsünün burada, plastik sandalyelerde oturan insanlar arasında bekleyip beklemediğini merak ediyorum.

Olabilir. Az önce birdenbire ortaya çıktı. Hasta gibi davranıyor olabilir...

"Ivy."

Çığlık atıyorum, ellerimi savunma amaçlı kaldırıyorum. Bacaklarım o kadar titriyor ki neredeyse düşüyordum.

"Tanrım." Büyük, güçlü eller beni tutuyor.

Birkaç kez gözlerimi kırptıyorum, panik içindeki beynim mantıklı düşünemeyecek kadar karışık. Beni tutanın Tony olduğunu fark edince kalbim yavaşlamaya başlıyor. TJ hemen yanında.

Tony aynı gömlek ve pantolon giymiş, üstü kir ve çim lekeleriyle kaplı. Sağ dirseğinde kocaman bir yara bandı var ve vücudunda başka sıyrıklar ve morluklar da görüyorum. Gözleri endişeyle yüzümü tararken, başparmağının ucu yanağımı okşuyor.

"İyi misin?" diye soruyor. "Doktor ne dedi?"

"Ben iyiyim. O da benim iyi olduğumu söyledi. Beni korkuttun. Seni görmedim." "Öne doğru yürü," diyor TJ boğuk bir sesle. Kalın

kaşları birbirine yaklaşır ve Tony'nin genelde antisosyal olan Visigoth'u muhtemelen söyleyeceği tek şey budur.

Ama haklı. Katil önümde olsaydı, onu asla fark edemezdim. Daha dikkatli olmam lazım.

TJ'nin beyaz yuvarlak yakalı gömlek, blazer ve pantolon giydiğini fark ettim. Hava için fazla sıcak, ama sonra silah taşıyor olabileceğini fark ettim. Asla kullanmak zorunda kalmamasını dilesem de, bu garip bir şekilde içimi rahatlatı.

"Doktor ne dedi? Sen de muayene oldun, değil mi?" diye Tony'ye soruyorum.

"Her şey yolunda. Bazı küçük hasarlar var ama iyileşecek."

İçim rahatlar. "Bobbi nasıl?" Onu görmeyince sorarım. SUV arabaya çarptığında o da Escalade'deydi ve durum çok kötü görünüyordu. Arabadan kendi başına çıkmış ve küfür bile etmişti, ama benim fark etmediğim yaraları olabilir.

"Doktoru iyi olduğunu söyledi, ama daha sonra ağrıları olabilir," diyor Tony. "Tıpkı bizim gibi. Ertesi gün her zaman daha kötü hissedersin."

Bu benim hatam. O kadar sinirlenip gitmeseydim... ya da sabah eşyalarımı almayı akıl etseydim...

Teknik olarak, bu gece olanları tahmin edemezdim. Bilemezdim. Ama suçluluk duygusu bir solucan gibi içimi kemiriyor. Orada olmasaydım, katil saldırmazdı. Kimse yaralanmazdı.

Tony sağ elimi dikkatlice kaldırıyor. Yara bandına bakarken, ağzının köşeleri aşağı doğru kıvrılıyor. "Dikiş atılması gerekti mi?"

"Hayır. Sadece antiseptik. Derin bir kesik değil." Tanrıya şükür. Bazı insanlar ellerini yaraladıktan sonra bir daha piyano çalamazlar. "Hadi Bobbi'yi alalım, sonra eve gidelim."

"Aslında, dinlenmek için eve gitti. Ona bir gün izin verdim. Kesinlikle hak etti," diyor Tony.

Bakışlarım TJ'ye kayıyor. *Demek bu yüzden buradaymış.*

"Ciddi bir yaralanması olmadığına emin misin?" diye soruyorum, tekrar teyit etmek istiyorum ve gitmeden önce onu görebilmeyi diliyorum.

"Hayır. Kırık ya da kanama yok. Şimdi seni eve götürelim." Tony kolunu nazikçe omuzlarıma doluyor. "Biraz uyuduktan sonra kendini daha iyi hissedeceksin."

Bu gece uyuyabileceğimden emin olmasam da başımı sallıyorum.

TJ bizi eve götürür. Dudaklarımı yalarım ve "Bobbi için üzgünüm, TJ" derim.

O homurdanır. "Risklerin farkında."

Suçluluk ve korku midemi sıkı bir düğüm haline getiriyor. *Riskler.* Bana, müşterilerinden biri için kurşun yediğini söylemişti. Beni korurken zarar göreceğini hiç düşünmemiştim.

Tehlikeyi yeterince ciddiye almamıştım. Iris Smith olarak kalsaydım... bu bir şeyi değiştirir miydi?

TJ, Cullinan'ı garaja park ediyor ve üçümüz birlikte çatı katına çıkıyoruz. Katilin şimdi gizlice içeri girmesi neredeyse imkansız. Bina birinci sınıf güvenlik sistemine sahip. Asansörün anahtar yuvasına anahtar sokmadan veya konsiyerjden izin almadan bizim kata çıkamazsınız. Her yerde kameralar var ve onun kameraya yakalanmak istemediği oldukça açık. Aksi takdirde beni gece saldırmayı seçmezdi.

Gündüz vakti bana saldırır, vakıfta randevusu varmış gibi davranır ve beni öldürürdü.

Ama sinirlerim hala gergin. Çarpışmanın sesini düşünmeden edemiyorum. Filmlerdeki gibi değildi. Bin kat daha kötüydü.

TJ önce içeri girip her şeyi kontrol ediyor. Giriş holünde valizimi görüyorum.

"Yukarı çık," diyor TJ. "Ben her şeyi kilitleyeceğim."

Tony bir elinde çantayı taşıırken, diğer eliyle belime sarılır. Ana yatak odasına varırız. Her şey bu gece sona erebilirdi. Hiç bu kadar çaresiz hissetmemiştim. Sam beni havuza ittiğinde bile. En azından o zaman tek hedef bendim. Bu sefer Tony ve Bobbi de ateş hattındaydı.

Dengemi sağlamak için Tony'nin omzuna elimi koydum.

Durup bana baktığında, gözlerinde çıplak bir savunmasızlık belirir.

"Başka bir oda kullanmayı mı düşünüyorsun?" diye soruyor sessizce.

Bunu anlamam sadece bir dakika sürer, ama onun benim cevabımın evet olduğunu düşünmesi için bu süre yeterlidir. Yüzündeki acı çok belirgindir. "Seks yapmasak bile, bizim odamızda kalmanı, aynı yatağı paylaşmanı istiyorum. En azından bu gece için."

Bunu istemesi beni çok üzüyor, ama belki de tamamen yanlış bir şey yapmıyor. Hayatımıza kast edilmeden önce misafir odasını düşünmüştüm. Ama şimdi? Hiçbir şey beni ondan ayıramaz. Elini tutarak yatak odamıza giriyorum.

Eskiden kıyafetlerimi astığım yer boş, banyodaki tuvalet malzemelerimi koyduğum tezgah da boş. Sanki tüm oda benim dönüşümü bekliyormuş gibi.

Neredeyse iki haftadır yokken yatak çarşafı bile değişmemiş gibi görünüyor. Çok buruşuklar, bu Tony'nin hiç yapmayacağı bir şey. O, çarşafın haftada en az üç kez değiştirilmesini tercih eder ve temizlikçi, pazartesiye kadar gelmeyeceği için her cuma yeni yıkanmış çarşafı koyar.

O, bakışlarımın yönünü fark eder. "Hemen değiştiririm."

"Neden daha önce değiştirmedin?"

"Sadece... yapamadım."

"Ne oldu? Bayan Wilson istifa mı etti?"

Gözlerini kaçırıyor. "Çarşaf lar senin kokunu taşıyordu, ben de onları sakladım. Sen yokken senden geriye kalan tek şey onlardı."

Onun bu açık itiraf ı içimde derin bir yankı uyandırıyor. Hayatımdaki tehdidi Tony kadar ciddiye almadığım için... ya da zamansız ölümümün onun için ne kadar korkunç olabileceğini bir an bile düşünmediğim için çok üzgünüm.

Hammers and Strings'de tanışmadan önce bile kalbime girmiş ve oraya sökülmez bir çapa demirlemişti, bu da onu mağazada gördüğümde neden ağladığımı açıklıyor. Sam gibi manipülatif bir pislik olsaydı bunu başaramazdı. Dokuz yıl önce de, şimdi de buna izin vermezdim.

"Artık buradayım," diyorum. "Bunu birlikte yapalım."

Eşyalarımı toplamak o kadar da uzun sürmüyor. Altı yıl kadar seyahat ettiğim süre boyunca bu konuda epey pratik yaptım. İşimi bitirdikten sonra Tony'ye çarşaf ları değiştirmekte yardım ediyorum. Bu da iyi bir şey. Genel olarak zeki olmasına rağmen, ev işlerinde pek iyi değil. Şaşırtıcı ve tuhaf bir şekilde sevimli.

"Bu kolay olmalı," diye mırıldanıyor, sanki başarısız olmasının suçu sanki o ipeksi yumuşak pamuklu çarşaf lar da gibi, onlara somurtarak bakıyor.

Gülümsemeden edemiyorum. "Bunu hiç yapmadın, değil mi?" "Hayır. Genelde başkasına yaptırırım."

"Annen gibi."

Bunu söylediğim anda donup kaldım, keşke geri alabilseydim. *Kahretsin*. O, çoğu insanın yaşadığı normal bir çocukluk geçirmemişti. Avrupa'dayken beni ailesine götürdüklerini söyledi. O zamanlar on bir ya da on iki yaşından büyük olamazdı. Margot'un ona ve Harry'ye davranışları arasındaki büyük farkı göz önüne alırsak, o zamanlar ona daha nazik davrandığını sanmıyorum.

"Tony, özür dilerim. Yapmamalıydım..."

Koyu zümrüt rengi gözlerine tam olarak yansımamasına rağmen gülümsüyor. "O da hiç yapmadı, ben henüz yürümeye başlayan bir çocukken bile. Bu tür işler için evde yaşayan hizmetçilerimiz ve bir uşakımız vardı."

"Oh."

Ailesinin eski bir zengin aile olduğunu biliyordum, ama evde yaşayan bir hizmetçi ve bir *uşak* olması fikri, CGI kadar gerçekçi geliyordu. Özellikle de onlarla birlikte büyüdüğümü hatırlamadığım için. Sam'in sadece bir uşak vardı ve dürüst olmak gerekirse, o adamın kapıyı açmak dışında ne iş yaptığını hiç bilmiyorum. Tony'nin ailesinin uşaklarının, Sam'inkiler kadar saçma olduğunu sanmıyorum. Sam'inkiler, işi iyi yapma becerilerinden çok, amcamın egosunu tatmin etmek için işe alınmışlardı.

"Sen de böyle bir şey mi istiyorsun?" diye soruyorum.

Nişanlanmış olmamıza rağmen bu konuyu hiç konuşmadık. Hayatımızın ayrıntılarını daha sonra halledebileceğimizi düşünerek bu konuyu erteledim. Her şeyi onun ödeyeceği halde, ne kadar yardım almamız gerektiği gibi konuları konuşmak bana garip geliyordu. Ayrıca sürekli birinin etrafımda olması beni rahatsız ediyor. Seyahat ederken her zaman kendi ihtiyaçlarımı kendim karşıladım. Ve genel olarak, sanki beni şımartmazlarsa kırılacağım ya da başka bir şey olacaktım gibi, etrafımda dolaşan insanlardan nefret ederim.

"Senin istediğini istiyorum."

Ama öyle mi gerçekten? Ona ne istediğimi bile söylemedim, nasıl bu kadar emin olabilir? Yatak mükemmel bir şekilde yapıldığında doğruluyorum. "Bu gerçek bir cevap değil."

"Neden olmasın?"

"Kendi kişisel tercihin yok mu? Bana söyleyebilirsin bana söyleyebilirsin."

Bu böyle gibi ona bunu utangaç utangaç olmasını paylaşmaktan nasıl o bir şeyi bir şeyin yapılmasını istediğini. Tam o anda, aklıma Margot Blackwood'un soğuk görüntüsü geliyor. Tony'ye, kendisine kızgın birini yatıştırması gerektiğinde ertelemesini mi öğretti? Onu görmek ona bunu mu hatırlattı? Tüylerim diken diken oluyor. O çok zehirli bir kadın.

"Benim için fark etmez. İş yerinde hep meşgulüm ve ofisteyken Wei işleri hallediyor. Ama sen burada sürekli birinin olmasını, yemek pişirmesini, temizlik yapmasını ve istediğin her şeyi yapmasını isteyebilirsin. Benim için sorun yok. Önemli olan senin rahat hissetmen. Burası senin evin, Ivy."

Ev.

Bu şaşırtıcı bir kavram değil. Sadece *benim* evim olarak gördüğüm bir yer hatırlamıyorum. Hastaneler. Oteller. Sam'in

konak. Byron'ın çatı katı. Julie'nin dairesi. Her şey başkalarına aitti ve ben sadece geçici bir misafirdim.

Belki de bu yüzden Tony ile paylaştığımız yerin benim evim olduğuna kendimi hiç inandıramadım. O burayı kendi zevkine göre satın aldı, kendi tarzında döşedi. Ama bunların hepsi benimle tanışmadan önceydi. Şimdi ise bu yerin bana da uyacak şekilde değişebileceğini söylüyor.

Tony bir cevap bekliyor.

"Evimiz," diyorum, sonunda *ait olduğum* bir yer olacağı gerçeğiyle içim ısınarak. "Her zaman etrafta birinin olması tuhaf olur bence. Bobbi'ye yeni alışmaya başladım. Ama eminim ki çocuklarımız olursa, bir süreliğine yardım etmesi için evde kalacak bir dadı falan isteyebilirim. Yeni anneler hep çok yorgun görünüyorlar. Bebeklerini çok sevseler de, her zaman bir akrabalarının gelip yardım etmesini bekliyor gibiler."

Annem yok ve Margot'un çocuklarımızın yanında olmasını istemiyorum. Bu da, ne yaptıklarını bilen insanlardan dışarıdan yardım almak anlamına geliyor. Bu beni biraz yetersiz hissettiriyor. Ama kendime olumlu tarafından bakmam gerektiğini söylüyorum. İhtiyacım olan yardımı karşılayabilecek kadar şanslıyım.

Tony'nin yüzü gölgelerin içinde gizlenmiş. "Hadi uyuyalım. Saat geç oldu."

Haklı. Saat neredeyse bir buçuk oldu. Olanlardan sonra çok yorgun olmalı. Ben de dün gece pek uyuyamadım ve aniden yorgunluk bastırdı, özellikle de adrenalin yavaş yavaş etkisini yitirirken. Yan yana dişlerimizi fırçalıyoruz. Tweety geceliğimi giydiğimde, o çoktan yatağa girmiş.

Yatağa girip üzerime battaniyeyi çekiyorum. Birbirimize dokunmuyoruz. Keşke beni kucaklasa, ama çok gergin. Belki şoförü düşünüyor. Ya da başka bir şey düşünüyor.

Uyku bana da gelmiyor. Ellerimi karnımın üzerinde birleştirip tavana bakıyorum. Gecenin olayları zihnimde tekrar tekrar canlanıyor ve çenemi öncekiyle aynı korkuyla sıkıştırıyor. Belki Tony bunu mantıklı bir şekilde anlamaya çalışıyordur.

Bunu konuşmalı mıyız acaba? Yoksa konuşacak bir şey var mı? Bunu birlikte yaşadık.

Hâlâ çıplak olan yüzük parmağıma dokunuyorum. Tony'yi özlüyorum. Sadece fiziksel olarak değil, duygusal olarak da. Aramızdaki seks asla sadece seks değildir. Paylaşabileceğimiz en derin ve en hassas duygusal bağlardan biridir. Ya bir daha asla bunu yaşayamazsak?

Tony'nin gerginliği benim de tedirginliğimi artırıyor. Bu uzun bir gece olacak.

Tabii ben bir şeyler yapmazsam.

Mesele şu ki, ne kadar korkutucu olursa olsun, durumumun gerçekliğini kabul etmem gerekiyor. Tony, tehlikede olduğum konusunda yalan söylemiyordu. Bu gece olanlar bunu daha açık bir şekilde gösteremezdi. Sam'in bana verdiği Iris kimliğimi sadece korkudan kabul ettiğini söyledi. Mavi elbiseli kızıdan bahsetti. Beni kaybettiğini sandığında çektiği dayanılmaz acıdan... sonra beni tekrar gördüğünde... hayatta ve sağ salim olduğumu gördüğünde.

Neden Tony'nin Sam gibi olduğunu düşündüm ki? Elizabeth veya Yuna gibi insanların "Ivy'yi Kandırma" oyununa katılmak için hiçbir nedenleri olmadığını neden anlamadım ki? Tabii böyle bir şey varsa?

Kim olduğumun bana söylenmemesi beni o kadar kızdırdı ki, yaptığım her şeyin buna göre şekillenmesine izin verdim. Neden bir an durup Marty'nin cenazede bana gerçeği söylemesinin gerçek nedenini incelemedim ki? Kesinlikle fedakarlıktan değildi. Sam ve onun benim kimliğim hakkında yalan söylemekten elde ettikleri her şey sona ermişti. Bu yüzden beni kızdırmak ve Tony'yi incitmek için bana gerçeği söyledi. Bir taşla iki kuş.

Marty benim için hiçbir şey yapmadı. Onun benden beklediğinin tam tersini yapmalıydım.

Tony ile aramızdaki birkaç santimetrelilik mesafeyi izliyorum. Yarın ölebilirim. Katil bu gece pervasızdı, ama bu sefer başarısız olduğu için pes etmeyecek. Tony ile geçirdiğimiz zamanı öfke ve kinle boşa harcamak istemiyorum. Birbirimizi çok seviyoruz, bunu düzeltmemiz gerek.

"Tony? Uyuyor musun?" diye soruyorum yumuşak bir sesle, uyuduğunu bilsem de

"Hayır."

Dudaklarımı bir an için birbirine bastırıyorum, ne söylemem gerektiğini

söylemem gerekenleri nasıl başlatmam gerektiğini düşündüm.

"Sadece düşünüyordum." Sesi gergin.

"Ne hakkında?"

"Byron'ın söylediği bir şey. Az önce eşyalarını almaya gittiğimizde."

Saldırı hakkında düşünmüyor muydu? Gerçekten mi? "Neymiş

o?" "Dün öpüştünüz."

"Ne?" Sanki biri yüzüme bir bardak buzlu su dökmüş gibi birdenbire doğruluyorum. Kafamı Tony'nin yönüne çeviriyorum, ama karanlık olduğu için onu göremiyorum. Küçük başucu lambasını açıyorum ve odayı yumuşak bir ışıkla dolduruyorum.

"Neden sana bunu söylesin ki?" diyorum. "Aman Tanrım, ne kadar aptal!" Şimdi Byron'ın "fayda" arzusu, beni gerçekten istemesi değil de Tony'ye zarar vermekle daha çok ilgili mi diye merak ediyorum.

"Bu konuda tamamen hemfikiriz."

"Başka ne dedi?" *Eğer hoşuma gittiğini söyledi ise, onu öldürürüm.*

Tony'nin yüzü donmuş bir göl kadar sert. "Hepsi bu. Daha fazla zaman yoktu."

Yatağa geri uzanıp, Tony'ye dönerek elimi yanağımın altına koyuyorum. Byron'la aramızda olanları konuşmak istemiyorum, çünkü bu çok garip bir durum, ama saklamayacağım da. Ben yanlış bir şey yapmadım ve Tony'nin öpücüğün bir anlamı olduğunu düşünmesini istemiyorum.

"Dün," diye başlıyorum, "Yuna sabah Julie'nin evine beni görmeye geldi. Benimle konuşması gerektiğini söyledi ve hatta zaman kazanmak için Bay Kim'e Bobbi'ye saldırmasını söyledi."

"Öldü mü?" diye sordu Tony ciddi bir sesle.

"Hayır! Neden öyle düşünüyorsun?" Bobbi aşırı şiddete eğilimli biri değil.

"O Bobbi'ye karşı çıktı. Ona bir avukat tutmam gerekip gerekmediğini merak ediyorum."

"O hayatta, bu yüzden avukata ihtiyacı yok. Zaten Yuna bana ruh eşlerinin, yeniden doğduklarında ve birbirlerini hatırlamadıklarında bile birbirlerini bulduklarını söylemişti."

"Bu... duygusal bir düşünce."

"Bazı konularda duygusal olabiliyor." "Biliyorum.

Sana ruh ikizi diyor."

Bu hatırlatma içimde bir hüzün dalgası yaratıyor. Onunla bir an önce barışmam lazım. Ama şimdilik: Tony. Bu konuyu konuşmak zorunda kalmaktan nefret ediyorum çünkü çok garip ve Tony'nin kafasını kurcalayan öpücük, bir çocuğun Lulli'nin "Chopsticks"ini ilk kez çalmaya çalışması kadar anlamlı. Byron çenesini kapalı tutmalıydı.

"Ona inanmak ya da bu konuyu düşünmek istemedim çünkü olanlardan hala mutsuzdum. Byron benimle arabayla gezmeye çıkmak istediğinde kabul ettim. Beni daha önce seninle gittiğimiz aynı manzaralı yola götürdü. Tek düşünebildiğim sendin, bu da hoşuma gitmedi. Sanırım o bunu bana hislerini söylemek için bir fırsat olarak gördü ve sonra beni öptü."

Tony'nin yüzü berbat durumda. Byron burada olsaydı, Tony ona yumruk atardı. Sonra da karnına birkaç tekme atardı.

"İyi miydi?" diye sordu, sesi sert ve çirkin.

Ağlayayım mı gülayım mı karar veremiyorum. Cevabı zaten bilmiyor mu? "Her şeyden önce. Sen umutsuz vakasın."

"Sana umutsuzca deli oluyorum."

Bu çok tatlı, ama bu çok abartılı ve... Duruyorum, belki de onun tepkisi o kadar da mantıksız değilmiş diye düşünüyorum. Tony bana Audrey'nin onu öptüğünü söyleseydi, ben de kıskançlıktan deliye dönerdim. Hatta ona bir kova şarap fırlatabilirdim.

"Ee?" diyor.

Tony'ye Byron'ın berbat bir öpücü olduğunu söyleyebilirdim, ama Tony böyle basmakalıp bir cevabı kabul eder miydi, bilmiyorum. Her kız arkadaş, erkek arkadaşını yatıştırmak için böyle bir şey söylerdi.

Bir an düşünürüm. "Hiç yetkin bir piyanistin Mozart çaldığını dinledin mi? Teknik olarak iyi, doğru tempoda çalışıyor, ama bunun ötesine geçemiyor ve sen de 'Hepsi bu mu?' diye düşünüyorsun. Çünkü çok düz ve sıkıcı."

"Evet."

"Öyle bir şeydi."

"Byron Fucking Pearce, Düz ve Sıkıcı Öpüşen." Tony sırtıyor.

"Keşke bunu kaydetseydim de ona dinletebilseydim."

"Aman Tanrım. Sen çok mantıksız olabiliyorsun..." "Tekrar tekrar."

Kafamı sallıyorum. "Ben şu anda, burada, seninleyim, ama sen başka bir adamı düşünüyorsun."

O gülüyor, ama tamamen mizahla değil. "Benim gibi olmanın nasıl bir şey olduğunu asla anlayamazsın."

Ama ben anlamak istiyorum. Hem de çok. "O zaman anlamama yardım et."

Elini uzatıp, kesik yere dokunmamaya dikkat ederek boş elimi tutar. "Dünyanın en büyük hazinesini tutuyormuşum gibi hissediyorum. Ve diğer tüm erkekler onu benden çalmak istiyor."

"Senin dışında kimse beni senden uzaklaştıramaz, Tony. Hiçbir şeyin aramızdakileri yok etmesine izin vermeyeceğim. Söz veriyorum."

Başparmağıyla yanağımı nazikçe okşadı. "Geri döndüğüne sevindim, Ivy," diye fısıldadı. "Bir daha hiçbir şeyin sana zarar vermesine izin vermeyeceğim. Ben bile."

Yedinci Bölüm

Anthony

Saat dokuzdan biraz sonra kalkıyorum. Ivy hala uyuyor. Konuştuktan sonra bana yaklaşıp kolunu göğsüme koydu, elini kalbimin üzerine koydu, sanki hala ona ait olduğundan emin olmak istercesine. Benim tatlı aşkım. Parmaklarını öptüm ve avucunu tekrar kalbimin üzerine koydum, onun için attığını bilmesini istedim.

Keşke yatakta daha uzun süre kalabilseydim, ama Wei'yi kontrol etmem gerekiyor. Artık Ivy yanımda ve zihnim açık, toplantılar ve proje güncellemelerinde ciddi şekilde geride kaldığımı biliyorum.

Sağ elindeki yara bandı beni rahatsız ediyor. Pazartesiye kadar iyileşmezse tekrar kontrol ettirmeliyim. Onu koruyacağıma söz verdikten sonra yaralanmasına izin verdiğim için kendimden nefret ediyorum. Dün gece, bana geri döndüğü için rahatlamış ve sarhoş olduğumdan gardımı çok düşürdüm. Daha akıllı davranmalıydım.

Duş alıp beyaz tişört ve şort giydikten sonra telefonumu alıp aşağı indim. Bobbi mutfakta kendine bir fincan kahve dolduruyordu. "Bunu özlemişim. Kahveni demek istedim. Kendimi içeri almamın sakıncası yoktur umarım. Siz uyanmadan önce burada olsam iyi olur diye düşündüm."

"Bu düşüncen için teşekkür ederim. Ama sana bir gün izin almanı söylememiş miydin?"

"Söyledim. Dün gece. O yüzden geri geldim." Kızgın görünüyor. "Bir dahaki sefere o orospu çocuğunu vuracağım." Büyük bir yudum alır, sonra çenesini kahve makinesinin yönüne doğru eğirir. "Neden bir fincan almıyorsun?"

"Sanırım sana günün geri kalanını dinlenerek geçirmeni istemek işe yaramayacak."

"Hayır. Ama kendini daha iyi hissedeceksen, sana kahvaltı hazırlamana izin veririm."

Onu inceleyerek, herhangi bir yaralanma veya rahatsızlık belirtisi arıyorum. "Vücudun tutulmuş falan değil mi?"

"Biraz." Omuzlarını silkiyor. "Ama bütün gün yatakta yatmaktansa hareket ederek daha çabuk iyileşirim."

Sessizce kahvemizi içiyoruz, ben e-postalarımı ve mesajlarımı kontrol ediyorum.

Acil bir şey yok gibi görünüyor.

Aniden Bobbi doğrulur. "Hey, Ivy!"

Arkamı döndüğümde Ivy'nin bize doğru geldiğini görüyorum. Duş almış ama saçlarını tamamen kurutma zahmetine girmedir. Kolsuz maksi elbisesi parlak bordo renginde ve bu benim keyfimi kaçırıyor. Kırmızı tonu, kontrolü elinde tutmak istediğinde tercih ettiği renktir.

Dün gecenin bembeyaz ten rengi kayboldu, ama hafta sonları kırmızı giyme ihtiyacı hissetmesinden nefret ediyorum. Genellikle iş için, büyük proje teslim tarihleri veya önemli toplantıları olduğunda güç rengini giyer.

"Neden biraz daha uyumadın?" diye soruyorum. "Bugün Pazar."

"Acıktım," diyor. "Bobbi, iyi misin? Endişelendim."

O adam arabana oldukça sert çarptı."

"Daha kötüsünü de gördüm." Bobbi gülümser ve Ivy'ye bir kahve uzatır. "Zaten bir araba ödünç aldın mı?"

"Başka bir Escalade'im var."

"Ha?" diyor Ivy.

"İki tane var," diyorum.

"Nasıl oldu bu?"

Bobbi burun kıvrır. "Çünkü bir zamanlar aptal bir müşterim, orijinal Escalade'imın kırmızı olmasını beğenmemişti."

"Neden?"

"Kıyafetiyle renk uyumu sağlamak çok zordu."

Ivy ona bakar, sonra bana bakar, sonra tekrar ona bakar. "Rengi...?"

"Bir model. Daha önce bu kadar titiz bir erkekle tanışmamıştım."

Bobbi gözlerini devirir. "Ona, siyah bir tane sürmemi istiyorsa, onu satın alması gerektiğini söyledim. O da öyle yaptı. Görev bittikten sonra arabayı sakladım ve sürekli kullandım. Yeni modeller daha güzel."

Görüntüye takıntılı bir manken için bu gayet normal, ama Ivy'nin hayretle bakması komik. Bobbi eski müşterileri hakkında pek konuşmamış olmalı.

Ivy için biraz çilek ve Yunan yoğurdu alıp, kendim ve Bobbi için omlet yapıyorum. Kilo verdim ve tekrar kilo almam lazım. Katil bir dahaki sefere Ivy'yi almaya geldiğinde zayıf ve güçsüz olamam. Ya da belki yine arabayla gelir. O kadar yaratıcı biri değil. Onu engellemek için kesinlikle bir vücuttan fazlasına ihtiyacım olacak.

"Bugün ne yapmayı planlıyorsun?" diye soruyorum Ivy'ye, her ne kadar muhtemelen çalışmaya gideceğini düşünsem de — iki haftadır Steinway'e dokunmadı. Ya da belki dün gece yaptığımız gibi sarılacağız.

"Yuna'yla görüşmem lazım."

"Ne hakkında?" diye soruyorum, hayal kırıklığımı gizlemeye çalışarak. Sadece benimle vakit geçirmesini istediğimden değil, ama geri döneli henüz yirmi dört saat bile olmadı. Şu anda kendimi olağanüstü derecede sahiplenici hissediyorum.

"Artık ona kızgın olmadığımı ona söylemem gerek." Ivy iç geçirir. "Ona kaltak dedim."

Elini okşayarak, Ivy ve Yuna'nın mutsuzluğunun altında yatan nedenin ben olduğum için kendimden nefret ediyorum. "O senin neden böyle yaptığını anlıyor. Seni suçlamıyor." Eğer birini suçluyorsa, o da muhtemelen benim. Yine de, çok üzgündü ve Ivy'nin ona ulaşması yardımcı olacaktır.

"Belki de olmaz, ama bu, aramızdaki durumu olduğu gibi bırakmam gerektiği anlamına gelmez. Olanlar benim için her şeyi değiştirdi. Hayat çok kısa olabilir ve hemen halledebileceğim bir şeyi ertelememeliyim."

Kahvaltısını bitirip telefonunu almaya gider, Bobbi ve beni yumurtalarımızla baş başa bırakır.

"Dün gecedan çıkan tek iyi şey bu olabilir," diyor Bobbi. "Ne gibi?"

O piç henüz tutuklanmadı. Ben olsam duymuş olurdum.

"Öfkesini bırakıyor. Olanların düşündüğü gibi olmadığını fark ediyor. Bu senin için iyi bir şey."

"Hayır," diyorum. "Onun bunu yaşamasına izin vermektense, beni yere sermesini tercih ederdim. Onun yüzünü görmedin, Bobbi. Çok solgundu. Dehşete kapılmıştı. Gerçekten yaralandığını sandım."

"Ama yaralanmamıştı." Bobbi omletini çiğneyip yutuyor. "Ivy sandığından daha dayanıklıdır. Her küçük zorlukta yıkılmayacaktır. İyi olacağına inan. Sürekli endişelenip

onu boğarsın. Ve bunun senin istediğin bir şey olmadığını biliyorum."

"Tabii ki istemem. Onun peşinde koştumuyorum." Hatırladığım kadarıyla. "Öyle miyim?"

O burun kıvrır. "Sanki o, çok sert nefes alırsan kırılacak kadar kırılğan, paha biçilmez bir antika gibi."

Bobbi'nin cevabı beni şaşırttı. O kadar da kötü olduğumu sanmıyorum. Ya da en azından, bunu oldukça iyi sakladığımı düşünüyordum.

"Bunca zamandır onu izliyorum. Korumak zorunda kaldığım birçok aptalın aksine, o çılgın bir drama kraliçesi değil. Ve seni gerçekten seviyor. Sevmeseydi burada olmazdı. Her şeyin eskisi gibi olmasını içtenlikle istiyor."

"Teşekkürler, Bobbi." Eskisi gibi olmak zor olacak. Annemle bunun ne kadar boşuna bir çaba olduğunu gördüm. Ama Ivy bunu istiyor. Bunun işe yaraması için elimden geleni yapacağım.

"Gördüğümü söyleyeceğim."

"Zor bir gün geçirdiğini biliyorum, bu yüzden dinlenmek ve biraz uyumak istersen, sorun değil," diyorum.

"Ben iyiyim."

"Boynunu uzatıyorsun. Kas gevşeticiyi aldın mı?"

Tamamen tiksinti dolu bir ifade takınıyor. "Hayır. O şey beni halsiz yapıyor. Neden zihnimi keskin tutan bir şey bulamıyorlar ki?"

"Rahat ve zinde olmak zor." Ağrı kesici almadıysa, muhtemelen dün gece pek uyuyamamıştır. "Biraz kestir ya da bir şey yap. Yorgunluktan halsiz olmanı istemiyorum. Ivy dışarı çıkacaksa sana haber veririm. Aksi takdirde, onu evde tutmayı planlıyorum."

"Anladım. Ama cidden, benim için endişelenme. Kendimi idare etmeyi biliyorum. Önce Ivy'yi kontrol edeyim." Yukarı kata çıkıp kaybolur.

Her şeyi bulaşık makinesine yükleyip kendime bir fincan kahve daha yaptıktan sonra, Harry'den bir mesaj alıyorum. *Ziyaret etsem olur mu?*

Bu garip. Genelde izin istemeden istediği zaman gelir. Tıpkı son iki haftadır burada kendini evindeymiş gibi davranmasına karar verdiği gibi, çünkü

en azından dün bizi rahat bırakacak kadar akli vardı. *Bugün?* Mesaj atarım.

Evet. Ivy'ye merhaba demek istiyorum. Dün ona pek bir şey söyleyemedim.

Hmm. Şu anda onun burada olmasını pek istemiyorum. Onu görmek Ivy'ye onun da katıldığı yalanı hatırlatabilir. Ama annemi uzaklaştırarak yardımcı oldu. Bu arada, onunla annemin neden burada olduğu hakkında konuşmam gerek. Reddedilmiş olması, benimle iletişim kurması için hiçbir nedeni olmadığı anlamına geliyor. Babamın beni görmek istemesini bir şekilde anlayabiliyorum, çünkü bana olan hayal kırıklığının çoğu, annemle aramızdaki uçurumdan kaynaklanıyordu. Ama annem?

Bir saat kadar sonra nasıl olur? O zamana kadar Ivy, Yuna ile dışarı çıkmış olabilir.

Bu, onunla annem hakkında konuşmamı kolaylaştıracak.

Aslında lobideyim.

Gözlerimi devirdim. Zaten buradaysa neden soruyor ki? *Yukarı çıkmalıydın.*

Seninle buluşmanı engellemek istemedim.

Mesajdaki sahte masumiyete burun kıvırıyorum. O kadar meraklı ve burnunu sokan biri ki, uzun süre uzak kalamaz. Aslında, daha önce gelmemesi bir mucize. *O zaman uzak kalmalıydın.*

Nefret etme. Donut getirdim!

Ivy aşığı iner.

"Harry yukarı geliyor. Yuna'yı görmeye gitmeden önce donut yemek istersen diye donut getirdiğini söyledi" diyorum.

"Şu anda onu görmeye gitmiyorum. Mesajlarıma ve aramalarıma cevap vermiyor." Ivy alt dudağını ısırır, dişleri dudağının altındaki benini sıyrır.

"Belki uyuyordur. Ya da alışveriş falan yapıyordur. Seni kaçınmak için böyle bir şey yapmaz." Yuna'nın Ivy ile barışmak istediğini biliyorum.

Ivy başını sallar. "Haklısın. Bobbi, odasında esneme egzersizleri yapıp biraz uyuyacağını söyledi, ben de tamam dedim. Dün gece iyi uyuyamadığını düşünüyorum."

"Muhtemelen uyumamıştır," diyorum.

Bobbi ne kadar sert görünse de, herkes gibi o da fiziksel acı hissediyor ve o pislik, Escalade'ine

. Tanrıya şükür, garaj yolu dairesel olduğu için daha ciddi hasara yol açacak hıza ulaşamadı.

Ivy verir banabir küçük gülümseme “ umarım Harry
çikolatalı çikolatalı olanlardan getirmiştir.”

Sekizinci Bölüm

Ivy

Harry, yağ ve şeker cenneti gibi kokan kocaman bir kutu donutla içeri girer.

Bana tek koluyla sıkıca sarılır, sonra geri çekilir. Tatlı, utangaç bir gülümseme dudaklarını kıvrır. "Sen de bana sarıldın."

"Tabii ki."

"Beni tekmeleyeceğini sandım. Daha önce hiçbir şeyden paçayı kurtarmama izin vermedin."

O bana öyle bakarken ona sarılmamak için kendimi zor tutuyorum, ama yüzümdeki ifadeyi nötr tutmaya çalışıyorum. "Bu yüzden mi donut getirdin?"

"Evet." Bana üzgün köpek yavrusu gibi bakıyor. "Artık bana kızgın değilsin, değil mi?"

"Yalan söyledin," diyorum.

Dün gecedен sonra ona kızgın değilim, ama planının ne olduğunu merak ediyorum. Tony'nin yalanlarına katıldığını unutmam için bir strateji geliştirmeden buraya gelmediğinden eminim. Bana köpek yavrusu gibi baktı. Sırada ne var? Kuyruk sallamak mı? Bunu başarabilecek biri varsa, o da Harry'dir.

"Özür dilerim! İsteyerek yapmadım! Ve yapmak da istemedim. Her şey ortaya çıktığına sevindim, böylece yanlışlıkla sana gerçek adınla hitap etmedim. Neredeyse yirmi yıldır tanışıyoruz. Zordu." Kutuyu açar. "Al. İsteddiğini al ve beni affet, olur mu?"

Etkilenmediğimi iddia etmek imkansız. Ve birbirimizi neredeyse yirmi yıldır tanıdığımızı hatırlamak, içimde sempati ve pişmanlık uyandırıyor. O da hatırlamam gereken ama hatırlamadığım insanlardan biri. Onu hiç hatırlamadığımı fark ettiğinde çok üzölmüş olmalı. "Çikolata kaplı bir donut ve bir daha bana yalan söylemeyeceğine dair söz karşılığında... tabii."

Hızla bir çörek işaret ediyor. "Bu."

Onu alıp bir ısırık alıyorum. Tamamen cennet gibi. "Evet. Tamamen affedildin."

Harry, kalan donutların bulunduğu kutuyu Tony'nin önündeki sehpaye koyar. "O istediğini aldı, sen de kalanları alabilirsin."

"Vay canına, teşekkürler," diyor Tony kuru bir şekilde.

Onun yanına oturuyorum. "Benimkinden bir ısırık ister misin?"

"Hayır. Şeker kaplı olanı getirdi. En sevdiğim o."

Harry koltuğa oturur, ama önce çikolata kaplı ve üstüne şeker serpilmiş jöleli bir tane kapar.

"Zorunda olmasaydık, bunu yapmazdık Ivy," diyor. "Tempérane'deki polis arkadaşşıma sordum, o da davanın kapandığını ve yeni güvenilir tanıklar veya kanıtlar ortaya çıkmadıkça öyle kalacağını söyledi. Ve ne yazık ki..." Bana gizlice bir bakış atıyor. "Her şeyi hatırlamıyorsun, değil mi?"

Hayal kırıklığıyla bir ses çıkarmamak için kendimi zor tutarak başımı salladım. Bunun bir faktör olduğunu zaten biliyordum, ama yine de hatırlatılması çok kötüydü. Bu konuda büyük bir başarısızlık hissettim.

"Polis arkadaşın, kızla benim neden aynı mavi elbise giydiğimizi açıklayacak bir şey söyledi mi?"

"Bunu açıklamasına gerek yoktu," diyor Harry. "Senin bir performansındı. Piyano beşlisindeki tüm kızlar onu giyiyordu."

Parmaklarımla şaklatıyorum. Heyecan içimi kaplıyor. "İşte bu! Kız beşliden biri olmalı. Grubun bir üyesi kaybolmuş olmalı!"

Harry başını sallar. "Aslında, polisler arabayı bataklıktan çıkardıktan sonra beşlinin hayatta kalan dört üyesini sorguladı. Kimse kayıp değildi."

Ayağa fırlarım. "Ama bu mantıklı değil! Kız beşliden biri olmalı! Başka neden biri o elbiseyi giysin ki?"

"Evet, ama..." Omuzlarını silkiyor. "O gece ne giyeceğini planladığın bir sır değildi. Ve o elbise, sadece belirli bir mağazadan satın alabileceğin bir üniforma değildi. Sadece kolsuz mavi bir elbise olması gerekiyordu."

Kutudan bir donut daha alıp, daha fazla şekerin hayal kırıklığının keskinliğini hafifleteceğini umarak onu yiyorum. Durumun karmaşıklığını hafife almışım. Kız beşli grubun üyesi değilse, o zaman o kıyafeti giymesinin bir nedeni vardı. Bobbi'nin cuma günü bana söylediği gibi, asıl hedefin ben mi yoksa Jane Doe mu olduğunu bilmiyoruz ve kim olduğunu öğrenene kadar da bilemeyeceğiz. Ama Tony'ye göre ceset yakılmış, bu yüzden kullanabileceğimiz DNA veya diş kayıtları yok.

Onun kim olduğunu asla öğrenemeyeceğimizi ve ailesinin hak ettikleri kapanışı asla yaşayamayacağını fark edince, hayal kırıklığının yerini üzüntü aldı. O her zaman "kayıp" olarak kalacak. Ailesi, onun bir yerlerde iyi ve mutlu olduğuna inanarak kendilerini avutacak... ve bu yüzden onlara ulaşmadı. Çünkü onlara ihtiyacı yok.

Ve ikimizin de öldüğünü düşünmesi, katilin saklanmasına neden oldu. İstediklerini elde etti... ta ki ben ortaya çıkana kadar.

Herkesi benim hayatta olmadığımı inandırmak, Tony'nin beni gerçek katilden saklamak için en iyi seçeneğiydi. Sam de muhtemelen bunu biliyordu, bu da viral olan videolar yüzünden neden bu kadar çıldırdığını açıklıyordu. Ama bunu kendi çıkarları için yapan Sam'in aksine, Tony benim için endişeleniyordu.

Elimi uzatıp onun elini okşuyorum. Sinirlerimi yatıştırmak için bu bağlantıya ihtiyacım var.

Tony elimi sıkıyor. Beni güvende tutacağına dair bir söz gibi geliyor.

Harry konuyu daha az karanlık ve iç karartıcı bir şeye çeviriyor. sabahın geri kalanını bana çocukluğumla ilgili hikayeler anlatarak geçirdi. Hatırlamadığım bir hayat hikayesini başkasıdan dinlemek çok gerçeküstü bir duygu. Ama Harry hikaye anlatmada çok yetenekli ve her şeyi büyük bir teatraliteyle anlatıyor. Tony de dinliyor, çünkü o zamanlar Tempérane'de değildi.

On yaşındayken anne babam öldükten sonra, Tempérane'deki Blackwood ailesinin malikanesinde yaşadım. Harry, benim her zaman yetenekli bir piyanist olduğumu söyledi ve Margot'un benim için tuttuğu en iyi öğretmenler sayesinde, yeteneğim gelişti ve sonunda Curtis'e girdim.

"O adamın adını hatırlayamıyorum, ama ilk öğretmeniniz daha iyi öğretmenleriniz olmadı için çok üzgündü. Eğer olsaydı,

on iki yaşında Carnegie Hall veya Kennedy Center'da sahneye çıkabileceğini söylemişti."

"Gerçekten mi?" Yeteneğim olduğunu hep biliyordum, ama o kadar mı iyiydi? Biri bana böyle bir şey söyleseydi, izlenim bırakmaz mıydı?

Böyle birini hatırlamaya çalışıyorum, ama zihnim sinir bozucu bir şekilde boş. Hatırladığım tek piyano öğretmeni Tatiana. Harry'ye devam etmesi için işaret ediyorum, belki daha fazla ayrıntı daha net bir resim oluşturur ve bir şeyler hatırlamamı sağlar diye umuyorum.

"Abartıyor olabilirdi. Her konuda dürüst olduğu söylenemezdi. Cajun aksanı sahte olduğundan eminim. Hiçbir zaman kulağa doğru gelmemişti. Ama sana çok şey öğretti, bence. Annem senin ilerlemeden çok memnundu ve..."

Kapı zili çalıyor.

Kaşlarımı çattım. Harry'nin bana geçmişim hakkında anlatmaya devam etmesini istiyorum. "Başka birini mi bekliyordun? Edgar mı?"

Tony başını sallar. "Hayır. Ayrıca, sanırım o hala Louisiana'da."

"Seni görmek için hafta sonu izin alabilirdi," diyor Harry, bana hızlıca bir bakış atarak. "Çünkü... bilirsin."

"Söyleyebilirsin, Harry," diyorum. "Edgar benim ve Tony için endişeleniyor. Biriniz onunla iletişime geçmeliydi."

"Neden sen aramadın?" diye soruyor Harry.

"Çünkü numarası bende yok mu?" "Ah, evet."

Harry kapıyı açar ve Ryder birkaç çanta taşıyarak içeri girer. Üzerinde saçma sapan bir Hawaii gömleği ve aynı çılgın desenli şort vardır, ama nedense ona yakışmaktadır.

"Şimdiye kadar gelemediğim için üzgünüm. Paige dün kendini iyi hissetmiyordu. Tony'nin açlıktan öldüğünü söyleme... *Vay canına*. Tony! Gerçekten insan gibi görünüyorsun. Ve... Ivy!" Bana füze gibi çarpan megavatlık bir gülümseme atıyor. Eminim bunun kadınlar üzerinde yarattığı etkiyi çok iyi biliyor.

Kendimi buna karşı hazırlıyorum. "Gömleğin ve pantolonun güzel."

Aşağıya bakıyor. "Oh, bunlar mı? Fena değil, ha?" Kollarını açarak yavaşça dönüyor.

"Neden bunları giydin? Amerika'nın En Kötü Giyinenleri yarışmasına mı katılıyorsun?" diye sorar Tony.

"Paige ile bir bahsi kaybettim." Diye iç geçirir, ama bu daha çok sevgi dolu bir iç çekişten ziyade sinirli bir iç çekiş gibidir. "İşte buradayım."

"Gülümsemeyle kurtulamadın mı?" diyor Harry.

Ryder başını sallar. "Onu o kadar çok seviyorum ki, onu bu şekilde manipüle edemem." Bana döner. "Sana o diğer çiçek adını vermek zorunda olmadığım için mutluyum. Ivy çok daha iyi. İşler biraz farklı geliştirdi, yıllar önce bir yat partisinde tanışmış olacaktık."

Partiyi hatırlamıyorum. Geçmişimin ne kadarını gerçekten unutmuşum? Geçmişimin çoğunu hatırlamadığımı düşünüyordum çünkü o kadar heyecan verici değildi — uyumak, kalkmak, okula gitmek gibi sıradan şeyler... Ama Harry'nin bana sahte Cajun öğretmenim ve yat partisi hakkında anlattıkları — özellikle Ryder Reed'in de olduğu parti — *bir* iz bırakmış olmalıydı. "O zamanlar bana asılmaya çalışmazdın, değil mi?"

"Hayır! Sen Tony'nin kızıydın. Hey, kadınlar konusunda korkunç bir imajım olduğunu biliyorum, ama asla, asla başkalarının kızlarını çalmam."

"Peki bu sefer ne getirdin?" diyor Tony.

"Öğle yemeği, böylece zayıflamazsın. Süper gurme. İber domuz pastırmalı makarna ve tiramisu."

"Teşekkürler. Artık gidebilirsin. İşte bahşisin." Tony cebine uzanır.

"Dostum. Ben senin kişisel yemek teslimatçın değilim... ve öyle olsaydım da beni karşılayamazdın."

"Beş yetişkini besleyecek kadar yemek yok, değil mi?"

"Beş mi?" Ryder etrafına bakar.

"Bobbi yukarıda," diye açıklıyorum.

"Artık yok," der Bobbi, merdivenlerden inerken.

Biraz solgun ve omzunu hareket ettirirken hafifçe yüzünü buruşturduğunu fark ettim. Umarım çok kötü değildir.

"Biraz buz ister misin?" diyorum.

"Gerek yok. Az önce Advil aldım."

Ryder çenesini okşadı. "Mark bolca hazırladı. André de yaptı. Harika olacağına eminim."

"O kim?" diye soruyorum. Yemekler kokusu kadar lezzetliyse, harika olmaktan da öte bir şey.

"Éternité'nin şefi," diyor Harry, Tony ve Ryder ise tartışıyorlar.

Onları izlerken, Ryder'ın sanki hiç gurme yemek yememiş gibi davranmasına şaşırıyorum. Her türlü lüks restorana davet edilmiyor mu? Zengin olduğu için istediği her şeyi alabilecek durumda olduğunu söylemeye gerek bile yok.

Sonra, Tony'yi sürekli taklit ederken, bunun yemekle ilgili olmadığını anlıyorum. Tony için endişeleniyor. Ve ben minnettarım.

"Biliyor musun? Acıktım ve yemek soğumadan yemek istiyorum. Ve yemeği getiren katırı kovmamalıyız bence," diyorum Ryder'a sırtarak.

"Keşke bu kadar yakışıklı bir katırın olsaydı da binebilseydin."

Biraz farklı bir şekilde söylenirse, bu cümle bir flört cümlesi olabilir. Ama Ryder sözlerini kontrol altında tutuyor. Çenesi yukarıda, gözleri biraz tembel bir ifadeyle bakıyor ve vücut dili bir şekilde onun saçma kıyafetine dikkat çekiyor. O sadece eğleniyor.

"Senin için bir katır hayran kulübü kurmamı ister misin?"

diyor Tony. "Bütün kız eşekler kesinlikle katılır," diyor Harry.

"Onu kendimize saklayalım. Yemeği de paylaşabiliriz. Daha fazlasına ihtiyacımız olursa, buzdolabında bolca var," diyorum.

"Nişanlın çok akıllı." Ryder dramatik bir şekilde kollarını kaldırır.

"Ivy'ye selam olsun!"

Gülüyorum. "Saçmalamayı bırak ve fikrimi değiştirmeden önce yemeği bölüş."

Dokuzuncu Bölüm

Anthony

Ivy'nin keyfi yerinde gibi görünüyor. Harry onu donutlarla rüşvet verip, özür dilerken ona o meşhur köpek yavrusu bakışlarını atarak muhtemelen yumuşatmıştır. Ve Ryder... Şey, o piç kurusu doğru gülümsemeyi takınırsa cinayetle bile paçayı sıyrabilir.

Peki neden seni affetmesi bu kadar uzun sürüyor? Yirmi dört saat oldu!

İçimden kendimi sarsıyorum. Bazen bir çocuk gibi düşünürüm. Muhtemelen Harry ve Ryder'a karşı daha affedici çünkü onlardan gerçek bir beklentisi yok. Onlara benim için hissettiği gibi hisler beslemiyor.

Dün gece oldukça açık ve tatlıydı, birbirimize sarılmamıza izin verdi. Ama bunu, onun affetmeye hazır olduğunun bir işareti olarak değil, ölümle burun buruna geldiğimiz deneyimin etkilerine bağladım. Hiçbir zaman "affet" kelimesini kullanmadı ve ben fazla varsayımda bulunmak istemiyorum. Bunu bir kez yaptım — annemin beni affedeceğini varsayarak — ama hayal kırıklığına uğradım. Ivy o kadar acımasız olmaz, ama yine de dikkatli olmalıyım.

Ryder, tiramisu yerken Ivy'ye ünlüler hakkında çılgın hikayeler anlatarak onu eğlendiriyor. Harry'ye beni dışarıdaki havuza takip etmesini işaret ediyorum.

O da öyle yapıyor ve arkamızdan kapıyı kapatıyor. "Vay canına. Harika bir öğle yemeğiydi. Artık bizimle arası iyi olduğu için çok mutluyum."

Ben sadece gülümsüyorum, henüz beni affetmediğini konuşmak istemiyorum. Rahat ve mutlu, bu da şimdilik yeterli. Öyle olmak zorunda.

"Seni buraya öğle yemeği hakkında konuşmak için çağırmadım, Harry. Sen gittikten sonra annenle aranızda ne olduğunu bilmek istiyorum." O, Harry'yi çok seviyor. Ziyaretinin gerçek nedenini ona anlatmış olmalı.

"Oh." Harry'nin çene kasları birkaç kez gerildi. "Onu Starbucks'a götürdüm. Konuştuk. Sonra günün geri kalanını benimle geçirmek istedi, bu yüzden Ivy ile nasıl gittiğini görmek için mesaj bile atamadım. Annemin elektronik aletlerin önünde nasıl davrandığını bilirsin."

Biliyorum. Harry gibi telefon bağımlısı biri bile annem varken telefonunu kaldırırdı. Annem, masada veya misafir varken elektronik cihazlara yapışıp kalmanın affedilemez bir kabalık olduğunu düşünür.

"Beni neden görmeye geldiğini söyledi mi?" diye soruyorum, konuya girerek. Hala neden böyle yaptığını anlamıyorum. Benim onun için öldüğümü açıkça belirtmişti.

"Hayır. Neden burada olduğunu sordum, Marty'ye Sam'in mirası konusunda yardım ettiğini söyledi."

"Ne?" Bu hiç mantıklı değil. Ya da neden benim evime gelip beni görmeye geldiğini açıklamıyor. Bana ve Ivy'ye düğün için geldiğini ve Ivy'nin bunun için bir anne figürüne ihtiyacı olduğunu söyledi. Annem ikimizden birine yalan söylüyor. Ama kime... ve neden?

"Ben de öyle dedim. Yani, o Peachers'lardan nefret ediyor. Marty'nin babasını kaybettiği için üzüldüğünü sanmıyorum. Bundan mutlu olduğunu düşünmüyorum ama bu yüzden uykusunun kaçacağını da sanmıyorum, anlarsın ya? Ve birlikte olduğumuz süre boyunca, bir şeyden dolayı çok endişeli ve sinirli görünüyordu."

Babasının parası ve bağlantıları bile çözemeyeceği bir şey mi? Ya da belki kimseyle paylaşamayacağı bir şey. "Bir tahminin var mı?"

Harry omuz silkiyor. "Belki Sam'e biraz para vermiştir ve Marty bunu bilmiyordur?"

"Hayır, imkansız. Ona birkaç milyon verseydi bile, bunu telafi edebilirdi. Ayrıca, bir sorun çıkması durumunda bunu kanıtlayacak bir sözleşme olmadan kim yatırım için para verir ki?"

Para kadar basit ve kolay bir şey onu Los Angeles'a, hele ki beni görmeye gelmesine neden olamaz. Eğer gerçekten maddi sıkıntısı olsaydı, babam onu kurtarırdı. Onu seviyor ve onun için her şeyi yapar.

Ama Ivy için geldiyse...

Annem neden düğüne yardım etmek için gönüllü olmak yerine, bizi ayırmak için daha fazla çaba sarf etmedi? Elbette, Harry onun ziyaretini kesintiye uğrattı, ama annem Katherine'i öldürdüğümü söyleyebilirdi. Ya da Ivy'nin Tempérane'de yalnız kalmasının ve "ölmesinin" sebebinin ben olduğumu söyleyebilirdi. Bu, ona ciddi zarar vermek için yeterli olurdu.

Belki de bunca yıl sonra beni affetmiştir...

Affedilmeyi hak etmiyorsun, Anthony.

Katherine'imın yanına yaklaşmanı istemiyorum. Öbür dünyada bile.

Dokuz yıl önce söylenen bu sözler, bir kez daha kalbimde bir delik açıyor. Annem benden o kadar nefret ediyordu ki, ölüm bile benim için fazla iyiydi. Bu öfkeyi bu kadar kolay unutmuş olacağını sanmıyorum.

Ivy'ye yaptığı teklif görüldüğünden daha fazlası. Bir planı var. Ama ne?

"Neden burada olduğunu söyledi? Ona sordun mu?" diyor Harry.

"Tabii ki yaptım, ve o Ivy'yi tebrik etmek için burada olduğunu söyledi. Düğünde onun annesi rolünü üstleneceğini söyledi."

Harry'nin kaşları neredeyse saç çizgisine kadar çekildi. "Bu doğru olamaz. Bana Ivy veya düğün hakkında tek kelime bile etmedi... Aslında hayır, bir şey söyledi."

Kendimi hazırladım. "Ne?"

"Ivy'nin Sam'e ne kadar yakın olduğunu bilmek istedi. Ben de ona hiçbir fikrim olmadığını söyledim."

Annemin merak etmesi ne tuhaf bir şey. Şimdi, yardım teklifinin ne kadar samimi olduğunu merak ediyorum, çünkü dokuz yıl önce Ivy'yi benim tarafımı tuttuğu için tehdit etmişti. Sam'e yakın olması, annem açısından onun hatasını daha da artıracaktır.

"Başka bir şey var mı?" diye soruyorum.

"Hayır, yok. Ama..." Harry tereddüt eder, sonra eğilir. "Annemin biraz... dengesizleştiğini düşünüyorum."

Katherine'in ölümünden beri duygusal olarak pek dengeli değil, ama Harry'yi özellikle neyin endişelendirdiğini merak ediyorum. "Neden?"

"Gerçekten çok karamsar, bir uçtan diğer uca gidip geliyor. Ve seni ziyaret etmek mi? Ne halt ediyor bu?" Soluk soluğa, ağırlığını soldan sağa, sağdan sola kaydırıyor. "Bunu hiç söylemedim çünkü istemiyordum."

Sana yanlış umutlar vermek istemem ama bence babam seninle olan tüm bu durumdan pişmanlık duyuyor.

"Reddedilmeyi mi kastediyorsun?" diyorum, Harry'nin rahatsızlığı karşısında acı bir gülümsemeyle.

Resmi olarak evden kovulalı yedi yıl oldu, ama o, on iki yaşından beri istenmeyen kişi olduğumu biliyor. Şimdiye kadar buna alışmış olmalıydı.

"İş hayatındaki başarılarını takip ediyor," diyor Harry, "ve başardıklarıyla gurur duyuyor."

Şok ve öfke arasında kalmış bir şekilde, ellerini pantolonunun ceplerine sokmuş, omuzları çökmüş Harry'ye bakıyorum. Babam, benimle gurur duymak için çok geç olduğunu bilmeli. Onsuz kendi başıma nasıl yaşayacağımı öğrendiğim halde, neden şimdi ona ihtiyacım olsun ki? Ivy'yi kaybettikten sonra çırpındığımda, Lauren ile olan tüm fiyasko yaşandığında, o benim yanımda değildi.

Ve en tuhaf olan şey, bu durumdan ilk başta kızgınlık duymam. Ivy ile tanışmadan önce olsaydı, Harry'nin söylediklerine, tamamen değersiz bir pislik olmadığımı kanıtlayan bir şey olarak sarılırdım. Ama şimdi tek düşünebildiğim, en çok ihtiyacım olduğunda babamın yanımda olmadığı. Her şeyi kendi başıma çözmek zorundaydım. Ve on iki yaşından beri durum böyle.

Babam neden daha önce bana karşı daha yumuşak duygular beslemeye karar veremedi? Princeton'dan mezun olduktan sonra Tempérane'ye döndüğümde neden annemle konuşmadı? İkimiz de annemin beni affetmesini ve Katherine'in ölümünden kaynaklanan öfke ve kederini iyileştirmesini istiyorduk. İkimiz de ailemizin yeniden bir bütün olmasını istiyorduk.

"Nereden biliyorsun?" diye soruyorum.

Harry boğazını temizler. "Bana ofisinden bir şey almamı söyledi ve seninle ilgili haber kupürlerinin olduğu bir dosya gördüm. Ona hiç bahsetmedim ama... Anneme, belki de aileden yeterince uzak kaldığını söylediğini duydum."

Acı ve kabullenme birbirine karışır. "Ve annem hayır dedi."

O başını eğiyor, ben de başka yere bakıyorum. Eskiden babamın benim için konuşmasını isterdim, ama şimdi sonunda bunu yaptığında, içimde sadece boşluk hissediyorum. İlk perdede sonunu tahmin ettiğim bir film izliyor olsam da fark etmez.

"Önemli değil, Harry."

"Üzgünüm, bu konuyu açmamalıydım. Seni üzdüğümü biliyorum."

"Tekrar ailenin bir parçası olmayı beklemiyorum."

sen ve Edgar hala yanımda olduğunuz için minnettarım, ama babam ve annem benim için öldüler. Hayatta kalmak istiyorsan, bir noktada umutsuz hayallerden vazgeçmelisin. Tek pişmanlığım Ivy. Benim reddedilmemden dolayı onun utanmasını istemiyorum."

"Onun böyle hissettiğini bilmiyordum."

"Belki de hissetmiyordur." Ayaklarımın ucunda ağırlığımı kaydırıyorum. "Hiç söylemedi."

"Muhtemelen çok da umursamıyordur," diyor dikkatlice. "Olanlar... tam olarak bir sır sayılmaz."

Lanet olası medya. Benim finans imparatorluğum hakkında yazarken bunu mutlaka belirtirler. Ailesine rağmen başarılı olan kara koyun daha fazla tıklanma alır.

"O senin tarafında," diyor Harry. "Bu konuda üzülmez ya da utanmaz. Edgar ve ben umursamıyoruz, o neden umursasın ki?"

Ona hafif bir gülümseme veriyorum, ama içimde gerginlik artıyor. Edgar ve Harry benimle ilişkilerini kesmeye karar verselerdi, çok acı verici olurdu, ama yaşayabilirdim. Ama Ivy...

Cam kapıdan, onun ve Ryder'ın sohbet ettiği oturma odasına bakıyorum.

Bu benim sonum olur.

Onuncu Bölüm

Ivy

"Şu ikisine bak, dünyayı ele geçirme planları yapıyorlar," diyor Ryder, havuz kenarında duran Harry ve Tony'ye bakarak.

"Tony, evet, ama Harry?" Onu gördüğüm kadarıyla, o sadece mutlu bir yüksek lisans öğrencisi.

Ryder gülüyor. "Evet. Muhtemelen Tony'nin kulüplerinden birinde bedava içki içmenin bir yolunu arıyor."

"İyi anlaşıyorlar gibi görünüyorlar."

Tony'nin ailesinden biriyle iyi bir ilişkisi olmasına sevindim. Annesinin pek sıcakkanlı ve tatlı bir tip olmadığı açık. Sam'in cenazesindeki o "iyi ki kurtulduk" gülümsemesini ya da dün Tony ve benimle konuşurken, düğünümüz hakkında konuşurken sergilediği soğuk tavrını aklımdan çıkaramıyorum. Sanki ilgilendiğini göstermek için çok uğraşıyormuş gibiydi.

"Bedava içki her şeyden önemlidir, ama evet. Tony'nin kardeşleri iyi insanlar ve ebeveynlerinden bağımsız oldukları için şanslı. Ne olursa olsun onu asla terk etmeyecekler." Ryder ağzına bir zeytin atıp çiğniyor. "Peki ya sen?"

Bu soru, kırılmam gerekip gerekmediğini bilememe neden oluyor. Benden şüphe mi duyuyor? "Tabii ki onun tarafındayım."

"O zaman gerçekten onun tarafında ol." Sözleri beni azarlıyor gibi geliyor, ama sesi dikkatli ve tarafsız. "Sana kim olduğun konusunda yalan söylediğim için neden özür dileyemediğimi biliyor musun? Çünkü yine aynısını yapardım."

"Bu konuda kızgın değilim. Ve bana karşı kendini savunmana gerek yok. Tony'nin arkadaşı olduğunu biliyorum, bu yüzden her zaman onun tarafında olacaksın."

"O kadar basit değil. Sana zarar verecek olsaydı yapmazdım."

Bu ilginç bir gerekçe. "Bana kimliğim hakkında yalan söylemenin zararlı olacağını düşünmedin mi?"

Kafasını sallar. Yüzü kasvetli bir hal alır... neredeyse cenaze töreni gibi. "Sen bunu bilmiyorsun, ama Tony senin kazada öldüğünü sandığında, çok kötü bir haldeydi. Kendini suçluyordu ve herkese ve her şeye kızgındı. O zamanlar en iyi arkadaş değildim. Tony'nin ne kadar acı çektiğini anlayamayacak kadar gençtim. Ve kariyerim yükselişe geçmeye başladığı için hep meşguldüm. Bu yüzden beni hayatından çıkardığında, bu benim için büyük bir şok oldu. Ama sonunda nedenini anladım. Karımla aşık olduğumda ona daha da sempati duymaya başladım. Kendime, ona bunu telafi etmenin bir yolu varsa, ne olursa olsun yapacağımı söyledim.

"O yüzden, benden o tek ricada bulunduğunda ve seni güvende tutmanın neden gerekli olduğunu açıkladığında, ben de yaptım. Onun bir daha asla böyle acı çekmesine izin vermeyeceğim."

Dünkü kıl payı kurtulduğum olay zihnimde canlanıyor. Vücudum bir darbeye hazırlık yapar gibi geriliyor ve metalin metale çarptığı sesi duyduğuma yemin edebilirim. Ne zaman bu kadar içgüdüsel tepki vermeyi bırakacağım?

"Dediğim gibi, kendini savunmana gerek yok." Ryder bana hiç mazeret uyduran bir tip gibi gelmedi ve zahmet etmesine de gerek yok, çünkü onun ne düşündüğünü zaten biliyorum. "Senin onun tarafında olman beni hiç rahatsız etmiyor. Sen onun arkadaşısın."

Ryder başını sallar. "Anlamıyorsun. Bunu kendimi haklı çıkarmak için söylemiyorum. Tony'yi ne kadar incittiğini anlaman için söylüyorum. Ayrılman onu mahvetti."

"Onun yalanları beni de incitti!" diyorum, en iyi niyetime rağmen içimi sıcak bir öfke kaplıyor. Ryder son iki haftadır mutlu olduğumu mu düşünüyor?

"Aynı şekilde değil." Hollywood'un rahat tavırları yüzünden kaybolur. Sert ve somurtkan bir ifade takınır. "Belki bir mola vermek kadınlara özgü bir şeydir, ama Tony için bu en büyük cezadır."

Derin bir nefes alıyorum. *Herkes böyle mi düşünüyor? Onu cezalandırmak için Julie'nin yanında kaldığımı mı?*

"Bunu biliyor musun bilmiyorum, ama ailesi onu on iki yaşındayken evden kovdu. O da bunu, çocukken yaptığı bir şeyin cezası olarak kabul etti.

Bu yüzden, aynı odayı paylaşmasanız bile, burada kalıp sorunları çözmeniz daha iyi olur."

"Onu asla kovmadım," diyorum, Ryder'ın Tony'nin ailesinin yaptığını bizim aramızda olanlarla neden eşitlediğini anlamadan. Ailesinin ona yaptığı şey son derece zalimce ve bu, özellikle Margot'un nasıl biri olduğunu gördükten sonra, onsuz daha iyi olduğunu düşünmeme neden oluyor. Ryder bana kalpsiz bir kaltak olduğumu mu söylemeye çalışıyor?

"Ona da aynı şey. Onu hayatından kovdun. Seni kaybetmek onun en büyük korkusu ve acısı."

"Benim için de acı vericiydi," diyorum, utanç ve öfke içimde çekişiyor. Ryder'ın sesi suçlayıcı değil, ama korkunç bir şey yapmışım gibi hissettirilmesinden hoşlanmıyorum.

"Ama onu uzak tutan, ondan uzak duran sensin. O, seninle ilişkisini düzeltme şansı hiç bulamadı."

Ryder'ın sözleri kafamda yankılanırken ağzım sıkışıyor. Geri çekilip kendime bir sorun üzerinde düşünmek için zaman tanımak benim için daha kolay. Bu bir alışkanlık haline geldi, çünkü hafızam çok karışık olduğu için kime güvenebileceğimi veya kime dayanabileceğimi asla bilemiyorum.

Tony'ye karşı da böyle davrandım ve bunun onun için ne kadar zor olduğunu hiç düşünmedim. Benim iyi nedenlerim vardı, ama onun da vardı. Dün geceki olaylar benim için çok gerçekçi hale geldi ve avucumda bu yara bandı kaldı. O olmasaydı, Julie'nin garaj yolunda kanlı bir leke olurdu.

Tony'nin beni korumak için ne gerekiyorsa yapmaya hazır olduğunu ve girişimleri kötü sonuçlandığında tüm suçu üstlendiğini anlıyorum.

Ve bana gelip beni eve geri götüremeyeceğini düşünüyordu çünkü bunu hak edip etmediğini bilmiyordu. Kendini, tanıştığım bazı genç, zengin ve ayrıcalıklı insanlar gibi, Tanrı'nın insanlığa bir armağanı olarak görmüyor.

Ryder devam ediyor: "Ona kızgınsan, sakinleşene kadar başka bir odaya git, ama gitme. Kızgın olduğunu anlayacaktır, ama kendini tamamen dışlanmış hissetmeyecektir."

Meraklı ve ısrarcı, ama aynı zamanda anlayışlı. Tony adına yaptığı için çok da umursamıyorum. Bir arkadaşımı savunurken ben de aynı şekilde davranabilirim.

"Bunu aklımda tutacağım. Ama onu çoktan affettim." Hayatımı hedef alan saldırı, Tony'nin samimiyetini ve tehlikenin ne kadar gerçek olduğunu bana gösterdiğinden, artık eskisi gibi kızgın ve kırgın kalamam.

"Ona söyledin mi?"

Gözlerimi

kırptırdım.

"Sanırım..."

Öyle mi yaptım? Dün gece çok şey konuştuk ve her şeyi hatırlamıyorum... Ama hayır, eminim öyle yaptım. Yapmasam bile Tony bilmeli. Dün gece yatakta birbirimize sarıldık. Elimi onun kalbinin üzerine koydum, sadece kalbini duyabilmek ve onun hayatta olduğunu, güvende olduğunu kendime kanıtlamak için.

"Çünkü o senin yaptığın gibi davranmıyor," diyor Ryder. "Sana bakıyor, ipuçları arıyor."

Gerçekten mi? Tony'nin bunu dün gece benim çok incinmediğimden emin olmak için yaptığını sanıyordum.

"Yüzde yüz emin değilsen, ona söyle. Ya da tekrar söyle. Bazen sözleri duymaya ihtiyacımız olur."

Bunu düşünmemiştim. Ama Ryder haklı. Tony'yi terk ettiğimde ona kızgın sözler söyledim. Bunları silmek benim sorumluluğum.

"Teşekkürler, Ryder. Tony'nin senin gibi bir arkadaşı olduğu için mutluyum."

On Birinci Bölüm

Ivy

Harry ve Ryder tatlı ve kahveden sonra ayrılırlar. Bobbi bana bir bakış atar. Tony ile baş başa kalmam gerektiğini söylerim ve o da yukarı çıkar. Ona söyleyeceğim şey, başkalarının duymasını istemediğim bir şeydir.

Sonunda, oturma odasında sadece ikimiz kalırız. Tony devasa sürgülü kapının yanında durur ve Kaliforniya gökyüzüne bakar.

Ona bakıyorum — geniş omuzları, ayakları yere sağlam basan duruşu. Tek başına çok şey üstleniyor ve kimseden yardım istemiyor.

Hiç yorulmuyor mu?

Onun her hücresine işleyen kontrol ve mesafeli tavırları, taşıdığı yükün bir kısmını paylaşmaya çalışırsan, bu jesti reddedeceğini söylüyor. Gururlu olduğu için değil. Çünkü o böyle biridir.

Ryder'ın Tony'nin sürgüne gönderilmesiyle ilgili anlattıkları, ilişkimizi başka bir açıdan düşünmemi sağladı. Onun eşit ortağı olmak istiyorsam, sadece güçlü olmanın yetmeyeceğini anladım. Ona, sadece savunmasız değil, kusurlu olmasının da sorun olmadığını, ne kadar kusurlu olursa olsun onu seveceğimi bilmem gerektiğini fark ettim.

Ama sorunlarımızı birlikte çözmek yerine kaçarak ona bunu pek gösteremedim. Bana söylediklerini, neden yalan söylemek zorunda hissettiğini düşünmek için fazla zaman ayırmadım.

İnanılmaz derecede üzgün olduğum dışında, onu Sam ile bu kadar çabuk aynı kefeye koymamın kesin nedenini hatırlayamıyorum. Sam bana karşı her zaman anlaşılmaz ve otokratikti. Tony ise bana ruhunun birçok yönünü gösterdi — tüm kırılanlıklarını ve umutlarını. Ne kadar incinmiş olursam olayım, ona bir şans vermeliydim.

Sessizce kollarımı beline doladım ve yanağımı onun güçlü sırtına dayadım. Bir kez tüm vücudu titredi, sonra gevşedi.

"Artık sadece ikimiz varız," diye omzuna fısıldıyorum. "Herkesin öyle gelmesine üzüldüm."

"Önemli değil. Sadece senin iyi olduğundan emin olmak istediler."

Kollarımın içinde dönüyor. "Sen benimle olduğun sürece ben iyiyim. Seni koruyacağıma ve sana dünyaları vereceğime söz veriyorum." Alnıma şefkatli bir öpücük konduruyor.

"Ya dünyayı istemiyorsam?" Beni burada tutan şeyin dünya ya da bana verebileceği başka şeyler değil, *onu* istemem olduğunu düşünmüyor mu?

Kaşlarını çatıyor. "O zaman istediğin başka bir şey olsun. Söyle yeter, ben gerçekleştiririm."

"Seni. Sadece seni, tek istediğim bu."

"Zaten ben seninim." Başparmağıyla alt dudağımın altındaki benimi okşadı.

Ne dediğimi gerçekten anlamıyor. Bana vereceği bu dünyaya eşlik edebileceğini düşünüyor, benim arzuladığım her şeyin merkezi olduğunu değil.

"Sana bunu en iyi şekilde gösterememiş olsam da, benim için her şeyden daha değerli olduğunu anlamana yardımcı olabilmeyi isterdim.

Düşünmem veya kendimi toparlamam gerektiğinde aramıza mesafe koyuyordum." Kendimi bırakıp ellerini ellerime aldım. "Sadece beni aldattığını düşünmek kalbimi parçaladığı için ayrıldım. Senin yanında ne kadar savunmasız olduğum, mutluluğumun sana ne kadar bağlı olduğu korkutucu." Gözleri fal taşı gibi açılmış. Şaşkınlık, yakışıklı yüzünde beliriyor.

"Sen savunmasız değilsin. Seni hayatım pahasına koruyacağım. Sen ruhumun en güzel parçasısın, hayatımın tek ışığı. Bir milyon yıl daha yaşasam bile, senin gibi bir kadın bulamam. Varlığıma anlam katan tek kişi sensin."

Yanılmışım. Bu ilişkide savunmasız ve korumasız olan tek kişi ben değilim. O da bana karşı tamamen savunmasız. Ona bakarken içimi hayranlık ve şaşkınlık kaplıyor. O her zaman o kadar güçlü, duygusuz ve mesafeli görünüyor ki, bu kadar hassas ve benden bu kadar etkilenmiş olabileceği hiç aklıma gelmemişti.

Ama bunun bir de diğerk tarafı var. Birbirimizin yanında sadece zayıf değiliz, birbirimizi daha da güçlü kılıyoruz. Tony'nin yanımda olduğunu bilmek kendimi daha dengeli ve kendimden emin hissetmemi sağlıyor. Bu bana suda olmaktan duyduğum yoğun nefretimi yenme, birini öldürmüş olabileceğimi bilmenin acısını ve suçluluğunu iyileştirme ve nişanımız için bizi tebrik etmeye gelen tüm insanlarla yüzleşme cesaretini verdi (gerçi geriye dönüp baktığımda çoğunun Anthony Blackwood'un evlenmeye layık gördüğü beni görmek için geldiğinden eminim).

Ayak parmaklarımın ucuna yükselip kollarımı boynuna doladım. "Başka birinin olmayacağını bilmek için milyonlarca yıl yaşamana gerek yok. Sana bir şans vermeyeceğim. Seni asla terk etmeyeceğim ve kimliğim hakkında bana yalan söylediğin için seni affediyorum. Gerçekten çok iyi bir nedenin olmadan bunu asla yapmayacağını bilmeliydim. Dün gece bunu fark etmeden önce neredeyse öleceğimiz için üzgünüm."

O bir şey söylemeden önce onu öpüyorum. Onu çok özledim. Ve bunu ona göstermem çok doğru, çünkü kelimeler yetmez.

Dudakları açılır. Hareketleri ilk başta tereddütlüdür, ama ben cesurca hareket eder, dilimle ağzını okşar ve içine girerim. Sonra kolları sıkılaşıır ve sanki beklediğı izni almış gibi beni yutar.

Erkek kokusu, tadı, duyularımı doldurur. Kalbim ona karşı şefkatle dolarken, göğsümde bir ateş topu patlar. Sıcaklık, durdurulamaz ve güçlü bir şekilde yayılır.

Sırtımı kamburlaştırıp göğüslerimi göğsüne bastırıyorum. Sütyenimin içinde meme uçlarım sertleşiyor, neredeyse acı veren bir farkındalık onları karıncalandırıyor. Zaten sıırılsıklam oldum. Acımasız bir arzu damarlarımda yanıyor, her hızlı kalp atışı ısıyı yoğunlaştırıyor, onu istemekten şu anda yanıp kül olacağımı düşünüyorum.

"Çok uzun zaman oldu," diyorum öpücükler arasında yumuşak bir iniltiyle.

Göğsümü avuçlar. Eli bana o kadar iyi geliyor ki, neredeyse inleyeceğim. "Sonsuzluk."

Ona karşı sallanıyorum. Tanrım, o zaten çok sert ve kalın. Amım mutluluk dolu bir beklentiyle kasılıyor.

"Seni hazırlamam lazım, senin için iyi hale getirmem lazım."

VahŖi Ŗehvet onda izini bırakıyor. KızarmıŖ yanaklar. SertleŖmiŖ, sığ nefesler. Güzleri o kadar büyümüş ki yeŖil olmaktan çok siyah görünüyorlar.

Normalde ön seviŖmeyi, o sonunda sikini içime gömmeden önce yapılan cömert cinsel alayları severdim. Ama Ŗu anda, bunun ötesindeyim. Uzun zamandır yemek yememiŖ bir dilenciyim ve o benim ziyafetim. "Daha fazla ıslanabileceğimi sanmıyorum."

Elini tutup eteğimin altına sokuyorum. Avucunun ısınmış tenime değdiği anda çığlık atıyorum.

"Sırılsıklamsın." İç çamaŖırımın ince kumaŖı üzerinden parmaklarıyla beni okşuyor, klitorisim neredeyse acı verecek kadar zonkluyor.

"SöylemiŖtim." Güzlerinin içine derinlemesine bakarak, tüm savunmamı bırakıyorum, böylece onu ne kadar istediğimi bilsin. "Beni daha fazla bekletme."

Utanmadan, kanepelerden birinin kol dayanağına oturup eteğimi yukarı çekiyorum. Tony külotumu bacaklarımdan aŖaęı çekip sikini çıkarıyor. Tamamen soyunmaya zahmet etmiyoruz, çaresiz bir aciliyet bizi sürüklüyor.

Siki ön sıvıyla parlıyor. Dudaklarımı yalıyorum. Onun beni arzulasının tadını almak istiyorum.

Ama Ŗu anda, onu içimde daha fazla hissetmek istiyorum. En temel, en basit düzeyde birbirimize bağlı olmamızı istiyorum.

Bacaklarımı genişçe açtım. "Ŗimdi."

Büyük, güçlü elleriyle pelvisimi tutarak, uzun ve sert bir hareketle içime giriyor. Beni santim santim gererek, beni sonuna kadar dolduruyor, bu istila lezzetli ve ateŖli. Ayak parmaklarım kıvrılıyor ve kollarını kavriyorum, parmaklarım ona gömüyor.

"Daha fazla," diyorum, tüm vücudum hislerle yanıyor, ona açęözölölükle.

Ve o bana daha fazlasını ve kendini tamamen veriyor, sanki hayatı boyunca aradığı Ŗeyi sonunda bulmuş bir adam gibi içime giriyor.

Ben de ona kendimi tamamen veriyorum. Tamamen açık. Tamamen savunmasız.

Vücudumuzun sıcak sürtünmesi artar, gittikçe büyür, sanki bizi yutmak için gelen dev bir tsunami gibi. Patladığında ve doruk noktası beni sarstığında, onu da benimle birlikte mutluluğun zirvesine götürürüm, orada yıpranmış ruhlarımız birleŖir.

Onikinci Bölüm

Anthony

Nefesimiz düzelirken Ivy'yi kendime yaklaştırıyorum. Kalbim normal ritmine geri dönüyor, ama hala çok dolu ve duygular boğazımı bir yumruk gibi sarıyor, hiçbir şey söyleyemiyorum.

Kollarımda kıpırdanır, bana dönene kadar döner. Gözlerini açar, sonra kaşlarımdaki yeri okşar. "Orada neler oluyor?"

"Sadece bazı düşünceler," diyorum, boğazımdaki gerginlik biraz azalırken sesim kısık çıkıyor.

"Ne hakkında?"

"Bununla ilgili. Her şeyin ne kadar hızlı gerçekleştiğiyle."

Güzel gri gözlerinde hafif bir eğlence parıldıyor. "Resmi bir zaman çizelgesi mi vardı?"

"Aslında yok. Ama sonunda affetmeden önce beni daha uzun süre pişmanlık duymaya zorlayacağını düşünmüştüm. En azından birkaç ay. Belki bir yıl bile."

Gözlerimin içine bakacak şekilde yer değiştirir. "Ciddi misin? Neden bu kadar uzun süre uzatacağımı düşünüyorsun?"

"Sadece... İnsanlar böyle yapar."

Umutsuzca affedilmeye ihtiyacım olduğunda, bunu elde edemedim. Ivy'nin bu kadar acımasız olacağına inanmak istemedim, ama bu, önümde uzun ve zorlu bir dönem beni beklediğini kabul etmediğim anlamına gelmez. Deneyimlerim bana, affedilmenin, karşı tarafın beni sevdiği için ya da ben bunun için çok çaba gösterdiğim için elde edebileceğim bir şey olmadığını öğretti. Ve zaman *her* yarayı iyileştirmez.

Yüzü kasvetli bir hal aldı. "Seni cezalandırmak değil, öfkemi yenmekti amaç. Yalanlarla pek iyi başa çıkamıyorum, özellikle de her şeyi hatırlamadığım için. Gerçeği öğrenmek için başkalarına güvenmek utanç verici. Sen bunu yapmak zorunda değilsin çünkü

Kim olduğunu, ne yaptığını, arkadaşlarının kim olduğunu biliyorum. Ben bilmiyorum. İnsanların benim adım gibi temel bir konuda yalan söyleyebileceklerini ve benim bunu bilemeyeceğimi fark etmek çok korkutucu.

Pişmanlık içimi kaplıyor. "Kısa görüşlü davrandım. Hayatın boyunca Iris Smith olarak yaşayamazdın ve ben insanları bu işe bulaştırdım. Bilmen için söyleyeyim, Yuna bunu yapmakta çok isteksizdi ve ben de ona, yapmazsa senin gerçek bir kremasyonunu görebileceğini ima ederek onu zorladım. Seni hayatta tutmaya o kadar odaklanmışım ki, duygusal sağlığını ya da Sam'in yarattığı yalanı sürdürmenin senin için ne anlama geleceğini hiç düşünmedim. Bu, bir daha asla tekrarlamayacağım bir hata."

Elini kalbimin üzerine koyuyor. "Yapmayacağını biliyorum."

Elini kaldırıp öperim, sonra tekrar kalbimin üzerine koyarım. Keşke sonsuza kadar böyle kalabilsek.

"Tony?"

"Hmm?"

"Sence katil neden peşimde?" diye sorar, sesi çok kısık. "Çok uzun zaman oldu, bu kadar zaman geçtikten sonra yetkililere haber vereceğimi falan düşünmeyeceği kesin."

"Cinayet suçunda zamanaşımı yoktur." Ona ne kadarını anlatmam gerektiğini bilemediğim için tereddüt ediyorum. Sonra tamamen dürüst olacağıma dair verdiğim sözü hatırlıyorum. Tek yapabileceğim ona bunu söylemek... ve sonra onun yanında durmak. "Katil ile Sam'in birbirlerini tanıdıklarını ve belki de Sam'in ona şantaj yaptığını, ta ki katil buna dayanamayana kadar." Bunu söylerken bile, onun hayatta kalmasının - ya da Sam'in bunu bilmesinin - nasıl şantaj olarak kullanılabileceğinden emin değilim. Bu, tam olarak çözemediğim bir bulmaca parçası.

Eli göğsümün üzerinde kasılır. "Ne için?"

Tanıdık bir hayal kırıklığı hissediyorum. "Para mı? Nüfuz mu? Ne istemişse. Artık öldüğü için bunu asla bilemeyeceğiz. Onu öldüren 'kaza' da bir kaza değildi. Tempérane'de olanlara çok benziyor: fırtına, vurkaç... her şey. Benim tahminim - ve bu sadece bir tahmin - katil, yarım kalan bir işi bitirmek istedi."

"Polise gidemez miyiz?"

"Neyle? Somut bir kanıt yok. Elimde sadece içgüdüsel bir his var ve onlar Sam'e olanların bir vurkaç olduğunu çoktan kararlaştırdılar. Sadece benim sözümle bunu olası bir cinayet olarak soruşturmayacaklar. Tek umudum, dün gece olanları cinayet girişimi olarak görmeleri ve buna göre soruşturma yapmaları. Şefle konuştum, bu yardımcı olur ama..." Gözlerindeki gölgeyi silemediğim için içimden bir iç çekiyorum. "Üzgünüm."

Kafasını sallar. "Senin suçun değil. Bu kişinin hayatımızı ve planlarımızı mahvetmesine izin vermeyeceğim. Dün gece bana hayatın çok değerli ve kırılgan olduğunu öğretti. Eğer hayatta kalamasaydık, son düşüncem 'Tony bana yalan söyledi' olmazdı. Yeterli zamanımız olmadı, hiç evlenemedik, çocuk yapamadık... bağlı çiftlerin yaptığı tüm şeyleri yapamadık olurdu."

Elimi onun elinin üzerine koydum, içimde yoğun bir duygu yanıyordu. O benim en kötü kabusumdan bahsediyordu. Son düşünceleri benimkilerin aynısıydı.

"Ivy..."

"Bırak da bitireyim, Tony. Sekiz yıl önce uyandığımda, her günü son gününmüş gibi yaşamanın önemini öğrenmiş olmam gerekirdi. Ama bu ders bana pek işlemedi, çünkü, bilmiyorum, hissetmedim. Dün farklıydı. O duyguyu hatırlıyorum — dehşet, ani umutsuz pişmanlık. Bir daha asla yaşamak istemiyorum, ama unutmayacağım da. Öfkemi sürdürmeyeceğim ve sahip olabileceğimiz şeyi, birlikte yaşadığımız mutluluğu görmezden gelmeyeceğim."

Onu daha fazla sevebileceğimi sanmıyordum, ama yanılmışım. Kalbim patlamak üzere gibi hissediyorum. Beni bırakıp bana bir şans daha verdiği için ne kadar bilge ve güçlü olduğu beni alçakgönüllü ve duygulandırıyor. Ve bu kararından pişman olmasını sağlayacak hiçbir şey, *hiçbir* şey yapmayacağıma yemin ediyorum.

On Üçüncü Bölüm

Ivy

Ertesi sabah, aramızda artık garip bir gerginlik yoktu. Tony her zamanki gibi önce giyindi, ben de koyu kahverengi pantolon ve babet ayakkabılarla birlikte yuvarlak yakalı beyaz bir bluz giydim. Bobbi her zamanki gibi kahvesini yudumlarken ve tabağındaki birkaç dilim pastırmayı çalıp yerken, biz de dostça bir sessizlik içinde kahvaltımızı yaptık.

"Bugün çok meşgul olacağım," diyor Tony beni vakfın önüne bıraktığında. "Ama eve zamanında gelmeye çalışacağım."

"Tamam." Gülümsüyorum. "İyi günler." Cullinan'dan atlamadan önce onu öpüyorum, normal rutinimize döndüğümüz ve hayatlarımızı geri kazandığımız için mutluyum.

Bobbi peşimden geliyor. "Çok daha iyi görünüyorsun," diyor. "Kendimi çok daha iyi *hissediyorum*."
"İyi."

Asansördeyken, Bobbi'nin dün gecedен beri düşündüğüm bir sorunun cevabını bilip bilmediğini merak ediyorum. "Hey, iyi bir mekan ayırtmak ne kadar sürer biliyor musun?"

"Ne için?"

"Bilirsin. Düğün için."

Parmağıma bakıyor. "Düğünü yapmaya karar verdin mi?" Aşağıya bakıyorum ve yüzüğü geri almadığımı fark ediyorum.

Tony. Pazar gününün geri kalanını birbirimize sarılmış, konuşarak, sevişerek, sonra biraz daha konuşarak ve biraz daha sevişerek geçirdik. Tony, ne zaman istersem evlenmekten mutlu olduğunu söyledi. Ben kaçmadan, mümkün olduğunca çabuk evlenmeyi tercih ediyorum. Birbirimize olan bağlılığımızı pekiştirmek için düzgün bir tören istiyorum. Lanet olası katile beni korkutamayacağını ve yapabileceği tehditlerin beni ya da Tony'yi hayatımızı yaşamaktan alıkoyamayacağını göstermek istiyorum.

"Evet. Kesinlikle."

"Senin zaman dilimini bilmiyorum ama iyi yerler genellikle aylar öncesinden doluyor," diyor Bobbi.

"Gerçekten mi?" Zor olabileceğini düşünmüştüm, ama yine de onun da benim şüphemi doğrulamasını duyunca hayal kırıklığına uğradım.

"Tarihi belirlemek daha kolay, sonra etrafa bakın."

Dudaklarımı sıkıyorum. Tam tersini yapmayı düşünüyordum, ama... "Tabii birisi iptal bir son son
dakikada Bu Los

Angeles. Bazı ünlü çiftler ayrılacak, töreni iptal edecek ve köpeğin velayeti için kavga edecek."

Hmm. Başkasının talihsizliği pahasına evlenmek istemiyorum. Bu kötü bir karma olur.

Sonra ofise geliyoruz ve artık düğün planları hakkında düşünecek vaktim kalmıyor. Pazartesi günleri her zaman biraz telaşlı geçer. Gelen kutumda bir sürü e-posta var, gözden geçirmem gereken yeni gündemler var. Müzik programının ilerleyişini kontrol ediyorum ve bu hafta içinde ortaklarımızla ve Ryder'ın ekibiyle görüşmem gereken bazı konuları not alıyorum. Masa telefonum çalıyor. "Ivy Smith, Pryce Aile Vakfı,"

diyorum.

"Ivy, ben Margot Blackwood."

Burada çalıştığımı nereden biliyor? Harry mi söyledi? "Merhaba Margot."

O beni göremese de sandalyemde dik oturuyorum. Margot gibi soğuk ve kurnaz bir kadının yanında tetikte olmak akıllıca görünüyor.

"Çok meşgul olduğunuzu biliyorum, ama bugün benimle öğle yemeği yemeye ne dersiniz? Vakfın karşısındaki İtalyan restoranında rezervasyonum var. Ben ısmarlıyorum."

Tereddüt ediyorum. Çok meşgul olduğumu ve izin alamayacağımı söylemek istiyorum. Margot Blackwood'da beni ürperten bir şey var, sanki zehirli olup olmadığını anlayamadığım bir yılanı izliyormuşum gibi.

Ama o sıradan biri değil. O Tony'nin annesi. Ya söyleyecek bir şeyi varsa? Tony, annemle babam öldükten sonra beni evine aldığını söyledi. Tony'yi ziyaret ettiğinde beni tebrik etmek istediğini bile söyledi, ama bu bahane pek mantıklı gelmedi. Cumartesi günü onun hakkında beni bu kadar rahatsız eden şeyin, benim ölmediğime hiç şaşırمامış olması ya da Sam benim fiili vasim olmaya başladığından beri hayatımla ilgili hiçbir merak göstermemiş olması olduğunu fark ettim.

Sam benim fiili vasım olmaya başladığından beri hayatım hakkında. Benim bataklıkta ölmediğimi ve hayatta kalmamın koşullarını zaten biliyor muydu?

"Tamam." Hemen ekledim, "Yarım saat kadar vaktim olabilir." Öğle yemeği randevumuzu kısa kesmek istersem diye.

"Harika. Görüşürüz."

Bir saat daha konsantre olmaya çalışıyorum ama başaramıyorum. Margot ile yapacağım öğle yemeğini düşünmeden edemiyorum — neden benimle görüşmek istiyor, neden bana yaklaşıyor, neden tam da şimdi bunu yapıyor, nişan partimize gelme zahmetine bile girmede. O etkinlik tam olarak bir sır değildi. İçgüdülerim, sebebi ne olursa olsun, iyi bir şey olamayacağını söylüyor.

Tony'ye mesaj atıp annesinin beni görmek istediğini söylemeli miyim? Ama bu aşırı muhtaç görünür, sanki ondan beni annesinden koruması için ricada bulunuyormuşum gibi. O evlatlıktan reddedilmiş olsa da, ara sıra onun ailesiyle karşılaşabiliriz. Her seferinde onun bu konuda bir şeyler yapmasını bekleyemem.

Saat öğleni gösterir göstermez çantamı alıp dışarı çıkıyorum. Bobbi de peşimden geliyor.

"Yine Tony ile öğle yemeği mi?" diye sorar, trafik ışığının değişmesini beklerken.

"Hayır. Annesi. Aradı." Bana bakar.

"Onun hakkında bir şey biliyor musun?" diye soruyorum.

Işık değişir ve kavşağı geçmeye başlarız. "Fazla bir şey yok. Orta Batı'da orta sınıf bir aileden geliyor. Rahat bir hayatları var ama zengin değiller, kocasının ailesi gibi değil. Anlatabildiğim kadarıyla, onun için oldukça yükselme potansiyeli olan bir evlilikti. Hayır işleriyle toplumda saygı görüyor. İtibarı onun için önemli. Ayrıca Tempérane'de birçok başka projenin de başında bulunuyor."

"Bu mu 'çok fazla değil' derken kastettiğin şey?"

"Sadece standart arka plan bilgileri. Biriyle çalışmaya karar vermeden önce her zaman onu araştırırım." Restorana vardık ve o elini kapıya koydu. "Ben barda oturacağım, böylece sen ve o

serbestçe konuşabilesin. Eğer bir şey yaparsa, çatalını bırak, ben gelip seni kurtarırım."

"Öğle saatinde bir restoran. Onun çılgınca bir şey yapacağını sanmıyorum." O soğuk kadının masanın üzerinden atlayacak kadar soğukkanlılığını kaybedeceğini hayal edemiyorum. O, mükemmel manikürlü tırnaklarını kirletecek türden birine benzemiyor.

"Güpegündüz, kalabalık bir yer. Kimse beklemediği için saldırı için mükemmel bir yer."

Onun soğuk, düz ses tonu beni ürpertir. Katilin beni ve Tony'yi ezmeye çalıştığı zaman gece olduğunu belirtmek isterim, ama vazgeçerim. Bobbi, söylediklerini geçmiş deneyimlerine dayandırıyor ve ben ona işini nasıl yapması gerektiğini öğretmeye niyetim yok.

Kapıyı açıyor ve birlikte içeri giriyoruz. Tıpkı önceki seferki gibi barda bir koltuğa oturuyor ve gülümseyen bir hostes beni Margot'un masasına götürüyor.

Cumartesi günü olduğu gibi görünüyor: güzelce taranmış saçları, kusursuz makyajı ve soğuk bakışları. Kıyafetleri farklı ama —koyu mavi bir şal elbise. Kulaklarında ve boynunda elmaslar parıltıyor. Ama tüm bunlar olmasa bile, pahalı zevkleri olan zengin bir kadın olduğu belli.

Yüz hatları çok zarif. Tony ve Harry'nin güzelliğini ondan aldığını görebiliyorum. Ve nasıl bu kadar iyi bir evlilik yapabildiğini. Onun gibi birine hangi zengin erkek karşı koyabilir ki? Üç yetişkin oğlu olmasına rağmen, Edgar veya Tony'nin kolunda görünse kimse onun onların annesi olduğunu anlayamaz.

O da beni inceliyor, tıpkı benim onu incelediğim gibi. Ama bakışları soğuk ve duygusuz. Bir buz küpünden bile daha fazla duygu alabilirim.

Demek ki bu sıcak ve dostane bir buluşma olmayacak. Kendimi hazırlıyorum.

"Ne istersiniz?" diye soruyor. "Eskiden pepperoni pizzayı çok severdin. Hala öyle mi?"

"Bugün pasta pescatore canım çekiyor," diyorum, onunla pizza paylaşmak istemediğim için. Biraz fazla açık ve samimi geliyor. Ve içgüdülerim, bizim o tür bir ilişkimiz olmadığını söylüyor.

Dudakları gülümsemeye kıvrılıyor, ama gözleri değişmiyor. "Tabii ki. Dediğim gibi, ben ısmarlıyorum, istediğini sipariş et."

Ona aynı sırtıyla gülümsüyorum, keşke bu öğle yemeğine hiç razı olmasaydım diyorum. "Teşekkürler."

Sipariş veriyoruz. O ızgara tavuklu Sezar salatası ve maden suyu alıyor. Makarnayı atlayıp doğrudan tiramisuya geçme isteğine direniyorum. Garson ortadan kaybolunca Margot'a dönüyorum. "Ee, ne hakkında bu?"

Ellerini katlayıp masanın üzerine koyuyor. "Şey. Nişan ve düğün planlarını merak ediyorum."

Ne? Gözlerimi kırıştırıyorum ve parmağımı kulağıma sokup karıştırma isteğine direniyorum. Bunlar, onun ilgilenmesini beklediğim son konular.

"Tabii ki düğün *olacaksa*," diye ekliyor.

Yüzüm kızardı. Kahretsin. Yüzüğün olmadığını fark etmiş olmalı.

"Tabii ki. Yüzüğümü küçük bir rötuş için kuyumcuya bırakmak zorunda kaldım," diye yalan söylüyorum, yüzündeki kendini beğenmiş ifadeyi silmek istiyorum.

"Bunu duymak güzel." Sesi kopmak üzere olan bir ip gibi gergin.

Sanırım duymak istediği bu *değildi*, yüzünde hala aynı sakın ifade olsa da. Kalkanım birkaç santim daha yükseldi.

"Canım, sormak istemem ama... Sam sana bir şey bıraktı mı?"

"Pardon, ne dediniz?" Elim titrer ve neredeyse su bardağımı düşürüyordum. Neden birdenbire onu gündeme getirdi?

"Vasiyetinde mi? Yoksa başka bir şekilde mi? Sam sana bir şey bıraktı mı? Düğünler çok pahalıdır. Tony'nin koruması gereken bir imajı ve itibarı var. Ucuz bir mahkeme töreni veya Vegas'ta kaçamak evlilik olmaz. Ve geleneksel olarak bu tür... mali ayrıntılarla gelin ilgilenir."

Bana gizli bir tek boynuzlu at olduğunu söyleseydi bile daha fazla şaşırmazdım. Sadece telefonda konuşuyor olsaydık, oğlunu düşündüğünü düşünebilirdim, ama kısır gözleri onu ele veriyor.

"Sam'in ödeme yapacağını hiç beklemiyordum ve Tony'nin geleneklere çok bağlı olduğunu da sanmıyorum."

"Yine de Sam son dokuz yıldır sana baktı."

"İşte bu yüzden ondan bunu beklemedim." Ona sahte bir minnettarlıkla gülümsedim. Benimle Sam arasında neler olduğunu ne kadar bildiğini bilmiyorum, ama Sam ölümden dönüp özür dileyip tüm masrafları ödemeyi teklif etse bile, yine de reddederdim. Onun nezaketi çok pahalıya mal olmuştu.

"Ama..."

"Bana hiçbir şey bırakmadı. Her şey *olması gerektiği gibi* Marty'ye gitti. Sanırım Sam'in harika fikirlerle dolu diktafonunu da aldı." Sam o aleti çok severdi, her yere yanında taşırdı. Her ihtimale karşı, hiçbir şeyi unutmamak için.

Margot gözle görülür şekilde moralini bozar, dişlerini dudağına geçirir, neredeyse beyazlaşana kadar.

Dudaklarını ısırığının farkında değil galiba. Sam'in bana verdiklerine neden bu kadar önem veriyor? Ve neden bu kadar hayal kırıklığına uğradı? Tony ve ben ondan para istiyoruz gibi değil ya. Yoksa öyle mi düşünüyor? "Endişelenmene gerek yok. Biz kendimiz hallederiz."

Tony her şeyi kendisi ödeyecek kadar parası var. Ödeyecek parası olmasa bile, bunu için ailesine asla başvuramaz. Margot'u gördükten sonra, ona izin vermem.

"Seni kendi kızım gibi yetiştirdiğimi biliyor musun?" diye soruyor.

Başımı sallıyorum, şimdi ne yapmaya çalıştığını merak ediyorum. Bir yanımda, benim hayatta olduğumu ne zamandır bildiğini sormak istiyor, ama diğer yanımda bunu sormak istemiyor. Bana gerçeği söyleyeceğine bir an bile inanamıyorum. O da Sam gibi bir manipülatör. Onun hakkında tek gerçek olan şey, elmasları ve Tony'ye karşı bariz nefret ve tiksintisi.

"Seni resmi olarak evlat edinmemiş olsak da, sen benim kendi çocuğum gibisin. Törenin masraflarını karşılamak benim görevim."

Dehşete kapılmış bir şekilde ona bakıyorum. Sanırım benim dokunmamı bekliyor, ama ben bunun yerine duş alıp kulaklarımı iyice ovma istiyorum. Belki de beni bu kadar rahatsız eden şey "görev" kelimesinin kullanılmasıdır.

"Gerek yok." Yeterince açık olmadığımı düşünerek, "Gerçekten" diye ekliyorum.

Margot bunu "görev"e benzetmemiş olsaydı bile, yine de reddederdim. Sam'in bana hiçbir şey bırakmamasından memnun olmadığını açıkça belli etti, çünkü bu, her şeyi kendisinin ödemesi gerektiği anlamına geliyor. Onun

parasına o kadar da ihtiyacım yok. Tony'nin de yok. Ve içimden bir his, onun "görevi"nin Sam'inkinden daha pahalıya mal olacağını söylüyor.

"Ama Ivy, sana karşı doğru olanı yapmak istiyorum. Fırsatçı görünmek istemezsin."

Ben sertleşirim. "*Affedersiniz?*"

"Üzgünüm, ama bunu kibarca söylemenin bir yolu yok. O altın avcılarından biri gibisin. Tony ile senin servetiniz arasındaki büyük fark hiç hoş görünmüyor."

Ne kadar kibar bir ifade. "Kendi deneyimlerinden mi konuşuyorsun?"

Margot'un mükemmel şekilde alınmış altın rengi kaşları seğirir. "Kısmen. Benim yaşadıklarımı senin de yaşamayı istemiyorum. İnsanlar dedikodu yapmayı sever ve bu onu rahatsız eder."

İçimden güldüm. Bizi ayırmak istiyorsa, bundan daha iyisini yapabilir.

"Biliyor musun? Tony benim hislerim hakkındaki gerçeği biliyor ve başkalarının ne düşündüğü onu rahatsız etmez."

"İnsanlar onun bir aptal olduğunu düşünürse, bu ne onun ne de işi için iyi olmaz. Kendini onu baltalamaya çalışanlardan koruyamayacak kadar yeteneksiz değil, ama neden daha fazla sürtüşme yaratasın ki?"

"İnsanlar onun aptal olduğunu düşünüyorsa, bu onların hatası," diyorum, Margot'un gerçekten konuşmak istediği şeyin bu olmasına şaşırmış ve hayal kırıklığına uğramış olarak. "Onu ne kadar küçümserlerse, o kadar çok hata yaparlar. Bu sadece Tony'nin yararına olur."

Margot bana yine ruhsuz gülümsemesini gösterir. "Peki ya çocukların? Biri seni işaret edip altın avcısı diye bağırırsa ne düşünecekler?"

Nefesimi tutuyorum. Tony ve benim gelecekteki çocuklarımızı bu işe nasıl karıştırır?

Devam ediyor: "Tony konusunda haklısın, ama o bir yetişkin. Çocuklar genellikle çok acımasızdır... ve kolayca incinirler. Seninkileri hayal edebiliyorum. Muhtemelen tatlı huylu, müzik yeteneği olan. Hassas. Senin, sadece parası için babalarıyla evlenen materyalist bir kadın olmadığını anlayacak kadar hayat tecrübesi olmayacak."

Bu olasılık çok sinir bozucu. O kadarını düşünmemiştim. Kimsenin o kadar kaba olacağını hiç düşünmemiştim, ama o çocuklar konusunda haklı.

Çocuklar filtreleri yoktur ve istemeden bile incitici şeyler söylerler.

"Peki, deneyimleriniz size ne söylüyor? Tony'nin babasıyla evlendiğinize göre, cevap sevdiğiniz adamdan ayrılmak değil gibi görünüyor," diyorum sert bir şekilde.

"Hayır. Bu ters etki yaratır. Ve burnunu kesip yüzünü mahvetmek kadar klişe bir şey olur." Margot akıcı bir şekilde devam ediyor, "Bu yüzden avukatlar evlilik öncesi anlaşmaları icat ettiler."

"Evlilik öncesi anlaşma mı?" diye aptalca tekrar ediyorum, bunun nasıl yardımcı olacağını bilemeden.

"Evet, tabii. Başka türlü, onunla para için evlenmediğini dünyaya nasıl kanıtlayacaksın? Benim de vardı. Farklı gelir düzeylerinden gelen birçok çiftin vardır."

Ağzımda acı bir tat oluşur. "Sanki düğünden önce boşanmayı planlamamı istiyormuşsun gibi."

"Bu gereksiz bir dar görüşlülük," diyor Margot. "Birçok çift böyle bir anlaşma imzalıyor ve çoğu yıllar sonra hala evli. Lane ve bana bak."

Dudaklarımı ısıyorum. İçgüdülerim bunun berbat bir şey olduğunu söylüyor, ama tereddütümün nedeni, bu önerinin Margot'tan gelmesi mi, yoksa evlenmeden önce boşanmanın nasıl olacağını düşünmem gerekmesi mi, merak ediyorum. Bu bana müstehcen geliyor.

Margot tıslar. "Şaşkın ifadenizi görmek canımı acıtıyor. Keşke karar vermenize yardımcı olacak ve milyarderin karısı olmanın zorlu sürecinde size rehberlik edecek bir anneniz olsaydı, bu tür şeyler sizi şok etmezdi."

Buna katılıyorum. Öte yandan, yardım edebilecek tek kişi bu kadın değil. Düğünümü planlamak veya evlilik hayatımı nasıl yapılandırmam gerektiğini belirlemek için onunla haftalarca, hatta aylarca vakit geçirmek benim için stresiz bir eğlence değil.

"Tony kendi servetini kendisi kazanmış olsa da, o iğrenç yeni zenginlerden biri değil. Onun karısı olarak bilmen gereken şeyler var. Ve ben gerçekten senin için bir şeyler yapmak istiyorum," diye ekliyor. "En iyi çözüm bu gibi görünüyor... başka bir önerin yoksa tabii?"

Bu konuda samimi görünüyor. Ona bunun gerekli olmayacağını söylemek istesem de, bana bu şekilde ulaşmaya çalışırken ben sadece dar görüşlü mü davranıyorum acaba diye düşünüyorum. Hâlâ ona pek sıcak bakmıyorum ve onu küçük sırdaşlar çevreme kabul edecek kadar güvenmiyorum. Ama o çocuklarla ilgili sözleri, bizim çocuklarımızın babalarının reddedilmesinden ve büyükbabalarını hiç tanımamış olmaktan nasıl etkileneceklerini düşünmeme neden oluyor.

Bu konuyu açma. Tony bunu düzeltmek isteseydi, yıllar önce yapardı.

Ama benim için bir şey yapmak istediğini söyledi ve sormaktan zarar gelmez... değil mi? Cumartesi günü Tony'nin tarafında herhangi bir düşmanlık veya öfke hissetmedim. Margot'un yanında daha çok temkinli ve biraz da üzgün görünüyordu.

Cesaretimi kaybetmeden önce, "Düğün için yardım edecek yeterince insan var, ama eğer bir şey yapmak isterseniz, siz ve kocanız Tony'yi tekrar ailenize kabul ederseniz, benim için çok anlamlı olur" diyorum.

"Anlamadım?" Omurgası gerilir, gözleri kısıılır. Duruşu bana bir kobrayı hatırlatır.

Aniden kuruyan dudaklarımı yalarım. "Ebeveynleri düğününe gelmezse, onun için nasıl bir his olacağını ve nasıl görüneceğini bir düşünün. O kadar çok şey başardı ki. Her ebeveyn onunla gurur duyardı."

"Sen hep onu bana tercih ettin," diye mırıldanır. "Neden reddedildiğini biliyor musun?"

Kafamı salladım. "Sadece on iki yaşında yaptığı bir şey yüzünden evden kovulduğunu duydum."

Kimsenin bana ayrıntıları anlatmadığını fark ettim, ama o kadar da kötü bir şey olamazdı. O sadece bir çocuktü.

Masaya bakar, sanki sert bir içkiye ihtiyacı varmış gibi. "Aptalca ve telafi edilebilir bir şey yaptığı için cezalandırılmadı. Kız kardeşini öldürdü."

Nefesim kesilir, boğazıma soğuk bir inkâr takılır. Tony, küçük kız kardeşinin öldüğünü söylemişti, ama onun ölümüyle bir ilgisi olduğunu hiç söylememişti.

Su bardağıma uzanıp hızlıca bir yudum alıyorum, ama hemen sonra bunu yapmamış olmayı diliyorum. Şimdi inkar duygusu midemde çalkalanıyor ve mide bulantısı hissediyorum.

Nedense Margot'a bir şey söyleyemiyorum. Bana söylediklerine inanamıyorum. Eğer kız kardeşini öldürdüyse, neden Edgar ve Harry de onu suçlamıyor? Tony'yi gerçekten önemsiyor gibiler. Margot yanılmış olmalı. Ya da belki ben yanlış duydum.

Bana alaycı bir gülümseme atıyor. "Sana söylemedi." Kaşlarını kaldırıyor. "O bir melekti, benim zeki çocuğum. Onu ava götürdü... sonra göğsünden vurdu. Kan kaybından öldü." Acı ve nefret, güzel yüzünü buruşturuyor. "*Daha altı yaşındaydı.* Onu ormanda güvende tutmak onun göreviydi."

Mide bulantısı geçmiyor. Kafam Margot'un bana anlattıklarını anlamaya ve sindirmeye çalışıyor. Ama sanki biri karnıma yumruk atmış gibi hissettiğimde bu çok zor oluyor. Bu Margot'un en dürüst ve gerçek tepkisi, yani doğru olmalı.

Ama...

"O sadece on iki yaşındaydı. Bir kaza olmalı."

"Kaza mı?" diye alaycı bir şekilde soruyor. "Küçük olmasına rağmen, harika bir nişancıydı. Katherine'i vurmaya karar verdiğinde hata yapmadı."

Karar verdi mi? Tony'nin küçük kız kardeşini öldürmeyi seçtiğine gerçekten inanıyor mu? Kafamı sallayarak, onun bu çılgın versiyonunu kabul etmeyi reddediyorum. "O bir katil değil. Buna inanamıyorum."

"Ben onun annesiyim. Onun ne tür bir şiddet canavarı olduğunu biliyorum."

"*Bu bir hataydı!*" diye ona tıslıyorum, kendi oğlunu olabilecek en kötü şekilde görmekte kararlı olmasına dehşetle.

"O zaman da onu savunmak için aynı şeyi söylemiştin. Ama sen anlamıyorsun çünkü hiç çocuğun olmadı, Ivy. Sana söylüyorum, o senin düşündüğün gibi masum değil. Bunun kaza olmadığını nasıl anladığımı biliyor musun?"

Kanıt mı var? Yoksa bu da onun çılgın mantığının bir parçası mı? Kalbim göğsümde güm güm atıyor ve boğuluyormuşum gibi hissediyorum. Ama Margot'un bana ne tür bir kanıt gösterdiği önemli değil. Onun kasten kız kardeşini vurmaya seçtiğine inanamıyorum. Benim Tony'm yapmaz.

Sonunda titremeyen bir sesle konuşabildiğimde, "Nasıl?" diye soruyorum.

"Hiç ağlamadı. Tek bir damla bile. Ellerini kız kardeşinin kanıyla kaplı halde öylece oturdu ve ağlıyormuş gibi bile yapamadı." Koltuğunda kıpırdanarak suyuna uzanır. "O tek kişi değil

ağlamadı. Senin 'öldüğünü' öğrendiğinde de ağlamadı. O öyle bir insan. Onu affetmem ve aileme geri kabul etmem mümkün değil. Çocuklarımdan geriye kalanları koruyacağım."

Tam o anda, garson öğle yemeğimizi getirir. Ev yapımı domates sosuyla kaplanmış makarnanın üzerinde duran lezzetli karideslere ve istiridyelere bakıyorum. Aniden makarnanın kırmızılığı bana kanı hatırlatıyor. Midem bulanıyor, cildim nemli ve soğuk. Belki de burada oturup, onun söylediklerinden hiç etkilenmemiş gibi makarnamı yemek tam da yapmam gereken şeydir. Ama bunu başaramıyorum. Ya da onun zehrine karşı duyarsızmışım gibi davranamıyorum.

"Üzgünüm. Patronumla öğle yemeği randevumu unutmuşum." Ayağa kalkıyorum.

"Toplantıda iyi eğlenceler," diyor Margot soğukkanlılıkla, salatasını yemeye devam ederken.

Kafamda, ne yapacağımı bile bilemediğim karışık düşüncelerle doluydu. Arkanı dönüp uzaklaşmaya başladım. Tüm dikkatimi bu işe vermem gerekiyordu. Bacaklarım titriyor, dizlerim güçsüzleşmişti.

Bobbi hemen yanıma gelir ve elini dirseğime koyar. "İyi misin?" diye sorar. "Solgun görünüyorsun."

"İyiyim," diyorum, sesim biraz titriyor. "Sadece biraz başım dönüyor." Ve şok olmuşum. Ve Margot'un yanında durduktan sonra sanki örümcek ağlarıyla kaplanmış gibi kendimi kirlenmiş hissediyorum.

"Sana bir şey getirmemi ister misin?"

Kafamı sallamaya başlıyorum, ama bu hareket etrafımdaki her şeyi döndürüyor. "Çikolata ister misin?"

O ciddi bir şekilde başını sallar ve benimle birlikte vakfın ofisine yürür. Beni masama oturduktan sonra, bana birkaç poşet çikolata alır.

Otomat makinesinden M&M'ler. "Al."

Bir avuç dolusu ağzıma atıp çiğniyorum. Çıtır çıtır dış kaplama, içindeki çikolata ile karışıyor.

O hiç ağlamadı.

Öfke yeniden baş gösterince boğazım düğümlenir. Kendimi zorlayarak yutarım. Margot'u gördükten sonra bayılırsam, Elizabeth beni eve gönderecek ve Tony çok üzülecek.

Kendime söz verdiğim bazı şeyler var: güçlü olmak ve onun yanında olmak.

Margot'un sözleri gerçek acı ve öfkeyle doluydu, ama bir şeyler ters gidiyordu, sanki yanlış tonda çalınan bir müzik gibi. *Birisi ağlamadığı için birini kız kardeşini öldürmekle nasıl suçlayabilir?* Kız kardeşinin kanıyla kaplıydı. Muhtemelen şoktaydı. O da annesine, desteğine ve yardımına ihtiyaç duyan bir çocuktü. Bunun yerine, ona sadece kınama verildi.

Belki de böyle hayal bile edilemeyecek bir kaybın suçlusu olarak birini suçlamaya ihtiyacı vardı. Ama ben de bu mantığı anlamıyorum. Bir çocuğu kaybetmek yerine, iki çocuğu kaybetti.

Ancak, anne olmadığım için onun acısının gerçek derinliğini asla anlayamayacağım konusunda haklı.

Ve ben o değilim.

İçgüdülerim, Katherine'in ölümünün Margot'u yönlendirdiğini söylüyor ve onun Tony ile aramı bozmaya devam etmesini istemiyorum. Bir dahaki sefere bana saldırdığında hazır olmak istiyorum.

Ama Tony'ye, Margot'un istediği şey olabilir diye, yarasını deşerek sorabilir miyim, bilmiyorum. Uzun zaman önce olmuş olsa da, bu anı hala inanılmaz derecede acı verici olmalı. Mavi elbiseli kızın ölümünün sebebi olduğumu düşündüğümde suçluluk duygusuyla neredeyse deliye döndüğümü düşünün.

Senin "öldüğünü" öğrendiğinde o da ağlamadı.

Ağlamış olması ya da olmaması önemli değil. Onun kalbinde ne olduğunu biliyorum. Ve bu yeterli.

Katherine'in ölümünü kendim araştıracağım.

On Dördüncü Bölüm

Anthony

"Lanet olsun patron. Sanki hiç gitmemişsin gibi," diyor Wei, incelediğim tüm belgeleri hayranlıkla inceleyerek.

"Bir teşvikim var." Eve gitmeden önce bunları halletmem gerekiyordu. Ve ev demek Ivy demek.

"Benden başka bir şey istiyor musun?"

"Polis Cumartesi günkü olayla ilgili herhangi bir gelişme bildirdi mi?" Bunu düşünmek bile kanımı donduruyor.

"Soruşturmayı yürüten dedektif bu sabah bana bir e-posta gönderdi. Sana iletebilirim." Wei tabletine dokunur.

"Jill'in ofisinden ne haber?"

Wei'nin cevabını duymama gerek yok, hiçbir şey olmadığını biliyorum. Beni hayal kırıklığına uğratmaktan nefret ediyor.

"Onlar aptallar," diyor sıkı bir şekilde. "İki hafta oldu ama hiçbir ipucu bulamadılar. Jill'in tüm dosyaları şifreli."

"Öyleyse neden şifrelerini çözmüyoruz?"

"Onlar onun şifresini bilmiyorlar."

"Sanırım *şifre123* gibi bir şey değildi," diyorum, hayal kırıklığıyla. Jill böyle bir şey için fazla iyiydi.

"Hayır. Zorla girmeye korkuyorlar. Kullandıkları program, üç kez yanlış tahminde bulunursan sabit diski tamamen silmek üzere tasarlanmış."

"Kahretsın."

Parmaklarımla saçımı çekiştiriyorum. İyi güvenlik iyidir, ama benimle istediğim şeyin arasında durduğunda değil.

Bu durumda, Jill'in keşfettiği şey ne olursa olsun.

Ölmeden önce söylediklerini düşünmeye devam ediyorum.

Özellikle anneden bahsetmişti. Bana dikkatli olmamı söylemişti.

Ama neye? Ya da kime? Anneme mi?

Onun bu işe karışmış olması imkansız. Bunu kabul edemem. Belki Sam'in Ivy ile olan ikiyüzlülüğünü biliyordu, ama bunu saklaması suç değil. Zaten bana söylemezdi. Benden o kadar nefret ediyor ki.

Ama o beni hiç beklemediğim bir anda ziyaret etti. Gelini tebrik etmek istediğini söyledi, ama gerçekten öyle miydi? Annem, Ivy ve benim Tempérane'de birlikte olmamızdan nefret ediyordu ve bence bu durum değişmedi. Annem çok tutarlı bir kadındır. Aksi takdirde, Katherine'in ölümüne olan öfkesini neredeyse yirmi yıl boyunca sürdürmezdi.

Ölüm döşeğinde bile beni affetmeyecek. Artık bunu biliyorum ve acı verse de kabullendim.

Ancak bu, Ivy'yi öldürecek kadar ileri gideceği anlamına gelmez. Arabadaki sürücü kesinlikle bir erkekti, onun olamayacak kadar uzun ve genişti. Bu girişimin beni ziyaret ettiği gün gerçekleşmiş olması bir tesadüf olmalı.

Sürücüyü görmemiş olsam bile, daha mantıklı bir açıklama da var. Cinayet ona çok pahalıya mal olurdu. Annem, Tempérane'deki en önemli kişilerden biri olarak statüsünün tadını çıkarıyor. Politikacılar ona yalakalık yapıyor, kiliseye gidenler hayır işleri için onu övüyor ve kolluk kuvvetleri, çeşitli programlar için para topladığı için ona son derece nazik davranıyor. Birini tutmuş olsa bile -ki bu çok saçma bir olasılık- yakalandığında polise onu ispiyonlamayacağından nasıl emin olabilirdi?

Eğer bu işe karışırsa, her şeyi kaybederdi. Cinayet işleyecek kadar acımasız ve ahlaksız olduğunu varsaysak bile, buna değmezdi.

Bir arama geliyor. Ivy'den olmalı diye düşünerek hemen cevap veriyorum.

Ama arayan Elizabeth'tir. "Merhaba Tony. Ryder, sonunda normale döndüğünü söyledi."

Hayal kırıklığına uğradım. Elizabeth'i sevmediğimden değil, ama o benim gerçekten konuşmak istediğim kişi değil. "Ryder dedikoduları çok seviyor."

"Evet. Eminim Hollywood'un bir özelliğidir."

"Peki, bu ne hakkında?" diyorum. Bu bir sosyal ziyaret değil. Elizabeth ve benim öyle bir ilişkimiz yok.

"Teklifim hakkında ne düşündüğünü bilmek istiyorum."

Teklif mi? Önümüzdeki iki ay içindeki tüm taahhütlerimi zihnimde gözden geçiriyorum. Hiçbiri onunla veya vakfıyla ilgili değil.

"Bu ne zamandı? Hatırlamıyorum."

Sinirli bir ses. "Hiçbirini hatırlamadığına inanamıyorum. Daha geçen hafta sana söylemiştim!"

"Öyle mi?" Onu gördüğümü hatırlamıyorum. Berbat bir durumdaydım, ama *o kadar da* kötü değildim, değil mi? "Açları doyurmak için paraya ihtiyacın varsa, Wei'ye söyle. Sana bir çek yazacaktır. Hiç sormana gerek olmadığını biliyorsun." Ivy'ye bu kadar nazik ve destekleyici davranan herkes, benden bunu ve daha fazlasını hak ediyor.

Elizabeth tuhaf, boğuk bir ses çıkarır. Sanki işler tam da iyiye giderken biri yatağından kalkmış gibi.

"Tanrım! Ryder sana hatırlatmadı, değil mi? Hatırlatacağını ve cevap alacağını söylemişti, ama yemin ederim, asistanı ona dırdır etmedikçe tamamen dalgın oluyor."

"O çok meşgul bir adam. İlk kez baba oldu," diyorum sadakatle. Elizabeth melek gibi görünebilir, ama öfkeli biridir. Kardeşleri ve ben, ailelerimiz tarafından Avrupa'daki yatılı okullara gönderildiğimizde bunu birkaç kez gördüm.

Sonra onunla ilgili başka bir şey daha aklıma geliyor: geniş bağlantıları ve olağanüstü Rusça bilgisi. Edgar'ın aksine, Tolyan Iris Smith karakterinin tamamen sahte olduğuna dair kanıt aramıyordu, ama bunu anlaması çok da uzun sürmedi. Doğru bir dürtüyle ne yapabilirdi?

"Bak, evlilik teklifini unut, çünkü cevabım evet. Senden bir ricam var," diyorum.

"Devam et."

"Jill'i bir iş için tutmuştum, ama bana bir şey söyleyemeden öldü. Dosyaları şifreli. Çok genç ve sağlıklı olduğu için kendini zarar göremeyecek kadar akıllı ve yetenekli gördüğü için, başına bir şey gelmesi ihtimaline karşı hiçbir önlem almamıştı. Bu yüzden elimde hiçbir şey kalmadı."

"Anlıyorum. Demek bu yüzden partideydi."

"Ben... biraz sabırsızlandım, evet. Bu yüzden, onun araştırdığı konuda yardımını istiyorum, daha doğrusu Rus arkadaşının yardımını."

Elizabeth belirsiz bir ses çıkarır.

"Sana borçluyum," derim. "Ne istersen." "Hayır, borçlu değilsin. Ivy'yi seviyorum, seni de seviyorum."

"Ama bu büyük bir iyilik."

"Bunu nişan hediyesi olarak düşün. Hediyelerin karşılığını insanlara ödeyemezsin, Tony."

"Peki... tamam. Teşekkürler, Elizabeth."

"Rica ederim."

"Ve bir gün, bu iyiliğin karşılığını ödeyeceğim."

Yumuşak bir kahkaha atıyor. "Gerek yok demiştim. Ama yapman gerekiyorsa, sadece... mutlu ol, olur mu? Onun yanında olduğun zamanlar hariç, hep çok somurtkan ve soğuksun." İç çekiyor. "Bazen geçmiş i unutmak gerekir, kendi anne baban olsa bile."

Harry'nin, babamın beni tekrar aileye kabul etmeyi düşündüğünü ve annemin bunu reddettiğini söylediği şeyi düşünüyorum.

"Deneyimlerinden mi konuşuyorsun?" diye soruyorum.

"Evet. Aradığın şeyi bana mesajla gönder, ben de ne yapabileceğime bakayım."

"Teşekkürler."

Görüşmemizi sonlandırıyoruz.

Ofiste oturuyorum. *Geçmiş i unut, kendi anne baban olsa bile.* Kulağa basit geliyor. Ve muhtemelen onun için kolaydır, çünkü anne babası birinci sınıf pislikler. Benim için daha karmaşık. Hâlâ onlara kan borcum var. Katherine'in genç hayatı benim milyonlarca hayatıma bedel.

On Beşinci Bölüm

Ivy

Tony beni vakıfta aldığıında, başım ikiye ayrılacakmış gibi hissediyordum. İki torba M&M's dışında, bütün gün hiçbir şey yemedim.

Hiç akıllıca bir davranış değildi. Ama Margot'un nefret dolu sözleri, onları kafamdan atmaya çalıştığım her seferinde bumerang gibi geri geliyordu. Ve iştahımı kaçırmaya devam ediyorlardı.

Bobbi Cullinan'ın kapısını açar ve ben içeri girerim, saat üçteki toplantıdan sonra aspirin alsaydım keşke diye düşünürüm.

Tony elinde bir demet kaplan zambağı tutuyor, ama beni görür görmez onları düşürüyor. "Solgun görünüyorsun. Bir şey mi oldu?"

"Sadece hoş olmayan bir toplantı." Burada durmak istiyorum, ama sonra onun bilmeye hakkı olan bir şeyi ondan sakladığımı fark ediyorum. Margot'la olan o ziyaret sıradan bir öğle yemeği değildi. "Annen geldi. Düğünümüzün masraflarını karşılamayı teklif etti."

Ağzı hafifçe açık, bana bakıyor.

"Evet, benim de yüzüm öyle oldu." Başka bir durumda olsaydı, onun ifadesine gülerdim. O neredeyse hiç suskun ya da şaşkın olmaz.

"Ne dedin?" diye gergin bir şekilde soruyor.

"Hayır, tabii ki." Tepkisi biraz şaşırtıcı. Beni daha iyi tanımaması gerekmez mi? "Önce seninle konuşmadan asla kabul etmem, ama..." Dudaklarımı sıkıştırıyorum. "Sakıncası yok, değil mi?"

Omuzları biraz gevşiyor. "Hayır. bunu yaptığın iyi oldu."

"Ödemeyi gelinin yapması gerektiğini söyledi, ama Seninle benim yapmamız gereken türden bir düğünü karşılayamam, o da masrafları karşılardı. Ama bu bana tuhaf geldi. O benim annem değil.

Ondan anne sıcaklığı hissetmediğimi eklemeye gerek görmedim. O aptal biri değil, muhtemelen zaten biliyordur. Ayrıca, o onun annesi ve muhtemelen hala ona karşı bazı hisleri vardır.

"Hayır, hiçbir şeyi ödemek zorunda değilsin." Kendi kendine küfrediyor. "Onu dinleme. Düşün istediğin gibi olacak ve hiçbir masraf fazla değil. Lanet olsun, bu parayı senin ödemen için kazanmadım." Öfkeyle titriyor.

Elimi omzuna koyup alnımı oraya dayadım. "Biliyorum. Güven bana, biliyorum."

"Seni üzecek başka bir şey yaptı mı? Bu yüzden mi bu kadar solgunsun?"

Katherine ile ilgili olanlar gibi başka korkunç şeyler de söyledi. Bunun hakkında konuşmak istiyorum, ama şu anda değil, başım ağrıyorken değil. Bu, ağrım olmadığında ve net düşünebildiğimde konuşmam gereken bir konu.

"Sonrasında yemek yiyemedim," diyorum.

O kaşlarını çattı. "Birinin seni ne kadar üzdüğü önemli değil, o kişi annem olsa bile. Kendine daha iyi bakmalısın."

"Yani, çok kilo veren birisi gibi mi?" Yüzüne nazikçe avucumu koyuyorum, böylece kızgın olmadığımı anlasın.

Parmak uçlarımı öper. "Sen benim tüm kurallarımın istisnasın."

Onun şefkatli gözlerine bakıyorum. Margot ağlamadığı için kızgındı. Ne olmuş yani? Gözyaşları onun içinde iyi ve onurlu bir öz olduğunu kanıtlamaz ya da çürütmez.

"Çin yemeği sana iyi geliyor mu?" diye sordu.

"Ekstra bir spring roll ve yumurtalı çorba alırsam."

Telefonundan sipariş veriyor. "Eve vardığımızda hazır olur."

Bukete uzanıp kokulu çiçeklerin içine yüzümü gömüyorum. Beni çok neşelendiriyorlar. Tony, tek kelime etmeme gerek kalmadan günümü neşelendirmek için neye ihtiyacım olduğunu çok iyi biliyor.

"Bu arada, Yuna'yı arayıp bu akşam veya yarın buluşabilir miyiz diye sormamın sakıncası var mı? Onunla yüz yüze konuşmam gerekiyor," diyorum.

"Tabii ki. Şimdiye kadar seni aramamasına şaşırdım."

"Ben de öyle. Ona mesajlar gönderip sesli mesajlar bıraktıktan sonra hafta sonu bana ulaşacağını düşünmüştüm... ama hiç aramadı." Dudaklarımı sıkıyorum. "Belki de çok acımasız davrandım. Onunla konuşmamak için gerçekten çok uğraştım."

"Kızgındın ve incinmiştin. İnsanlar daha azı için bile öfkelenir." "Evet... Yine de bu farklı bir his."

Sanki gökyüzü fırtınaya boğulmadan önce ozon kokusuyla dolu bir sessizlik gibi. Telefonumu çıkarıyorum. Artık birden fazla numarası var çünkü ben onu engellediğim için bir sürü yeni numara almak zorunda kaldı. Dudaklarımı ısırarak, tüm numaralara tekrar mesaj atmaya çalışıyorum. Önceden olduğu gibi, bu sefer mesajlarımın hiçbiri ulaşmıyor. Sanki evren bana iyiliğimi ödüyor gibi. *Al bakalım, nasıl bir his bu, Ivy!*

"En son numarası sende var mı?" diye soruyorum, durumu açıkladıktan sonra.

Tony başını sallar. "Sadece ilk geldiği zamanki numarası var."

Bunu zaten denedim, ama bir cevap alamadım. "Onun oteline gidersek sorun olur mu sence?"

"Yemeğini yedikten sonra. Onun ayaklarının dibinde bayılmak istemezsin, değil mi?"

"Ha. Hayır." Ayrılma şeklimizi düşünürsek, öyle bir şey yaparsam Bay Kim'in beni yakalayacağını sanmıyorum.

Ona biraz zaman tanımak iyi bir fikir olabilir, ama yapamam. Cumartesi günü katille kıl payı kaçışmam iz bıraktı. Ve son etkileşimimizin çirkin sözler ve kavga ile bitmesine izin veremem. Bunu bir an önce düzeltmek, söylediklerim için özür dilemek ve ona dikkatli olmasını söylemek istiyorum. Mesajlarım görünüşe göre bir etki yaratmamış, bu yüzden yüz yüze konuşmak istiyorum.

Eve vardığımızda akşam yemeğimiz hemen gelir. Ben üç adet spring roll, küçük bir kase çorba ve ördekli kızarmış pilav yiyebiliyorum. Tony ise Hoover gibi her şeyi silip süpürüyor.

Karnıma biraz yemek girince hemen kendimi yeniden insan gibi hissediyorum.

Bacaklarımı uzatıyorum.

"Vay canına. Kendimi çok daha iyi hissediyorum."

"Eminim öyledir. Annem seni bir daha ziyaret ederse, seni rahatsız etmesine izin verme. Aslında ona beni görmesini söylersen daha iyi olur."

"Sence tekrar gelir mi?" diye soruyorum, biraz gerginleşerek. Bana başka ne tür zehirler atacağını hayal etmek imkansız.

"Bilmiyorum..."

Telefonu çaldığında sözünü keser. Telefonuna bakar ve içinden küfür eder.

"Ofiste bir şey mi oldu?"

"Hayır. Yuna."

Soğuk bir korku midemi kaskatı keser. "Ne oldu?" "Ülkeyi terk ediyor. Şu anda."

On Altıncı Bölüm

Ivy

LAX'e gidiyorum. Eve dönüyorum. Burada kalıp Ivy'ye sürekli yalanı hatırlatmak istemiyorum. Umarım ikinizin arası düzelir. Seul'e gelersen haber ver. Bir şeye ihtiyacın olursa her zaman bana ulaşabilirsin. Elimden geleni yaparım.

Mesajı izliyorum. Her kelime mideme bir tekme gibi geliyor.

"Öylece gidecek mi? Neden mesajlarımı ve mesajlarımı hiç almamış gibi davranıyor?"

"Bilmiyorum."

Ben onu engellediğim gibi o da beni engelledi mi? Öyleyse, bunu hak ettim demektir.

"Sakıncası var mı? Ona cevap yazmak istiyorum." O başını sallar.

"*Bunu yapma! Tony'nin evine gel.*" yazıyorum. Sonra ekliyorum: "*Bu arada, ben Ivy.*"

Tamam. Gönderildi.

Parmak eklemlerimi

kemiriyorum. Cevap yok.

Hadi ama. Bana bağırabilir. Mutlu olacaksa bana kaltak diyebilir.

Ben ona yüz yüze özür dileme fırsatı bulamadan böyle çekip gidemez.

Birkaç dakika sonra, cevap vermeyeceğini anlıyorum.

"Lanet olsun."

"Ne yapmak istiyorsun?" diye sorar Tony.

Telefonu ona geri veriyorum. Hızlı düşünüyorum. Uçağa bineceğini söylemedi. Sadece havaalanına gidiyor.

"Onu durdurmam gerekecek. Önümüzdeki iki veya üç saat içinde Kore'ye giden uçuş var mı?"

Tony telefonuna dokunur. "İki uçuş var. Aralarında otuz dakika var, ilki saat on birde kalkıyor."

"Sanırım bunlardan birine binecek..." Duruyorum. "Özel uçakla uçmuyorsa tabii?"

"Sanmıyorum. Kardeşi Paris'e seyahatte, babası da Hong Kong'da." Ona şaşkınlıkla bakıyorum. "Nereden biliyorsun?"

"Daha önce, birlikte yapabileceğimiz olası bir girişim hakkında onların çalışanlarıyla telefonda konuşuyordum."

Çantamı alıyorum. "Tamam, o zaman havaalanına gidip onu durdurabilecek miyim bakacağım. Onun, benim ona kızgın olduğumu düşünerek bu şekilde eve gitmesine izin vermem mümkün değil."

"Ben de seninle geliyorum."

Bobbi de ayağa kalkar. Tony bir şey almam gerektiğini söyleyerek bir anlığına yukarı koşar. Sonra onun parlak metalik kırmızı Escalade'yle birlikte yola çıkarız.

Kötü hissederek sertçe nefes veriyorum. "Benim hatam. Onu bugün daha erken aramalıyım." Margot ile öğle yemeğine çıkmak yerine, Yuna'nın oteline gitmeliydim. Bu çok daha verimli olurdu.

Tony omzumu sıkıyor. "Senin hatan değil. Bu gece eve döneceğini bilemezdin."

Evet, bunu biliyorum... kafamda. Ama duygusal olarak kabul etmek zor. Bu sonucu önlemek için yapabileceğim bir şeyler vardı. Daha mantıklı davranmalıyım. Daha dostça. Bir şeyler.

Trafik korkunç. Havaalanına vardığımızda saat ondan on var. İlk uçuş bir saat sonra kalkacak. Yuna şimdiye kadar check-in yapmış ve güvenlik kontrolünden geçmiş olmalı.

Hayal kırıklığı ve gözyaşları boğazımı tıkıyor. *Kahretsin, çok geç kaldım.* Yuna da mesajıma cevap vermedi. Onu böyle mi kaybedeceğim? Bana yalan söylemiş olsa da, sanki bir uzvum kesilmiş gibi hissediyorum.

Çünkü onun sırf zevkine yalan söylemediğini anlıyorum. Tony'nin yaptığıyla aynı sebepten yaptı.

Cumartesi günü katil saldırdığında o da benimle olsaydı, beni de kenara itmiş olurdu. Bana ruh ikizim olduğunu söylemişti

kız kardeşi olduğunu söylemişti. Bana yardım etmekten hiç çekinmezdi, her zaman ağlayabileceğim bir omuz verirdi, işler yolunda gittiğinde beni hep neşelendirirdi.

Birlikte çaldığımız düeti unutamıyorum. Rachmaninoff'un "Tarantella"sı. Sonrasında ağladı ve kaybolan müzik yeteneğimi, birçok anımla birlikte kaybettiğim hayallerimi geri kazanmama yardım edeceğine söz verdi.

"Onu zlersen, Kore'ye indikten sonra onu arayabilirsin. Ben hallederim," diyor Tony.

"Onu böyle bırakamam. Sorun onun gitmesi değil, son görüşmemizde ona kızgın olmam." Saçlarımı yüzümden çekiyorum. "Bana bir şey olursa, benimle ilgili son anısı bu olacak."

Elini bileğime doladı, parmakları düzensiz nabzımın üzerinde gerginleşti. "Sana hiçbir şey olmayacak."

"Elinden geleni yapacağını biliyorum, ben de dikkatli olacağım. Ama hayatta hiçbir şeyin garantisi yok."

İşte. Söyledim. Cesur görünmeye çalışıyordum — katilin hayatıma çirkin bir gölge düşürmesine izin vermek istemiyordum. Ama bir dahaki sefere o kadar şanslı olmayabileceğim gerçeği, bunu görmezden gelmek için elimden geleni yapmama rağmen, sürekli aklımda dolanıp duruyordu.

Tony bana sıkıca sarıldı. "Garanti olsun ya da olmasın, seni koruyacağım Ivy. Yemin ederim." Alnıma bir öpücük kondurdu. "Yuna gitmeden önce onu grmene de yardım edeceğim."

"Nasıl? Muhtemelen güvenlik kontrolünden geçmiştir. Biletimiz olmadan oraya giremeyiz."

Gözleri parlar.

Hala alışan bir görevlinin bulunduğu havayolu kontuarına yürür ve iki pasaportu onun önüne koyar. Bobbi de pasaportunu koyar.

"Affedersiniz, bu gece kalkacak  bilet istiyorum," diyor. Temsilci bilgisayarından başını kaldırıyor. "Ne?"

" bilet, bu gece kalkacak," diye tekrarlar. "Hemen."

Plastik kartını kadına doğru uzatır.

Temsilci, sanki ilaçlarını almamış gibi ona bakar. "Belirli bir varış noktası var mı?"

"Herhangi bir yer olur."

Ona doğru yürüdüm. "Tony... nasıl?"

"Böyle bir şey olabileceğini düşündüm, bu yüzden ayrılmadan önce pasaportları aldım."

"Peki ya Bobbi?"

"Alışkanlık. Müşterinin nereye gitmek isteyeceğini asla bilemezsin," diyor.

Tony başparmağıyla yanağımı okşadı. "Bu senin için önemli, o yüzden güvenliği geçip onu bulacağız. Ona yüz yüze söyleyeceklerini söyleme şansın olacak."

Minnettarlık hayal kırıklığını silip süpürüyor. Ona sıkıca sarılıyorum. Benimle gelmeseydi, burada lobide oturup ağlayıp dururdum.

"Teşekkür ederim."

Beni kollarıyla sarar. "Rica ederim."

Görevli pasaportlarımızı inceler. Tanrım, çok yavaş yazıyor. Toplam ücreti görünce "Üç bilet de gerekli mi?" diye sorarım.

Kişi başı üç bin dolardan fazla. Ekonomi sınıfında!

"Evet. Ben olmadan hiçbir yere gitmene izin vermeyeceğim... ya da Bobbi'nin seni güvende tutması için."

"Ama burası havaalanı."

"Aynen öyle. Çok fazla insan var." Gerginlik kaslarını gerginleştirir.

Sırtını yatıştırıcı bir şekilde okşuyorum. Kalabalık olduğu konusunda haklı, ama katilin burada bir şey yapacağını hiç sanmıyorum. Suçunu gizlemek isteyecektir, LAX'ın güvenlik sisteminde kayıt altına alınmasını istemeyecektir. Ama tartışmaya girmiyorum. Tony'nin iç huzuru için yapmak istediği şey bu.

Biletlerimizi alıp check-in yaptığımızda, Kore'ye giden uçağın binişine yarım saat var. Neyse ki, bu saatte kuyruklar çok uzun değil ve makul bir sürede işlemleri halledebiliyoruz.

On dakika kaldı.

Bobbi sağımızı işaret ediyor. "O tarafa."

Koşmaya başlıyorum. Tanrıya şükür bugün düz ayakkabılarımı giymişim. Bobbi ve Tony benim hızıma ayak uyduruyor.

Hadi Yuna. Çok hızlı binme!

Onu tanıyorsam, birinci sınıf veya business sınıfta uçuyordur ve bu sınıflar her zaman diğerlerinden önce uçağa biniyor.

Kalbim sadece efordan değil, içimi kaplayan endişe ve sıkıntıdan da hızla atıyor. Kapıda çok sayıda insan toplanmış, çoğu Asyalı, muhtemelen seyahatlerinden eve dönen Koreliler.

Bu kalabalığın içinde Yuna ve Bay Kim'i nasıl bulacağım? Yuna çok uzun boylu değil ve Bay Kim de göze çarpmayan, ortama uyum sağlayan bir tip. Neden Kore'de gösterişli olmak bir şirket erdemlerinden biri olamıyor?

"Orada!" Bobbi, kapıya yakın bir koltukta oturan bir kızı işaret ediyor. Bay Kim, cenaze töreninde giyilen siyah bir takım elbiseyle onun yanında duruyor.

Rahatlama hissi bacaklarımı titretir, ama buna teslim olamam. Henüz onunla konuşmadım.

"Yuna!" diye bağırarak ona doğru koşuyorum.

Yavaşça arkasını dönüyor, ama Bay Kim önce hareket ediyor, bana doğru adım atıyor, onunla konuşmamı engellemeye hazır.

"Onu durdur!" Bobbi'ye söylüyorum.

O sırtıyor. "Memnuniyetle."

Bay Kim Bobbi'ye sert bir bakış atıyor. Muhtemelen onu Escalade'ye binip beni işe götürmesini engellediğı zamanı düşünüyor.

Yuna ayağa kalkar ve ona Korece bir şey söyler. Bay Kim kaşlarını çatır, sonra başını eğirir.

Bobbi'ye elini kaldırır. "Olay çıkaramazsın. Tutuklanacaksın. Ve tutuklanırsan kefaletini ödeyemem. Burası Kore değil."

Bobbi omuz silker, sonra kenara çekilir ve Bay Kim'i ustaca engeller.

Yarım daire çizerek kapı ile Yuna'nın arasına geçiyorum.

Yuna hafifçe iç çeker. "Bu çok saçma. Ne yapıyorsun? Bir dizi sahnesi mi çekiyorsun?"

"Ben mi? Drama mı? Ya sen? Sen berbat birisin!" koşudan sonra nefes nefeseyken söylüyorum. Nabzım hala çok hızlı ve düzensiz. "Neden mesajlarıma cevap vermiyorsun!"

"Oh. Buraya gelirken telefonumu Bay Kim'e verdim çünkü annem her on dakikada bir arayıp inişten sonra ne yemek istediğimi soruyordu. Beni beslerken şişman olduğumu söyleyecek."

Onun yavan sesi beni sinirlendiriyor. Hafta sonundan beri beni görmezden geliyor.

"Peki ya dünkü mesajlar? Sana defalarca mesaj attım ve aradım!"

"yle mi?"

Kaşlarını kaldırdı, sonra Bay Kim'e döndü ve korkutucu derecede sakın bir ses tonuyla Korece konuştu.

O da aynı dilde soğukkanlılıkla cevap verdi, gözünü bile kırpmadı.

Karanlık gözlerinde öfke parlar. Hala konuşurken benim yönüme doğru eliyle işaret eder.

Bana bir anlığına dar gözlerle baktıktan sonra, ifadesini en üst düzeyde saygı dolu bir hale getirip ona birkaç kelime söyledi.

Bunun için vaktim yok. Buraya söylemeye geldiğim şeyi söyleyeceğim.

Yuna özrm kabul edip etmemek ona kalmış.

Derin ve uzun bir nefes alıp veriyorum. "Bak, cevap vermemiş olman önemli değil."

"Hayır, önemli. Bilseydim cevap verirdim." Bay Kim'e kesinlikle ölümcül bir bakış atar. "O, tüm mesajlarını ve mesajlarını sildi."

Ne oluyor? "Neden?"

"Görünüşe göre, olanlardan sonra benimle iletişime geçmeni onaylamadı. Haddi aşdı. zgnm."

"Hayır, hayır. Öyle deme." Onun özrü beni toprağın içinde kıvrılan solucanlardan daha aşağılık hissettiriyor. "Bak, gitme, tamam mı? Sakın gitme."

Gözleri yere düşer. "Gitsem daha iyi. Beni her gördüğünde, sana söylediğim yalanları düşüneceksin. Ve bu seni rahatsız edecek."

"Bu doğru değil!"

Çenesini kaldırdı, gözleri aniden sertleşti. "Gerçekten mi? Beni hatırlamıyorsun bile. Aramızda kötü olanı telafi edecek iyi bir şey yok."

Gözlerindeki acı beni utandırdı. Bencil davrandım. Kendi hafıza kaybımla o kadar meşguldüm ki, bunun beni nasıl mahvettiğini düşünemedim.

"Tabii ki hatırlıyorum. Birlikte pratik yaptığım kızı hatırlıyorum. Birlikte utanç verici derecede kötü X-rated filmler izledik. Birlikte güldük. Ve sonra acı çektiğimde ve konuşacak birine ihtiyacım olduğunda, sen benim için oradaydın. Bana zorla kahvaltı yedirdin."

Yuna dudağını ısırır.

"Her şeyi hatırlamıyorum diye, bunlar olmamış demek değildir. O anılar zihnimin bir köşesinde duruyor. Benim ruh ikizim olduğunu söylemiştin. Hangi kadın, sana kaltak dedi diye kız kardeşini terk eder? Öyle dediğim için özür dilerim. O kadar üzgündüm ki, bunu neden yaptığını düşünmeye hiç zaman ayırmadım. Komadan uyandığımdan beri yaşadığım tek şey bu olduğu için, olabilecek en kötü niyeti sana attım. Ama daha iyi olacağım. Ayrıca bana yalan söylemeyecek kadar bana güvenmeni istiyorum, çünkü hayatta olmayı ve beni seven insanlarla birlikte olmayı gerçekten çok seviyorum." Son cümlede sesim çatlamaya başlar.

Omuzları çökerek gözyaşlarına boğulur. "Benden nefret ettiğini sanıyordum."

Onu kucaklarım. Öfkemin onu bu kadar üzeceğini hiç fark etmemiştim.

O her zaman çok neşeli ve kendinden emin görünüyor.

"Özür dilerim. Sinirlenip huysuzlansam bile seni asla nefret edemem, Yuna. Söz veriyorum. Böyle gitme."

"Ama anneme ne diyeceğim? Bugün geleceğimi söyledim." Burnunu çekiyor.

Gülümsüyorum. O ve ben aynı yaştayız, ama bazen o çok daha masum ve tatlı, dünyadaki tüm çirkin karanlığın etkisinden uzak. Ailesi ona şüphesiz çok düşkün.

"Planlarının değiştiğini söyle."

"Otelden çıkış yaptım. O süiti beğenmiştim, ama sanırım başka birine verdiler."

Omzunun üzerinden, Bay Kim üzgün bir ifadeyle bakıyor. Korece bir şeyler söylüyor ama Yuna onu görmezden geliyor.

"İstersen, hoşuna giden başka bir süit bulana kadar Tony ve benimle kalabilirsin...?" Yuna'nın arkasında Bobbi'nin yanında duran Tony'ye bakıyorum. "Ne dersin?"

"Tabii ki. O bizim evimizde hoş karşılanır."

Yuna omzunun üzerinden bakıyor. "Sen! Burada ne işin var? Barıştınız mı?"

Tony ve ben aynı anda başımızı sallıyoruz.

Gülümser, gözleri hala yaşlıdır. "Oh, *ne güzel!* İkiniz için çok sevindim!"

"Benim için de bir oda var mı?" Bay Kim, Tony'ye bakarak sorar.

Yuna dönüp Korece bir şeyler söyler. O ise başını sallayarak, sert bir sesle cevap verir.

Yuna sertleşir ve gözlerini kısarak makineli tüfek mermisi gibi sözler savurur. Tony'nin sesi yalvarırcasına değişir, ama Yuna başını sallar ve elini uzatır.

Derin bir nefes vererek ceketinin cebine uzanır ve bir telefon uzatır. Çantasını sürükleyerek yavaş adımlarla uçağa biner.

"Tuvaletin yanında mı uçuyor?" diye soruyorum. "Birinci sınıfta."

"O zaman neden mezbahaya götürülen bir inek gibi davranıyor?"

"Babamın ona kızacağından korkuyor, ama şirketin şirkete benim bakıcım olmak için katılmadı. Annem de benim nasıl olduğumu duymak isteyecek ve babamın raporu onu rahatlatacaktır, ama o da kızacaktır."

"Kariyeri zarar görecektir mi?"

Yuna omuz silkiyor. "Telefonumdan mesajlarını sildi. Bu kabul edilemez."

Kapı görevlisi son biniş çağrısını duyurur. Yuna kolunu koluma takar. "Gidelim."

* *

Anthony

Dördümüz de eve varıyoruz. Yuna'ya zamanında ulaşabildiğimiz için mutluyum. O uçağa binseydi çok yazık olurdu. Ivy'nin üzgün ve kederli halini görmekten nefret ediyorum.

Herkese şarap, peynir ve meyve getiriyorum. Yuna koltuğa otururken, Ivy ve ben kanepeyi paylaşıyoruz.

Ivy, Yuna'ya olan biteni anlatır. Byron Fucking Pearce ile öpüştüğünü atlar geçip gider, ama ben bunu unutmadım. Annemin ziyaretini de atlar geçip gider. Yuna'dan bir şeyler saklamaya çalıştığını sanmıyorum. Belki de önce annemle olan karşılaşmalarını sindirmeye çalışıyordur. Lanet olsun, ben bile bunların mantığını anlayamıyorum.

Ama onun hayatına kast edilen suikastı görmezden gelemeyiz. Ivy, o pisliğin bizi ezmeye çalıştığını anlatınca Yuna'nın gözleri fal taşı gibi açılır.

"Aman Tanrım! İyi misin? Hastanede olman gerekmez mi?" diye sorar, önce Ivy'ye, sonra bana bakar.

"Hayır, iyiyiz," diyor Ivy. "Sürücü bize çarpmadı. Ama Tony ve Bobbi olmasaydı hayatta kalamazdım."

Yuna solgun yüzünü bana ve Bobbi'ye çevirir. "Teşekkür ederim. İçtenlikle söylüyorum."

"Bana teşekkür etmene gerek yok," diyorum, gözlerindeki hafif kahraman hayranlığından rahatsız olarak. Her erkek sevdiği kadın için aynı şeyi yapardı. "Ama çok dikkatli olmalısın. Hedef haline gelebilirsin. O piç kurusu Ivy'ye ulaşmak için kimi incitmesi gerektiği umurunda değil."

"Öyle olacağıma söz veriyorum. Ama polis bu olayı araştırmıyor mu? Ciddiye alıyorlar, değil mi?"

Hayal kırıklığı beni kaplıyor. "Evet, ama o kadar basit değil. Onlardan duyduğuma göre, kullanılan araba Julie'nin apartmanındaki kiracılardan biri tarafından çalındığı bildirilmiş. Ve bir ara sokakta terk edilmiş olarak bulunmuş. Temizlenmiş."

"Yani... o bir profesyonel mi?"

Bu, dedektife sorduğum sorunun aynısı. "Muhtemelen değil," diyorum, aldığım cevabı tekrar ederek. "Öyle olsaydı, saldırmak için daha iyi bir yol seçerdi."

"Arabada bir korumanız varken ikinizi ezmeye çalışmak pek akıllıca bir hareket değildi. Muhtemelen bir anlık dürtüyle yapılmış bir şeydi.

—Çünkü hedefi gördü ve... belki de nişanlınızın ulaşılabilir olacağını düşündüğü için," dedi dedektif.

"Onu gördün mü?" diye sordu Yuna.

Ivy başını sallar. "Çok karanlıktı ve her şey çok hızlı oldu."

Yuna bana baktığında ben de başımı sallarım. Panik içindeydim, geniş omuzlu, muhtemelen oldukça uzun boylu bir adam olduğunu fark etmekten başka bir şey göremedim. O anda benim tek önceliğim Ivy'yi korumaktı.

Yuna öne eğilir, ağzı sert bir çizgiye bürünür. "Yardımcı olabileceğim bir şey var mı?"

"Burada benimle birlikte olduğun için zaten yardım ediyorsun," diyor Ivy. "Ama şimdi düşününce, sana özür diledikten sonra uçağa binip eve dönmene izin vermeliydim belki de. Senin için Kore'ye uçacağını sanmıyorum."

Yuna alaycı bir şekilde gülüyor. "Bir psikopatın beni evimde korkutup sinirlenmesine izin vermeyeceğim."

Ivy ona gülümser, ben de Yuna'nın sözlerine gülümserim. Bu, Ivy'nin defalarca gösterdiği cesaretin aynısıdır. Onların bu kadar iyi arkadaş olmalarına şaşmamalı, onlar ruh ikizleri.

Ivy'nin cesur görünüşüne rağmen, dışarıda birinin seni öldürmeye çalıştığını bilerek yaşamak kolay olmadığını biliyorum. Onun, çevrimiçi alışveriş veya düğün detayları gibi normal ve eğlenceli şeylerle dikkatini dağıtacak bir veya iki iyi arkadaşına ihtiyacı var.

Ivy ve Yuna'nın sohbet edip güldüklerini izlerken, onların arkadaşlığının asla değişmemesini sağlayacağıma yemin ediyorum... ve Ivy'nin her zaman gülümseyecek bir nedeni olacağına.

On Yedinci Bölüm

Ivy

Bir saatlik sohbetin ardından Yuna esnemeye başlar. Onu misafir yatak odalarından birine götürürüm ve ona bir gecelik, bazı tuvalet malzemelerim ve kremlerimi veririm. Onun eşyaları şu anda Bay Kim ile Seul'e gönderilmekte.

Ben de yatmalıyım ama çok gerginim. Omuzlarımı silkiyorum ve mutfığa gidip bir kadeh şarap daha alıyorum. Belki uyumama yardımcı olur.

Tony telefonunda bir şey kontrol ediyor, ama telefonu tezgahın üzerine bırakıp yanıma geliyor. Parmaklarını omuzlarıma batırıp kasılmış yerleri ovuyor. "Gergin görünüyorsun."

İç çekiyorum. Elleri harika ve gerginliğimin yavaşça azaldığını hissediyorum. "Teşekkürler. Uzun bir gün oldu."

"Yuna ile barıştığına sevindim. Yaptığım şey yüzünden onun gibi bir arkadaşını kaybetmeni istemezdim."

Elini okşadım. "Ben de. Ve teşekkür ederim. Güvenlikten geçmek için bilet almayı hiç düşünmemiştim. Ama onun öylece ayrılmaya karar vermesine şaşırdım."

"Muhtemelen dışlanmaya alışık değildir. Babası büyük bir chaebol'un başkanı ve çevresindeki insanlar şüphesiz ona yalakalık yapıyordur. Onun durumunda gerçek arkadaşlar edinmek zor olmalı."

"Bu çok üzücü." Bir kadeh kırmızı şarap dolduruyorum. Geçmişimi hatırlamadığım ve çok seyahat ettiğim için çok az arkadaşım var. Ama tanıştığım insanlara karşı, maddi çıkarları olup olmadığını merak ederek kendimi korumak zorunda kalmadım hiç. "İnsanların benimle dost olmak isteme nedenlerini sürekli sorgulamak zorunda kalsaydım, bundan nefret ederdim herhalde."

"Bu yüzden onun için önemlisin. Karşılığında bir şey beklemiyorsun ve o da bunu biliyor. Onu sırf sevdiğin için seviyorsun."

Dirseklerimi tezgaha dayayıp, boş elimle çenemi destekliyorum. Bu konuşma, Margot'un bugün bana söylediği, servetimizdeki büyük farkı hatırlatıyor. "Seninle sadece paran için birlikte olduğumu hiç düşündün mü?"

"Hayır."

"Gerçekten mi? Neden?"

"Yıllar önce hiçbir şeyim yokken benimle birlikteydin." "Ama sen hala..." Sorunun geri kalanını içime atıyorum.

"O zamanlar teknik olarak mirastan mahrum bırakılmamıştım," diyor. "Ama ailem bana bir kuruş bile vermezdi, özellikle de sen ve ben birlikte olmayı planlıyorsak."

O halde Margot'un düğün masraflarını üstlenmeyi teklif etmesi ne kadar tuhaf. Bunun ucuz olmayacağını biliyor olmalı. Bu, daha fazlası için bir ön ödeme gibi mi? Tony'nin kendisi için daha büyük bir şey ödemesini istediği için, beceriksiz bir uzlaşma girişimi mi? "Ama şimdi endişelenmiyor musun? Yani, her şeyi hatırlamıyorum ve..." Margot'un önerisi aklıma gelince kaşlarımı çattım. "Evlilik öncesi anlaşması yapalım mı?"

Tony'nin gözleri kararır. Granitten daha sert hale gelir. "Bu ne işe yarayacak? Sana temiz bir çıkış mı sağlayacak?"

Şok bir an için boğazımı uyuşturur ve şarap boğazımda takılır, neredeyse boğulurum. Evlilik öncesi anlaşmasının bana nasıl temiz bir çıkış sağlayacağını düşünüyor? Bu anlaşma en çok kaybedecek olan tarafı korumaz mı? "Hayır. Bir şey olursa, senden yararlanmayacağım konusunda içim rahat olacak."

"Ben örnek bir koca olacağım, böylece beni asla terk etmek istemeyeceksin." Ses tonu bunu acımasız bir yemin haline getiriyor.

Şaşkın ve mutsuz bir şekilde doğruluyorum, sorumu bu şekilde yorumlamasına şaşıyorum. "Senden ayrılmak isteyeceğim anlamında söylemedim. Elinden gelenin en iyisini yapacağın için harika bir koca olacağını biliyorum. Sadece... altın avcısı biriyle evleniyormuşsun gibi görünmesini istemiyorum."

Bir an bana bakar, sonra elimi tutar. "Benimle gel."

Beni garaja götürüp Cullinan'a bindiriyor. Bir kez olsun TJ arabada yok. Tony bizi 60 numaralı yoldan 57 numaralı yola, Pomona'yı geçip çöle doğru sürüyor. Arabanın içi sessiz,

sadece motorun ve yolun sesi duyuluyor. Ama sessizlik, doldurulması gereken ağır bir yük olmadan tatlı ve hafif.

Bir saatten biraz fazla bir süre sonra, yolun kenarına çekip duruyor. Arabadan iniyoruz ve elimi eline alıyor. Geçen trafik dışında, etrafta pek bir şey yok. Ona bakıp, burada ne yaptığımızı merak ediyorum.

"Gökyüzüne bak," diyor.

Üzerimizde olağanüstü bir berraklık var. Kocaman, yuvarlak bir ay siyah tuvalin üzerinde yüksekte duruyor. Yıldızlar minik mücevherler gibi parıldıyor.

"Çok güzel," diye fısıldadım. Daha önce hiç böyle durup gökyüzünü bu kadar takdir ettiğimi hatırlamıyorum.

O kolunu belime doluyor, ben de aynısını yapıyorum. Onun güçlü vücudunun sıcak sağlamlığını seviyorum. Bu sadece şehvet uyandırmıyor, derin bir aşk da uyandırıyor. Ne yazık ki kelimelerle aram pek iyi değil, yoksa ona bunu söyleyebilirdim. Yapabileceğim tek şey, Steinway piyanoda duygulu ve romantik bir parça çalmak.

"Sana, üzerimizdeki gökyüzüne bir fiyat biçmeni istesem, yapabilir misin?" diyor.

Ani soruya gözlerimi kırıştıyorum, sonra daha dikkatli bakıyorum, gözlerimi kısarak. Garip bir soru. "Ya biri bu bedeli ödeyemezse ne olur?"

"O zaman bu gökyüzünü asla göremez."

Başımı çevirip ona bakıyorum. "Bu doğru değil. Doğaya bir fiyat biçilebileceğini sanmıyorum."

"Neden olmasın? Her şey paraya çevrilebilir."

Böyle hesapçı ve kaba bir öneriye yüzümü buruşturuyorum ve bunun evlilik öncesi anlaşmamızla ne ilgisi olduğunu merak ediyorum. "Çünkü o sadece orada. Sevmek ve takdir edilmek için. Belki herkesin manzarayı keyifle izleyebilmesi için havayı temiz tutmanın maliyetini hesaplayabiliriz, ama gökyüzünün kendisi?"

"Öyleyse neden aşkımız da öyle olamıyor? O sadece var. Para ya da başka çılgın şeyler düşünmüyoruz. O sadece... bizi mutlu etmek için var."

Bu çok tatlı, ama Margot'un söylediği şey hala kafamı kurcalıyor. "İnsanlar benim hakkımda böyle şeyler söylerse rahatsız olmaz mısın? Peki ya çocuklarımız? Onlar da benim hakkımda böyle şeyler duymak zorunda kalacaklar."

Tony, sanki derin bir sıkıntı içindeymiş gibi, bir anlığına gözlerini kaçırıyor. "Sence evlilik öncesi anlaşma insanları susturur mu?" diye soruyor bir süre sonra. Kuru bir kahkaha atıyor. "Kıskanç pislikler kıskanç pisliklerdir çünkü kalpleri kurumuş ve beyinleri önemsiz düşüncelerle doludur. Evlilik öncesi anlaşmamız olursa, senin gençliğin ve güzelliğin için seninle evlendiğimi fısıldayacaklar ve yaşlandığında seni daha yeni bir modelle değiştireceğimi söyleyecekler."

Eğer ben bir kedi olsaydım, sırtımdaki tüm tüyler diken diken olurdu. "Bu ne cüret! Seni hiç tanımıyorlar!"

Omuzlarını silkiyor. "Dedikodular umurumda değil. Benim için hiçbir anlamı yok. Tek önemli olan senin ne düşündüğün... nasıl hissettiğin." Dönüyor ve yüz yüze geliyoruz, ay ışığı ona gümüş rengi bir parıltı veriyor. "Sana baktığımda ve seni hayatıma geri getiren mucizeyi düşündüğümde, beni sevdiğini düşündüğümde, dünyayı avucumda tutan bir adam gibi hissediyorum. Asla kaybolmayacağım çünkü Kuzey Yıldızı'm var. Asla üşümeyeceğim çünkü güneşim var. Dünyamda asla güzellik eksikliği olmayacak çünkü kendi yıldızlı gökyüzüm var."

Beni sevdiğini biliyorum. Ama duygularının derinliğinden bahsettiğinde, bu olağanüstü adamın bana bu kadar aşık olabileceğine hayret ediyorum. Ve ruhumun derinliklerinde, bunun asla değişmeyecek bir aşk olduğunu biliyorum. Yaşlandığımda, saçlarım artık canlı çilek sarısı olmayacak ve cildim artık pürüzsüz ve gergin olmayacak, ama o bana bakacak ve hala şimdi gördüğü her şeyi görecektir.

"Büyük ve muhteşem bir şey yapmak istedim. Wei'den yardım istemeyi düşündüm çünkü bu tür şeylerde pek iyi değilim. Ama artık beklemek istemiyorum. Bu yüzük senin parmağına ait, böylece herkes seni ne kadar sevdiğimi bilecek."

O, cebinden muhteşem inci yüzüğü çıkarıp parmağıma takarken gözlerim doldu. Mükemmel görünüyordu, bağlılığımızın sembolüydü. "Bunu nasıl muhteşem ve harika bulmazsın bilmiyorum. Sevgilim, şimdiye kadar gördüğüm en güzel gece gökyüzünün altında parmağıma yüzük takıyor."

Kollarımı boynuna doluyorum ve onu öpüyorum. O da beni öpüyor, dudakları uzun süre kalıyor, dili ağzıma giriyor.

Bağlantı yoğun, onun tadı ile dolu - o sıcak, erkeksi lezzet içimi kaplıyor. Kalbim o kadar dolu ki, patlamak üzere gibi. Bu yüzden onu asla terk edemem. Beni tam ve sevilen hissettirebilen tek kişi o. Onun kollarında mükemmel ve tamamlanmış hissediyorum.

Başkalarının söyledikleri önemli değil. Önemli olan kalbimizde olanlar. Ve ona bunu gösteriyorum, özlemle başım dönene kadar öpüşmemizi derinleştiriyorum.

Dünyanın eğildiğini hissediyorum. Sonsuza kadar öpüşüyor gibiyiz, ağzı beni sonsuza kadar yutuyor. Her zaman bana aç. Her zaman beni istiyor.

Şehvet ve aşk içimi yakıyor, damarlarımda kanın şarkı söylemesine neden oluyor. Islak ve boşluktan acı çekiyorum. Her zaman ona çaresizce ihtiyacım var. Her zaman ona ihtiyacım var - fiziksel ve duygusal olarak.

"Seni istiyorum," diyorum öpüşmelerin arasında.

O yumuşak bir şekilde küfrediyor. "Burada yapamayız."

Beni arabaya geri çekip hız sınırını aşarak sürmeye başlar. Cullinan, pürüzsüz bir çeviklikle şehre geri döner. Ateşli şehvet karnımda titrer, ihtiyaç duyulan beklenti aracın içini kaplamış gibidir.

Kırk üç dakikada geri dönüyoruz.

Tony beni garajdan geçerek taşıyor, ağzı benim ağzıma yapışmış durumda. Asansör yolculuğu sonsuzluk gibi geliyor. Yatak odamızın kapısını tekmeleyerek kapatıyor ve beni yatağın ortasına yatırıyor. Üstümü başımdan çıkarıyor ve ateşli gözlerine cesur sütyenimi gösteriyor. "En güzel iç çamaşırları sende."

"Çok takdir eden bir nişanlım var."

Bir göğsümü, sütyenimden dışarı çıkıncaya kadar itiyor. Aynısını diğerine de yapıyor. "Bu gerçekten çok seksi. Dekolte. Dikleşmiş meme uçları."

Sanki onlara dokunmuş gibi. Acı beni inlemeye ve bacaklarımı sıkmaya zorlayana kadar sertleşiyorlar.

"Birini ağzıma alıp, aklını kaçırana kadar emmek istiyorum," diye fısıldadı, sıcak nefesi hassas tenimi okşadı.

Tanrım. Bunu gerçekten yapabilir. Meme uçlarım her zaman duyarlıdır, ama şu anda, onun

ateşli bakışları altında daha da hassaslaşmış.

Ağzını kapatmak yerine, meme başının etrafındaki deriyi alaycı bir şekilde yalıyor. Dilinin her hareketiyle vücudumda bir titreme yayılıyor ve klitorisime ulaşıyor. Ellerimi saçlarına geçirip sırtımı eğiyorum, hem bu işkenceyi bitirmesini hem de sonsuza kadar devam ettirmesini umuyorum.

Sonunda, dişlerinin kenarı meme ucumu sıyrıyor. Zevk o kadar keskin ki, omurgam yataktan kalkıyor, boğazımda bir çığlık düğümleniyor. Göğsünün derinliklerinden homurdanarak, zonklayan ucu ağzına alıyor, onu sıkıştırıp sertçe emiyor.

Duygular beni boğuyor, duyularımı doyuruyor. Parmak uçları gövdemde yavaşça geziniyor, ateşli izler bırakıyor. Yanlarımdaki ve karnımdaki deri bile aşırı duyarlı, sanki vücudumun her santimetresi erojen bölgeymiş gibi. Belirsiz bir şekilde, pantolonumun düğmelerini açıp fermuarını indirdiğini ve nemli külotumla birlikte aşağı çektiğini hissediyorum. Daha fazlasını istemekten sabırsızlanarak, ona yardım etmek için kalçamı yataktan kaldırıyorum.

Aynı cinsel işkenceyi diğer meme ucuma da uyguluyor. Sonra ağzı karnıma doğru iniyor, ısırıkların ardından alaycı yalamalar ve öpücükler geliyor.

"İçime gir. Lütfen," diyorum, bacaklarımı açarak.

"Seni tatmayı bitirmedim," diyor göbek deliğime doğru.

Artık bekleyemem. Bu yüzden farklı bir taktik deniyorum. "O kadar geç saatlere kadar uyanık kalamam. Yarın işim var."

Kaşlarını kaldırır, çenesini karnıma dayar. "Bu seks konuşmalarındaki en yeni şey mi?"

"Bu, 'senin sikini içimde istiyorum' konuşmalarının en yeni hali."

Dudakları seğiriyor. "Göreceğiz."

Ayağa kalkar, ayakkabılarını, çoraplarını ve geri kalan kıyafetlerini çıkarır. Çıplak penisi muhteşemdir — uzun ve kalındır, damarları gövde boyunca belirgin bir şekilde atmaktadır.

"Benim." Gülümserim. "Gördüğüm her şey benim."

Şehvet bakışlarını karartır. "Evet. Gördüğün her şey senin. Tıpkı benim gördüğüm her şeyin benim olduğu gibi."

"O zaman senin olanı al."

Vücudunu neredeyse beni kaplayacak kadar eğdi. Bir bacağını omuzlarının üzerine attı, sonra diğerini. "Ne kadar açık olduğunu hisset

olduğunu hisset."

"Evet."

"Çaresiz."

"Evet."

Engelleyebilsem bile, engellemezdim. Onun için kendimi açmayı seviyorum, onu içimde istiyorum. Bir erkek ve bir kadının olabileceği en temel şekilde birbirimize bağlı olmamızı istiyorum.

Bana giriyor, hareketi hızlı ve ateşli. Sırtımı kamburlaştırıyorum, yumruğuma karşı yüksek sesle bağıriyorum. Hislerim ateşli, içimde söndürülemez bir ateş yanıyor gibi hissediyorum.

Hareketleri sert, acımasız. Onlardan zevk alıyorum, her itişini seviyorum, daha fazlasını istiyorum, onun tamamına ihtiyacım var.

Gözleri benimkilerle buluşuyor ve ben zümrüt rengi derinliklerine düşüyorum. Onunla o kadar birleşmiş hissediyorum ki, artık kendim gibi değilim, ikimizin toplamından daha büyük ve daha güçlü bir şey gibiyim.

"Seni seviyorum," diye fısıldıyorum.

Göğsünün derinliklerinden inliyor. "Seni çok seviyorum. Sana doyamıyorum."

Büyük elini kafamın arkasına dolayarak beni öper, kalçaları hala hareket halindedir.

Göğüslerim hala sütyen tarafından yukarı doğru itiliyor ve her itişinde meme uçlarım onun göğsüne sürtünüyor. Zirveye ulaştığımda ağzına doğru çığlık atıyorum.

Ancak o zaman sert bir homurtuyla beni bırakır, güçlü boynu ve omuzlarındaki kaslar belirgin bir şekilde ortaya çıkar. Sonra bana sarılır, çıplak tenime yumuşak öpücükler kondurur ve sütyenimin kopçasını açarak rahat olduğumdan emin olur.

Biraz gülümsüyorum, kollarımı ona doluyorum ve kalp atışlarımın onunkıyla aynı olduğunu hissediyorum.

"Uyu, Ivy."

Ve uyuyorum, dünyamda her şeyin yolunda olduğunu bilerek... Ta ki kabuslar gelene kadar.

Bir kız bileğimi çeker. "Hadi Ivy. Çok eğlenceli olacak." Erkekler.

Garip, köpüren içkiler.

Dokunma. Elle taciz. Nefesindeki nane ve alkol kokusu.

Sonra şiddet. Midemi bulandıran o kadar çok şiddet. Midemdeki içki çalkalanıyor, geri çıkmaya hazır, ama dişlerimi sıkıyorum. Yerdeki çocukların yüzlerini göremiyorum. Ama inlemelerini duyabiliyorum — acı ve aşağılanma. Az önce benim çıkarmamı istedikleri seslerin aynısı.

Odadaki çocuklardan kaçıyorum. Sisli güneş ışığıyla dolu bir odaya ulaşana kadar koşuyorum. Duruyorum, sonra Tony'nin oturma odasındakiyle aynı beyaz bir Steinway piyano görüyorum. Bacaklarım titriyor, piyanonun yanındaki bankın üzerine doğru yürüyorum.

Eğer oturabilir ve biraz dinlenebilirsek...

"Kendini özel mi sanıyorsun? Sence senin için ağlayacak mı?" Margot'un alnında mavi bir damar belirir.

Buraya nasıl geldi? İfadesi beni ürpertir. Çok sert. Çok nefret dolu.

Elini sol bileğime doluyor. Yanıyor. Çığlık atıyorum, kalbim saatte bin mil hızla atıyor. Bırak beni. Bırak beni.

Bırakmıyor. Beni kendine doğru çekiyor, arkasında kalan karanlığa doğru sürükliyor. "Bunu görmelisin! Görmelisin! Canavar acı çekmeli! Sen kaybettiğim kızım gibisin. Anlamıyor musun?"

Hayır. Hayır, yapma! Korku kafamda yankılanıyor. Kafatasım çatlamak üzere.

Serbest elim titriyor, hangisini tutacağımı bilemiyorum — kalbimi mi, kafamı mı?

Margot bana döner ve omuzlarımı sertçe tutar. "Uyan, Ivy! Bu gerçek değil! Bunu biliyorsun!"

"Dur! Beni rahat bırak!"

"Ivy!"

*"Hayır!" diye bağıyorum, tekmeliyor ve kıvranıyorum. Omuzlarımı saran eller acıtacak kadar sıkı değil, ama onları da çıkaramıyorum. Kapana kısıldım, *kapana...**

"Ivy! Uyan! Bu sadece kötü bir rüya."

Kötü rüya. Gözlerimi kırıyorum.

Kafam karmakarışık ve hala Margot'un elini bileğimde hissediyorum. Ama Steinway'in bulunduğu o aydınlık odada değilim. Yataktayım. Tony ile birlikte.

Gece lambası açık. Soğuk ter, kefen gibi üzerimi kaplıyor. Titriyorum.

"Şşş... Sorun yok. Güvendesin." Beni kollarına alır ve sırtımı okşar. "Çok üşümüşsün."

"Ve terli." Titriyorum.

Saç çizgimi öper. "Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

Kafamı sallamaya başlıyorum, sonra duruyorum. *Aslında öyle.* Kabus hakkında değil, Margot hakkında. Öğle yemeğinde yaptığı tuhaf iddialar. Rüyamdaki öfkesi. Bunları bana, gerçeği asla öğrenemeyeceğime emin olduğu için mi söyledi acaba? "Sence Margot hafıza kaybımı biliyor mu?"

"Sam'le bazı işleri vardı. Yani bu mümkün."

Büyük olasılıkla *evet*, çünkü Marty ile de konuşmuştu. Marty, benim ne kadar berbat durumda olduğumu anlatmaktan çekinmezdi. Ve ona benimle ilgili her türlü korkunç şeyi anlatmış olabilir.

Kızgınlık, kabusumun geride bıraktığı kafa karışıklığını delip geçiyor. Kısmi hafıza kaybı yaşadığımı bilmesaydı bu kadar küstahça manipülatif davranır mıydı?

"Onunla ben ilgilenirim," diyor yumuşak bir sesle. "Gerek yok. O önemli değil."

Onun yanına sokulup, Margot'u ya da başka bir şeyi düşünmemeye çalışıyorum, sadece onunla birlikte olduğumuz gerçeğini düşünüyorum. Margot'un beni kendi amaçları için kullanmasına izin vermeyeceğim.

On sekizinci bölüm

Ivy

Ertesi sabah, on dakika geç kalktım. Hızlıca duş aldım, dolaptaki ilk elbiseyi giydim ve yüzüme biraz kapatıcı ve pudra sürdüm.

"Keşke uyuyabilseydin," diyor Tony, gözlerimin altındaki hassas cildi hafifçe okşayarak. "Gözlerinin altında morluklar var."

"Kahvenin amacı budur." Elimi yanağına koyup onu hafifçe öptüm. "Bu gece biraz daha uyuyacağım."

Mutfağa gittiğimizde, Bobbi dört kişiye yetecek kadar kahve hazırlamış. Yuna da orada, hâlâ geceliğiyle.

"Alışverişe gitmem lazım," diyor. "Giyecek bir şey bulabilirsem tabii." Bazı kadınlar gecelikle alışverişe çıkmayı umursamazlar, ama Yuna onlardan biri değil.

Bobbi bana bir fincan uzattığında teşekkürlerimi fısıldarım. Tony kendi fincanını alır.

"Dün giydiğin şeye ne oldu?" diye soruyorum Yuna'ya.

Yüzünde saf bir tiksinti ifadesi belirir. "Aynı şeyi iki gün üst üste giyemem."

Gülümsememi saklıyorum. Bazen onun ne kadar titiz olabileceğini unutuyorum. "Dolabımdan istediğini al," diyorum.

"Gerçekten mi?" Yuna neşelenir.

"Evet. Git yerel ekonomiyi canlandır."

"Harika! Sen en iyisisin."

"Ben her zaman en iyisiydim. Kabul et gitsin." Bir granola bar alıyorum. "Ha! Bu gece seni ağlatacağım. 'Mazeppa'yı

"Mazeppa" çalışanı değilsin."

Kahretsin. İki haftadır üzerinde çalışmadım. Yine de, şimdi korkup sinmeyeceğim. "Gel bakalım!"

Tony, kızarmış yumurtalı bagelinin üzerine kalın bir tabaka krem peynir sürüyor. "Seni götürmesi için TJ'yi buraya göndereceğim," diyor Yuna'ya.

"Uber'i kullanabilirim ya da taksi tutabilirim," diyor Yuna. "İçimizin rahat olması için," diyor.

Yuna itiraz etmeye başlar, sonra başını sallar. "Tamam."

Yuna'yı bırakarak dışarı çıkarken el sallıyorum. "Görüşürüz."

Tony ve ben birlikte bekleyen Cullinan'a biniyoruz. Kahveyi yudumluyor ve granola barını ısıyorum. Fena değil, ama yoğurt ve çilek tercih ederdim. Ama bugün değil. *Zamanında kalkmam lazım.*

Beni uyandıran ve uykusuz bırakan bir kabustu. Tony bütün gece beni kucakladı ve bu sinirlerimi yatıştırmaya yardımcı oldu. Rüyadaki görüntüler çok gerçekçiydi. Bu, anılarımın zihnimin yüzeyine çıkmaya başladığı anlamına mı geliyor? Dikkatli olursam, hepsini toplayıp bir araya getirebilir miyim?

Tony'ye bir bakış attım. Bana dokunan ve muhtemelen daha fazlasını yapmak isteyen nane kokulu nefesli çocuğu ona anlatsam, Tony onu tanır mıydı?

Adamın yüzünü hatırlamıyorum, ama diğer ayrıntıları yeterince biliyorum ki, eğer o Tempérane'den geliyorsa, Tony bunu anlayabilir. Ve büyük olasılıkla Minty Breath'e Jamie Thornton Special uygulayacaktır, ki Tony'nin bunu tekrar yapmasını istemiyorum. Çok şiddetli ve karanlık bir şey.

Ama onun kim olduğunu ve o zamanlar neler olduğunu neden bilmem gerekiyor ki? Çirkin şeyleri hatırlamamış olmam en iyisi. Hayat, karanlıkta takılıp kalmadan da zaten zor ve karmaşık. Ve benim daha acil sorunlarım var: katil ve Margot'un hayatıma girmeye çalışması. Düğün için yardımını kabul etmemi sağlarken, Katherine'i yüzüme çarptı. Şimdi dinlenmiş ve zinde olduğum için, Margot'un doğruyu söylediğine güvenemeyeceğimi anlıyorum. Tony'ye de güvenemem. Göstermiyor olsa da, muhtemelen hala kız kardeşinin ölümünün acısını yaşıyordur. Bu hikayeyi bilen başka birine ihtiyacım var...

Tony'nin babası değil. O da Tony'yi reddetti, bu yüzden tamamen doğru olmasa bile Margot'un versiyonuna katılacak gibi görünüyor.

Edgar? O en büyükleri, ne olduğunu biliyor olmalı. Ama eskiden yakın olsak bile, onu birdenbire aramak biraz garip olur. Belki...

"Sorun mu var?" diye

sordu Tony. "Ha?"

"Kaşlarını çatmıştın."

"Sadece yapmam gereken bazı şeyleri düşünüyorum," diyorum, Katherine hakkında bilgi edinmek istediğimi sakladığım için suçluluk duyuyorum. Ama bu konuyu açıp onun gününü mahvetmekten korkuyorum. Onun ölümüyle ilgili koşulları biraz daha öğrendikten sonra onunla bu konuyu konuşacağım.

Cullinan, vakfın bulunduğu gökdelenin önünde durur.

"İyi günler," diyorum, ağzına doğru. "Sana da."

"Öğle yemeği?"

Hüzünlü bir gülümseme. "Toplantılarım var." Başını eğip fısıldıyor, "Bu akşam telafi ederim." Kulağımı ısırtıyor.

Yanaklarım ısınır. Onun gıdıklanan yerini dırterim. "Daha fazla uyumamı istediğini sanıyordum."

"Erken yatacağız."

Gülerek arabadan inip lobide giriyorum.

Bobbi Escalade'ini park etmiş ve beni takip ediyor. "Seni mutlu görmek güzel. Onu daha fazla acı çektireceğini sanmıştım."

"Neden? İkimiz de onu affedeceğimi biliyorduk."

"Evet, ama erkeğinin bunu bilmesini istemezsin. Onları tetikte tutmalısın. Seni kazanmak için çabalamalarını sağlamalısın. Aksi takdirde seni hafife alırlar."

Bobbi bunu Tony dışında başka biri için söyleseydi, ona katılırdım. Ama o farklı. Benim için o kadar uzun süre, o kadar çok acı çekti ki, beni asla hafife alacağını sanmıyorum. Ve ona uzun süre kızgın kalamıyorum.

"Daha fazla çalışırsa, buna dayanamayacağım."

Asansör vakfın katında açıldığında, Bobbi ve ben dışarı çıkıyoruz. Parmaklarımı şıklatıyorum. *Harry!* Neden onu düşünmedim ki? Katherine öldüğünde Tempérane'deydi. Genç olmasına rağmen, durumu biliyor olacaktır.

"Harry'nin numarasını biliyor musun?" diye

Bobbi'ye soruyorum. "Tony'nin küçük kardeşi

mi?"

"Evet."

Kafasını sallar. "O hiç müşterimiz olmadı." Anlaşıldı.

"Tony'ye ya da Wei'ye sor. Onlar sana söyler."

Masama oturup dizüstü bilgisayarımı açtım, sonra telefonumu çıkardım. Parmağım Tony'nin isminin üzerinde tereddüt etti. Ona sorarsam, nedenini bilmek isteyecektir. Ve birbirimize asla yalan söylemeyeceğimize söz verdiğimiz için, Margot'un söylediği şey, Katherine'in ölümü hakkında konuşmak için Harry'yi görmek istediğimi ona söylemek zorunda kalacağım.

Harry'nin numarasını daha önce bir şekilde almalıydım. *Belki Bobbi TJ'ye sorabilir, benim için olduğunu söylemeden...*

Elizabeth, elinde bir fincan kahveyle masamın önünde durur. Parlak pembe Versace ve elmaslarla, lüks bir kafe reklamı için fotoğraf çekimi yapması gereken biri gibi görünür.

"Günaydın. Bir sorun mu var?" diyor.

"Anlamadım?"

"Telefonuna somurtarak bakıyordun."

"Oh." Telefonu kapatıp utangaç bir şekilde gülümsedim. "Düşünüyordum da..." *Bekle. Elizabeth biliyor olabilir.* "Harry Blackwood'un numarasını biliyor musun?"

"Hayır. Ama Tolyan biliyor." Ona bir göz attı. Adam bir ofis çalışanından çok seri katile benziyordu. Gözleri her zaman soğuktu, gülümsemesi her zaman keskin.

Elizabeth'e başını salladı, sonra telefonunu çıkardı. Otuz saniye sonra, on haneli bir numara içeren bir mesaj aldım.

Adam ince bir gülümsemeyle, "Başka yardıma ihtiyacın var mı?" diye sordu. "Hayır. Teşekkürler Tolyan."

O bilgisayarında yaptığı işe geri döner, Elizabeth de ofisine geri döner.

Harry'ye mesaj atarım. *Ben Ivy. Bugün öğle yemeği için vaktin var mı? Olmalı. Nerede ve ne zaman?*

Öğlen. Pryce Aile Vakfı'nın yakınında bir Meksika restoranı var. Sanchez, sanırım.

Eskiden yemeklerini ne kadar sevdiğim önemli değil, o İtalyan bistrosuna bir daha gitmeyeceğim. Margot benim için her şeyi mahvetti.

Tamam. Görüşürüz o zaman.

Düşündüğümde çok daha kolay oldu. Bugün dersi yok galiba.

Sabahım çoğunlukla durum toplantıları ve bütçe tahsisleriyle geçiyor. Ryder müzik projesine finansman sağlıyor olsa da, bu istediğimiz kadar para harcayabileceğimiz anlamına gelmiyor. Her kuruşun akıllıca harcanmasını sağlamak benim görevim.

Ama konsantre olmak zor. Margot'un dün söylediği şeyin gerçeğini öğrenmek için can atıyorum. İçgüdülerim Harry'nin her şeyi bilmesi gerektiğini ve onun daha tarafsız olacağını söylüyor. Sonuçta, tetiği çeken o değil. Margot'un söylediklerinin yarısı doğruysa, Tony şüphesiz Katherine'in ölümünden kendini sorumlu tutuyordur. Ve onun anlatımı çoğunlukla kendini nefret ve suçlama ile dolu olacaktır.

Öğlene on dakika kala Bobbi ile birlikte binadan çıkıyorum.

Sanchez'e giderken "Meksika yemeği ister misin?" diye soruyor.

"Evet. Lezzetli, doyurucu ve çok pahalı değil. Bir adamdan bilgi almak istiyorsan onu doyurmalısın."

Bobbi bana bakar. "Kim?"

"Harry."

Bobbi burun kıvrır. "Onu beslemene gerek yok. Bilmek istediğin her şeyi sana anlatır."

"Neden?"

"Çünkü o genç ve eğlenmeyi seviyor, Tony de o kulüplerin sahibi. Onu kızdırmak, Z'ye bedava giriş hakkını kaybetmek anlamına gelir."

Bobbi bazen çok alaycı olabiliyor. Ama Tony'yi benim aracılığım ile memnun etmek Harry'nin işbirliğine katkıda bulunacaksa, sorun yok.

Sanchez neşeli bir yer, eğlenceli, hafif müzik ve uygun fiyatlı öğle yemeği var. Havada ızgara et ve sebzelerin kokusu var. Önce onu yemekle ikna et, sonra rahatlayıp mutlu olduğunda konuyu aç. Julie, kardeşlerine kötü haber vermek zorunda kaldığında her zaman böyle yaptığını söyledi.

İki kişilik bir masa istiyorum; Bobbi yakındaki kendi masasına oturuyor. Güler yüzlü garson bana menüyü uzatıp gidiyor.

Harry kısa süre sonra gri pamuklu UCLA tişörtü, soluk kot pantolonu ve eskimiş spor ayakkabılarıyla gelir. Eski bir aileden geldiğini gösteren hiçbir şey yoktur. Ama sıradan ve rahat kıyafetleri de onu sıradan bir üniversite öğrencisi gibi göstermez. Gözlerindeki rahat eğlence ve

duruşundaki kendinden emin tavır, her şeyin tam da istediği gibi gittiğini gösteriyor ve onun kendini sıradan bir üniversite öğrencisi olarak gösterme çabasını boşa çıkarıyor.

"Üzgünüm, uzun süre bekledin mi?" diyor, karşımda oturan koltuğa otururken. "Erken çıktım ama trafik berbat."

"Ben yeni geldim." Gülümsüyorum, kısmen onun biraz geç kalması umurumda olmadığı için, kısmen de bana çekici bir gülümseme attığı için. "Bu şehirde trafik her zaman kötüdür."

"Bana mı söylüyorsun? Az önce arkadaşım Nate'i bıraktım, Costa Mesa'ya biriyle buluşmaya gitmesi gerekiyor. O yolu gidip gelmesini hiç kıskanmıyorum." Menüü karıştırıyor. "Ne istersin?"

Başımı sallıyorum. Yemeklerle ilgilenmiyorum ve istediğim şey Sanchez'de satılan bir şey değil zaten.

Menüü kapattığı anda garsonumuz geliyor. Sanki Harry sihirle adamın dikkatini çekmiş gibi.

Ben peynirli quesadilla ve yanına salata sipariş ediyorum, Harry ise çift kat dana eti enchilada, ekstra ekşi krema ve pilav istiyor. Sonra sanki yıllardır yemek yememiş gibi cips ve salsa'ya saldırıyor.

"Ee, ne var ne yok?" diye soruyor, sepeti metodik bir şekilde bitirirken.

Harry sandığımdan çok daha zeki. "Ne? Müstakbel kayınbiraderimle öğle yemeği yiyemez miyim?"

Bir gülümseme. "Beni sevdiğini biliyorum, ama Tony'ye rakip olamayacağımı da biliyorum."

Huzursuzlanıyorum. Bana yakın olduğumuzu söyledi, ama Byron gibi o da böyle hisler besliyor muydu? Beslemiyor gibi davranmak istiyorum, beslemiş olsa bile, ama cuma günü olduğu gibi pusuya düşürülmek istemiyorum. "Biz, şey... yani... demek istediğim..."

"Ne?"

"Biz, şey... Sen bana aşık değildin, değil mi? Louisiana'da?"

Harry kahkahalarla güldü.

"Komik olan ne?"

"Soru." Hala gülümsüyor, ama ekliyor: "Ben yapmadım. Sen de yapmadın."

İyi. Byron'ın garip davranışlarının tekrarlanmasına gerek yok. Ama rahatlamam kısa sürede sinirlenmeye dönüşüyor, çünkü kendimi aptal durumuna düşürdüm. "O zaman neden Tony'ye rakip olamayacağını söyledin?"

"Çünkü değilim. O neredeyse mükemmel ve aklına koyduğu her şeyi yapabilir, bolca para kazanmak da dahil." Utanmış gibi başını eğiyor, sonra ağzını daha fazla cips ve salsa ile dolduruyor.

Ne ilginç. Tony, Harry'nin onu bu şekilde gördüğünü biliyor mu? Çünkü Tony kesinlikle kendisinin pek değerli olmadığını düşünüyor.

Harry'nin yutkunması için ona biraz zaman veriyorum. "Aslında, onun hakkında seninle konuşmam gerek."

"Öyle mi?" Harry ciddileşir. "Aranızda bir şey mi oldu? Taraf tutamayacağımı biliyorsun, değil mi? Yani, tutabilirim, ama bu benim için iyi sonuçlanmaz, o yüzden tarafsız kalacağım."

Kafamı sallıyorum. "Önleyici 'Ben İsviçre'yim' konuşman tamamen boşa. Seni Tony ile ilgili hiçbir şeye karıştırmam çünkü sen her zaman Tony'nin tarafında olmalısın. Sen onun kardeşisin. O bunu hak ediyor."

"Vay canına, sevindim. Seni kızdırmak istemedim."

O ağzına daha fazla cips tıktırırken, garson ögle yemeğimizi getirdi. Mükemmel zamanlama. Umarım yemek bu zor konuyu biraz hafifletir.

"Bana Katherine'den bahseder misin?" diye soruyorum, o tabağındaki pirincin yarısını yedikten sonra.

"Katherine mi?" Harry'nin eli titrer ve cipsle aldığı salsa sosunun bir kısmını döker, ama bunun dışında başka bir tepki göstermez. "Tony'nin geçmişinden biri mi?"

"Hadi ama. Kız kardeşin."

"Neden Tony'ye sormuyorsun?" Sesi doğal olmayan bir şekilde temkinli.

Neredeyse düşmanca.

Şaşkınlıkla geri çekiliyorum. Harry'nin öfkeyle tepki vereceğini beklemiyordum. "Aslında, ona sormaman en iyisi." Elini saçlarının üzerinden geçiriyor. yüz. "Kaba davrandığım için özür dilerim."

Harry bile bu konuyu konuşmaktan kaçınmak istiyorsa, durum ne kadar kötü olabilir ki? "Bana söylersen, artık pislik olmayacaksın."

O kuru bir kahkaha attı. "Bu çok uzun zaman önce oldu ve ben çok küçüktüm, bu yüzden her şeyi hatırlamayabilirim."

Dudaklarımı ısırıyorum, gözlerinde karanlık gölgeler belirirken suçluluk duygusu beni kemiriyor. Tony'yi korumak için Harry'ye haksız bir yük yüklüyorum. Ama geri almak için çok geç. "Sorun değil."

"Katherine özel biriydi. Annem onu çok severdi. Hepimiz severdik, özellikle Tony. Ona karşı inanılmaz derecede koruyucuydu ve çok tatlıydı. Bir keresinde, komşularımızdan birinin köpeği kaçmış ve ona saldırmıştı. Tony, köpek onu ısırmadan önce onu uzaklaştırmıştı. O zamanlar bile sert bir herifti." Harry derin bir nefes alır. "Annem bunu onayladı çünkü Katherine'i güvende tutmak için Tony'ye güvenebileceğini biliyordu. Biz erkekler arasında o her zaman annemin favorisiydi ve bunu hiç gizlemedi."

Göğsümde sıcak bir öfke yükselir. Ne tür bir anne böyle bir şey yapar? Edgar ve Harry'nin Tony'ye kızgın olmamasına şaşırıyorum. Nişan partisinde birbirlerine olan sevgileri çok gerçekçiydi.

Harry üzgün gözlerle devam ediyor: "Ama Katherine annemin en sevdiği kızıydı. Annem bu ismi seçti, çok istediği kız çocuğuna yakışacağını düşündü. Bir planı vardı: Katherine'i en sevilen, en tatlı mizaçlı ve nazik tavırlı kız olarak yetiştirmek. Dadısı ona Katie demeye çalıştığında annem çok sinirlendi. Katherine'in özel ve muhteşem bir kız olacağını, bu ismin aptalca ve saçma olduğunu söyledi. O zamanlar annemin öfkesini anlamamıştım, ama kimse bir daha 'Katie' demedi. Geriye dönüp baktığımda, annemin kız kardeşim için mükemmel bir hayat kurmak istediği, onun aracılığıyla yaşamak istediği açıktı."

Bu çok boğucu geliyor. Margot'un Katherine'e bu kadar takıntılı olması sağlıksız. Tony, Margot'un beni kızı olarak gördüğünü söyledi. Bu takıntının bir kısmı bana da mı geçti? Bu yüzden mi düğünde annemi oynamak istediğinde ısrar ediyor? Durum ne kadar trajik olsa da, birinin takıntısının nesnesi için yedek olmak hiç hoşuma gitmiyor.

"Annem Katherine'in kıyafetlerini bile kendi elleriyle dikmişti. Öldüğünde giydiği bluz ve pantolon... Onlar annemin kıyafetleriydi. Annem

Katherine'in çok güzel göründüğünü düşünüyordu. Ve öyleydi de. Geyik rengi kıyafetiyle Bambi gibi."

Aniden nemlenen ellerimi sıkıp açıyorum. Harry onun ölümünden bahsetti. Belki de ölümünü çevreleyen koşulları araştırabilirim. "Nasıl öldü?"

Harry bir kez yutkundu, sonra başını salladı. Su bardağına uzandı ve içini boşalttı.

"Babam kardeşlerimi ava götürdü ve Katherine de onlarla birlikte gitti. Tony onu yanlışlıkla vurdu. Her şey çok kaotikti. O çoktan ölmüştü ama annem sağlık görevlileri ve doktorların onu kurtarmak için bir şeyler yapmalarını ısrarla istedi. Tony ise kanlar içinde öylece duruyordu. Onun kanları."

Kalbim parçalanıyor. Harry eski bir şiiri okur gibi duraksayarak konuşsa da, geçmişteki trajediyi hissedebiliyorum. Acısını hissedebiliyorum. On iki yaşındaki küçük Tony'yi, vurduğu kız kardeşinin hala sıcak kanıyla kaplı halini gözümün önüne getirebiliyorum.

"Annem teselli edilemezdi. Personelden biri Tony'yi savunduğunda, onu kovdu. Üzüldüm çünkü o kadın gerçekten çok iyiydi, moralim bozuk olduğunda bana gizlice fazladan kurabiye verirdi. Sırada Tony'nin köpeği vardı. Bir gün sonra öldü."

İçim donuyor. Margot köpeği öldürttü mü?

"Annem köpeği atmak istedi, ama Jonas, yani uşakımız, annemin haberi olmadan ona bir yuva buldu. Ama ondan sonra bir daha köpeğimiz olmadı."

Garson Harry'nin bardağını doldurur. Ben de bu anı, az önce öğrendiğim şeyi sindirmek için kullanırım. Bu, düşündüğümünden bin kat daha kötü. Margot için üzülüyorum, ama aynı zamanda bu kadar acımasız olduğu için ondan nefret ediyorum. Tony'nin on iki yaşındayken yaptığı bir hatayı nasıl hâlâ ona yükleyebilir?

Ama başka bir şey de dikkatimi çekiyor. "Neden kimse Katherine'in ölümünden bahsetmiyor? Tony'yi daha önce araştırdım. Bu konuda hiçbir şey bulamadım." Bu, medyanın halka sunmayı sevdiği türden bir trajedi. İnsanlar bunu yutar.

"Babam, şerife raporu değiştirtirdi, böylece Katherine'i vuran Tony değil, şehir dışından gelen bir avcı oldu. Babam, bu olayın aile hakkında dedikodulara yol açmasını istemedi. Annemi çok inciteceğini düşündü. Tempérane'deki birçok kişi ne olduğunu biliyordu

ama Blackwood Energy bölgedeki en büyük şirket olduğu için medyaya gitmediler. Yerel gazeteler de babamın istediği şeyi yazdılar. Sebep aynıydı. Annem de aile skandalının konusu olmak istemediği için buna uydu. Onun için bu çok küçük düşürücüydü."

Tony'nin ailesine öfkem alevleniyor. Kararlarında Tony'ye karşı en ufak bir düşünce bile yoktu. Her şey *kendileriyle* ilgiliydi: imajları, hakkında konuşulmak istememeleri, duygularını korumak.

"Sonra ne oldu?"

"Cenaze törenini yaptık ve sonra Tony gönderildi. Avrupa'ya."

Margot, Tony'nin Katherine'in cenazesinde ağlamamasına öfkeleni, sanki bu onun kalpsiz bir canavar olduğunun tartışılmaz bir kanıtıymış gibi. Ama onun ağlayabileceğinden emin değilim. Travma inanılmaz derecede ağır olmalı. Uyuşukluk yaratacak kadar.

"Tüm bunlar olurken ben orada mıydım?" diye soruyorum.

"Hayır. Ailen bir yıl sonra öldü. Bir amcamız olduğunu biliyordum, ama onu hiç görmemiştim... seni de. Annem seni eve getirdiğinde çok şaşırdım. Ama seni çok sevdi. Bir kızı gibi, o zamana kadar çok değişmiş olmasına rağmen."

Kızı gibi değil, diye düşünüyorum. "O, Tony ve beni onaylamıyordu, değil mi?"

Harry başını sallar. "O çok kızgındı. Neler olduğunu biliyordum, ama Tony onun için hiçbir şey yapmamı istemediği için bilmiyormuş gibi davrandım. Ona yardım edenlerin zarar göreceğinden korkuyordu."

Tıpkı köpeği gibi. Tıpkı ev çalışanları gibi. Bu, neden yaptıklarını nadiren haklı çıkardığını veya davranışlarını ya da nedenlerini mazur göstermeye çalıştığını açıklıyor. Onun için içim acıyor. Her zaman çok güçlü ve sarsılmaz görünüyor, içinde bu kadar çok acı taşıdığını fark etmemiştim.

"Bunu hayatımın sonuna kadar pişmanlık duyacağım," diyor Harry. "Princeton'dan mezun olduktan sonra eve geldiğinde anneme bir şey söylemeliydim. Sonuçta, Tony Avrupa'ya gönderildikten sonra onun yeni favori oğlu ben oldum."

Bu itiraf beni şaşırttı. Harry'nin sevimli olmadığını düşündüğümünden değil, ama peki ya Edgar?

"Edgar'ın hiç şansı yoktu," diyor Harry, sanki benim sorumu hissetmiş gibi. "Tony'yi savundu, anlarsın ya. Ben mi? Ben annemin 'değerli Harry'si oldum. O zamana kadar onun için sadece Harcourt'tum, kız çocuğu istemesine rağmen elinde kalan bir oğul. Herkes, gerçekten istediği çocuk için dört kez aynı şeyi yaşamak istemediğini biliyordu."

Harry bana biraz acı bir gülümseme atıyor. Bunun farkında mı bilmiyorum.

Margot'a öfke ve Harry'ye sempati duyuyorum. Neşeli, çekici görünüşünün arkasında böyle bir acı taşıdığını hiç tahmin etmemiştim.

"Üzgünüm."

Omuzlarını silkiyor. "Aştım."

Ben öyle düşünmüyorum. Daha fazla konuşmak istiyorum ama o açıkça rahatsız olduğu için konuşmamaya karar veriyorum.

"Hâlâ Tony'den nefret ediyor, değil mi?" Bir süre sonra soruyorum.

"Evet. Onu affetmedi. Sanırım asla affetmeyecek." Alnını ovuşturur. "Anlamıyorum, biliyor musun? O, bizim arasından onu en çok seveniydi. Böyle bir aşk nasıl bu kadar çabuk nefrete dönüşebilir?"

"Belki de sevgisinin sınırı budur. Eğer onun istediği gibi mükemmel değilsen, seni sevmez."

Harry başka yere bakar.

Elini tutup sıkıca tutuyorum. "Bütün bunları yeniden yaşattığım için özür dilerim, Harry."

Bana hafif bir gülümsemeyle karşılık veriyor. "Önemli değil. Bilmeye hakkın var. Böylece ne kadar berbat bir durumda olduğumuzu anlıyorsun. Tony'nin ailesinin yükünü taşımaması büyük şans. Evdeki işleri düzelterip, onları iyileştirmem gerekiyordu, ama bu yeterli olmadı."

Harry'yi hiç bu kadar üzgün ve kaybolmuş görmemiştim. Onun da geçmişi karanlık gölgesini taşıdığını fark etmemiştim.

"Öğle yemeğin için bir kutu ister misin?" diye soruyorum.

Katherine hakkında konuşmaya başladığımızdan beri hiçbir şeye dokunmadı. Artık iştahı var mı, emin değilim.

"Evet, tabii. Yemeği israf etmek istemem."

Garsona kutular için işaret verdikten sonra ona kredi kartımı uzatmaya başlıyorum.

"Hayır!" Harry elimi tutar. "Bunu yapma."

Göz açıp kapayana kadar, cebinden buruşuk bir elli dolarlık banknotu o kadar hızlı çıkarır ki, sanki banknot alev alacakmış gibi. Onu garsonun eline sıkıştırır.

"Ne? Neden olmasın?" diye soruyorum.

"Üniversite öğrencisi olabilirim, ama param var."

"Ne olmuş? Seni ben davet ettim. Ben ısmarlıyorum..."

"Tony, senden faydalanmam için kafamı kazıtacak. Kimse böyle bir şekilde faydalanamaz. Ve sana bir şey almamı istemesem iyi olur."

Bu çok çarpık. O ciddi. "Ama sen benden faydalanmıyorsun ve benden bir şey almamı istemedin. Ben çok mutluyum..."

"Hayır, hayır, hayır. Kadınlar bana öğle yemeği ısmarlamaz. Bunu bilmelisin."

Kollarımı kavuşturuyorum. Harry'den daha iyisini beklerdim. "Şovenist mi davranıyorsun?"

"Öyleyse ne olmuş?" Bana son derece çekici, kaygısız gülümsemesinden birini atıyor. "Bana iyi davranmak istiyorsan, Tony'ye benim harika bir ağabey olduğumu söyle. Hepsi bu."

Gözlerimi devirdim. "Tabii. Tek istediğin bu."

"Öyle. Neden biliyor musun? Çünkü sana iyi davranmak bana puan kazandırıyor. Ve ne kadar çok puanım olursa, onun jetiyle o kadar çok uçabilirim."

Gülmemek için dudaklarımı sıkıca kapatıyorum. "Yani Tony'ye senin için bir iltifat edersem, doğru olsun ya da olmasın, puan kazanır mısın?"

"Aynen öyle! Bunu sık sık yalan söyleyenler programı olarak düşün."

Bu sefer gerçekten gülüyorum. Restorandan birlikte çıkıyoruz, her birimiz birer köpek çantası taşıyoruz ve Bobbi arkamızdan geliyor.

"Tekrar teşekkürler, Harry," derim ayrılırken. "Gerçekten." Bugünkü konuşmanın onun için kolay olmadığını biliyorum.

"Sorun değil. Bak, herhangi bir konuda daha fazla bilgi almak istersen, ben buradayım."

"Teşekkürler. Çok nazıksın."

Bobbi ve ben ofise geri dönüyoruz. Öğle yemeğime bakıyor.

"Onu yemeyeceksin mi?"

"Hayır. Neden? İstiyor musun?"

Kafasını sallar. "Öğle yemeğini atlamamalısın." "Evet, anne," derim ve masama geri dönerim.

Cevaplamam gereken birkaç e-posta var. Onları hallettikten sonra düşüncelere dalıyorum. Öğle yemeğinde öğrendiğim her şey beni daha da tedirgin ve kafası karışık hale getiriyor. Margot'un neden düğünün masraflarını karşılamayı veya planlamama yardım etmeyi teklif ettiğini anlamıyorum. O zamanlar beni ikinci kızı olarak görüyorsa... ve hala Tony'den nefret ediyorsa, ki ediyor... elinden gelen her şeyi yapıp bizi ayırmaya çalışması gerekirdi.

Bu bir tür Truva atı mı? Masum ve yardımsever görünürken, bir şekilde Tony'ye karşı beni zehirlemeyi mi amaçlıyor? Öyleyse, artık hoş karşılanmayacak.

Aslında, bu kadar uzun süre keder ve öfkesine tutunmasının yanlış olduğunu kabul edene kadar hoş karşılanmayacak. Onun varlığı Tony'nin yarasına tuz basıyor. Onun acısını daha da artırıyor, soğuk davranışlarıyla ona sürekli olarak, onda hayal edilemeyecek kadar karanlık ve yanlış bir şey olduğunu hatırlatıyor. Ve o, çok çalışmasına rağmen hayatta iyi şeyleri hak etmediğine inanacak kadar bunu içselleştirmiş durumda. Artık yeter. Onun Tony'yi bu şekilde işkence etmesine izin vermeyeceğim. Tony'nin olduğu gibi mükemmel olduğunu ve annesinin görüşünün hiçbir önemi olmadığını anlamasına yardım edeceğim. Hiçbir önemi yok.

Wei'ye mesaj attım. *Tony'nin özellikle sevdiği bir şey var mı?*

O da cevap veriyor: *Yemek mi demek istiyorsun?*

Hayır. Ona bir şey göndermek istiyorum. Ama bana hiç neyi sevdiğini söylemedi. Daha önce ofisine hediye göndermiştim, ama o zamanlar benim beğendiğim şeyleri seçmiştim. Bu sefer, onun seveceği bir şey olmasını istiyorum.

Çünkü senden gelen her şeyi sever.

Kaşlarımı çattım. Bu pek bir cevap sayılmaz. Wei bana söylemek istemiyor mu?

Kişisel tercihleri olmalı.

Hiç yok. Satın almadan önce penthouse'a bile bakmadı. Ben seçtim.

Aman Tanrım. Bu delilik! O yer milyonlarca dolar değerinde olmalı!

Tony'den de hediyeler seçiyor musun? Nefesimi tutarak

soruyorum. *Genelde, sana olanlar hariç. Onları kendisi seçiyor.*

Rahatladım ve omuzlarım gevşedi. Sevdiğim çiçekler ve çikolatalar Wei'den gelseydi çok kızardım.

Anladım. Teşekkürler.

Bir dakika sonra cevap veriyor: "*O kaplan zambaklarını sever. Sanırım bununla senin bir ilgin var.*"

Yüzüm gülümsemeyle ısınır. Telefonu kapatıp kocaman bir kaplan zambağı sepeti sipariş ederim ve üzerine muhteşem süslemelerle bezenmiş yarım düzine buttercream cupcake eklerim. Her birine grand piyano, çiçek, kalp, ay ve yıldızlar, güneş ve LOVE yazısını eklerim.

Bir mesaj ekledim: *Çünkü hayatta çok fazla mutluluğu hak ediyorsun.*

Memnuniyetle işime geri dönüyorum. Saat üç civarında, acıkmaya başladığımda, masamda bir parça quesadilla yiyorum. Müzik projesi güzel bir şekilde ilerliyor. Parmaklarımı peçeteyle silerken bir telefon geliyor. Tony.

"Son on iki ayda yediğimden daha fazla cupcake yedim ve ofisim senin kokunla doldu," diyor.

"Ben mi?" Gözlerimi kırptırırım. "Oraya hiç gitmedim ki." "Tiger lily kokuyorsun."

Gülümsedim, onun böyle düşünmesinden saçma bir şekilde memnun oldum. "Şekerden kafan güzel."

"Olabilir." Sesi telefonda sıcak ve zengin geliyor. Buna bayılıyorum. "Teşekkürler, Ivy. Hepsi çok lezzetliydi."

Hepsi mi? "Rica ederim, ama... Tony, ben *altı tane* gönderdim." "Biliyorum. Hepsi benim. Hepsi benim."

Mutlu bir kahkaha atmamak için ağzımı kapatırım. "Hoparlörde misin?"

"Hayır. Neden?"

"Etrafta dolaşıp göğsünü yumrukluyor musun diye merak ettim."

"Başka bir şeyi vurmaya tercih ederim."

Yüzüm hızla kızardı. "Bunu nasıl bu kadar açıkça söyleyebiliyorsun? İş yerinde değil misin?"

"Ne olmuş? Ofisim özel."

"Asistanın için değil." Televizyon dizilerinde asistanlar patronlarına yapışık gibi görünüyorlar ya da interkom hatları sürekli açık. "Yoksa öyle mi?"

"Uh, sanırım Wei bizim çekimser kalmayacağımızı biliyor, eğer endişelendiğin buysa. O senin düşündüğün kadar masum değil."

Şimdi yüzüm yanıyor. "Utanmaz. Sen busun."

"Tabii ki öyleyim. Seni istemekten utanmıyorum. Sabah uyandığımda seni istiyorum, yatarken seni istiyorum. Senin içine girmiş olsam bile, seni istemekten vazgeçemiyorum."

Böylece, şehvet bal gibi damarlarımdan akıyor, beni nefes nefese ve ıslak bırakıyor, ve o benim pek de özel olmayan ofisimde olmak zorunda bile değil.

Yine de, onun iyi ruh hali bulaşıcı ve ben bunu uzatmak için daha fazlasını yapmak istiyorum. Ona mutlu olmayı hak ettiğini göstermek istiyorum. "Bir randevuya ne dersin?"

"Sormana gerek yok. İstedığın her şey senin."

Heyecan doruğa ulaşır. "Saat altı da seni ofisinden alacağım. Hazırlanmak için fazladan bir saate ihtiyacım var."

"Ne istersen. Burada olacağım."

On Dokuzuncu Bölüm

Anthony

Telefonu kapatıyorum, vücudum şeker ve şehvetle titriyor. Çiçekler masamın üzerinde duruyor. Çok yer kaplıyorlar ama onları kaldırmaya kıyamıyorum.

Wei içeri girer. Boş cupcake kutusuna kötü kötü bakar. "Altısını da yediğine inanamıyorum patron."

Wei, ince yapılı vücudunda bir gram yağ olmadığı için öyle görünmese de, şeker bağımlısıdır. Şirketteki herkes, ondan bir iyilik isterseniz, ona tatlı bir şey getirmeniz gerektiğini bilir.

"Sen de öğle yemeğinde çok yedin," diye ekliyor.

"Sandviçimle tatlı yemedim."

Wei yorum yapmaz. Yemeğimi getiren oydu. "Bu sana geldi. Özel kurye ve gizli, sadece senin gözlerin için."

Avukatımdan gelen paketi alıyorum. "Teşekkürler, Wei." "Bir dahaki sefere bana da bir parça ayırır mısın?"

"İş yerine sana cupcake gönderen bir kız arkadaş bulmaya ne dersin?" *Hiç şansı yok.* Wei işkolik.

Kafasını sallar. "Eskiden böyle değildin."

Doğru. Benimle görülen kadınlar bana böyle şekerli abur cuburlar gönderdiğinde, onları asistanıma verirdim.

"Aşık değildim." Parmaklarımı birleştirip, bulduklarını dinlemeye hazır hale geliyorum. "Peki. Bu sabah sana araştırmanı istediğim konu hakkında."

Wei ciddileşti. "Annen hala şehirde, Marty Peacher'a yardım ediyor."

"Ne yapmak için?" O, onu ve babasını her zaman önemsememişti, peki bu ani yardımseverlik de neyin nesi?

Sam'in ölümü onun tavrını yumuşattığını sanmıyorum. Daha birkaç gün önce Marty'ye aptal demişti.

"Sam'in asistanı Peggy ile konuştum. Sam'in bıraktığı bir şeyi aradıklarını söyledi. Evini, kasasını, masasını, bilgisayarını ve tüm harici ve bulut depolama alanlarını çoktan didik didik aramışlar."

"Ne bırakmış? Atlantis'e giden bir harita mı?"

"Ne aradıklarını bilmediğini söyledi. Ama her neyse, önemli bir şey olmalı, çünkü her yeri arıyorlar."

"Birlikte mi?"

"Evet."

Bu çok... tuhaf. Ödülün ne olduğunu bilmesem bile, annem onu bulursa Marty ile paylaşmayacağından eminim. O bunu anlayacak kadar akıllı değil mi?

"Bu arada, Peggy'yi nasıl konuşturdun?" O her zaman buruşuk bir kuru erik gibi görünür ve işvereni hakkında nadiren konuşur. Sam'in onu bunca yıl yanında tutmasının nedeni de bu özelliğidir.

Wei bana anlamlı bir bakış attı. "Belki de sadece cupcake'leri seviyordur."

"Ha ha."

"Peggy Marty'yi pek sevmez. Marty, onu sadece 'alçakgönüllü bir asistan' ve 'abartılmış bir fotokopi operatörü' olduğu için her zaman ikinci sınıf vatandaş gibi davranırdı. Sam öldükten sonra, Peacher & Son'a pek sadakat duymuyor."

"Ne aptalca." Asistanlara asla kötü davranmamalısın. Onlar sadece patronlarının zamanını yönetmekle kalmaz, işleri hakkında her şeyi bilirler. Sadakat satın alınmaz, kazanılır.

"Ben de aynen öyle düşünüyorum."

"Vasiyetnamenin onaylanmasında bir gecikme var mı?"

Wei başını sallar. "Bildiğim kadarıyla yok. Marty, Sam'in tek çocuğu. Vasiyetname çok açık: Marty her şeyi alacak. Buna itiraz edebilecek tek kişi, belki nişanlın olabilir, ama onun bunu yapacağını sanmıyorum."

Hayır, uğraşmaz. Onda maddi açgözlülük diye bir şey yok.

Wei'yi uğurladıktan sonra sandalyemi döndürerek şehrin manzarasını seyrettim. Yüksek binalar ufku deliyordu; tek bir tırtıklı bulut dışında gökyüzü masmavi idi.

Annem ve Marty ne arıyor?

Sam'in elinde bir şey varsa, onun bulunup yok edilmesini istemesi mantıklı. Ama neden Marty'yi de aramaya dahil ediyor? O da babası gibi bunu ona karşı kullanmak isteyecektir.

Sam pisliğin tekiydi, ama en azından sınırı aşmadı ve itibarını olabildiğince temiz tutmak için elinden geleni yaptı. Marty ise başka bir mesele. O sadece önemli olmak istemiyor, *kendini* önemli *hissetmek* istiyor.

Ne yazık ki, bu birçok aptalca seçim anlamına geliyor: fahişelik, aşırı içki içme, ağızdan laf kaçırma, kendinden aşağı gördüğü herkese üstünlük taslama.

Peacher & Son'u miras alsa bile, onu yönetebilecek kadar akıllı değil. Bir milyon dolar bahse girerim ki, bir yıl içinde o şirketi iflas ettirir. Bu da, benim ve diğerlerinin Peacher & Son'un kurtarılabilir parçalarını almasını istemiyorsa, annem gibi birinin projelerine yatırım yapmaya devam etmesini sağlamak için bir yol bulması gerektiği anlamına geliyor.

Koltuğuma yaslanıp tek başına duran bulutu izliyorum. Belki de bunca zamandır yanlış yoldaydım. Belki Sam annemi zorlamadı. Belki de birlikte mücadele ettikleri ortak bir düşmanları vardı. Ve annemin yatırımları iyi niyet göstergesiydi. O zaman, annemin Sam'in ortak düşmanları olan Marty, yani babasının gözdesi olan çocuk üzerinde ne gibi bir etkisi olduğunu bulmaya çalışması mantıklı olur.

Burun köprümü sıkıştırıyorum. Annemin ne yaptığını takıntı haline getirmeye gerek yok. Endişelenmem gereken şey, yıllar önce Ivy'nin Lexus'una kimin çarptığı — çünkü eminim ki cumartesi günü bizi öldürmeye çalışan aynı pisliktir.

Yirminci Bölüm

Ivy

Limuzin. Tamam.

Seksi yeni jartiyer kemeri. Tamam.

Siyah file çoraplar. Tamam.

Tek eksik olan şey restoran rezervasyonu. Masaya parmaklarımla vurarak düşünüyorum. Tony gibi birinin gitmek isteyeceği türden bir yer neresi olabilir?

"Ne düşünüyorsun?" diye sorar Rhonda. Bekar bir anne olan Rhonda, benim gibi Elizabeth'in asistanı olarak işe başlamıştı, ama şimdi kendi başına projeler yürütüyor.

Utangaç bir gülümsemeyle cevap veriyorum. "Erkeğimi akşam yemeğine nereye götürsem diye düşünüyorum. Onun hoşuna gidecek bir yere."

"Çoğu erkek biftek sever," diyor. "Vejetaryen falan değilse tabii."

"Biftek!" Parmaklarımı şıklattım. "Neden bunu düşünemedim ki?"

Vakıfta işe girdiğimde Tony beni lüks bir biftek restoranına götürdü. Orayı sevmeseydi bunu yapmazdı.

"Sen bir dahisin Rhonda!"

Gülüyor. "Yardımcı olabildiğime sevindim."

Alt dudağımın altındaki benimi dokunarak, restoranın adının tam olarak ne olduğunu merak ediyorum. O gece o kadar heyecanlıydım ki, ondan, güzel film noir atmosferinden ve harika yemeklerden başka hiçbir şeyi fark etmedim. Audrey Duff yüzüme şarap dökerek geceyi bitirmeseydi, çıkarken restoranın adını fark ederdim, ama... çok şok olmuşum.

Dudaklarımı ısıırıyorum. Tony'ye soramam. Ama Wei'nin bildiğine eminim.

Ona mesaj attım. *Tekrar rahatsız ettiğim için özür dilerim, ama Tony'nin bir süre önce beni götürdüğü steakhouse'un adı neydi? Canlı müzik*

—piyano—ve orada Ryder ve Audrey ile karşılaştık. Wei'nin restoranı karıştırmaması için bu ayrıntıyı ekliyorum.

Bana ismini ve adresini gönderir. *Rezervasyon olmadan gidemezsin.*

Sorun değil. Hemen rezervasyon

yaparım. Ne zaman gidiyorsun?

Bugün.

Bırak ben halledeyim.

Hayır. Wei'yi bu şekilde kullanmak istemiyorum. O Tony'nin asistanı, benim değil.

Gerek yok. Sorun değil, mesaj attım.

Biliyorum, bilmiyorsun. Ama senin için masa olmayabilir.

Bunu düşünmemiştim. Ama Tony ve Ryder gibi insanlar burayı sık sık ziyaret ediyor. Genelde kalabalık ve dolu olması mantıklı. Saatin dört olduğunu görünce içimde bir hayal kırıklığı dalgası yükseliyor.

Saatin dört olduğunu görünce içimde hayal kırıklığı hissediyorum. Bu mekanda Tony ve benim için mükemmel bir masa olma ihtimali ne kadar olabilir ki?

O zaman başka bir yer ararım.

Gerek yok. Sana bir masa

ayarlayabilirim.

Demek bu yüzden teklif etti. Doğru ismi söylediğimde kapıların nasıl açıldığını gördüm, özellikle Elizabeth'in ismini.

Tabii. Teşekkürler, Wei. İki kişilik. Saat

kaçta?

Tony'yi saat altıda ofisinden alacağım.

O zaman yedi kişi yeter. Rezervasyon sizin adınıza yapılacak.

Buna kaşlarımı kaldırarak tepki veriyorum, sanki bu akşam bir masam olacağı kesinmiş gibi, ama yorum yapmıyorum. Bırakalım adam istediği gibi sihrini yapsın.

Saat beşte, tuvalete gidip Yuna'dan bırakmasını istediğim jartiyer kemeri ve file çorapları giydim. Yuna bu rolü oynamaktan çok heyecanlanmıştı.

Siyah danteller, bu sabah giydiğim dantelli straplez sütyenle uyumlu. Külotumu giymeli miyim? Yoksa cesur davranıp çıkarmalı mıyım?

Oldukça sade... ve siyah olsalar da dantelli değiller. Dudaklarımı ısıriyorum. Etkisini bozacaklar muhtemelen. *Neyse, boş ver.*

çıkarmayım. Zaten kimse fark etmeyecek. Elbisem yeterince dekolte, kimseye bir şey göstermeyeceğim.

Elbisemin eteğini düzeltip külotumu çantamın dibine atıyorum. Sonra saçlarımı parmaklarımla tarayıp makyajımı tazeliyorum.

Dışarı çıktığımda Bobbi başını sallar. "Harika görünüyorsun. Dudaklarının kırmızısı çok yakışmış."

Gülümserim. "Öyle mi düşünüyorsun?"

"Uh-huh. Ama amacın Tony'yi baştan çıkarmaksa bu kadar uğraşmana gerek yok. Patates çuvalına bürünsen bile, parmağını bir kez kıvırsan, koşarak gelir."

Memnuniyet ve utançla kızarıyorum, çünkü bu muhtemelen doğru. Bana olan derin arzusunu hiç gizlememişti. "Belki. Ama onu hafife almak istemiyorum. Arada bir romantizm yaşamalı." Ona değerini göstermeliyim, onu ne kadar sevdiğimi.

Parlak siyah bir limuzin dışarıda bekliyor. Bobbi şoförle kısa bir konuşma yapar, sonra başını sallar. Şoförün potansiyel bir kaçırana ya da başka bir şey olabileceğinden paranoyakça korkuyor. Anlaşılan önceki işlerinden birinde böyle bir şey olmuş.

İçeri giriyorum ve limuzin sorunsuz bir şekilde yola çıkıyor. Bobbi kendi arabasıyla bizi takip ediyor.

Yaklaştığımızda, Tony'ye yakında varacağımızı bildirmek için mesaj atarım. Ve tam beş dakika sonra, limuzin bekleyen Tony'nin önüne yanaşır.

Çok çekici görünüyor. Rönesans heykellerini kışkandıracak özelliklere sahip, çarpıcı bir yüz. Parmaklarımla arasında ipek gibi hissettiren kalın, parlak saçlar. O yeşil gözlerin ateşli yoğunluğu.

Ve vücudu. *Aman Tanrım.* Sadece büyük ve güçlü değil, duruma göre ölümcül ya da şehvetli hareket etmeyi de biliyor. Yumuşaklığını ve kırılabilirliğini sadece bana gösterdiğine hala inanmak zor. Onun dünyasına girebilen tek kişi benim.

yıllar önce kalbimi çaldı ve kaldı.

Şoför kapıyı açar ve Tony arabaya biner. Eğilip ona bir öpücük veririm. "Günün nasıl geçti?"

"Harikaydı. Çiçekler ve kekler için teşekkürler." "Rica ederim." Gülümserim. "Hoşuna gideceğini düşündüm." "Nereye gidiyoruz?" diye sorar limuzin hareket ederken. "Görürsün."

Kolumu onun koluna doladım ve başımı omzuna yasladım. Beklenti, taze dökülmüş şampanya gibi köpürür. "Bugün çok neşelisin."

"Evet. Bugün çok güzel bir gündü." Aslında çok aydınlatıcıydı. Çünkü artık Tony'yi çok daha iyi anladığımı hissediyorum.

Parmaklarımızı birbirine bağladı, sonra birleşen ellerimizi kaldırdı ve parmak eklemlerimi öptü. "Sürprizlere hazırım."

Wei, rezervasyonu saat yediye yapmasıyla akıllıca davranmış, çünkü tam da o saatte restorana vardık.

Ahşap ağırlıklı ve erkeksi dekorasyonlu atmosferin tadını çıkarıyorum.

Bebek piyano hala aynı yerde, ama piyanist yok.

Garsona adımı veriyorum. Bizi, ortasında kaplan zambağı ve küçük bir mum bulunan iki kişilik bir masaya götürüyor.

Tony'nin gözlerinde hafif bir panik belirir. "Bir olayı mı unuttum?"

Kafamı sallıyorum, onun benim jestime rahatlamak yerine gerginleşmesine hem eğleniyorum hem de biraz üzülüyorum.

"Hayır. Özel bir nedeni yok." Kollarımı onun beline doluyorum, ellerimi belinin arkasında birleştiriyorum, sert vücudunun benimkine değmesini keyifle hissediyorum. "Sana söyledim, bu bir randevu. Sadece seninle dışarı çıkmak istiyorum."

Ağzına, sonra çenesinin ucuna yumuşak bir öpücük konduruyorum. Kadınlar ona hiç güzel şeyler yapmamış mı?

Muhtemelen hayır, diye fısıldıyor zihnim. Daha önce onunla çıkan hiçbir kadın yapmamıştır.

Peki. Hayatının o dönemi sona erdi. Zaman zaman özel muamele görmeye alışması gerekiyor. Limuzin ucuz değil, bu restoran da öyle, ama ona sevildiğini gösterebiliyorsam, bu para iyi harcanmış demektir.

Garson sandalyemi çekiyor ve ben oturuyorum. Tony de yerine oturuyor.

Menü getirildi ve garson ortadan kayboldu.

"Burada yemek isteseydin, bana söylemeliydin," diyor Tony.

"Neden?"

"Böylece tüm mekanı kiralayabilirdim."

Onun gerçekçi tonu beni şaşırtır. "Neden öyle bir şey yapasın ki?" "Öngörülemeyen felaketleri önlemek için." Gözleri sertleşir.

O olaydan hala mutsuz olduğuna inanamıyorum. Üstelik onun suçu bile değildi.

"Audrey'nin bizi tekrar rahatsız edeceğini sanmıyorum. Ve tüm evi kiraya vermeni istemiyorum. Sadece dışarı çıkıp erkek arkadaşımın normal bir randevuya çıkmak istiyorum."

Parlak yeşil gözlerinde aşk parıldıyor. "Normal olmak senin için önemli."

"Eskiden öyleydi." Uyum sağlamak, insanların benim kırık olmadığımı düşünmelerini sağlamak için çok uğraştım. "Ama artık en önemli şey bu değil. Şu anda benim için önemli olan, seninle mutlu olmak." Elini tutup parmaklarımı onun parmakları üzerinde gezdiriyorum.

Yüzü yumuşar ve başparmağını avucumun içinde gezdirir. "Sen çok tatlısın."

Mutluluk kalbimi ısıtır. "Bu yüzden benimle evleniyorsun."

Gülümser. "Birçok nedenden biri."

Garson siparişimizi almak için bizi keser. Ben en küçük filemignon'u, Tony ise porterhouse'u seçer. Ayrıca ilginç görünen bir sürü yan yemek sipariş ederiz. Bir de bir şişe Burgundy şarabı.

Garson, Tony'nin onayını almak için şarabımızı getirir. Tony başını sallayınca, garson iki kadeh şarap doldurur ve ortadan kaybolur.

Kadehimi kaldırıyorum. "Hayatımdaki en olağanüstü adama." "Hayatımdaki en sevimli kadına."

Kadehlerimizi tokuşturup içiyoruz. Ne kuru ne de tatlı, tam gövdeli, hafif meşe ve çilek aromalı. Ve ben bunu, masanın diğer ucundaki dudaklarının kıvrımlarını izleyerek keyifle içiyorum.

Yemeğimiz oldukça çabuk geliyor. Tony ve ben yavaş yavaş yiyoruz. Yemek lezzetli, ama en iyisi birlikte olduğumuz için.

Tony kocaman bifteklerini yerken, mum ışığının yumuşak parıltısının yüzüne düşen gölgeleri izliyorum. Her zaman çok konsantre görünür, ama yemek yerken ya da seviştikten hemen sonra hariç. O zaman rahat ve mutlu görünür.

Gününüzü konuşuyoruz, sıradan ayrıntıları paylaşıyoruz. Ona tarihin tamamen spontane olduğunu söylediğimde, burayı nasıl rezerve ettiğimi soruyor.

"Wei ayarladı," diyorum, Tony'nin asistanını kullanarak bunu ayarlamış olmaktan biraz utanarak.

"Öyle mi? Ona cupcake sözü verdin mi?" "Hayır.

Vermeli miydim?"

"Öğleden sonra bir ısırık bile alamadığı için somurtuyordu."

Düzgün giyimli, ciddi asistanının cupcake yüzünden somurtması beni güldürdü. "Paylaşmalıydın. O kadar şeker çok fazla."

"Ne olmuş? Onlar senden geldi. Kimsenin bir tane bile almasına izin vermeyeceğim."

"Bu çok küçük düşürücü." Ve üzücü. Ona daha önce enerji atıştırmalıkları göndermiştim, ama acaba o, sırf öyle olduğu için bir şey almaya alışkın değil mi? Bu yüzden açgözlü davranıyor... sanki eskiden açlık çeken bir çocuk gibi, yiyebileceğinden daha fazla yiyecek biriktiriyor, oysa yiyecek kaynağı bolca var.

"Paylaşabilirsin," diyorum. "Daha fazlasını istersen, her zaman daha fazlasını gönderebilirim."

Yüzündeki ifade inatçılaşıyor. "Açtım. İşim çok enerji gerektiriyor."

"Eminim. Kağıtları imzalamak saatte binlerce kalori yakıyor olmalı."

O, somurtkan bir şekilde başını sallar. "En azından."

"Sen utanmazsın. Ve obursun." Başımı eğiyorum. "O kadar şekerden şişmanlayıp yumuşarsan ve ben seni artık çekici bulmazsam ne yapacaksın?"

"Seks bu yüzden icat edildi. Fazlalıkları yak."

Ağzımın boş olması iyi bir şey. Aksi takdirde Heimlich manevrası yapmam gerekirdi.

"Keşke o anki yüzünün fotoğrafını çekseydim." O gülüyor. "Ama seni tanıyorum. Benimle sadece altı paketim için birlikte değilsin."

"Hayır."

Gülümsüyorum. Çok iyi bir ruh hali içinde. Memnun olmamak elde değil.

Gülmek onu en az beş yaş genç gösteriyor.

Annesi, bunun ona ne kadar acı verdiğini bilirken, nasıl bu kadar uzun süre nefretini sürdürebildi?

Kasabada Margot'u düşünüyorum. Tony'den nefret ediyor ve onun biraz olsun mutlu olmasına izin vermiyor. Onu doğrudan kesip atmadığı için, tıpkı Sam'in daha önce yaptığı gibi, benim aracılığımıyla ona zarar vermeye çalışıyor,

düğünün masrafları, benim bir altın avcısı gibi görünebileceğim ve Tony ile Katherine'in geçmişî hakkında tüm ilgili detayları atlayarak sahte endişelerimi dile getiriyor. Ne yapmam gerektiğini ısrarla vurgularken, kaçmanın yeterli olmayacağını söyledi. Ama şimdi tam da bunu yapmamız gerektiğini düşünüyorum. Boom, bitti ve hayatımızın yeni bir sayfasını açabiliriz. Kolay, hızlı ve baskı ya da stres yok.

"Kaçalım," diye patladım.

Yüzündeki gülümseme kaybolur. "Ne?"

"Sen. Ben. Vegas. Bu gece."

"Neden?"

"Neden uzatıyorsun? Düğün planlamak aylar sürmez mi?" Aylarca sürer ve bu süre zarfında Margot her şeyi mahvedebilir.

Daha önce kaçmak istememiştim, ama düşündükçe bunun doğru olduğunu hissediyorum. Mekanların uygunluğu veya maliyeti konusunda endişelenmemize bile gerek kalmayacak.

"Sadece bir kez evleniyoruz, Ivy. Özel ve unutulmaz bir şey olmalı."

"Ama ben seninle elbise ve diğer şeyler için evlenmiyorum."

"Şu anda öyle düşünüyorsun, ama Julie ve Yuna'nın düğünlerini planladıklarını gördüğünde üzüleceksin. Pişman olmanı istemiyorum."

"Ama emin olduğumda beklemek istemiyorum." Bir parça daha biftek kestim ve aniden Tony'nin ne istediğini hiç dikkate almadan aceleci davranıyor muyum diye merak ettim. Belki de kendisi için özel olmasını istiyordur. Sonuçta bu onun da düğünü. "Sence iki ay içinde halledebilir miyiz?"

"Muhtemelen. Detayları halletmesi için bir düğün organizatörü tutacağız. Hiçbir şey için stres yapmana gerek yok. Buna izin vermeyeceğim. Düğün bir dönüm noktası, hayatımızın yeni bir bölümünün başlangıcı, astrofizik finali değil. Ve iki ay yeterli olmazsa da sorun değil. Aceleyle gerek yok."

"Uzun bir nişan dönemi mi istiyorsun?" Onun bu süreci uzatmak isteyeceği hiç aklıma gelmemişti.

"Bana kalsaydı, yıllar önce evlenirdik. Asla ayrılmazdık ve ben hep senin yanında olurdum." Gözlerindeki ışık söner.

Bana olanlar ve kaybettiğim şeyler için kendini suçluyor —hatıralarımı, Curtis'i, müzik kariyerimi ve uğruna çalıştığım her şeyi. Margot'un ona bir şeyler söyleyip, yarama tuz basmış olabileceğini merak ediyorum.

"Birbirimizi bulduk." Elini tutup tutuyorum. "Benden asla vazgeçmedin."

"Nasıl vazgeçebilirdim ki? Sen benim hayatımsın, Ivy."

"Benim senin zayıf noktan olabileceğim hiç endişe vermiyor mu?"

Sam, Tony'yi incitmek için beni manipüle etmeye ve incitmeye çalıştı. Ve Margot gibi birçok insan da bunu deneyecek.

"Sen benim zayıflığım değilsin. Sen benim güç kaynağımsın." Bana bakıyor, gözleri sabit. "Sen benim kaybolduğumda pusulamısın. Sen yanımda olduğun sürece varlığımın tam nedenini biliyorum. Bu nasıl bir zayıflık olabilir ki? Çoğu insan hayatları hakkında hiçbir zaman netlik kazanamaz ve çok fazla zaman kaybeder. Bazıları bu dünyaya neden geldiklerini hiç anlamadan ölürlər."

Kalbim titrer, sonra göğsüm patlayacakmış gibi hissedene kadar şişer. Gözlerim yaşlarla dolar.

"Bana öyle bakma," diyor. "Söylediğim her şey doğru, Ivy. Sen olmasan kaybolurdum. En büyük cezam sensiz olmak."

Empati ve sevgi duygusu içimi kaplar. O zaten çok acı çekti. Sadece iki kez ayrı kaldığımız zamanlar değil, beni hayatından uzaklaştıran araba kazasından bu yana geçen dokuz yıl boyunca. "O zaman bundan asla korkmana gerek kalmayacak. Seni asla terk etmeyeceğim. Bir uzlaşma yapalım ve..." Telefonumu çıkarıp takvimi kontrol ediyorum. "Bu cumartesiden itibaren altı hafta sonraya ne dersin? Tatil falan da yok."

"Altı hafta olsun," diyor.

Bir dilim cheesecake sipariş edip paylaşıyoruz. Tony sandalyesini o kadar yaklaştırıyor ki kollarımız birbirine değiyor. Tatlı çatalıyla bir lokma alıp dudaklarıma götürüyor. Aşırı tatlı olmadan inanılmaz lezzetli ve dokulu, inanılmaz derecede zengin bir tadı var.

Port şarabı içerken, ellerimizi birbirine kenetleyerek birbirimize yediriyoruz. Avucunun ısısı içime işliyor, beni ısıtıyor. Kalbim çarpıyor.

Garson hesap getirip Tony'nin önüne koyduğunda, uzanıp hesabı aldım. Tony bana soru dolu bir bakış attı.

"Bu benim ikramım." Plastik kartımı deri cüzdana soktum.

"Ama buna gerek yok," diyor Tony hafifçe kaşlarını çatarak.

"Sadece nazik ol ve 'Teşekkür ederim' de. Bazen sana güzel şeyler ısmarlamak istiyorum."

En tatlı ve en şefkatli gülümseme yüzünü aydınlatıyor. "Teşekkür ederim." Başımı omzuna yaslıyorum. "Rica ederim."

Yirmi Birinci Bölüm

Anthony

Restorandan çıktığımızda limuzin bizi bekliyor. Ivy'nin bu kadar rahat ve tatlı olmasına bayılıyorum. Bugün iştahı da çok iyi görünüyordu, çatalındaki cheesecake'i yalayıp bitirdi.

Ya da belki de sadece benimle dalga geçiyordur. Neşeli ve cömert bir ruh hali içinde, bu da beni mutlu ediyor. Yüzüne bu kadar açık ve memnun bir gülümseme konduran her şey benim için iyidir.

Limuzindeyken, kollarıyla bana sarılır ve bana yakınlaşır. Onu kucağıma alırım, yumuşak ve sıcak ağırlığının tadını çıkarırım. Boğazındaki nabız atıyor, bileklerindeki ince deri titriyor. Aldığı her nefes, hayatta olduğunun bir işaretidir. O burada. Ve ben şanslı bir herifim.

Onunla ilgili pek çok mucize yaşadım.

Elini uzatıp şoförle aramızdaki mahremiyet bölmesini kaldırıyor. Kaşlarımı kaldırıyorum.

"Biliyor musun, hiç arabada seks yapmadım," diye fısıldıyor, gömleğimin en üst düğmesiyle oynayarak.

"Sen yapmadın mı?"

"Nasıl bir his olduğunu merak ediyorum."

"Abartılıyor," diyorum stoik bir şekilde, her ne kadar onun yakınlığı beni çok tahrik etmiş olsa da. Onun neşeli tavrını çok seviyorum. "Sıkışık. Otel parasını karşılayamadığın gençlik yıllarında yaptığın şey bu."

Bana uzun uzun bakar. "Çok deneyimin varmış gibi konuşuyorsun."

"Gençken, Avrupa'dayken. Omurgam hala iyileşmedi."

Gülüyor. "Sırtın yeterince güçlü görünüyor."

Elleri göğsümü okşuyor. İnce gömleğimin üzerinden bile, ihtiyacımı körükleyen bir çift iz gibi hissediyorum.

"Her neyse, dar olacağını tahmin etmişim. Bu yüzden bu kadar geniş bir limuzinimiz var."

"Doğru," diyorum. Bana oksijenin aslında tek boynuzlu atların osuruğu olduğunu söyleseydi, ona katılırdım. "Manevra yapmak için bolca yer var."

Bacaklarını bacaklarımın üzerine atıyor ve ben de file çoraplarla kaplı uyluklarını okşuyorum. Onları gördüğüm andan itibaren beni çılgına çeviriyorlar.

"Denemek istemiyor musun?" diyor. "Sen de limuzine ilk kez biniyorsun, değil mi?"

"Evet," diyorum ikisine de. Benden ay'ı istese, onun için ay'ı koparırdım.

"Ayrıca, akşam için hazırlandım. Bütün bu çabaların boşa gitmesi çok yazık olur."

Kalçalarını kaldırdı, sonra elbisesini yavaşça, santim santim yukarı çekti ve bana ince siyah jartiyer askıları ile tutturulmuş, uyluk ortasında biten file çoraplarını gösterdi... ve sonra...

Bacaklarının arasındaki tüm o çıplak ten.

Sıcaklık cildimi gerginleştiriyor ve pantolonum çok dar geliyor. "İç çamaşırı giymemişsin."

"Hayır." Ellerini omuzlarıma koyarak öne eğildi. "Dediğim gibi, hazırlıklı geldim. Şoför uzun yoldan gidecek. En az iki saatimiz var."

"Senin öngörünü ödüllendirmemek yanlış olur." *Vücudunu hak ettiği şekilde tapınmamak yanlış olur.* Onun yaptığı ve planladığı her şey beni çok etkiledi. En son ne zaman birisi bu kadar zahmete girdiğini hatırlamıyorum. O buna bana "güzel şeyler" sunmak dedi. Güzel, bu akşamı tanımlamak için çok sıradan bir kelime. Bu, hayatımın en güzel akşamlarından biri.

Elbisesi fermuarını açıp dikkatlice başından geçirip yere bıraktım. Straplez sütyen, uyumlu jartiyer ve çoraplarından başka hiçbir şey giymeden beni izliyordu, elleri omuzlarımda, dizleri açık.

Vay canına.

Sütyenin kopçalarını açar ve sütyeni elbisesine bırakır. Göğüsleri mükemmel bir şekilde yuvarlak ve dik. Onları avuçlarım. Çok yumuşaklar. Tırnaklarım sert uçlarını sıyrır. O inler.

Bir meme ucunu ağızıma alıyorum, bir elimi belinin altına koyuyorum. İniyor ve yüzüme doğru eğiliyor, saçlarımı tutuyor. Kalçası havaya yükseliyor ve parmaklarımı kıvrımları boyunca kaydırıyorum.

O çoktan ıslanmış. Ve bu, içimi şehvetle doldurup sabrımı zorlamaya yetiyor da artıyor bile.

Meme ucunu bırakıp tekrar ağızıma alıyorum, daha da sert emiyorum, bir yandan da klitorisini okşuyorum. Nefesi kesik kesik ve aceleci hale geliyor. Elimi çekip diğer meme ucunu onun sıvısıyla kaplıyorum, daha da sertleşmesini, kalçalarının sanki tekrar dokunmamı beklercesine sarsılmasını seviyorum.

Parlayan uç beni çağırıyor ve şimdi onu emiyorum. Tadı daha yoğun, tıpkı o gibi - tüm o kaygan tatlılık. Diğer elimi tekrar cinsel organına götürüyorum ve başparmağımın ucuyla klitorisini sertçe ovarken, diğer iki parmağımla onu deliyorum.

Amcığı beni açgözlülükle sıkıyor. İnemeleri limuzinin içinde yankılanıyor. Parmaklarımı ona sokup, bir parmak daha ekleyip, kıvrılarak amcığının içinde ona en fazla zevk veren noktaya ulaşıyorum.

"Evet," diyor.

Serbest elimi saçlarına daldırıp onu aşağı çekerek onu öpüyorum. O da beni yalayıp yutuyor, dili ve dudakları beceriksiz ve çaresiz. Aramızda sadece sınırsız bir şehvet var. O tüm kontrolünü kaybedip ağızıma karşı çığlık atana kadar parmaklarımı tekrar tekrar içine sokuyorum, sesi boğuk çıkıyor. Sıvıları elimi ıslatıyor ve Tanrım, onun orgazm olduğunu hissetmekten, onu o kadar iyi hissettirmekten, kollarımda kemiksiz hale gelmesinden daha tatmin edici ve harika bir şey yok.

Sabırsız ve ihtiyaç içinde, kemerimi çözüp fermuarımı açıyorum. Onun sıcak, hala nabız atan amını sikimin üzerine indirmeden önce soyunmuyorum bile. Kafamı eğip, onun sikimin tamamını içine almasını izleyebiliyorum. Sikimin o kavurucu kucaklamaya girmesini hissetmek çok ateşli, iç kasları benim boyutuma ve istilama uyum sağlamak için sıkılıp gevşiyor...

Şehvet ve aşk kalbimde mükemmel bir uyum içinde çınlıyor.

"Tanrım. Çok büyük hissediyorum. Ve... derin," diyor, ben tamamen onun içine girdiğimde.

"Harika hissettiriyorsun. Sıkı. Islak."

Karanlık, parıldayan gözleri benimkilere bakarken, bir tanrıça gibi üzerimde hareket ediyor. Başımın arkası koltuk başlığına yaslanmış, onun belirlediği ritmi izliyorum, tamamen büyülenmiş bir halde.

Nefeslerimiz hızlanıyor. Aralara, kirli ve ham sesler çıkaran boğuk inlemeler ve homurtular karışıyor. "Daha derine istiyorum," diyor. "Tony, yardım et bana."

O gri gözleri ve arzuyla dolu sesiyle istediğinde ona hayır diyemem.

Onu tutuyorum ve Ivy koltuğa oturana kadar pozisyonumuzu değiştiriyorum. Bacaklarını müstehcen bir şekilde açıyorum, onu tamamen açık bırakıyorum, sonra testislerim derinlere girene kadar sertçe içine giriyorum. Ellerini yanaklarıma koyuyor. "Seni seviyorum," diyor gözleri kararırken fısıldayarak.

Sevgi ve alçakgönüllülük kalbimi doldurur ve onu öperim. "Seni seviyorum, Ivy. Seni her zaman seveceğim."

Kalçalarım sert ve hızlı bir şekilde hareket ediyor, tam da onun istediği gibi. Soğuk hava havalandırma deliklerinden fışkırsa da alnımda ter damlaları oluşuyor. Sonra, amı benim sikimi sıkıca kavrayıp yüzü coşkuyla yukarı dönünce, onun doruğa ulaştığını hissediyorum.

Kontrolümü kaybediyorum. Ona biraz daha girip çıkıyorum, sonra kendimi kaybedip onunla birlikte mutluluğa ulaşıyorum.

Ve onu asla bırakmayacakmışım gibi sarıldım.

Yirmi İkinci Bölüm

Ivy

Ertesi gün, bir toplantıda not defterime notlar alıyorum. Ryder'ın çalışanları çok titiz ve metodiktir. Kaygısız bir playboy imajına sahip olmasına rağmen, köpekbalığı gibi içgüdüleri olan insanları işe alır.

"Her şeyin yolunda olduğunu görmekten memnunuz. Aslında, proje bütçenin biraz altında kaldı," diyor asistanı.

"Elimden geleni yaptım," diyorum gülümseyerek. "Herkes öyle yapmaz."

Bazı insanlar kendi paraları olmadığında savurgan davranıyorlar galiba. Ama Ryder'ın bu projenin gerçekte olduğundan daha pahalı olduğunu düşünmesini istemiyorum. Amacım, çocukları müzikle tanıştırmamanın mutlaka çok pahalı olması gerekmediğini insanlara göstermek. Bu yüzden planımda sadece ücretli veya yetişkin müzisyenler kullanmak yerine, müzik programlarına katılan lise öğrencilerini kullanmak da var. Ayrıca, bazen çocuklar diğer çocuklarla daha iyi bağ kuruyorlar.

Toplantıdan sonra masama gidip kocaman bir kaplan zambağı buketi ve bir kutu İsviçre trüf mantarı görüyorum. Altın kutunun üstündeki kartı alırken gülümsüyorum.

Çünkü seni gülümsetecek bir şeyleri hak ediyorsun. Seni seviyorum.

Kartın arkasında kocaman gülümsememi saklıyorum. Tony çok tatlı.

Hediyelerin önünde gülümseyen halimin fotoğrafını çekip ona mesaj atıyorum. *Günümü güzelleştirdin. Ben de seni seviyorum.*

Belki öğleden sonra ona güzel bir şey göndermeliyim. Güzel hediyeler almaya alışırsa, onları Wei ile paylaşmayı o kadar da umursamayacaktır.

Kutuyu açıp bitter çikolatalı trüf seçiyorum. Her şey çok lezzetli görünüyor. Ağzıma atıp, gözlerim kapalı, patlayan lezzeti tadını çıkarıyorum.

tadını çıkarırım, gözlerimi kapatırım.

Gözlerimi açtığımda, görmek istemediğim bir şey görüyorum. Marty masamın önünde duruyor, elleri pantolonunun ceplerinde. Gözlerini kısıyor, ama Sam'in cenazesindeki gibi kan çanağı değil. Sürekli somurtkan bakışları olmasa yakışıklı sayılabilirdi. Bu bakışlar, onun çok daha fazlasını hak ettiğini... bazı pislikler yoluna çıkmasaydı daha fazlasına *sahip olacağını* söylüyor.

beyaz düğmeli gömleği buruşuk. *Şaşırtıcı*. Marty genellikle bundan daha iyi giyinir.

Yine de, ona karşı sempati hiç değişmedi. Son görüşmemizde, benim aslında Iris Smith olmadığımı söyleyerek dünyamı alt üst etti. Başından beri biliyordu, ama rahmetli babasıyla birlikte bana yalan söyledi. Sonra bunu açıklamaya karar verdi. O zamanlar onun niyetini çok fazla sorgulamamıştım, ama şimdi bunun beni ve Tony'yi incitmek için yaptığını açıkça görebiliyorum.

Bobbi'yi arıyorum ama orada değil. Muhtemelen tuvalete gitmiştir. *Ne şans ama*. Bakışlarım, dizüstü bilgisayarının ekranına dalmış görünen Tolyan'a kayıyor.

Sanırım kendi başımayım. Umarım Bobbi yakında geri gelir ve Marty tuhaf bir şey yaparsa yüzünü Picasso taklidi haline getirir.

"Seninle konuşmam lazım." Masamın etrafına bakarak, yakınımızdaki insanları gözden geçiriyor. "Özel olarak."

Yani bir bomba daha patlatmak için mi? Kollarımı kavuşturup, Tony'nin dikkate almaya değer bulmadığı biriyle konuşurken yaptığı gibi çenemi kibirli bir şekilde kaldırıyorum.

"Söyleyeceğin her şeyi burada söyleyebilirsin ya da hiç söyleme. Kullanabileceğimiz toplantı odası yok."

"O zaman dışarıda." Marty başını asansöre doğru çevirir.

"Gördüğün gibi, çalışmam gerekiyor." Masamdaki notları işaret ettim. Onunla tek başıma bir dakika bile geçiremem.

"Gerçekten burada mı yapmak istiyorsun?"

"Benim sırrım yok. Tabii, bana yeni bir şey söylemeyeceksen."

Belki Marty, Sam'le birlikte beni Venüs'ten gelen bir uzay mekiğinde bulduklarını söyleyecek. Aslında ben hafıza kaybı olan bir uzaylıyım.

Çenesi gerilir. "Babamla ilgili. Ve seninle."

Gözlerimi devirmemek için kendimi zor tutuyorum. "Ve?" "Sana bir şey verdiğini biliyorum."

Ne oluyor? "Cidden bana babamın bana bıraktığı şeyi vermemi mi istemeye geldin?"

Yanakları donuk bir kırmızıya döner. "Evet. O benim hakkım."

"Katılıyorum, ama sorun şu ki, Sam bana hiçbir şey vermedi. Sen de biliyorsun. Vasiyeti gördün, değil mi?" Vasiyetle ilgili kimse benimle iletişime geçmedi, yani vasiyette adımın geçmediği oldukça açık.

"Vasiyetin hiçbir önemi yok, seni aptal!"

Onun gibi açgözlü bir ezik olmaktansa aptal olmayı tercih ederim. "Her şey demek. Sam'in malikanesinden istediğim her şeyi alabileceğimi mi sanıyorsun? Eminim sen vasiyetin icracısısın." Ama... Margot da Sam'in mirasıyla ilgileniyor. "Öyle değil mi?"

"Öyleyim, ama senin bir şey aldığını biliyorum. Almış olmalısın. Belki de ölmeden önce sana vermiştir!" Marty suçlayıcı bir şekilde parmağını doğrultuyor.

Kalbim daha da soğuduğunu hissediyorum. Ona hiç sempati duyduğuma inanamıyorum. O açgözlü küçük bir sinsi. Muhtemelen Sam'in ona bıraktığı miras umduğu kadar büyük olmadığı için kızgındır.

"Bana verdiği şey, havuzunda güzel bir dalış ve mavi bir elbiseydi." Şimdi daha fazla şey bildiğim için, bunun ölü kızın değil, benimki olması gerektiği anlaşılıyor.

"Başka bir şey olmalı!"

"Sesini yükseltme." Böyle bir sahne yaratmak için ne kadar utanmaz olmak gerekir? "Eğer bu yüzden buradaysan, bana paraya değer hiçbir şey vermedi."

Oh, bekle...

Bakışlarım müzik kutusuna kayıyor. Birkaç manila klasörünün altında saklanmış, Marty'nin görüşünden gizlenmiş. Eskiden Sam'in annesine aitti ve Sam'in avukatı, onun ölümünden kısa bir süre sonra bana gönderdi. Ama o kadar eski ki, herhangi bir değeri olduğunu sanmıyorum. Onu teslim etmeliyim, ama isteksizim. Esas olarak Marty'nin, benden bir şey istediği açıkça belli olmasına rağmen, bu kadar pislik gibi davranması yüzünden. Bir kez bile "lütfen" demedi.

"Büyükannenle yakın mıydın?" diye soruyorum. "Ne?"

"Büyükannen. Sam'in annesiyle yakın mıydın?"

"Hayır. O bir kaltaktı. Neden soruyorsun ki?" Bana aklımı kaçırmışım gibi bakıyor. "Onun hakkında konuşmak için burada değilim. Daha önemli bir şey hakkında konuşmak için buradayım!"

Kafamı sallıyorum. Ona vermek anlamsız. Sadece çöpe atacaktır. Sam'in bunu bana göndermesine şaşmamalı. Muhtemelen, müziği sevdiğim için, dolabımın en karanlık ve tozlu köşesinde bile saklayacağımı düşünmüştür.

"Marty, Sam sana isteyebileceğin hiçbir şey vermedi. Havuzun içine atılmak istemiyorsan, şimdi gitsen iyi olur."

"Seni küçük sürtük! Her zaman çok üstünsün, sanki benden çok daha iyisin gibi, ama hepimiz senin berbat bir durumda olduğunu biliyoruz!"

Başlar bizim yönümüze dönüyor ve herkesin bakışlarının ağırlığını, binlerce ıslak mendil üzerime düşüyormuş gibi hissediyorum. Göğsümü sıkıştıran utançtan nefes almakta zorlanıyorum. "Çık dışarı, Marty. Hemen. İş yerime gelip sorun çıkaramazsın."

Öfkeden titriyor. Üzerime eğiliyor, yumruğunu sallıyor. "Beni zorlayamazsın!"

Bobbi neden bu kadar gecikti? "Eğer çıkmazsan, güvenliği çağırırım."

"Gerek yok," diyor Tolyan Marty'nin arkasından. "O sürünerek çıkabilir. Kanatmadan bacaklarını kırabilirim. Kan kolayca leke bırakır ve Lizochka temiz zeminleri sever."

Keskin bir nefes alıyorum. Tolyan'ın nazik, yumuşak bir adam olmadığını hep biliyordum. Ama yüzündeki ifade tamamen kötülük dolu. Oturuyor olduğuma seviniyorum, çünkü dizlerim titriyor, yoksa popomun üstüne düşerdim.

"Sen de kimsin ki bana..." Marty başını çevirir, sonra birkaç adım geri atar. "Uh... Um..."

"Yürüyecek misin, yoksa sürünerek mi gideceksin?" Tolyan insanlık dışı bir sesle sorar.

"Y-yürüyorum. Gidiyorum. Hemen." Marty asansöre doğru sendeleyerek yürür.

Vay canına. Onu daha önce hiç bu kadar hızlı hareket ederken görmemiştim. Asansör düğmesine sertçe basar ve Tolyan'ın peşinden gelmediğinden emin olmak için omzunun üzerinden bakar.

Marty asansöre girip kaybolduktan sonra, Tolyan'ın soğuk bakışları
Ban bana yönelir.

a.

Gergin bir şekilde yutkunuyorum. "Çikolata ister misin?" Belki
rüşvet verilebilir. Keşke Tony bana bir şişe kaliteli votka gönderseymiş.

"Sütlü çikolata varsa, bir tane alırım."

Aceleyle kutuyu açarım. "Buyurun."

Yirmi Üçüncü Bölüm

Ivy

Öğlen saatlerinde biraz boş vaktim olur, bu yüzden Julie ve Yuna'ya mesaj atarak cumartesi günü öğle veya akşam yemeğinde onlarla buluşmak istediğimi bildiririm. Julie'ye, başım belaya girdiğinde bana yardım ettiği için borçluyum ve düşünümünden önce onunla Yuna'nın daha samimi olmasını istiyorum.

Telefonumu çantama atıp ayağa kalkıyorum ve çantayı omzuma asıyorum.

"Hey, öğle yemeğinde sana katılabilir miyim?" diye sordu Rhonda.

"Tabii." Bilgisayarını uyku moduna almasını bekliyorum. "Genelde öğle yemeğini yanından getirmez misin?"

"Evet, ama bu sabah uyuyakaldım." Yüzü kızarır, gözleri parlar.

"O bakışı tanıyorum. Dün gece Netflix izleyip dinlenmişsin."

"Evet. Yeni bir adam. Kızıyla yaşayan bekar bir baba. Kızımın aynı yaşta. İkisi de çok iyi anlaşıyorlar."

"Sevindim."

Rhonda vakfa katılmadan önce oldukça zor bir hayat yaşamıştı. Birini bulduğuna çok sevindim.

Bobbi, giriş salonundaki koltuğundan bizi görüyor ve bize katılıyor.

"Evet, o gerçekten çok tatlı biri. Olasılıklar beni heyecanlandırıyor." Rhonda Bobbi'ye gülümser. "Merhaba."

"Selam," diyor Bobbi, sonra bana dönüyor. "Marty için üzüldüm."

"Önemli değil. Gitmen gerekiyorsa, gidersin. Bir şey olmadı." Tolyan'a teşekkürler. Daha fazla sütlü çikolata getirmem gerektiğini aklımda not ediyorum. Ve belki Tony ile Marty'ye yaklaşmama emri çıkarmak için konuşmalıyım. O bir baş belası haline geliyor ve iş yerinde ya da başka bir yerde tekrar ortaya çıkıp beni korkutmaya çalışmasını istemiyorum

. Beni gerçekten döveceğini sanmıyorum ama az önce biraz fazla çaresiz görünüyordu.

Asansörümüz açılır ve birlikte içeri gireriz. Rhonda, "Akrabalar zor olabilir. Ve ölüm insanlarda en kötü yanlarını ortaya çıkarır. Hepsi pastadan daha büyük bir dilim ister, anlarsın ya" der. Elini koluma koyar. "Onun sana böyle zorbalık yapmasına izin verme. Ve amcan sana bir şey verseyse, geri verme. Eğer babası sana verseyse, belli ki senin almanı istemiştir. O da hiçbir şey almamış gibi görünmüyor."

"Tek çocuk olduğu için muhtemelen her şeyi aldı," diyorum. Müzik kutusu hariç, ama o eski hurdayı isteyeceği yok. Zaten büyükannesine kaltak diyordu.

"Ha! Açgözlülük! Söylemiştim. İnsanların en kötü yanlarını ortaya çıkarıyor!"

Asansörden lobide, sonra da sokağa çıkıyoruz. "Sence ne iyi olur?" diye soruyor Rhonda, yukarı bakıp

"Belki sandviç?"

"Kulağa harika geliyor. Basit ve kolay," diyorum.

"O zaman Galore III'ü deneyelim. Hiç gittin mi?"

Bobbi başını sallıyor.

"Hayır," diyorum. "Ama duydum."

"Çok beğeneceksin. Orası en iyi sandviçleri yapıyor. Her kuruşuna değer."

Yürümeye başlıyoruz. Hava ısınmaya başlıyor, güneş cildimi yakıyor.

Rhonda yanıma yaklaşıyor. "Bana düğününden bahset!"

Yüzümde bir gülümseme belirir. "Bu cumartesiden altı hafta sonra. Ama tören için uygun bir yer bulabileceğimizden emin değilim."

"Bulacaksın. Tam zamanında mükemmel bir yer bulacaksın." Sol elime bakıyor. "Erkek arkadaşın sana çok şık bir yüzük almış."

Zevkle kızarıyorum. "Evet, yaptı. Mükemmel." Geleneksel değil ama zamansız. Tıpkı ilişkimiz gibi. Rhonda'nın daha iyi görebilmesi için elimi kaldırıyorum.

Taşlara hayranlıkla bakıyor. "Yemin ederim, on yıl daha genç olsaydım, kendime bir milyarder bulmak için elimden geleni yapardım."

Onun teatral tonuna gülüyorum. "O kadar da yaşlı değilsin. Peki ya bekar baban ne olacak?"

"O iyi." Diye iç geçirir. "Haklısın. O iyi bir adam, ama bazen Elizabeth'i ve seni görüyorum ve biraz hayal kuruyorum."

"Farklı ve bazen onların iş yapma tarzına uyum sağlamak zor oluyor," diyorum, Sam bağış sözünden caydığı için Tony'nin vakfa yüz bin dolarlık bağışı rahatça teklif ettiğini hatırlayarak. "Ve ona hediye almak kolay değil. Ya da güzel bir şey yapmak, anlarsın ya? Her şeye sahip ve ben bütçemin sınırları içinde kalmak zorunda hissediyorum. Onun parasıyla ona bir şeyler alamam. Garip olur."

"Doğru!" Rhonda gözlerini kırıştırıyor. "Ben de bundan nefret ederim. Her zaman mükemmel hediye bulmam gerektiğini hissediyorum ve genellikle Eylül ayında Noel hediyeleri hakkında düşünmeye başlıyorum."

"Bu... çok erken," diyorum yavaşça, ama kafamda binlerce düşünce dolaşıyor.

Noel! Tony'ye ne alacağım? Bana çok pahalı ve özenli bir hediye alacağına şüphem yok. Özenli kısmını halledebilirim ama...

"Noel arifesinde aldığın vasat bir ıvır zıvır vermek istemiyorsan erken başlamalısın," diyor Rhonda.

"Haklısın."

Pis giysili kirli bir kadın bir ara sokaktan fırlayarak Rhonda'ya sertçe çarptı. Rhonda homurdandı ve dengesini kaybederek Bobbi'ye doğru sendeledi.

Bobbi onu yakalar ve toplu bir düşüşü önlemek için birkaç adım geri atar. "Dikkat et!" diye kirli kadına bağırır.

"İyi misin?" diye sorarım, diğer kadın benimle Bobbi'nin arasına girerken, Bobbi Rhonda'nın dengesini yeniden kazanmasına yardım ediyor.

Aynı anda, çantamda sert ve güçlü bir çekiş hissediyorum.

"Hey!" diyorum, hırsıza doğru dönerek.

Adamın yüzünü tam olarak göremiyorum. Muhtemelen fabrikadan çıktığında koyu lacivert olan eski, soluk bir kapüşonlu sweatshirt giyiyor. Kot pantolonu yıpranmış, yağlı saçları gözlerinin üzerine sarkmış. Sırıtarak sarı ve kahverengi dişlerini gösteriyor ve ağzından çıkan korkunç koku gözlerimi yaşartıyor.

Çantamı sıkıca tutarak omzuma sertçe yumruk atıyor. Uzun boylu olmasına rağmen şaşırtıcı derecede güçlü.

Tökezleyip yanıma düşerken çantamın sapını bırakıyorum. Betona çarpmamın etkisiyle nefesim kesiliyor. Adam kalabalığın içine dalıyor.

Her şey çok hızlı oluyor. Bobbi üzerime eğiliyor. "İyi misin?"

"İyiyim," diyorum, dizim ağrımaya başlamış olsa da. Muhtemelen sıyrılmış. Sol avucum da acıyor. Düşüşümü yavaşlatmak için onu kullandım, ama pek işe yaramadı. "Git onu yakala!"

"Yapamam."

"Neden olmasın? O kadar uzağa gitmedi, değil mi?" Etrafıma bakıyorum ama onu göremiyorum. "Bobbi, telefonum, cüzdanım, anahtarlarım, her şeyim onda!"

"Ne olmuş yani? Hepsi yenilenebilir." Sesini alçaltarak sadece benim duyabileceğim şekilde konuşmaya başladı. "Sana zarar vermek isteseydim, seni korumandan ayırmanın bir yolunu bulurdum. Onun peşinden gidersem, kim bilir başka neler olabilir? O tek başına çalışmıyordu. O serseri kadın tesadüf değildi."

Julie'nin apartmanının önünde Tony ve bana doğru gelen SUV aklıma gelince nefesim kesildi. Arkamdan bir el omzuma dokunduğunda şiddetle irkildim.

"İyi misin? Yardıma ihtiyacın var mı?" diye sordu Rhonda.

Öğle yemeğine gittiğimizi hatırlayarak, endişeli, anne gibi yüzüne bakıyorum.

"Evet. Ben..."

Ayağa kalkmaya başlıyorum. Bobbi ve Rhonda yardım ediyor.

"Sanırım senden öğle yemeği için para istemek zorundayım," diyorum aptalca. İnsanlar soyulduğunda ne yapar? "Ve bankamı arayıp kredi kartlarımı iptal ettirmem gerekiyor."

Rhonda cevap veremeden Bobbi, "Anladım," diyor. Gözleri kısılmış, içinde cinayet işleyen bir ateş var. "Hadi gidip yemek yiyelim. Gerisini ben hallederim."

Yirmi Dördüncü Bölüm

Anthony

Telefon sessiz kaldığı için parmaklarımla telefona vuruyorum. Garip. Bir saat önce Ivy'ye mesaj atıp akşam yemeğine çıkmak isteyip istemediğini sordum. Belki işleri çok yoğundur. Ama cevap vermek için bir dakikasını ayırabilirdi.

Önemli değil. Muhtemelen çok meşguldür. Beni almaya geldiğinde karar verebiliriz. TJ, Yuna'yı alışveriş merkezine götürüyor çünkü Kore'ye gönderdiği her şeyi yenilemek istiyor, bu yüzden Bobbi beni almaya geliyor. Ivy dışarı çıkamayacak kadar yorgunsa, evde kalırız. Ve ona masaj yaparım. Gerginliğinin azaldığını izlemek çok keyifli ve eğlenceli. Bu olduğunda çok sıcak ve uysal oluyor. Ve ekstra sevecen.

Kırmızı Escalade binamın önünde durduğunda, içeri giriyorum.

Ivy'nin yüzünde her zamanki ışıltı yok. Bunun yerine, yüzü gergin ve sol bacağını garip bir şekilde uzatıyor. Dizinde kocaman bir yara bandı olduğunu fark ediyorum.

"Ne oldu?" diye Bobbi'ye soruyorum.

"Soyuldu." Sesi kesik ve düz.

Soyulmuş. Bir arabadaki sosyopat tarafından ezilmemiş. Yine de, bu durumu çok da iyi hale getirmiyor. Ivy'nin bacağına bakın. Çok acı verici olmalı.

"O pisliği durduramadın mı? Sana ne için para ödüyorum ben?"

Bobbi kızardı, ama kendini savunmak için hiçbir şey söylemedi. Hata yaptığını biliyordu.

Ivy elini bileğime koydu. "Onun suçu değildi Tony. Artık eve gidebilir miyiz?"

Daha kötü sözleri yutuyorum. Ivy'nin istediği şey öncelikli.

"İyi misin?" diye soruyorum. "Dr. Young'ı çağırayım mı?"

"Hayır!" Ivy dehşetle bana bakar. "Öyle bir yaralanma değil. Birkaç Tylenol alayım, sonra iyileşirim."

O öyle olabilir, ama ben değilim. Yaralanmasını ve başına gelenleri önemsizmiş gibi göstermesinden nefret ediyorum. Eğer elimden gelse, onu Kevlar ile sarar ve kimse ona zarar veremesin diye bir tankın içine koyardım, bunu bilmiyor mu?

"Neden beni aramadın?"

"Çünkü bu seni sadece üzüp, benim ağır yaralandığımı düşünmene neden olurdu," diyor Ivy. "Tıpkı şu anda olduğu gibi. Soyguncu kaçtı ve bu konuda yapılabilecek bir şey yok. Ve kendin de görebileceğin gibi, o kadar da yaralanmadım."

Diğer yaraları kontrol etmek için, dikkatlice uzuvlarını hareket ettirip kollarını sıvadım. Sol avucundaki sıyrıkları görünce nefesimi tuttum. *Kahretsin*. Elini incitmesine çok üzüldüm. Eller piyanistler için en önemli şeydir. Profesyoneller rutin olarak ellerini sigortalatır ve Ivy'nin elleri paha biçilemez.

"Gerçekten iyiyim," diyor. "Tolyan avucuma da yara bandı yapıştırmak istedi, ama ben hayır dedim. Çok garip geldi ve sadece küçük bir sıyrık."

Küçük de neymiş. Ivy kötü bir düşüş geçirmiş gibi görünüyor. "Nasıl oldu? Bobbi neredeydi?"

"Hemen yanımda, işini yapıyordu. Her şey çok hızlı oldu." Ivy durumu açıklıyor.

Dinledikçe daha da sinirleniyorum, özellikle de soyguncu bir ortağıyla birlikte çalışıyormuş. Neden Ivy'yi hedef aldı? Giyimi güzel ama pahalı tasarımcı kıyafetleri ya da pahalı mücevherler takmıyor. Üstelik, çok korkutucu olabilen Bobbi'yle birlikteydi. Ben soyguncu olsaydım, daha kolay birini seçerdim. Mesajlaşmakla ya da başka bir şeyle meşgul olan bir kadını.

"En kötüsü çantamı kaybetmek," diyor Ivy. "İtalya'da küçük bir dükkandan almıştım. En sevdiğim çantaydı. En yumuşak deriden yapılmıştı. Ama onu bir daha görebileceğimi sanmıyorum."

Onun sırtını yatıştırıcı bir şekilde okşuyorum. "Sana yenisini alırım. Ya da Dior'a ne dersin? Kadınlar için yumuşak kuzu derisinden çantalar varmış." Audrey sürekli onlardan bahsederdi, ona

farklı renk ve boyutlarda birkaç tane almasını ima ederdi. Bu zahmeti daha saf bir erkeğe saklamalıydı.

"Mesele Dior değil. Mesele çantam. İçinde çok fazla nakit bile yoktu. Ama o benim telefonumu, kimliğimi, anahtarlarımı... her şeyi aldı."

"Tüm kredi ve banka kartlarını iptal ettin, değil mi?"

"Evet, bankalar bana yenilerini gönderiyor. Ama telefonum..."
Derin bir nefes alır. "Aylardır yedeklemedim."

"Üzgünüm," diyorum somurtkan bir şekilde.

Ivy başını omzuma yasladı. "Bu kadar kızgın görünme. Aslında o kadar da incinmedim ve zaten telefonumda yeri doldurulamaz bir şey olduğunu sanmıyorum. Ah, sana söylemeyi tamamen unuttum, ama Marty bugün beni görmeye geldi."

Soğuk bir öfke ve korku içimi kaplar. En son onunla konuştuğunda, sonuç benim terk edilmem olmuştu. "Nerede?"

"Ofiste. Sam'den bir şey aldığımı ısrarla söyledi ve geri vermemi istedi."

Marty'nin ilişkimize zarar vermediğini anlayınca göğsümdeki sıkışma hafifledi. "Sen ve Sam, onun sana bir şey bırakmasına neden olacak türden bir ilişki yaşamıyordunuz."

"Biliyorum!" diye homurdanıyor. "Ama bu konuda çok sinir bozucu davranmaya devam etti. Sanki Sam bana onun arkasından Hope Elması'nı vermiş gibi davranıyor."

Sevimli bir şekilde sinirlenmiş. Kıvrımlı dudaklarımı onun dudaklarına bastırıp sesimi alçaltıyorum. "Peki onu nereye sakladın?"

"Ha. Ben onu rehin verirdim. O kadar büyük bir elmasın bana ne faydası var ki?"

büyük bir elmasın ne işe yarayacağı belli."

Gülüyorum. "Bu gece bacağını buzla soğut ve ona iyi bak. Akşam yemeğinde

"Suşi kulağa hoş geliyor. Benim için magurolu herhangi bir şey olur."

"Suşi iyi olur. Magurolu herhangi bir şey bana uyar."

Bobbi yer altı garajına girer. Ivy'ye yardım ederim, sonra onun yanında duran Bobbi'ye dönerim.

"Az önceki patlamam için özür dilerim," diyorum. "Yapmamalıydım."

O eliyle işaret ederek önemsemediğini gösterir. "Üzücü olduğunu biliyorum. Senin yerinde olsam ben de aynısını yapardım. Daha iyi davranmadığım için üzgünüm. Daha dikkatli olmalıydım."

"Eğer daha dikkatli olsaydın, duş alamazdım," diyor Ivy.

Onun istediğinin bu olduğunu bilerek gülüyorum. Ama cumartesi günkü davaya atanan dedektiflerle bu konuyu konuşmak için zihnimde bir not alıyorum. Belki de bir şekilde birbirleriyle bağlantılıdırlar. Ivy'nin hedef alındığı hissini bir türlü kafamdan atamıyorum.

Ivy bana günümün nasıl geçtiğini soruyor, ben de ona Pekin'de açacağım yeni kulüpten bahsediyorum. Çok zahmetli bir iş, bir sürü politik oyun ve manevra var ama buna değecek. Çin çok büyük bir pazar ve oradaki gençler de dünyanın diğer şehirlerindeki gençler kadar eğlenmek istiyorlar.

Evimize adımımızı attığımız anda, donup kalıyorum. Ev darmadağın. Çiçekler yere dağılmış, çoğu ezilmiş ve parçalanmış. Koltuk minderleri de yere atılmış, hepsi kesilmiş ve beyaz dolgu malzemesi dışarı çıkarılmış. Mutfak çekmeceleri açık, mutfak eşyaları mermerin üzerinde duruyor. Steinway piyano açık, beyaz bebek piyanonun etrafına nota kağıtları dağılmış.

Önce öfke, sonra kızgınlık duyuyorum. *Bu nasıl oldu?*

Elimi Ivy'nin omzuna koyup, onun önüne geçerek görüşünü engelliyorum.

"Aman Tanrım!" Ivy, dağınıklığı görünce yine de nefesini tuttu. "Yuna!" İçeri koşmaya başladı.

Onu geri çekerim. "Yapma! TJ ile birlikte, unuttun mu?"

Bobbi çoktan telefonuna bakmaya başlamıştır.

"Nasıl? Ne...?" Ivy, çaresizce penthouse'u işaret ederek diyor. Evimiz. Sığınağımız. Ve şimdi ihlal edildi.

Yirmi Beşinci Bölüm

Ivy

Polis oldukça çabuk gelir, ama ben hala şaşkınım. *Birisi nasıl kapıcıyı geçip bunu yapabilir?* Aklımda en saçma senaryolar dönüyor — belki hırsız, Tom Cruise'un *Mission: Impossible* filmlerinde yaptığı gibi helikopterden atlamıştır.

Ama kim Tony'yi soymak için bu kadar ileri gider ki?

Polis profesyonelce davranıyor — fotoğraf çekiyor, parmak izi alıyor vb. Bana sorular soruyorlar — çoğunlukla bunu kimin yapmış olabileceğini düşündüğümü, takipçim veya düşmanım olup olmadığını vb. Bilmediğimi söylemek sinir bozucu. Cumartesi günü hayatıma kastedilmesini ve bugünkü soygunu anlatıyorum, ama çok dağılmış ve üzgün olduğum için tam olarak mantıklı konuşamıyorum. Yuna'ya mesaj atıp iyi olup olmadığını sormak istiyorum, ama telefonum yanımda değil. Tony'nin ve benim evimiz, sığınağımız olan bu yeri birinin ihlal etmesi ve güvensiz hale getirmesi beni öfkeliendiriyor ve kızdırıyor.

Tony polis memuruyla konuşmasını bitirip yanıma geliyor.

"İyi misin?" diye soruyor. "Bir şeye ihtiyacın var mı?"

Evet, bunu yapan kişi sonsuza kadar hapse atılsın. Ama bu olmayacak. "Telefonunu ödünç alabilir miyim? Yuna'ya ulaşmak istiyorum. İyi olduğundan emin olmak için." Muhtemelen iyidir. TJ, duyduğum kadarıyla bir savaş lordu gibi görünüyor ve dövüşüyor, ama emin olmam lazım.

Tony başını sallar, telefonunun kilidini açar ve bana uzatır. "İşte numarası."

"Teşekkürler."

Ona mesaj atıyorum: *Neredesin? İyi misin?*

Birkaç dakika sonra cevap veriyor: *Alışveriş yapıyorum. Neredeyse bitti. İyiyim. Neden? Ne oldu? Ivy iyi mi?*

Ne? Onun beni Tony sandığını anlıyorum. Ben Ivy. Ben iyiyim. Evimiz soyuldu. Son cümleye bakıyorum. Ona bakmak, olayı daha gerçekçi hissettiriyor. Parmaklarım titriyor. Gönder tuşuna basıyorum.

Telefon çalıyor. Cevap veriyorum.

"Aman Tanrım! İyi misin? Seni gördüler mi? Yaralandın mı? Hastaneye gidip MR çektirmeli misin?" Sorular arka arkaya geliyor.

"Tony ve ben eve geldiğimizde çoktan gitmişlerdi. Polis burada."

"Hemen geliyorum. Bir şey getirmemi ister misin?"

"Hayır. Ben... Neyin eksik olduğunu bilmiyorum." Hırsızların bir şeyler çaldığından eminim. Boş ellerle gitmek için girmediler. Tek yapabileceğim, yeri doldurulamaz bir şey almamış olmalarını dua etmek.

"Tamam. Hemen geliyorum. Bir yere ayrılma!"

Telefonu kapatır. Telefonu Tony'ye geri veririm. "Yuna hemen geliyor."

O, beni rahatlatmak için kolunu omuzlarıma doladı ve ben de onun desteğine minnettar olarak ona yaslandım.

Polisler çalışırken, kanepenin koluna oturup bir süre bekledik. Sonunda, polislerden biri yanımıza geldi. "Her şey bitti, Bay Blackwood."

"Teşekkürler, Memur... Kelly." Tony, memurun göğsündeki ismi okur.

"Hırsızlığı ve kaybolan eşyaları sigorta şirketinize bildirmelisiniz," diyor.

"Elbette."

"Bize de haber verin. Bir şeyleri rehin vermeye çalışırlarsa onları yakalarız."

"Teşekkürler," diyor Tony.

Polisler gittikten sonra ayağa kalkıp etrafa bakınıyorum. Her şey altüst olmuş. Neyin eksik olduğunu tam olarak anlayamıyorum. Mutfakta bazı tabaklar ve kupalar kırılmış. Yerde Tony'nin en sevdiği siyah kupanın bir parçası duruyor. Bu manzara gözlerimi yaşartıyor.

Bu çok saçma. Ve yararsız. Üzülen tek kişi ben değilim. Kırık fincanlar ve tabaklar için ağlamak hiçbir şeyi düzeltmez. "Temizlemeliyiz," diyorum, utanç ve üzüntümü canlı bir maskenin arkasına saklamaya çalışarak.

"Şu anda bunu yapmak zorunda değiliz," diyor Tony. "Kırılan her şeyi atıp yenilerini getirmesi için bir ekip çağırabilirim."

"Tamam." Titrek bir elimi alnıma koyuyorum. Bazen bizim için işleri halletmesi için ihtiyaç duyduğu tüm insanları işe alabileceğini unutuyorum.

Beni şefkatle kucaklar. "Üzgünüm, Ivy."

Başımı kaldırıp, nazik sesiyle hiç uyuşmayan öfkeli ifadesini görüyorum. "Ne için?"

"Bütün bunları görmek zorunda kaldığın için. Kendi evinde güvende hissetmediğin için."

Tony'nin kendini daha da kötü hissetmesini istemediğim için başımı sallıyorum. "Bu kimsenin suçu değil. Sadece kötü şans..." Bir düşünce aklıma gelince duruyorum. "Çantam!"

"Ne olmuş ona?"

"Çalan adam anahtarlarımı da aldı. Bu sayede içeri girebilmiş olmalı, ama kapıcıyı nasıl geçebildiğini bilmiyorum." Onun ne kadar iğrenç bir adam olduğunu hatırlıyorum. Onu yukarı çıkarmaları imkansız.

Bobbi de benimle aynı fikirde olduğu belli, çünkü gözlerini kısıyor. "Bu, neden bir ortağı olduğunu açıklıyor. Emin olmak istemiş olmalı."

"Yani Ivy özellikle soyuldu mu?" diye sorar Tony.

Bobbi başını sallar. "Öyle görünüyor. Buradan anlaşıldığı kadarıyla, çantasını almaya geldiğinde onun kim olduğunu biliyordu."

Kanım donuyor ve yine hedef alındığım düşüncesiyle titriyorum. "Ama ben, her kim olursa olsun, beni öldürmek istediğini sanıyordum. Beni itmekten başka bir şey yapmadı. Elinde bıçak bile yoktu."

"Belki de soygun planlandığı yerde gerçekleşmedi." Burnunu çekiyor. "Gaz ya da başka bir koku almıyorum."

"Tedbirli olmakta fayda var," diyor Tony. "Geceyi otelde geçireceğiz ve açılmış tüm paketleri, bozulabilir yiyecekleri, şampuanları atacağız. Her şeyi. Gaz hatlarını ve kabloları kontrol ettirmek için birilerini çağır."

Ona bakıyorum, yapılacak işin büyüklüğüne şaşırmışım.

"Her giysi yıkanmalı," diye devam eder. "Tüm çarşaf lar da. Üzerlerinde ne olabileceğini bilemezsiniz."

"Üzgünüm," diyorum, zihnim uyuşmuş ve kaotik bir halde. Hangisinin daha kötü olduğuna karar veremiyorum: bana ve Tony'ye doğru gelen araba mı, yoksa bizi öldürmek için tuzaklanmış bir ev mi?

"Şşş..." Tony beni sıkıca kucaklıyor. "Güvendesin. Önemli olan tek şey bu. Bırak tüm detaylarla ben ilgileneyim. Geceyi bir otelde geçirebiliriz, TJ ve Yuna'ya haber verelim, o da bize orada katılsın."

Kafamı sallıyorum, çünkü verebileceğim tek yararlı cevap bu. Vücudunun ısısı içimi saran titremeyi yok ediyor.

Korku yavaş yavaş yerini hayal kırıklığına ve öfkeye bırakır. Eve gelip, bir pisliğin bizi öldürmek için tuzak kurup kurmadığını merak etmek zorunda kalmamalıyız. Eğer bu bir tür hastalıklı zihin oyunuysa, yanlış kızı seçmiş. Korkup ona bu zevki tattırmayacağım.

Yirmi Altıncı Bölüm

Anthony

Ivy'yi işten almaya gitmek üzereyken, Wei ofisime girer.

"Penthouse'un temizlendi ve hazır. Dinleme cihazı var mı diye baktım ama hiçbir şey bulamadım. Biyometrik okuyucuya yeni kilitler takıldı. Bilgilerin sisteme girildi."

"Teşekkürler," derim, işin zamanında yapıldığına memnun olarak. Daha önce bir ekip parmak izlerimi almaya gelmişti.

"Patron, sence Ivy yeni bir ev ister mi?" "Bilmiyorum.

Belki."

Bu sabahki hırsızlık hakkında hiçbir şey söylemedi. Sadece kararlı bir gülümseme takındı ve bana iyi olduğunu söyledi. Kahvaltı sırasında, Yuna ile kahve içerken normal bir şekilde sohbet ettiler.

Ama gerçekten iyi mi?

Keşke onun zihnini okuyup, onu nasıl daha iyi hissettirebileceğimi anlayabilsem. Korku içinde yaşamak, sürekli arkasına bakmak zorunda olmak onun için iyi olamaz. Bunun arkasında kim varsa onu bulduğumda...

Parmaklarımla yumruk yapıp, onun boynunu kavrayabilmeyi diliyorum. "Başka bir otel rezervasyonu gerekirse size haber veririm," diyorum. "Elbette. İyi akşamlar."

"Sana da." Bir gülümseme zorluyorum. Wei'nin suçu değil ki içimde kırık camlar dönüyor.

Cullinan'a bindiğim anda TJ, Pryce Aile Vakfı'na doğru yola çıkar. "Bazı şeyler düşündüm," der.

Ona bakıyorum. TJ için bu, neredeyse bir patlama sayılır. "Devam et."

"O soygun. Geçen hafta sonu seni öldürmeye çalışan herifle aynı kişi olduğunu sanmıyorum." Kendi kendine başını sallar. "Bu seni rahatlatır."

"Ivy'nin peşinde *iki* adam olduğunu bilmek beni hiç rahatlatmıyor." Biri bile çok fazla. İki... Düşünmek bile istemiyorum.

TJ kaşlarını kaldırıyor. "Bu adam ona zarar vermeye çalışmıyordu. Hiçbir şey çalmadı."

Kasten aptal mı davranıyor? Hiçbir şey umurumda değil. "Onu zehirleyebilirdi!"

"Daha kolay yollar var. Bobbi, soygun sırasında belki üç saniye kadar ayrıldıklarını söylüyor. Bıçak saplamak için yeterli bir süre."

Korku yine kalbimi sıkıştırıyor. "Ve? Onun bunu yapması gerektiğini mi söylüyorsun?"

"Onu öldürmek isteseydi? Daha mantıklı olurdu."

Tanrım. Elimi yüzüme götürdüm. Tabii ki haklı. Birini öldürmek için bir saniyeden fazla zamana gerek yok. Bunu iyi bilirim. On sekiz yıl önce tetiği çekmek sadece bir saniyeden az sürdü.

"Ama o yapmadı. Sadece çantasını çaldı. Seni soyması için bir adam gönderdi, ama adam hiçbir şey almadı. Bu sana ne anlatıyor?"

"Bilmiyorum," diyorum, düşünmek için çok yorgunum. "Ne istiyorsa, Ivy'nin hayatı değil."

Küçük bir teselli. Onun hayatını istemiyor olabilir, ama onu terörize ediyor. "Ama o hala bir hedef."

"Dediğim gibi, iki kişi. Ivy'nin peşinde, çok farklı nedenlerle. Ya da belki de soygun seninle ilgili."

"Ben mi?" Düşmanlarım var, ama hiçbiri hırsızlık yapacak kadar deli değil.

"Belki Byron Pearce yapmıştır. Onun yoluna çok fazla kez çıktın."

Gülümsüyorum. "O kadar cesur değil." Ayrıca o kadar alçalmaya da niyeti yok. Bana saldırmak isterse, Ivy'yi benden almak ya da iş girişimlerimden birini baltalamak suretiyle yapacaktır.

"Sadece söylüyorum." TJ omuz silkiyor.

"Şimdilik bu konuyu kapatalım. Ivy geldi."

TJ, Cullinan'ı kenara çeker ve ben kapıyı açarım. Biraz solgun görünüyor ama durumuna göre iyi. Arabaya bindiğinde, Bobbi dönüp kendi arabasına doğru yürür.

Onu kucaklarım. "Günün nasıl geçti?"

"İyi. Biraz telaşlıydı. Elizabeth bir şekilde hırsızlığı ve cumartesi günü olayı duymuş. Çok üzölmüşü."

Elizabeth'e benziyor. Sevdığı insanları korumaya çalışır.

"O zaman o Tolyan'a Tolyan et sığır daha güvenli güvenlik güvenli bina

Rus köpeğı buna bayılmıştır eminim.

"Evimiz hazır mı?" diye sorar Ivy.

Başımı sallıyorum, sonra Wei'nin söylediklerini hatırlıyorum. "Hazır, ama oraya gitmemiz gerekmiyor."

"Neden?"

"Çünkü." Sözlerimi dikkatlice seçiyorum. "Nerede yaşarsak yaşayalım, kendini güvensiz veya tehlikede hissetmeni istemiyorum. Wei yeni bir güvenlik sistemi kurdu, ama istersen başka bir yere gidebiliriz. Hırsızlık olayının anısı olmadan yeni bir başlangıç yapabiliriz."

Yüzünde şaşkınlık belirir, sonra ellerimi tutar. "Yani tamamen yeni bir yer mi?"

"Eğer istersen."

Gözlerime bakıyor. Bir süre sonra, "Wei'ye bir yer seçtireceksin, değil mi?" diyor.

"Hayır..." *Penthouse'u benim için onun satın aldığı nereden biliyor?* "Birlikte uygun bir yer buluruz. İstersen bir malikane bile olabilir."

Yaklaşır. "Hayır."

"Hayır mı? Malikane istemiyor musun?"

"Hayır. Ve taşınmak da istemiyorum." Bana berrak gözleriyle bakar. "Korkudan taşınırsak, çünkü hırsız kazanmış olur. Burası bizim *evimiz*, Tony. Güzel anılarımız var ve ben burayı seviyorum. Bir suçlu eve girmiş diye taşınmayacağım. İkimiz de istediğimize karar verdiğimizde taşınırız, ondan önce değil." Dudaklarını omzuma bastırıyor. "Ben kırılgan değilim Tony. Bununla başa çıkabilirim."

Başparmağımın ucuyla alt dudağının altındaki benini okşadım. Kendini kırılmış hissediyor, benim Kuzey Yıldızım. Ama o, tanıdığım

en güçlü ve cesur insanlardan biri. "Tamam o zaman. Bu gece eve gideceğiz."

Bana gülümsemesi güneşten daha parlak. "Evim, güzel evim."

Yirmi Yedinci Bölüm

Ivy

Arabada cesur görünmeye çalışsam da, asansör bizi çatı katına çıkarırken midem biraz bulanıyor. Eminim temizlenmiş, kırılan eşyalar değiştirilmiş, buzdolabı yeniden doldurulmuş ve benzeri şeyler yapılmıştır. Ama bu, çünkü hoş olmayan sahnenin aklımdan çıkmadığı anlamına gelmiyor.

Asansör durduğunda, kapının hemen içinde duran Bobbi, fuayeye ilk giren kişi oluyor. Tony onu takip ediyor ve yeni yüksek teknoloji kilide altı haneli şifreyi ve parmak izlerini giriyor. Kapı küçük bir bip sesiyle açılıyor ve ışık yeşile dönüyor.

Birlikte içeri giriyoruz. Giriş holü pırıl pırıl ve köşede üç saksı lavanta duruyor, havayı hoş ve sakinleştirici kokusuyla dolduruyor.

Daha önce hiç görmediğim devasa bir adam bize başını sallıyor. Giydiği takım elbise özel dikim olmalı, çünkü kış uykusuna yatmadan önceki bir boz ayı gibi görünüyor. Elleri tek başına basketbol topundan daha büyük görünüyor ve bir şeye ya da birine vurmak istermiş gibi gözlerini kısıyor.

"Merhaba patron. Bobbi."

Onun alçak, kremadan daha zengin sesine gözlerimi kırıştırıyorum. Ses tonu iyi olsaydı başarılı bir bariton olabilirdi.

"Teşekkürler, Paul," diyor Tony.

"Oh, benim için zevkti. TJ ona göz kulak olmamı istedi.

Yuna'ya, yani. O çok hoş bir kız." Utangaç bir gülümsemeyle yanakları pembeleşti.

Aman Tanrım... En iyi arkadaşşıma biraz aşık mı oldu acaba? Yuna fiziksel olarak tam tersi bir tip, narin ve zarif.

"Artık gidebilirsin," diye ekler Tony.

"Tabii. Yarın bana ihtiyacın olursa gelebilirim." "Harika olur. İyi geceler."

Yuna Steinway'den el sallar. "İyi geceler, Paul!" El sallayıp ayrılırken kulakları bile kızarır. Kapı kapanınca Tony'ye dönerim. "O kim?"

"Z'nin güvenlikçilerinden biri. Çok iyi bir adam."

"Bekar mı?"

Başını sallar.

"Sanırım Yuna'dan hoşlanıyor."

Tony alaycı bir şekilde gülümser. "Neden böyle düşünüyorsun?" "Yüzünün kızardığını gördün mü?"

"Kadınların yanında hep kızarır. Ama bu onlardan hoşlandığı anlamına gelmez."

Tony'ye şüpheyile bakıyorum. "Bilmiyorum. Yuna çok çekici." "Tabii ki öyle. Sadece onun için bu bir tür şey olduğunu söylüyorum."

Oturma odasına geçiyoruz. Kirli ve yıpranmış minderleri olan kanepeler gitmiş, yerine benzer bir tane, yatıştırıcı yeşil renkteki kanepeler gelmiş. Kristal vazolarda taze kaplan zambakları duruyor ve Tony'nin adamlarının ne kadar titiz çalıştıklarına hayran kalıyorum.

Bakışlarım mutfığa kayıyor. Tabii ki yerde hiçbir şey yok. Kırılan fincan ve tabakların parçaları süpürülüp dışarı çıkarılmış.

Tony sırtımı yatıştırıcı bir şekilde okşadı. "Her şey normale döndü."

Hırsızlıktan sonra evin nasıl görüldüğünü asla unutmayacağım, ama artık bunun üzerinde durmayacağım. Her şey olabildiğince normal. Tony'nin tüm serveti ve nüfuzuyla, beni sevdiği ve benim arzuladığım normalliği yaşamamı istediği için, olabildiğince normal. Ona gülümsüyorum. "Biliyorum. Sadece biraz aptalca davranıyorum."

"Aptalca değil," diyor Yuna piyanonun başından. "Ben de gergindim." Ellerini tuşların üzerine koyuyor ve sessizce Bach çalıyor.

Bu parçayı tanıyorum — solo piyano için özel olarak düzenlenmiş "Schafe können sicher weiden". Lirik melodi beni sakinleştirmeye başlıyor. Yuna'nın Rachmaninoff düeti için aldığı dijital piyanonun yanına yavaşça yürüyorum ve onu açıyorum. Sonra enstrümanın önüne oturup Yuna ile birlikte çalıyorum, her ne kadar "Schafe können sicher weiden" teknik olarak bir düet parçası olmasa da ve daha önce çaldığımı hatırlamasam da

Daha önce çaldığımı hatırlamıyorum. Sanki parmaklarım hangi tuşlara hangi tempoda basacağını tam olarak biliyor gibi.

Kahverengi gözlü, güzel bir esmer, mütevazı bir Formica tezgahı olan ev gibi mutfaktan çıkar ve bana sarılır. Güneş gibi parlak sarı Tweety Bird, göğsünün üzerinden bana göz kırpar.

"Hoş geldin tatlım!"

*Gözyaşlarıma
boğuluyorum.*

O çömelir. "Ne oldu?" Saçlarımı, sonra kollarımı ve bacaklarımı nazikçe okşar. "Yaralandın mı?"

"Sınıfımdaki bazı çocuklar benim evlatlık olduğumu söylediler!"

Yanaklarımdaki gözyaşlarını silerken bana şaşkın bir bakış atar. "Ee?"

"Bu, senin kızın olmadığım anlamına geliyor, değil mi?"

"Ah, tatlım." Beni kendine doğru çeker ve kollarının arasında sıcak bir şekilde sarar. "Tabii ki benim kızsın."

"Ama ben senin gerçek kızın değilim," dedim, gerçekten istenildiğimi ve sevildiğimi doğrulamak ihtiyacıyla. "Biz gerçek bir aile değiliz. Kan bağı yok. Zoe öyle dedi."

"Saçmalık. Tabii ki aileyiz. Aile bundan daha fazlasıdır. İnsanları aile yapan şey sevgidir."

Ona inanmıyorum. Sadece nazik davranıyor. Zoe benim gibi evlatlık değil. Annesi ile tıpatıp aynı.

"Baban ve ben. Biz kan bağıyla bağlı değiliz." Annem titriyor. "Tanrıya şükür," diye ekliyor hemen, sonra devam ediyor, "Ama birbirimizi çok sevdiğimiz için birlikteyiz. O ve ben bir bütünüz. Bir aileyiz. Sonra ailemize sevdiğimiz bir başka kişiyi, seni eklemeye karar verdik."

"Gerçekten mi?"

"Yemin ederim. Kan bağı olmadan da aile olabilirsiniz. Ama sevgi olmadan aile olmaz, Ivy. Sınıfındaki aptal çocuklar seni üzmesin. Anneye inanıyorsun, değil mi?"

Bir an düşünürüm, sonra başımı sallarım. O her zaman haklıdır. Ve o bir melek. Herkes öyle diyor. En güzel piyanoyu çalar ve televizyondaki insanlardan daha iyi şarkı söyler.

Ellerim durur. Gözlerimi kırıştırırım ve müziğin sonuna geldiğimi fark ederim. Tony, bankın yanında çömelmiş, yanaklarımı silerek kurutur.

Ağladığımı fark etmemiştim. Utanarak başka yere bakıyorum.

Tek kelime etmeden yüzümü kurulamaya devam etti, sonra alnıma yumuşak bir öpücük kondurdu.

O her zaman tam olarak neye ihtiyacım olduğunu biliyor gibi görünüyor. Böylece utanç duygum kaybolur ve keşfettiğim şeyi paylaşmak isterim. "Annemi hatırlıyorum. O çok güzeldi."

Beni kucaklayarak, gözlerimdeki gözyaşlarını öper.

Ona yaslanıyorum, annemi özlüyorum ve müzikte gördüğüm geçmişimin bir parçasını minnetle anıyorum. Keşke annem burada olup Tony ile tanışabilseydi. Onu çok severdi.

Yuna yanıma gelir ve elimi sıkar.

"Neden onu Bach ile hatırladığımı bilmiyorum," diyorum. "Ne kadar uğraşırsam uğraşayım, bir türlü hatırlayamadım."

"Curtis'teyken en sevdiğin parçalardan biriydi," diyor Yuna. "Annenin onu söylerdi demiştin. Belki de bu yüzden."

Bunu bilmiyordum, ama mantıklı geliyor. "Schafe können sicher weiden" aslında bir soprano vokal parçası. Annemin bu parçayı söylediğini hatırlayabilmeyi isterdim, ama bu muhtemelen açgözlülük olurdu. Annemin nasıl biri olduğunu nihayet öğrendiğim için memnun olmalıyım, başkalarının anlattıklarıyla değil, zihnimin derinliklerinde saklı olanlarla.

"Onu hatırladığın için çok mutluyum Ivy," diyor Tony, sesi şefkatli.

"Ben de." Onu çok özlüyorum. Çok güzel bir kadındı. Yuna'ya dönüyorum. "Ve teşekkür ederim. O Bach parçası olmasaydı, onu asla hatırlayamazdım."

Avusturya'da tanıştığım keşiş, anıların aslında insanlarla ilgili olduğunu söylemişti ve kesinlikle haklıydı. Sevdiğim insanlar olmasaydı, hatırladığım hiçbir şeyin bir anlamı olmazdı. Ve yavaş yavaş, sadece anılarımı değil, sevgiyi ve dostluğu da geri kazanıyorum.

Kan bağı olmayan bir aileye sahip olabilirsiniz. Ama sevgi olmadan aile olmaz.

Tony ve Yuna'ya bakıyorum. Anne babam öldüğünde, bir daha asla gerçek bir aile olmayacağını düşünmüştüm. Sam veya Marty'ye karşı en ufak bir aile sıcaklığı hissedemediğimde bu inancım daha da pekişti. Ama şimdi bu oluyor.

Şükran ve sevinç kalbimi dolduruyor. Piyano taburesinden kalkıp Tony ve Yuna'ya sıkıca sarılıyorum. Her zaman bir ailem vardı. Sadece bunun farkında değildim.

Yirmi Sekizinci Bölüm

Anthony

Masaya parmaklarımla ritim tutuyorum. Cuma sabahı yapılan toplantı iyi geçti ve Pekin'deki yeni kulüp için her şey yolunda gidiyor.

Keşke düğün planlaması da bu kadar kolay olsaydı.

Ivy altı hafta içinde evlenmek istiyor, bu yüzden her şey hazır olmalı, ama tören için mükemmel bir yer bulmak biraz zor. Plajda düğün istemiyorum, çok açık bir yer ve neredeyse tüm güzel yerler dolu. Bir çiftte, tarihlerini değiştirmeleri için yirmi bin dolar ya da belki de istedikleri balayı destinasyonuna iki birinci sınıf bilet teklif etmeyi düşünüyorum. Muhtemelen biri bu teklifi kabul eder.

Cep telefonum çalıyor. Tanımadığım bir numara. Görmezden gelmeye başlıyorum, ama sonra duruyorum. Polis olabilir. Jim adamlarına ekstra çaba göstermelerini söyledi, umarım SUV'yi süren piçi bulmuşlardır. Ya da daha iyisi, o pislik bir hendeğe düşüp boynunu kırmıştır.

"Anthony Blackwood," diyorum.

"Öğle yemeğinde buluşalım mı?" diye tanıdık bir ses geliyor, biraz paslanmış ve Kuzey Kutbu kışından daha soğuk.

Kaşlarımı kaldırıyorum. Tonlamasına rağmen, bu kesinlikle bir soru değildi. "Biz öğle yemeği arkadaşları değiliz," diyorum.

"Olabilir sadece bugün bugün Bu değil gibi sen bir öncedenönceden bir randevun

Bunu nereden biliyor? Wei'nin ona söylemediğinden eminim. "Miden zayıf değilse tabii. O zaman öğle yemeğinden sonra buluşabiliriz."

Öğle yemeğinden sonra buluşabiliriz." Sesinde alaycı bir eğlence var.

"Bana canlı ahtapot mu yedireceksin?" diye soruyorum, ne düşündüğünü merak ederek. Bir keresinde insanların bunu yediğini görmüştüm. Unutulacak bir şey değil.

"Onun yerine birkaç evsiz nasıl olur? Vakfın önünde dolaşıp yaramazlık yapan türden."

Nefesimi tutuyorum, heyecan tüm vücudumu sarar. "Ivy'yi soyanları buldun mu?"

"Öyleyse öğle yemeğine çıkıyor muyuz?" "Tabii ki.

Nereye?"

"Adresi sana mesaj atarım."

Mesajı alır almaz TJ'ye iletip oraya gideceğimizi bildiririm. Tolyan'ın çarpık mizahına gülerек "Öğle yemeği için" diye eklerim.

TJ, Cullinan'ın GPS'ine konumu girer. "Boş araz

i "Sanırım. Dönüşte birkaç hamburger alabiliriz." Bana aklımı mi?" kaçırmışım gibi bakıyor. "Fast food mu?"

"Evet."

Tolyan'ın verdiği adres bizi, bir buçuk saat uzaklıkta, otlarla kaplı, üzücü bir arsaya götürür.

. Kurumuş otlar, çatlamış, düzensiz asfaltın arasından çıkıyor. Alanın etrafındaki çitler o kadar eski ve paslanmış ki, sadece bakarak tetanoz olacağımı hissediyorum.

Orada, yanları kirli beyaz renkli, sıradan bir yarı römork park edilmiş. Tek katlı, çömelmiş, kızıl renkli tuğla yapı terk edilmiş ve bakımsız görünüyor, duvarları çatlamış ve harcı ufalanmış. Ama Rus'tan hiçbir iz yok. Burası değil mi? Bana alışkanlık olarak geç kalan bir adam gibi gelmiyor.

Tolyan'a mesaj atıyorum. *Neredesin?*

Terk edilmiş tuğla binanın kapısı açılır ve Rus adam başını dışarı çıkarır. Gözleri koyu renkli güneş gözlükleriyle kaplıdır ve sanki milyar dolarlık bir anlaşma için bizimle buluşacakmış gibi takım elbise giymiş.

"Buraya gelin," diyor. Biz yaklaşırken TJ'ye bir bakış atıyor. "O da geliyor mu?"

Başımı sallarım. Bunun bir tuzak olduğunu sanmıyorum, ama fazladan bir çift göz ve kulak olmasını tercih ederim. Hiçbir ipucunu kaçırmamalıyız.

Tolyan omuz silkiyor ve bizi içeri alıyor.

Hava serin ve küflü, altında hafif bir idrar kokusu var. İçeride gri beton zemin ve tavandan sarkan çıplak bir ampul dışında hiçbir şey yok. Fazladan kablo, ampulün ince kısmına siyah bir ilmek gibi dolanmış. İki küçük, kirli

yüksekteki pencereler biraz güneş ışığı girerek yetersiz aydınlatmaya katkıda bulunuyor.

Tolyan çenesini köşeye doğru salladı.

İki kişi — bir kadın, bir erkek — yerde yatıyor, elleri arkadan bağlanmış ve başları siyah başlıklarla örtülmüş. Kadın diz çökmüş, erkek ise yan yatmış, şiddetle titriyor.

Bu klişe sahneye yüzümü buruşturuyorum. "Bu gerekli mi? Sanki rehine filmi için sahnelenmiş gibi görünüyor." Tolyan'ın bu tür şeylerin üstünde olduğunu sanıyordum.

"Korkutulmak istemeyen insanları korkutmak istiyorsanız, doğru ortamı yaratmak önemlidir. Sence ben sadece kaba araçlar mı kullanıyorum?"

TJ, "Şey... evet" der.

Tolyan sırtıyor. "Yüzde doksan beşi kaba. Ama geri kalan yüzde beşi oldukça rafine."

O, adama doğru yürür, sanki hiç ağırlığı yokmuş gibi onu odanın ortasına sürükler ve başlığından çıkarır. Adam pis, ter vücudundan akıyor ve morarmış ve şişmiş yüzündeki kiri bulaştırıyor. Kanla karışık salya, parçalanmış ağzının etrafındaki tıkaçta leke bırakıyor. Saçları keçeleşmiş ve yağlı, görünüşü kadar kötü kokuyor. Her yeri titriyor, boğazından çıkan sesler boğuk.

"Ona ne yaptın?" diyorum.

Ağzındaki bezin arkasından hayvan sesleri çıkaran soyguncu Tolyan'a doğru sürünür. Tolyan ona sertçe tekme atar, sonra ağzını bükerek tiksintiyle botunu yere vurur.

"Düştü. Defalarca," diyor Tolyan soğukkanlılıkla. "Bu günlerde buradaki sokaklar çok kaygan."

Nişan partisinden beri Los Angeles'ta yağmur yağmadı. "Ağzındaki tıkaçı çıkaracak mısın? Onunla konuşamaz."

TJ, yerde kıvranan zavallı adamdan yarım adım geri çekilir, adamın vücudu TJ'ye doğru sarsılır.

"Neden çıkarayım? Eğer duymak istediğin buysa, sana annesinin Uranüs'teki bir mezarlıkta bir cesetle seviştiğini söyler." Tolyan ince bir gülümsemeyle, "O, yoksunluk çeken bir uyuşturucu bağımlısı," der.

"Tanrım." Sinirden saçımı elleriyle çekiştirir. "Yani ağzından çıkan hiçbir şeye inanamayız."

"Öyle demezdim. O, kafası iyi olduğunda ondan biraz bilgi aldım. Kız arkadaşınızdan yüz dolar ve çantasındaki tüm parayı çalmış." Başını sallar. "İnsanlar yetkin yardım almak istiyorlarsa daha iyi ödeme yapmalılar. Parayı temiz giyimli bir adama verdi, ama yüzünü hatırlamıyor. İnsanlar ona yaklaştığında yüzlerine bakmaz. Bunun, onların ona acımalarını ve ona bir şeyler vermeyi daha olası hale getirdiğini söylüyor."

Bu, Tolyan'da işe yaramamış belli ki. Gözleri acımasız.

"Adamla ilgili başka bir şey var mı? Belki kıyafetleri veya sesi gibi?"

"Eğitilmiş birine benziyordu. Çok güzel ayakkabılar giyiyordu. Yeni görünüyorlardı, ama sol ayakkabının ucunda siyah bir leke vardı. Çok yazık, çünkü onları rehin verebilirdim."

"Tamam, tamam, peki ya *adam* neydi?"

"Bilmiyorum. Beyaz bir adam. Soluk tenli. Elinin arkasında ve ön kolunda koyu renk tüyler var."

Kahretsin. Bu tarif, şehirdeki bir milyon beyaz yakalı profesyoneli tanımlıyor. "Peki ya oradaki kadın? O bir şey gördü mü?" Sorarken bile, Tolyan'ın onu da suç ortağı gibi dövüp dövmediğini merak ediyorum. Midemdeki düğüm sıkılaşıyor. Kural olarak, ölümcül bir tehdit oluşturmadıkları sürece kadınların incinmesini sevmem.

"O mu?" Yanına yaklaşır, çömelir ve kadının başlığından çıkarır, ama onu olduğu yerde bırakır.

Gözlerini kırıştırıyor. Adamın aksine terlemiyor. Yüzündeki sokak kiri silinmiş ve Ivy'den biraz daha genç, çekici bir kadın olduğunu görebiliyorum. Güzel bir yüzü var. Ama saçları o kadar kirli ve yapış yapış ki rengini anlamak imkansız. Başını kaldırıp parlak kehribar rengi gözleriyle bana bakıyor.

"Bana söylediğini ona da söyle," diyor Tolyan soğuk bir ses tonuyla.

"Onu çok zorlamak istemedim. İnsanları zorlamayı sevmem. Sinirlenirler." Sözleri yumuşak ama nettir, konuşmasında sokak dilinin izi yoktur. "Ama ben hep açım. Onu itersem bana Subway'den 15 santimlik bir sandviç alacağını söyledi. Takılmayı sevdiğim yerin yakınında bir tane var." Alt dudağını ısırır.

"Sorun yok, ufaklık." Tolyan elini sırtında gezdirir, bu hareket şaşırtıcı derecede naziktir. Bu, özellikle

sert zeminde diz çökmüş, elleri hala bağlı ve gözleri hala soğuk ve acımasızken. "Onlara her şeyi anlat."

"Ben de yaptım, ama çok sert değil, çünkü kimseye zarar vermemem gerekiyordu. Ama bana sandviçin tamamını vermedi. Sadece yarısını verdi. Söz verdiği gibi değildi."

"Hayır, öyle değildi," diye mırıldanır Tolyan, sonra ayağa kalkar. Bana bakar. "Onu önce ben buldum. Bu aptalı ispiyonladı, neden biliyor musun? Çünkü tam 15 santimlik kısmı vermedi." Sırıtarak gülümser.

Kafamı sallarım. Gerçeküstü. Ama TJ ikinci bir taraf olduğu konusunda haklıydı. Soygun çok özensiz, çok gelişigüzel, Tempérane'deki katilin işi olamazdı.

"Ivy'ye zarar vermek mi istediler?" Tolyan'a sorarım. Kadın insanlara zarar vermek istemediğini söyledi, ama ağzı tıkanmış piç kurusu başka bir mesele.

"Hayır. Sadece çantasını çal. Buradaki çocuk, kadının sadece elli dolar nakit parası olmasına sinirlenmişti. Bana bunu renkli bir şekilde anlattı." Tolyan gülümser. "Onun kullandığı dil hakkında ne hissettiğimi ona açıkça gösterdim."

Rus'un gülümsemesi beni ürpertir. Seri katillerin kurbanlarını kesmeden önce takındıkları türden bir ifadedir. "Onlarla ne yapacaksın?" diye sorarım.

"Bu benimle ilgili değil." Omuz silkiyor. "Ona ne yapmak istiyorsun? Ivy'ye yaptıklarından sonra onun için bir planın olmalı."

Vardı. Hepsi de o orospu çocuğunun kanını akıtmakla ilgiliydi. Ama onu bu kadar acınası bir durumda görmek, intikam duygularımı söndürüyor. Ayrıca, o gerçek kötü adam değil. Sadece düşük seviyeli bir taşeron.

"Artık ona zarar verecek bir şey kalmadı," diyorum sonunda, sinirlenerek.

"Onu hadım edebilirsin," diyor Tolyan sohbet eder gibi. "Eminim adamın onu tutabilir."

TJ yanımda titriyor.

Rus devam eder: "Ya da bu çok fazla gelirse, birkaç parmağını ve ayak parmağını kes. Öte yandan, Ivy'yi düşürdü, belki de dizini parçalamalısın. Ne de olsa yedeği var. Ve arabamda bir çekiç var."

Bunu saklamaya çalışsa da, tavırlarında görülen ufak bir kendini beğenmişlik, onun bundan zevk aldığını ele veriyor.

"Bunu neden yaptın?" diye soruyorum. "Ivy seni ilgilendirmez."

"Ona olanlar Lizochka'yı üzdü. Bu benim sorunum oldu."

Gerçekçi üslubu beni duraksatıyor. Elizabeth de Sam'e kızgındı ve Tolyan bunu kendi gözleriyle gördü.

"Sam'in de icabına baktın mı?" diye soruyorum, bu işin arkasında kimin olduğunu yanlış tahmin etmiş olabileceğimi düşünerek teyit etmek istiyorum. Ambulans görevlileri Jill'i götürdükten sonra Rus'u gördüm, ama bu onun parti boyunca orada olduğu anlamına gelmez. Ayrılmış, Sam'in icabına bakmış, sonra geri dönmüş olabilir.

"Ben amatör değilim," diyor, açıkça kırılmış bir şekilde. "Öyle yapsaydım, gömülecek bir ceset kalmazdı."

Şiddete yabancı değilim, ama Tolyan bambaşka bir şey. Her kelimesinde tüylerim diken diken oluyor. "Onunla ne yapacaksın?" Çeneyle soyguncuyu işaret ediyorum.

"Henüz karar vermedim. Belki de onu bu şekilde bırakırım. Detoks yapmasına izin veririm."

"Peki ya kız?" diyorum. Aç ve kullanılmış olduğu için ona biraz acıyorum. "Onu bırakacak mısınız?"

"Yüzlerimizi gördü," diyor Tolyan.

Gerginleşiyorum. Bu bir tür test mi? "Onu kaçıran sensin, ben değil. Ve ona zarar verilmesini istemiyorum."

"Merak etme. Onun saçının bir teline bile zarar vermeyeceğim. Sendika onu canlı olarak arıyor."

Sendika mı?

"Mafya," diyor TJ düz bir sesle.

"Başına büyük bir ödül konmuş," diyor Tolyan.

"Onu mafyaya teslim mi edeceksin?" diye soruyorum öfkeyle.

"Ona zarar vermeden ve hayatta olarak teslim edilmeli. Eminim onu öldürmek için bu kadar zahmete girmiyorlardır."

Tabii ki hayır. Onu incitme şerefini kendileri yaşamak istiyorlar. "Ödülü ben ödeyeceğim."

Tolyan gülümser. "Hayır, ödeyemezsin."

Bu pislik beni oyalamaktan zevk alıyor, ama onu Sendikaya teslim etmeyeceğinden emin olamıyorum. "Seni lanet psikopat. Elizabeth ne yaptığını biliyor mu?" Bilmesinin imkanı yok. O çok iyi, çok ahlaklı biridir.

"Lizochka bağlantılarımı ve nüfuzumu takdir ediyor. İstersen ona söyle. Ama elinde ne kanıt var? Kız çoktan gitmiş olacak. Sendika bana borçlu kalacak."

Kıza bakıyorum. Bizim söylediklerimizi duyuyor olmasına rağmen, özellikle de pek sessiz konuşmadığımız halde, endişeli ya da üzgün görünmüyor. Onun yerinde olsam, korkutucu bir adam tarafından uzak bir yere götürölüp, bağlanıp terk edilmiş bir binada saatlerce diz çökmeye zorlansam, ben endişelenirdim.

Ona doğru yürüyorum. "Bak, eğer istersen..."

Bana parlak bir gülümseme atıyor. "Ben iyiyim. Gerçekten. Sorun değil. Ben iyiyim."

Durup yüzünü inceliyorum. Korku belirtisi yok. Gözleri berrak ve terli, titreyen adam gibi uyuşturucu kullandığını sanmıyorum. Belki Tolyan sadece benimle dalga geçiyordur. Elizabeth, erkek arkadaşının genç kadınları mafya'ya teslim etmesini, karşılığında ne alırsa alsın, asla hoş görmezdi.

Yumruğuyla kahkahasını bastırıyor, gözleri mizahla parlıyor.

Tiksinerek dışarı çıkıyorum.

TJ peşimden geliyor.

"Rica ederim," diye seslenir Tolyan.

Ona orta parmağımı gösteririm.

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

Ivy

Tony üzgün. Gülümsüyor, parmaklarını sevgiyle üzerimde gezdiriyor ve Yuna ile benim yemek masasında yaptığımız şakalara gülüyor, ama onu çok iyi tanıyorum. Gözlerinin ve ağzının çevresinde gerginlik var.

Bobbi'ye bakarak onun da gergin olup olmadığını kontrol ediyorum. Bu, onun ruh halinin benim güvenliğimle bir ilgisi olup olmadığını anlamamı sağlayacaktır, ama o sessiz olsa da tamamen rahat görünüyor. Zaten o pek konuşkan biri değildir. Ailevi bir özellik olmalı.

Akşam yemeğinden sonra, Yuna ve ben piyanoda neşeli düetler yapıyoruz. O bitirdiğinde, ben de Chopin'in lirik noktürn parçalarını çalışıyorum. Ama onların yumuşak melodileri hiçbir fark yaratmıyor gibi görünüyor.

Tony'ye neyin yanlış olduğunu sormak isterdim, ama Yuna veya Bobbi'nin önünde bunu yapmak istemiyorum.

Sonunda yatak odamıza geçiyoruz. Kapı kapanır kapanmaz ellerimi omuzlarına koyup, oradaki düğümleri masaj yapıyorum.

"Bu çok iyi geldi," diyor ve gözlerini kapatıyor.

"Gergin görünüyorsun." Onu yatağa doğru götürüp kenarına oturtuyorum. Sonra masaja devam etmek için arkasına diz çökene kadar yanına yaklaşıyorum. "Ne oldu?"

"Hiçbir şey." Derin bir nefes alır.

"Hadi ama. Bana söyleyebilirsin." Birbirimize her zaman dürüst olacağımıza söz vermiştik. Ama şu anda bu konuyu açmıyorum. Önce daha fazla bilgi toplamak istediğimiz veya düşünmek için zamana ihtiyacımız olduğu için hemen konuşmak istemediğimiz şeyler var. Yine de, onun bu halinden nefret ediyorum. "Yardımcı olabilirim. Ben yardımsever bir kıyım."

Yumuşak bir şekilde gülüyor. "Öyle misin?" Dönüyor, dizini yatağa dayıyor, iki elimi de tutuyor ve parmak uçlarımı öpüyor.

"Tolyan ile konuştum."

Tolyan mı? Bugün birkaç saat ortalarda yoktu, ama Tony ile görüşeceğini bilmiyordum. "Ne hakkında?" Tolyan'ın Tony ile bağış konusunda görüşmüş olması imkansız. Vakıf için bu tür işler yapmaz, muhtemelen açları doyurmakla ilgilenen birinden çok bir şantajcıya benzediği için.

"Seni soyan iki kişiyi yakaladı."

"Bunu nasıl başardı?" Sonra nasıl başardığını tahmin edebildiğim için yüzümü buruşturuyorum. Yumruklarıyla. Ama beni soyup soğana çeviren ve muhtemelen son hırsızlıkla da bağlantılı olan bu insanlara acımak zor. "Çantamı geri aldı mı?"

"Hayır. Adam bir uyuşturucu bağımlısı."

Yani bir iki vuruş için her şeyi elinden çıkarmış. "Oh."

"Ama Tolyan, onların seni rastgele hedef almadıklarını öğrendi. Biri onlara bunu yapmaları için yüz dolar ödedi."

Öfke ve kafa karışıklığı içimi kapladı. "Biri beni o kadar çok soymak mı istedi?"

"Sanırım çantadaki şeyi istediler. Orada ne taşıyorsun?"

Kötü düşüşümü hatırlayarak kaşlarımı çatıyorum ve şimdi ciddi şekilde sinirleniyorum. "Çalınacak bir şey yok. Kesinlikle yüz dolar ödemeye değer bir şey yok. Cüzdanımda biraz nakit vardı... ama çok fazla değil. Birkaç kredi kartı ve bir banka kartı. Ehliyetim. Telefonum. Anahtarlarım. Pudra ve rujum. Birkaç tampon." Omuz silkiyorum. "Kim bunları ister ki? Telefonum üç yıllık."

"Eve geldiğinden beri sana kızan oldu mu? O anda önemsiz gibi görünen bir şey bile? Belki de bunu unutmamışlardır."

Kafamı sallıyorum. "Aslında hayır. Yani..." Margot'un zehirli sözlerini hatırlayınca aniden duruyorum. Marty'nin öfkesi.

"Ne?"

"Annen, düşünle ilgili yardımlarını kabul etmediğim için kızmıştı. Marty ise Sam'den bir şey aldığımı düşündüğü için bana kızgın. Ama bunun ikisini de beni soymaya motive edeceğini sanmıyorum. Çantamı çalmak beni Margot'a koşturmayacak. Ve Sam ve Ben asla türünde duygusal

"Bana verdiği şeyi çantamda taşımamı sağlayacak bir ilişki." Dudaklarımın kenarını ısırarak, Marty'nin gözlerinde yanan açgözlülüğü hatırlıyorum. "Marty'nin, Sam'in bana para verdiğini düşündüğünden eminim. Ve babasının bana verdiği serveti" —gözlerimi deviriyorum— "banka kartıyla alması imkansız."

"Belli ki biri kızgın ve senin peşinde. Ve bu kişi şoförle aynı kişi değil. TJ'ye de seni izlemesini söyleyeceğim."

Tony'nin koluna elimi koydum, içimde korku ve öfke karışıyordu. "Hayır. Zaten Bobbi var."

"Ama soyguncu sana saldırdığında seni koruyamadı."

"TJ senin koruman. Onun yanında olmadığı için başına bir şey gelmesini istemiyorum. Bunu düşünmek bile istemiyorum." Ona sarılmam gerekiyor. Sanırım bunu atlattım. Güçlü olmam gerektiğini düşündüğüm için kendime bunu söylemiştim. Ama Julie'nin evinin önünde olanların hatırası beni hiç rahatsız etmiyor demek yalan olur. Yanağımı onun yanağına dayayıp titriyorum.

Polis, bizi ezmeye çalışan sürücüyü yakalayamadı. O benim peşinde, ama bir dahaki sefere aramızda hiçbir engel kalmaması için önce Tony'yi hedef alabilir.

"Bobbi var," diyorum. "TJ'ye ihtiyacım yok. Anlaşmamız böyleydi, hatırladın mı?"

"Evet, hatırlıyorum," diye fısıldıyor.

Geri çekilip gözlerine bakıyorum. "Çok dikkatli olacağıma söz veriyorum."

Parmaklarını benimkilerle birleştirebilir, avuç içlerimiz birbirine değir. Öne eğilip onu öperim.

O da beni öper, ilk başta sadece güven verici bir öpücük... ama sonra birdenbire dünya şehvetli bir hale gelir. Serbest elini saçlarıma dolayarak başımı tutar ve beni kendine çeker. Ben de parmaklarımla gömleğinin düğmelerini açarım, parmaklarım hala çeviktir. Birkaç saniye sonra, parmaklarım titremeye başlar.

Aramızda hiçbir şeyin kalmasını istemediğimiz için soyunuruz. Tadı çok güzel. Tam bir erkek. Tam Tony. Tamamen benim.

Otuzuncu Bölüm

Ivy

Güneş ışığı perdelerin arasından içeri sızıyor. Ağzımı elimle kapatarak esniyorum, dönüp yatakta yuvarlanıyorum.

Ve yalnız olduğumu fark ediyorum.

Saat kaç? Yatağın başındaki saat sekiz otuz iki diyor. Uyuyakalmışım. Öylece yatmak harika, ekstra keyifli bir his. Kollarımı başımın üstüne uzatıp Tony'nin yastığını kucaklıyorum. Muhtemelen kalkmalıyım. Julie ve Yuna için brunch veriyoruz.

Dinlenmiş ve mutlu hissetsem de, dizim hala biraz ağrıyor. Elimi çarşafın üzerinde gezdiriyorum. Diğer yatak takımları gibi o da yepyeni.

Keşke soygun ve hırsızlığa karşı tepkim, kayıtsızlık gibi daha pratik bir şeyle bu kadar kolay değiştirilebilseydi. Yine de, bu konulara takılmayacağım. Hiçbir şey bugün gibi güzel bir günü mahvedemez. Tony ve arkadaşlarımla eğleneceğim.

Tam o sırada, Tony banyodan çıkıyor, belinde sadece bir havlu ve duştan kalan birkaç damla su var.

"Günaydın," diyor gülümseyerek.

"Elbette." Çıplak gövdesine, geniş ve güçlü vücudunda dalgalanan ince kaslarına bakıyorum. "Benim için örtünmene gerek yok." Onu daha iyi görebilmek için yanağımı avucuma dayıyorum.

Gülümsemesi genişledi. "Sen beni sadece vücudum için istiyorsun." "Şey... *sadece* vücudum için değil."

Havluyu yavaşça çözüp düşürür. "Daha iyi mi?" "Çok daha iyi."

"Kendimi çok... *nesneleştirilmiş* hissediyorum."

Gülerek yataktan atlıyorum. "Ben sadece güzel vücutları nesneleştiririm." Omzunu öpüyorum, poposunu hızlıca sıkıyorum ve sonra

banyoya girip güne hazırlanmaya başlıyorum.

Sıcak bir duş aldıktan sonra, göğsünde parlak bir tek boynuzlu at bulunan krem rengi bir gömlek ve düz bir kot pantolon giyip, kahve ve hafif bir kahvaltı için aşağıya indim. Tony kahve ve pastırmayı hazırlamaya başlamış, Bobbi ise telefonunda bir şeyler okuyordu. Tony'nin tabağından birkaç dilim çaldım ve bir kase taze çilek yedim.

"Yuna nerede?" diye soruyorum.

"Çoktan çıktı. Alışverişe gitti," diyor Bobbi. "Yolda çilekli cheesecake alacağını söyledi."

"Bu olur." Brunch için almayı planladığım Tayland ve Çin yemekleriyle iyi gider. Sandviçlerden daha fazla çeşitlilik istiyorum ve bu sabah biraz piyano çalışmak istiyorum. Son zamanlarda yeterince çalışmadım.

Telefonumu alıp her iki yere de siparişimi ve teslimat saatini mesajla bildiriyorum. Julie'den bir mesaj geliyor, ailesinin evine kahve ve krep için uğrayacağını, bu yüzden biraz geç kalabileceğini söylüyor.

Bu işi hallettikten sonra, birkaç saat boyunca Steinway piyanoda el becerisi ve hıza odaklanarak çalışıyorum. İyi bir çalışma seansı meditatif bir etki yaratır ve beni her zaman canlı hissettirir.

Yuna saat 11 civarında geri döner. Mutfak tezgahına bir köyü doyuracak kadar büyük bir cheesecake koyar, sonra oturma odasına gelir. "Ne düşünüyorsun? Yeni şeyler," der, yavaşça dönerek. Bol gri tişört ona yakışır, çıplak omzunun zarif hatlarını ortaya çıkarır ve skinny jean'ler ince bacaklarını vurgular.

"Mükemmel. Nereden aldın bunları?"

"Bilmem. Bugün gittiğim mağazalardan birinden."

"Alışverişin bitmedi mi?" Salı gününden beri alışveriş yapıyor, boş dolabını doldurması gerektiğini söylüyor. Otele taşınarak bize yük olmamayı teklif etti, ama Tony ve ben onun bizimle kalmasına aldırmadık. Evimiz yeterince büyük ve bu şekilde, özellikle Bay Kim ona göz kulak olamayacağı için, onun güvende olduğunu bileceğim.

"Hayır. Yeni bir çantaya ihtiyacım var. Pembe bir tane. Her kadının iyi bir pembe dana derisi çantaya ihtiyacı vardır."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Seni hiç pembe çanta ile görmedim. Ve o cheesecake bir fili öldürecek kadar büyük."

"En küçüğü buydu. Fazlasını sonraya saklayabiliriz. Ya da atabiliriz. Bu ülkede neden her şey bu kadar büyük bilmiyorum, ama ne yaparsın?"

"Yiyeceklerimizin büyük ve lezzetli olmasını seviyoruz," diyor Tony, bir şekilde o şeyi buzdolabına sığdırmayı başararak. Bobbi onu izliyor. Eminim kendi tarifinin pastacınınkinden daha iyi bir kek yapıp yapamayacağına karar vermeye çalışıyordu.

Yemeğimiz geldiğinde Julie de geldi. "Mükemmel zamanlama," diyorum ve ona sarılıyorum.

"Deniyorum." O da bana sarılır. "Açlıktan ölüyorum. Annem bana yemek vermedi." "Ailenle yemek yiyeceğini söylememiş miydin? Seni sevmiyor mu?"

seni sevmiyor mu?"

"Evet, seviyor, ama buğdaysız, glütensiz krep yapmaya karar verdi ve tadı karton frizbi gibiydi. İğrenç."

"Onun böyle bir şeyden hoşlandığını bilmiyordum," diyorum. Julie ve Byron o kadar yemek severler ki, bunu anne babalarından aldıklarını düşünmüştüm.

"Öyle değildi, ama sonra bir arkadaşı son 5 kiloyu vermesine yardımcı olacağını söyledi. Tabii ki yardımcı olur dedim! Tadı berbat, kim bir iki lokmadan fazlasını yiyebilir ki? Kalori kısıtlı diyetle zorlanmak gibi bir şey!"

Karnı guruldadı ve aceleyle kartonları masanın üzerine koydu. Yuna tabakları ve çatal bıçakları getirdi, Bobbi buzdolabından pembe limonata sürahisini aldı. Tony ve ben herkes için buz dolu bardaklar koyduk.

Bir ton yiyecek var, en az sekiz kişiye yetecek kadar. Julie'nin önderliğinde hızlıca paylaşıyoruz. Çubuklarla pek iyi olmadığı için çatalı tercih ediyor. Yuna ise elbette çubuklarını doğal bir rahatlık ve zarafetle kullanıyor. Portakal soslu tavuk, erişte, sığır eti ve brokoli tabağına koyuyor, sonra kutuları Tony'ye uzatıyor. Tony önce bana, sonra kendine servis yapıyor. Bobbi geri kalanını alıyor.

"Peki düşün ne zaman?" diye sorar Julie.

"Altı hafta içinde iyi bir mekan bulabilirsek," diyorum. "Güzel ve zarif bir yer."

"Yaz iyi olur," diyor Yuna. "Ama sadece güzel ve zarif mi? Daha etkileyici bir yer seç. Ve insanların ulaşması gerçekten zor bir yer. Özel bir ada falan. Süper egzotik bir düşün mekanı

düğün. Bir keresinde televizyonda bir düğün programı izlemiştim, muhteşem görünüyordu. Ve romantikti. Zaten kaç kişi özel bir adada evlenir ki?"

"Bunu altı hafta içinde nasıl halledebilirsin?" diye soruyor Julie, sonra tabağına biraz daha pad Thai koyuyor. "Milano'ya seyahat için birkaç hafta şehir dışında olacağım, bu yüzden pek yardımcı olamayacağım." Dudaklarını büzüyor.

"Oh," diyorum, şaşkınlıkla. Neden şaşırmam gerektiğini bilmiyorum ama. Julie sürekli seyahat ediyor. Sonuçta bu şekilde tanıştık ve Sam beni Avrupa ve Asya'da dolaştırırken bu kadar çok zaman geçirdik.

"İki ay önce söz verdiğim bir müzik etkinliği var. Bilseydim, söz vermezdim."

"Merak etme, ben buradayım. Ayrıca, bağlantıların ve paran varsa her şeyi halledebilirsin. Tony'nin de bolca var." Yuna ona döner. "Değil mi?"

Bana bakar. "İstedğin bu mu?"

Aklımdan geçen bir şey değildi, ama karşı da değilim. "Hemen hemen her şeye açığım, ama bu kadar çabuk özel bir ada bulabilir miyiz?"

"Evet," diyor Yuna.

Aynı anda Julie, "En büyük sorun da bu," der.

"İsteğin varsa her şey çözülebilir," diyor Yuna ve bir parça sığır eti çiğniyor.

"Güney Kaliforniya'da kalırsanız güvenlik daha kolay olabilir," diyor Bobbi.

Hayal kırıklığıyla alt dudağımı ısıyorum. Katilin hayaleti üzerimde dolaşıyor. Tören öncesinde onu yakalayabilmemiz için dua ediyorum, ama yakalayamayacağımız ihtimali de çok yüksek.

"Ya da gideceğin yeri duyurmazsan, yeni bir yerde tamamen kolay olabilir," diyor Yuna. "Özel bir ada neden olmasın?"

"Julie'nin dediği gibi, bulmak zor. Ve muhtemelen tüm konukları ağırlayacak, ziyafet verecek ya da sonrasında bir şeyler yapacak yerler olmayacak. Bir tatil köyünde düğün yapmak işe yarar, ama yine de çok fazla insan girip çıkıyor, herkesi kontrol etmek zor."

"Ne olmuş yani? Tatil köyünün tamamını kirala. Sorun çözülür."

Noodle'larımı neredeyse boğazıma takılıyordum. Yuna'nın "Açsan ve pilavın yoksa et ye, tabii ki" derken kullandığı tonla aynı olduğunu yemin ederim. Öksürmeden yutmayı başardım. "Sence bu biraz pratik olmaz mı? Ayrıca, rezervasyon yaptıran insanlar ne olacak?"

"Onları başka bir yere yerleştir. O kadar da zor değil."

Ailesi Kore'de çok zengin ve güçlü, belki de istediklerini bu şekilde elde ediyorlardır. Bunun çözülmesi kolay bir şey olduğunu düşünmesi akıl almaz.

"Bir düşüneyim," diyorum, çünkü ona gerçekte ne hissettiğimi söylersem, benim önerisini kabul edene kadar tartışmaya devam edecektir.

Yemeğimizi yedikten sonra daha ayrıntılı konuşuyoruz. Yuna her şeyin benim programıma göre yapılabileceğine inanıyor, ama Julie biraz daha temkinli. "Her şeyi ayarlamak zaman alır."

Yuna, son lokmasını çiğnerken düşünür. "Doğru. Vera Wang'ın orijinal bir tasarımı biraz zaman alır. Ama *o kadar da* uzun sürmez, değil mi?"

"Vera Wang'ın orijinal tasarımını isteyip istemediğimi bilmiyorum," diyorum. "Bana çok büyük bir israf gibi geliyor." Gerçek bir tören yapmanın amacını anlıyorum, ama sadece birkaç saat giyeceğim bir elbiseye o kadar para harcamamız gerekli mi?

İnterkom çalar ve Tony rahatlamış bir şekilde ayağa kalkar. Onu suçlamıyorum. Renkler, elbiseler, çiçekler ve pasta hakkında konuşmamızı dinlemek sıkıcı olmalı.

Telefonu açar. "Evet? Kim?" Omzunun üzerinden Yuna'ya bakar. "Annen mi gelecek?"

Yuna geriye doğru çekilir ve sandalyesini neredeyse devirir. Koyu renkli gözleri, üzerine aniden su dökülmüş bir kedi gibi büyür ve çılgınca bakmaya başlar. "*Annem* mi? Hayır! Neden? Buraya mı geldi? Şu anda mı?"

Olamaz. Başı dertte mi? Yuna'nın annesinin Kore'den Los Angeles'a kadar uçuşması büyük bir olay olmalı. Korkutucu ve katı bir "Tiger Mom" mu olacak?

Tony başını sallar, sonra interkomdaki ekrana işaret eder.

Yuna koşarak monitöre bakıyor. "Vay canına," diye fısıldıyor. "Aman Tanrım!"

Hay aksi. Şimdi endişeli ve gergin hissediyorum. Yuna'yı saklayacak bir yer mi aramalıyım?

Tony konsiyerje geri döner. "Evet. Devam et. Teşekkürler." Telefonu kapatır.

Yuna elini onun koluna koyar. "Bekle! Onu içeri almadın, değil mi?"

"Tabii ki aldım. O senin annen."

"Aman Tanrım! Onunla aşağıda buluşacağımı söylemeliydin!" Dehşet içinde ellerini yanaklarına koyar.

Yuna'nın daha önce böyle tepki verdiğini hiç görmemiştim. "Saklanmak ister misin?" Tony'ye doğru bir bakış attım. "İstersen ona burada olmadığını söyleyebiliriz. Sanırım."

"Hayır! Saklanmamam daha iyi."

Julie bana şüpheli bir bakış atıyor, ama ben sadece başımı sallıyorum. Yuna'nın annesiyle tanıştığımı hatırlamıyorum. Yuna, sanki tuvalete gitmesi gerekiyormuş gibi ağırlığını sağa sola kaydırıp duruyor.

"Yuna, sorun yok," diyorum, onu başka bir açıdan sakinleştirmeye çalışarak. "Herkese yetecek kadar yiyeceğimiz var. O da bize katılabilir."

"Hayır, yok."

Yiyecekleri inceliyorum. Hala tonlarca yiyecek var. Annesinin iştahı ne kadar büyük acaba?

Annesi hoşgörüsüz biri mi? Yoksa çok titiz mi? Şeker ve glütensiz karton krepler yemediğimiz için kızacak mı?

Sonunda Yuna'nın annesi gelir. Ve Yuna'nın neden bu kadar

İçeri giriyor, duruşu bir kraliçe kadar asil. Dört kadın ve iki erkek onu takip ediyor. Orta yaşlı bir kadın yarım adım arkasında dururken, diğerleri en az iki adım mesafede duruyor.

Yuna'nın annesi ona çok benziyor: aynı narin kemikler, küçük burun ve inatçı ağız. Yuna'nın aksine, saçları koyu kahverengiye boyanmış ve inci tokalarıyla tutturulmuş şık bir topuz yapılmış. Kulaklarında kocaman safirler, boynunda da mavi taşlar parıldıyor. Giydiği koyu mor elbise, mücevherleri kadar pahalı görünüyor ve ayaklarında deriden yapılmış zarif, açık ten rengi topuklu ayakkabılar var.

Yuna onun annesi olduğunu söylemeseydi, asla tahmin edemezdim. Kadın otuz beş yaşından büyük görünmüyor.

Yuna, "anne" gibi bir şey söylüyor ve annesine büyük, coşkulu bir kucaklama ile sarılıyor.

Annesi de onu nazikçe kucaklıyor ve Korece bir şeyler söylüyor. Yanılmıyorsam, çocuğunun görünüşünden pek memnun değil. Gözleri Yuna'yı baştan aşağı, sonra tekrar baştan aşağı süpürüyor.

Gölümsayarak koltuğumdan kalkıyorum, gerginlik parmaklarımı titretiyor. Keşke Yuna'ya daha önce tanışıp tanışmadığımızı sorsaydım, böylece yanlış bir şey söylemezdim. Ama belki de sorun olmaz. Yuna'nın annesi İngilizce konuşmuyor gibi görünüyor — güzel rujlu ağzından tek bir İngilizce kelime bile duymadım — ve Yuna benim için tercüme edebilir ve uygun olmayan sözlerimi çıkarabilir.

Sonunda Tony'ye dönüp Korece bir şeyler söylüyor.

Onun yarım adım arkasında duran kadın, "Bayan Min, sadece kendisine değil, kızına da gösterdiğiniz misafirperverlik için teşekkür etmek istiyor" diyor.

Bayan *Min* mi? Hae olması gerekmez mi? Yuna'ya bakıyorum ama o benim sorgulayan bakışımı anlamıyor gibi görünüyor, çünkü dudaklarını sıkıca kapatmış.

Tercüman devam ediyor: "Bay Kim, Yuna Hanım olmadan tek başına döndüğünde endişelenmişti."

"Endişelenmenize gerek yok. Benim için bir zevk," diyor Tony. "Yuna bizim iyi arkadaşımız."

Tercüman Yuna'nın annesine fısıldadı, o da bir şeyler mırıldandı.

"Böyle düşündüğünüz için minnettar. Ivy'nin hangisi olduğunu bilmek istiyor."

"O benim," diyorum, benim nasıl görüldüğümü bilmediğine şaşırarak.

Yuna ona hiç fotoğraf falan göstermedi mi?

Yuna yanıma yaklaşıp kulağıma fısıldadı, "Başladığında çok üzülme."

"Neye başlayacak?" diye fısıldayarak, olacaklara kendimi hazırlarım.

Yuna beni duymamış olmalı ki, "Bunu yaptığı için üzgünüm, çünkü yabancıların yüzlerini hiç hatırlayamıyor. Bütün beyazların aynı görüldüğünü söylüyor" diye ekliyor.

Ne? Onun da hafıza sorunu mu var?

Yuna'dan açıklama istemeden önce, annesi yanıma gelir ve ellerimi tutar. Avuç içleri bir bebeğin poposundan daha yumuşaktır, parmaklarının uçlarında uzun, mükemmel cilalanmış pembe tırnaklar vardır. Bana bir şey söyler.

Tercüman, "Bayan Min hayatta olduğunuz için minnettar. Kızınız, sizin öldüğünüzü gösteren yanlış haber geldiğinde çok üzülmüştü" diyor.

Yuna'nın annesi Tony'yi yanına çağırır. Tony ve ben yan yana dururken, önce onun yüzünü, sonra benim yüzümü, sonra tekrar onun yüzünü, sonra tekrar benim yüzümü inceler. Gözleri keskin ve delici. Kendimi, yapmaması gereken bir şey yaparken yakalanan bir çocuk gibi hissediyorum.

Yuna'ya bir şey söyler. "Ne?"
derim.

"Annem sadece... şey... yüzlerinizi okudu. Senin iyi ve güçlü özelliklere sahip olduğunu söylüyor. Büyük olasılıkla çok sayıda iyi ve güçlü çocukların olacak ve zengin bir evlilik yapacaksın."

El falı duymuştum ama yüz falı? Sadece yüz hatlarımıza bakarak bunu anlayabileceğini bilmiyordum. Ayrıca, Yuna az önce annesinin tüm beyazların aynı görüldüğünü düşündüğünü söylememiş miydi?

Yuna'nın annesi bana ve Tony'ye bekleyişle bakıyor.

Tony cevap vermek için çok rahatsız görünüyor. Biz sadece düğün törenimizden bahsediyorduk. İyi, güçlü çocuklar muhtemelen şu anda onun düşünmesi gereken en önemli yüz şey arasında bile değildir.

"Teşekkür ederim," diyorum, çünkü bu kibar bir cevap. "Çocukları çok severim."

O gülümsüyor.

Tony de gülümser, ama ona o kadar yakınım ki, gerginleştiğini hissediyorum. Yanlış bir şey mi söyledim? Yoksa onu gergin yapan Yuna'nın annesi mi?

O bir şey söyler ve tercüman bize ay takvimi ve saatine göre doğum tarihlerimizi sorar.

Yuna sonunda adım arasına arasına ve
onun annesi ve hızlı bir şekilde Korece bir şeyler
söylüyor.

Annesi geri çekilir, sonra bir şeyler açıklar ve koluyla işaret eder.

Yuna annesini kenara çekip öfkeyle fısıldar.

"Ne oldu?" der Tony, sesi biraz gergin.

"Bilmiyorum." Elimi koluna koyuyorum. "İyi misin?"

Bana küçük bir gülümseme attı, ama gözleri parlamadı. "İyiyim.

Sadece söylediklerine şaşırdım."

"Zengin evlilik mi, çocuklar mı?" Tereddüt.

"Çocuklar."

Oh. Belki de henüz çocuklar hakkında konuşma fırsatımız olmadan
üçüncü bir kişinin araya girmesini istemiyordur. "Kaç tane olursa olsun,
özellikle de sana benziyorlarsa, hepsi iyi olacak." Onu neşelendirmek için
ona gülümserim.

Gülümsemesi kaybolmasa da, içindeki gerginlik artar. "Yuna'nın
annesi ve arkadaşları için kahve falan almalıyım."

Kolunu çekip mutfağa gider.

Orada durup, kafam karışık bir şekilde, kahve makinesiyle
uğraşmasını izliyorum. Çocuk sahibi olmak hakkında konuşmak
istemiyor mu? Sanki ona *hemen şimdi* çocuk sahibi olmamızı
istediğimi mi düşünüyor?

Balayımızı ve birbirimizi tadını çıkarana kadar beklemek istiyorum.
İkimizin de hazır olması önemli. Çocuklar, duygusal ve diğer açılardan
büyük bir sorumluluk. Ama hiç çocuk sahibi olmayı düşünmüyor mu?
Benim için finans imparatorluğunu kurduğunu söyledi, ama elbette
mirasını çocuklarımıza bırakmak isteyecektir.

Julie yanıma geliyor. "Yuna'nın annesi... ilginç bir karakter. Peki
neden Lady Min? Yuna'nın soyadının Hae olduğunu sanıyordum."

"Hiçbir fikrim yok." Yuna'nın annesinin babasının metresi falan
olmadığına eminim. "Her neyse, umarım sakıncası yoktur.
Bilmiyordum. Yuna da bilmiyordu belli ki."

"Sorun değil. Sadece... çok ilginç." Anne-kız tartışmasını izliyor.

Seslerini yükseltmiyorlar, ama ikisi de bir adım bile geri adım
atmıyor. izliyorum. tartışmasını, anlamıyorum bir kelime
ama tamamen

büyülenmiş. Margot'un Tony ve Harry ile etkileşiminden çok farklı. Lady Min, kızıyla konuşurken hafifçe hoşgörölü ve tamamen sevgi dolu, Yuna ise dörtte biri utanç, dörtte üçü şaşkınlık ile tepki gösteriyor. Ancak tartışma sırasında bile birbirlerini çok sevdikleri açıkça belli oluyor ve Margot ile oğulları arasında gördüğüm gerginlik ve garip durum yok.

Julie parmaklarını burnu ve yanakları üzerinde gezdiriyor. "Acaba benim falım hakkında ne derdi?"

Bu beni şaşırtmadı. Julie falına bakılmasını çok sever. Hiçbir zaman bir falcıdan durmadan geçip gitmez. Falına bakılamadığı tek zaman, İngilizce konuşulmayan ülkelerde olduğumuz zamandı.

Eğilip fısıldıyorum, "O kadar da doğru olacağını sanmıyorum. Yuna, annesinin tüm beyazların birbirine benzediğini düşündüğünü söyledi. Yani sana zengin bir evlilik ve çok sayıda güçlü çocukların olacağını söyleyecektir."

"Gerçekten mi? Ne yazık."

"Değil mi?"

Aniden, Yuna'nın annesi konuşmayı kesip bana doğru yürüdü. "Ailen yok mu?" diye sordu.

Ne? Ağzım açık kalır, Korece ne zaman İngilizceye bu kadar benzemeye başladı diye merak ederek ona bakarım. Hafif bir aksanı dışında, Yuna'nın annesi... mükemmel konuşuyor.

"Hassas bir konuya değinmek istemem ama Yuna bana düğün için tek başına olduğunu söyledi. Bu yüzden burada kalıyor."

"Uh. Evet," diyorum, tam olarak ne demem gerektiğini bilmeden. Teknik olarak, kavga ettikten sonra onu öylece bırakmaya dayanamadığım için burada kaldı.

"Peki o zaman." Yuna'nın annesi avucumu avucunun üzerine koydu, sonra elimin sırtını okşadı. "Düğünde senin annen olacağım ve kocam seni damada teslim edecek. Hiçbir gelin tek başına yürüyüş yolunda yürümemelidir. Bu kesinlikle olmaz."

"Oh." Beni kim verecek diye hiç düşünmemiştim. Julie, Yuna ve ben mekan, pasta ve gelinlikle çok meşguldük.

Yuna'nın annesi benim şaşkınlığımı fark etmiş gibi görünüyor. "Bunun yapılmadığını biliyorsun, değil mi?"

"Hayır, evet, tabii ki değil." Yuna'nın annesi sakın ve tatlı görünse de, iradeli ve istediğini elde etmeye alışkın biri olduğunu hissediyorum.

"Sence babam sorun çıkarır mı? Daha evlenmedim bile," diyor Yuna.

"O vazgeçti. Sen yaşlı bir kız olarak ölmeye kararlısın, peki bu konuda ne yapılabilir? Belki ruh ikizinin evlendiğini görmek, sana bir erkek bulman ve bana torunlar vermek için teşvik olur. Ben sadece birer tane istiyorum - bir erkek torun, sonra bir kız torun. Ya da ikizler, yeter ki birer tane olsun, önce erkek, sonra kız. Her kızın ona göz kulak olacak bir ağabeyi olması gerekir."

Bana mı yoksa Yuna'ya mı seslendiğini anlayamadım... Ya da bebeklerimizin cinsiyetini nasıl seçeceğimizi önerdiğini de... O istediği gibi önce erkek, sonra kız.

Yuna'nın yüzündeki ifade, annesinin ağzından çıkan her şeyin saçmalık olduğunu düşündüğünü gösteriyor. Zavallı Yuna. Evlenmek için baskı altında olmalı. Annesinin halini görünce, "zengin bir evlilik ve güçlü çocuklar" yüzlü bir adamla evlenip uygun torunlar doğurması için baskı altında olduğunu tahmin ediyorum.

İnterkom tekrar çalıyor. Tony, annesine dönen Yuna'ya bakıyor. "Babamı da çağırdın mı?"

"Tabii ki hayır. Onun meşgul olduğunu biliyorsun. Bay Kim'in olmaması işlerini daha da geciktiriyor. Diğer sekreterler onun kadar iyi değil."

Yuna'nın annesinin bana soru sormasını veya taraf tutmamı istemediğim için, interkomu açarım. "Evet?"

"Bayan Smith, bir bayan sizi ziyarete geldi. Bayan Margot Blackwood. Bay Blackwood'un annesi olduğunu söylüyor."

Ne... Neden buraya geldi? Kesinlikle tatlı bir aile sohbeti için gelmedi. Katherine'e olanlar yüzünden Tony'den nefret ettiğini... Ya da onunla birlikte olmanın bir hata olduğunu daha açık bir şekilde ifade edemezdi.

Onu geri çevirmek istiyorum, ama bu sadece kaçınılmaz olanı geciktirecektir. Kendini ısrarcı olduğunu kanıtladı. Ve en son istediğim şey

onun için lobide bekleyip daha sonra bana ya da Tony'ye yaklaşmasıdır. Ona sormak istiyorum, sonra Margot'un gelmesine izin vermekten başka iyi bir çözüm olmadığını karar veriyorum. Yuna'nın annesi Asyalı ve Asyalılar aileye ve büyüklerine saygı duymaya çok önem verirler. Bu şartlar altında Tony'nin annesini geri çevirmek mümkün değil. Belki Margot yukarı çıkıp diğer misafirleri gördüğünde, ziyaretini kısa ve öz tutacaktır. İdeal olarak, Tony ve benim günümüzü mahvetmeyecek şekilde kibarca.

"Tabii," diyorum. "Onu yukarı gönderin."

'ın Otuz Birinci Bölümü

Anthony

Yuna'nın annesine ihtiyatla ve hayranlıkla bakıyorum. Bu kadın, istediğini söyleyen, doğaüstü bir güç. Sanırım tercümanı ona yetmiyor. Ya da belki her şeyi dolaylı yoldan aktarmak zorunda kalmaktan bıkmıştır.

Yine de çocuk konusunu açmasaydı daha iyi olurdu. Ivy'nin parlak gri gözlerinde sevinç kıvılcımları gördüm ve kanımın donduğunu hissettim.

Benden çocuk mu istiyor? Ne zaman? Kaç tane?

İlgi duymadığımı söylersem ne der? Ellerimi ceplerime soktum, omuzlarım gerildi. Çocuklar çok kırılgan. Çok kolay zarar görebilirler.

"O kim?" diye soruyorum Ivy'ye. Ryder ya da Harry olamaz. Onlar konuk listesinde.

"Şey... Annen."

Ne oluyor? Cumartesiden beri benimle iletişime geçmedi. İstedikini başardığını ve Tempérane'ye döndüğünü düşünmüştüm.

Ama düğünün masraflarını karşılamayı teklif etmekten başka ne istiyor olabilir? Bu ziyaretin benimle ilgili olmadığını biliyorum, özellikle de yaptıklarım için beni affetmekle ilgili olmadığını.

Annem, en yakın arkadaşlarının ve Bayan Min'in önünde beni ve Ivy'yi utandıracak mı? Eğer öyleyse, hoş karşılayamayacağım.

Annem sonunda gelir ve içeri girer. Yuna'nın annesinin aksine, yalnızdır. Ailenin zenginliğini göstermek için giyinmiştir. Bir sürü inci. Zengin, koyu çikolata renginde dar bir elbise ve ona uyan ayakkabılar. Rengi, zayıflığını pek gizleyemiyor. Ama gözleri... Soğuk ve sert.

İlk önce beni fark eder ve zar zor başını sallar. Sonra Yuna'nın annesine ve çevresindekilere, ardından Julie'ye, Yuna'ya ve son olarak Ivy'ye bakar.

"Misafirlerin olduğunu bilmiyordum," diyor annem.

"Geleceğini bilmiyordum," diyor Ivy sakın bir şekilde. Bu beni onunla gururlandırıyor. Ama kısmi hafıza kaybına kadar, o her zaman ne istediğini bilirdi ve kimsenin, annem bile, onu korkutmasına izin vermezdi. "Bu ziyaretin sebebi nedir?"

"Reddetmenizi düşündüm. Sanırım sizi rahatsız eden şey gerçekten paraydı, bu yüzden size yardım teklif etmeye geldim. Düşün, şansa veya daha önce hiç yapmamış kişilere bırakılacak bir şey değildir." Annem gülümser.

O kadar mutluluk verici ki... Katherine'i kaybetmeden önceki ifadesine o kadar benziyor ki, beni sersemletip şok edene kadar bir-iki yumruk atıyor.

Devam ediyor: "Sana rehberlik edecek birine ihtiyacın var... kendi annenin yapacağı gibi, tabiri caizse."

Annemin düğüne yardım etmek isteyeceğini hiç sanmıyorum, bu yüzden itiraz etmeye başlıyorum. Onun yapacağı daha çok töreni sabote etmek olur.

Yuna'nın annesi öne çıkar. "Affedersiniz, siz kimsiniz?" Soru son derece kibardır, ama bölgesel alt tonunu gizleyemez. Annem rakibini, mücevherlerinden elbisesine ve ayakkabılarına kadar süzer. Sonuca ne ulaşırsa ulaşınsın, hoşuna gitmez. Gözleri soğuk, sırtı diktir. "Ben Margot Blackwood, Tony'nin annesi. Siz kimsiniz?"

"Ben Suji Min. Yuna'nın annesiyim."

Anne, "*Peki neden yoluma çıkıyorsun?*" diyen bir ifadeyle kaşlarını kaldırır.

"Yuna, Ivy'nin ruh ikizidir. Bu da Ivy'yi benim ruh kızım yapar."

Kahretsin. Annesi de bu ruh ailesi olayına inanıyor mu?

Annemin omurgası sertleşir. "Bu şimdiye kadar duyduğum en saçma şey."

"Planlama sürecinde Ivy'nin annesi gibi davranmak istediğini iddia etmenden daha saçma değil."

"O benim kardeşimin çocuğu."

"Ama sen damadın annesisin." "Ee?"

Bunun ne alakası var anlamıyorum..."

"Bu ikiyüzlölük olur."

"Anlamadım?"

"Hem damadın annesi hem de gelinin annesi olamazsınız. Bu uygunsuz olur. Bir çift evlendiğinde, gelinin annesi bir oğul kazanırken damadın annesi bir oğul kaybettiğini biliyor musunuz? Yani Ivy'nin annesi olamazsınız. Ama elbette damadın annesi olarak görevleriniz olacak."

Suji'nin söylediklerinin mantıksızlığı karşısında birkaç kez gözlerimi kırpttırıyorum. Ama o bunu o kadar ikna edici bir şekilde söylüyor ki, aslında dünyadaki en doğal ve mantıklı şey gibi geliyor.

"Kimse senin onun gerçek annesi olduğuna inanmayacak," diyor annem sonunda. "Hiç benzemiyorsunuz."

Hay aksi. Genelde bundan daha naziktir. Suji sakın bir şekilde gülümser. "Sen de öyle."

"Belki. Ama en azından ikimiz de beyazız."

"Ten rengi, kalbindekinden çok daha az önemlidir. Amerikalıların bu tür konularda daha ilerici olduklarını sanıyordum."

Onun yumuşak bir şekilde söylediği hakaret beni sarsar. Hayatım boyunca, kimsenin anneme bu şekilde davrandığını görmedim. Suji'yi durdurmak ve devam etmesine izin vermek arasında kalırım. Ne kadar ileri gideceğini bilmek istiyorum. Ve annem, sıkıştığında genellikle babamdan, Edgar'dan veya Harry'den sorunlarını çözmelerini istediği gibi, benden bir şey yapmamı istemek için ne kadar ileri gitmesi gerektiğini bilmek istiyorum.

"Ne düşündüğün umurumda değil," diyor annem sert bir sesle. "Bu, senin Ivy'nin annesi olarak devreye girip hareket etmeye uygun olmadığını gerçeğini değıştirmez. Önemli olan gelinin ne düşündüğüdür."

Herkesin başı döner. Ivy yarım adım geri çekilir.

Bu saçmalığa bir son verme zamanı geldi. Ivy'nin bu iki kadının onun için kavga etmesine ihtiyacı yok — aralarında tek bir parça et olan iki köpek gibi. İleri adım atmaya başlıyorum.

"Bence Yuna'nın annesi daha iyi olur," diyor Ivy. "Yuna benim nedimelerimden biri olacak, bu yüzden mantıklı."

"Ivy, söylediklerime hiç dikkat etmedin mi?" diye sorar annem, sesi kırılğan.

Tamamen tetikteyim. Neden Ivy ve benim düğünümüzle bu kadar ilgileniyor? Ve bu kadar endişeliyse, neden daha önce gelip

konuşmaya gelmedi? İşe yaramayacağını bildiği halde kendini bu duruma zorla sokuyor.

"Dinledim, ve bu yüzden Bayan Min'den yardım istemenin en iyisi olduğunu düşünüyorum."

Suji sessizce zafer kazanmış gibi görünürken, annem çirkin bir kırmızıya bürünür.

"Anlıyorum," diyor annem, sesi öfkeyle titriyor. "Peki. Umarım kararından pişman olmazsın. Ekstra yardıma ihtiyacın olursa, her zaman bana ulaşabilirsin." Bana küçümseme dolu buz gibi bir bakış atıyor. "Onun inatçılığına bir çözüm bulmalıydın. Kafasına ne doldurdun da böyle tepki veriyor?"

Sonra topuklarını dönüp kısa ve hızlı adımlarla dışarı çıkar.

Sessizlik çöker. Ivy'ye sarılır, onu kendime çekerek fiziksel temasa ihtiyaç duyarım.

"Peki," diyor Suji. "Bu konuyu hallettiğimize göre, düğünün ne zaman ve nerede olacağını konuşalım."

"Altı hafta," diyor Julie. "O kadar zaman yok."

Yuna'nın annesi kıkırdar. "Ne yapacağını biliyorsan altı hafta yeter. Hadi başlayalım."

'ın Otuz İkinci Bölümü

Ivy

"Vera Wang'ın orijinal tasarımı mı?" Bayan Min kaşlarını kaldırır.

"Neden olmasın? Mükemmel olur," diye yanıtladı Yuna yolcu koltuğundan.

Ben sadece son derece şık giyinmiş iki kadına bakıp hiçbir şey söylemedim. Pazar günümü Tony ile sessizce geçirmek ve sonra gelinlik kataloglarına bakmak istiyordum. Bunun yerine, Bobbi'nin Escalade'indeyiz. Yuna'nın annesinin çalışanlarından biri bizimle birlikte arabada, arkamda oturmuş notlar alıyor. Her yazdığında tabletinin çıkardığı yumuşak tıklama sesini duyabiliyorum. Yuna ve annesinin aksine, arkadaki kadın dizlerinin hemen üstünde biten siyah etekli bir takım giyiyor.

Bayan Min'in diğer yardımcıları, Kore'den onunla birlikte gelen şoförün kullandığı başka bir SUV ile takip ediyorlar. Görünüşe göre Bayan Min'in bu kadar geç gelmesinin sebebi bu şoför. Geçerli pasaportu yokmuş.

Yuna'nın annesinin yedi kişinin neden elbise alışverişine bizimle gelmesi gerektiğini anlamıyorum, ama sormuyorum. Ayrıca, büyük bir grup olarak seyahat etmemiz iyi bir şey. Geçen cumartesi kaçan katil, etrafta bu kadar çok insan varken muhtemelen bir şey denemeyecektir.

Dün Yuna ile düğün planları hakkında konuşabilseydim çok iyi olurdu, ama Bayan Min, Yuna'nın eşyalarını toplayıp onu Bayan Min'in kaldığı odanın yanındaki bir otel odasına taşıtmış.

Yuna ve annesinin birbirleriyle bile İngilizce iletişim kurdukları için minnettarım, böylece neler olup bittiğini anlayabiliyorum.

"Yeterli zaman yok," diyor Bayan Min. "Ayrıca, herkes Vera Wang'ın orijinal tasarımlarından giyecek."

Kaşlarım yükseldi. Her gelinin bu kadar pahalı ve özel bir gelinlik giyeceğinden emin değilim.

Hâlâ Yuna'ya bakarak Bayan Min ekliyor: "Dört kuzenin aldı, beşinci kez aynısını yapamayız. Ama haklısın, Ivy'nin orijinal bir şeye ihtiyacı var. O yüzden Avery Parker'a gideceğiz."

"O New York'ta," diyor Yuna.

"Hayır, değil. Los Angeles'ta bir mağaza açtı. Dün gece onunla konuştum."

"Avery Parker kim?" diye soruyorum.

"Annemin sevdiği bir tasarımcı. Avery yeni ve tanınmamışken, annem ona yatırım yaptı ve onu tanınır hale *getirdi*," diyor Yuna.

"Eğer yaşlı bir kız olarak kalmakta bu kadar inatçı olmasaydın, önce senin elbiseni yapabilirdi."

"Ben daha yirmi yedi yaşındayım!"

"Ben senin yaşındayken üç yıldır evliydim." "Evet, ama o zamanlar karanlık çağlardı."

Hiçbir şey içmediğim için mutluyum, çünkü boğulabilirdim.

Yuna bir milim bile geri adım atmıyor.

"Seni yanlış yetiştirdim. Annenle böyle konuşmak.

Hem de arkadaşının önünde. Ivy ne düşünecek?"

Hay aksi. Beni kızınla olan tartışmana karıştıрма! "En iyi arkadaşım kendi fikrini çok iyi biliyor" diye düşünüyor.

Yuna beni görebilmek için dönüyor. "Öyle değil mi?"

Gerçekten mi, Yuna? Benden cevap vermemi mi bekliyorsun?

Bakışlarımı Bayan Min'e çeviriyorum.

Min'e doğru kaydırdım. O sakın bir şekilde gülümsüyordu.

Zorla gülümsüyorum. Onlara Harry'nin "Ben İsviçre'yim" uyarısını vermeliydim, ama artık çok geç. "Şey. Yuna ne istediğini biliyor... annesi de öyle."

"Senin yüzünden özgürce konuşamıyor. Ona baskı yapmamalısın," diyor Bayan Min Yuna'ya.

"Ben de öyle diyecektim," diye mırıldanır Yuna.

Bayan Min kızını görmezden gelir ve arkamızda oturan asistana bir şey söyler. Sonra tabletine dokunur ve GPS yeni bir adres alır.

"Burası Avery Parker'ın butiği," diye açıklıyor Bayan Min Bobbi'ye.

"Anladım," der Bobbi ve hemen şeridi değiştirip çıkış rampasına yönelir.

"Mükemmel. O zaman karar verildi," diyor Bayan Min.

Ona bakıyorum. Henüz bir karar verdiğimizizi sanmıyorum, ama ona bunu söyleyecek cesaretim yok. Sanırım dükkana gidip bir şans vermem gerekecek. Zamanımızın çok az olduğunu düşünerek rafta bir şey seçmeyi planlıyordum, ama sanırım bu mümkün olmayacak.

Esnek ol, diyorum kendime. Belki Avery Parker'ın dükkanında harika bir şey bulurum. Kim bilir?

"Pastayı konuşalım mı?" diyor Bayan Min. "Dört katlı olanlardan olmaz, tabii ki."

"Dörtün nesi yanlış?" diye soruyorum. "Kötü şans. Ölüm anlamına gelir."

"Korece'de," diye açıklıyor Yuna, "dört ve ölüm kelimeleri aynı ses çıkarır. Bu yüzden."

"Ah." Başımı sallıyorum. "Tamam, dört katlı olmasın." Ölümle çok fazla karşılaşmıştım. Düğünümde, başka bir dilde olsa bile, bununla ilgili hiçbir şeye ihtiyacım yok. "Üç veya beş katlı da aynı derecede harika olur..."

"Yedi ila dokuz katlı daha iyi olur," diyor Bayan Min. "Üç kat çok kısa. Neredeyse görünmez. Pastanın görünmesini istersin."

Dokuz katlı bir pasta için ne kadar pasta pişirmek gerekir? "Bence bu kadar büyük bir pasta için yeterince insan davet etmiyoruz. Çoğu çöpe gidecek."

"İlle de öyle olmak zorunda değil," diyor Bobbi. "Yiyecekleri israf etmeden pastayı yükseltmek için bir yapı koyabilirsiniz."

Bayan Min gülümser. "Harika. Benimle aynı fikirde olduğun için mutluyum. Yedi katlı, beyaz, kalıplanmış çikolata ve pembe fondanla yapılmış inciler ve güllerle süslenmiş. Hafif çırpılmış ve yumuşak kremalı. Vanilya ile sorunun yoksa, en sevdiğin meyvelerle tatlandırılabilir."

Ne diyeceğimi bilmiyorum. Şaşkın bir gülümseme, yapabileceğim tek şey. Sanki hayatı boyunca pasta pişirmiş gibi, ama ben onun bahsettiği şeylerin yarısını bile bilmiyorum.

"Bayan Kim, pasta fotoğrafı."

"Kim?" Şaşkınlıkla asistanına bakıyorum. Bay Kim ile akrabası mı acaba? Sert ve ciddi tavırları dışında pek benzemiyorlar ama. Telefonum titriyor. Yuna'dan mesaj gelmiş.

Kore nüfusunun yarısı Kim veya Yi soyadını taşıyor.

"Teşekkürler"

diyorum. O

gülümsüyor.

"İşte buradasınız, Bayan Min." Bayan Kim tabletine birkaç kez dokunur ve onu bana uzatır.

"Gördün mü?" Yuna'nın annesi bana ekranı gösterir.

Beyaz krema kaplı, dokuz katlı dev bir pasta görünüyor, bir tarafında pembe güller şelale gibi dökülüyor. Üstünde, gelin ve damat figürleri o kadar gerçekçi ki, üzerine gerçek insanların fotoğrafı Photoshop ile eklenmiş mi diye merak ediyorum.

"En sevdiği çiçek kaplan zambaklarıdır," diyor Yuna.

"O zaman tasarımı değiştireceğiz," diyor annesi omuz silkererek. *"Benim için pasta resimleri topladığını sanıyordum."*

"Vazgeçtim." Yuna'nın annesi Bayan Kim'e bakar. "Kapan zambakları, fondan danteller, kurdeleler ve pembe çikolata incileriyle bir model yapın. Yedi katlı olsun. Pırıl pırıl beyaz, kremasında hafif pembe tonları olsun. Şık ve görkemli olsun. Dikkat çekici olmalı."

"Evet, hanımefendi." Bayan Kim tableti geri alır.

"Tony sana özel bir şey verdi mi?" Bayan Min bana sorar.

"Ne demek istiyorsun?" O zaten o kadar çok hediye verdi ki, nereden başlayacağımı bilemiyorum — kolye, yüzük, bir ev, aşk... Öte yandan, o başka bir şey düşünüyor olabilir.

"Özel bir hatıra? Bir hediye? Buz heykelleri için birkaç fikre ihtiyacımız var."

Buz heykelleri mi? Tedirgin oldum. Bu fikir beni hiç heyecanlandırmıyor. Ama aynı zamanda, belki de Tony gibi insanların düşünlerinde olması beklenen bir şeydir. Zaten yüksek sosyete düşünleri hakkında ne bilirim ki? "Onlara ihtiyacımız var mı?"

"Tabii ki. Muhteşem görünüyorlar."

"Çok sıcak olacak," diyor Yuna.

"Aynen," diyorum, Bayan Min muhteşem bulsa da, düşünümde bir buz parçası erimesinden emin değilim.

"İyi bir noktaya değindin." Bayan Min kararlı bir şekilde başını sallar. "O zaman yüksek bir çikolata heykeli yapalım. Her parçayı tel bir yapı ile destekleyebiliriz, böylece her birini çekip yiyebilirsin. Bitter, sütlü ve beyaz çikolata. Ve birkaç altın ve gümüş folyo parçası. Kuğu veya kalp gibi klişe şeyler olmasın."

Vay canına. Kulağa harika geliyor, kim iyi çikolatayı sevmez ki? Bunun mümkün olduğunu bile bilmiyordum.

Belki de Yuna'nın annesinin sana bu konuda rehberlik etmesine izin vermelisin. Marty gibi olma.

Haklısın. Bana piyano çalmayı öğretirken ne kadar nefret etmişim.

Margot, Tony'nin karısı olmak istiyorsam bazı şeylerin beklendiğini söyledi. Yuna'nın annesinden daha iyi kim bilebilir ki? Bayan Min'in lüks düğünler hakkında her şeyi bildiği açık ve bu işi ona emanet etmek mantıklı. Ona her zaman neyi tercih ettiğimi söyleyebilirim, örneğin buz heykelleri gibi, böylece o da buna göre ayarlamalar yapabilir.

Bu karar verildikten sonra biraz rahatlıyorum. Her şeyi kendim yönetmeye çalışmak yerine, Yuna'nın annesinin yapmasına izin verebilirim.

"Bunu başarabilir miyiz? Fazla zamanımız yok," diyorum.

"Tabii ki başarabiliriz. Kakaoyu toplamaya çıksalar bile, halletmek için yeterli zamanları var. O ne?"

"Ha?" Aşağıya bakıyorum ve Tony'nin bana verdiği madalyonu görüyorum. "Tony'nin hediyesi."

"Eşsiz mi?"

Başımı sallıyorum. Onun sözlerini hatırlayınca aşk beni ısıtıyor. Ben onun güneşi, ayı ve yıldızlarıyım. Çok romantik... Hala kalbimi sızlatıyor.

"Mükemmel. Bayan Kim, bir fotoğraf çekin. Bu, çikolata heykelin motifi olacak."

"Affedersiniz," diyor Bayan Kim, beni biraz çevirip madalyonun fotoğrafını çekiyor. "Bitti."

Harika. Çok basitmiş. Tören için mükemmel olacak. Bence çok beğenecek. Belki bizim için altın varaklı olanlardan birkaç tane ayırmalıyım.

"Çiçekler ne olacak?" diyor Yuna.

"Kolay. Kaplan zambakları normalde gelin buketlerinde kullanılmaz, ama Ivy seviyorsa, bukete dahil edebiliriz."

"Zorunlu değil," diyorum, çünkü Bayan Min bunların geleneksel olmadığını düşünüyor ve törenin tuhaf olmasını istemiyorum.

Elini koluma koyar. "Saçmalık. İstedini yapacaksın. Bu *senin* düğünün. Çiçekçi seni memnun etmek için para alıyor, keyfi kurallar dayatmak için değil."

Bobbi, zarif bir butiğın önüne park etti. Escalade'den indiğimizde, Avery Parker'ın haute couture koleksiyonunun muhteşem ihtişamına adım attık.

Yüksek tavan, koyu bir tonla boyanmış ve muhteşem görünüyor. Yukarıya ve etrafıma bakıyorum. İç mekan parlak, zengin ve rahatlatıcı, parıldayan camlar, İtalyan fayanslar ve kristallerle donatılmış. Mankenler o kadar şık giyinmişler ki, özel bir gece için indirimden aldığım en seksi elbise bile sıradan görünebilir. Her renk ve dokudaki kumaşlar sergileniyor. Umarım bugün malzeme veya tasarım seçmek zorunda kalmam. Ya da en azından Bayan Min bana acıyıp, benim fikrimi sormadan önce seçenekleri önemli ölçüde daraltır, çünkü seçim yapabileceğimi sanmıyorum. Bu çok zor ve Bayan Min ile Yuna'nın iyi tanıdığı tasarımcıyı gücendirmekten korkuyorum.

Jilet gibi düz kırmızı saçlı, ince bir kadın dışarı çıkar. Elmacık kemikleri ustaca şekillendirilmiş, dudakları kiraz kırmızısıdır. Siyah kohl, koyu renkli, geniş gözlerini çevrelemektedir. Giydiğı yeşil sargı elbise basittir, ancak yüksek göğüslerini ve ince belini vurgulamak için tam da üzerine oturmaktadır. Ayakkabılarındaki topuklar o kadar sivri ki, cilalı fayansların üzerinde nasıl yürüebildiğini anlamıyorum.

"Avery," diyor Bayan Min.

"Suji! Seni uzun zamandır görmemiştim."

Havada öpüşüyorlar. Avery'nin sıcak gülümsemesi ve neşeli gözleri gerginliğimi yatıştırıyor. Belki de o, *The Devil Wears Prada*'da gördüğüm çılgın, kibirli moda insanlarından biri değildir.

"Kızım Yuna ile tanıştın, bu da onun en iyi arkadaşı ve gelin Ivy."

Avery, Yuna'ya sarılır, benimle tokalaşır, sonra kıyafetlerimizi inceler. Yuna'nın daha önce kıyafet kuralları konusunda beni uyardığı için, planladığım gibi bebek tişörtü ve şort yerine sarı bir sundress giydiğim için mutluyum.

"Gelin kesinlikle ışıl ışıl," diyor Avery. "Bir şeyler içmek ister misiniz? Dom şampanyamız var, ya da istediğiniz başka bir şey."

"Üç kadeh Dom," diyor Bayan Min. "Ve iki taze smoothie, alkolsüz."

Avery eliyle bir işaret yapar ve asistanlarından biri arkaya geçer. Kısa süre sonra, bir tepsi şampanya ve smoothie'lerle geri döner.

Şampanyayı otomatik olarak alıyorum. Yuna ve annesi diğerk ikisini alıyor. Bayan Kim smoothie'yi alıyor ve Bobbi başını sallıyor.

"Sen gitmelisin." Ona güven verici bir gülümseme atıyorum. Mağazada bir sosyopatın beni ezip geçeceği ya da soyacağı falan yok. Bobbi'nin serinletici içeceği içmemesi için bir neden göremiyorum.

Bir an tereddüt ettikten sonra, bardağı alır ve üç yudumda içer, sonra boş bardağı tepsiye geri koyar.

Yavaşça içmeliydi, ama ben ısrar etmedim. Bunun yerine, şampanyayı yudumlayarak hoş tadını çıkardım. *Vay canına*. Belki de düğünümüzün kadeh kaldırma töreni için bunu almalıyım.

Avery bana döner. "Herhangi bir tema var mı? Stil? Karar verdiğin belirli bir kumaş var mı?"

"Her şeye açığım," derim, umarım bu, gelinlikler konusundaki utanç verici bilgisizliğimi gizler.

"Masako Hayashi gelinliklerini yapıyor," diyor Yuna. "Mantıklı, çünkü nişan yüzüğünü de o yapmıştı."

Ne kadar pahalı olacağı konusunda yine utanç duyarak kıvranıyorum. Tony, törenin ardından kıyafetleri hayır amaçlı açık artırmaya çıkarabileceğimizi söylese de, sadece bir kez giyeceğim bir şey için bu çok büyük bir israf gibi geliyor. Küçük, sade parçalar alıp, Masako Hayashi'nin tasarımlarına harcayacağımız parayı Tony ve benim ikimizin de önem verdiği bir amaca bağışlamak daha kolay olmaz mı? Müzayede biraz egoistçe geliyor, çünkü ben medya ilgisini çekecek kadar ünlü veya özel biri değilim.

"Ne kadar harika. Çocuklarınıza miras bırakabileceğiniz türden parçalar yaratmak için mükemmel bir kişi," diyor Bayan Min.

Ona bakıyorum. *Çocuklarımıza miras bırakmak mı?*

"Sen ve Tony kendi hanedanınızı kuruyorsunuz," diyor. "Aile. Bu önemli."

Hiç bu şekilde düşünmemiştim. En büyük itirazım, yani bunun bir israf olduğu düşüncesi, ortadan kalkıyor. Bunları miras bırakabilirsem durum farklı. Kendi setimi kızımıza vermek ne kadar güzel olmaz mı? Kızımız olmazsa, belki oğlumuzun aşık olacağı kadına? Tony ve ben her zaman ayrı ayrı değerli hayır kurumlarına bağış yapabiliriz.

O ve ben bu konuyu ayrıntılı olarak konuşmamış olsak da, onunla bir ya da iki çocuk sahibi olmak isterim. Onun parlak zekası, kalbi durduran melek gibi görünümü ve tatlı mizacına sahip çocuklar.

Avery, kalbinin üzerine titrek bir el koyar. "Sakıncası var mı?" Elimi gösterir, nefesi biraz kesik kesiktir.

Onun tepkisinden biraz utanarak yüzüğü gösteririm, ama bu yüzüğe olan sevgimi azaltmaz.

"Oh, *çok güzel*. Masako en güzel işleri yapıyor. Bu hanımefendi bir sanatçı ve zanaatkar; titiz, talepkar ve kusursuz. Asla aynı tasarımı iki kez kullanmaz. Düğünde mükemmel görünmen için onunla koordinasyon sağlamamız gerekecek." Avery bana döner. "Nişanlının sana özel bir takma adı var mı? Her zamanki tatlım ya da sevgilim dışında?"

Bir saniye tereddüt ediyorum. Bunu açıklamak, bu yabancının önünde çırılçıplak kalmak kadar samimi bir şey gibi geliyor. Ama bu bir sır değil.

"Sadece temaya veya motife uydurabilmek için," diye açıklıyor Avery.

"Kuzey Yıldızı," derim, zevk ve biraz utangaçlıkla kızarak.

"Kuzey Yıldızı mı?"

Tony'nin bana pusula dediğini de söylemeye başlarım, ama birdenbire bunun bana ne getireceğinden korkarak dururum. İğne şeklinde bir elbise mi acaba?

"Polaris," diyor Bobbi. "Eskiden denizciler yolunu bulmak için kullandıkları yıldız."

Mükemmel. Avery'ye pusuladan bahsetmeme gerek yok. Güneş ve ay kısmından da.

"Oh, özür dilerim. Navigasyon veya yıldızlar konusunda bilgim yok, ama kulağa çok romantik geliyor."

"Öyle," diyorum, içim bu anıdan eriyormuş gibi hissederek.

"Bir bakalım. Ana motif olarak yıldızlı bir masal nasıl olur?" Avery, uzun, mükemmel cilalanmış kırmızı tırnaklarını çenesine vurur. "Aklımda tam da uygun bir şey var. Bana birkaç gün verin, size onay için bazı ön tasarımlar göndereyim. Ama nasıl olacağını hayal etmek isterseniz, bunun gibi bir şey kullanacağız, ama beyaz, saten ve ipek üzerine." Manken üzerindeki siyah tütü benzeri bir kıyafeti işaret ediyor.

Kumaş o kadar ince ki yarı saydam. Kumaşa dikilmiş elmaslar ışık altında parlıyor. Açık hava töreninde güneşin altında nasıl görüneceğini hayal edebiliyorum.

Ama en çok da, Tony'nin, ona doğru yürürken vereceği tepkiyi merak ediyorum.

"Peçe için bir kafa bandı gerekecek. Masako, senin için hazırladığı gelinlik aksesuarlarına uygun bir taç gibi görünmesini sağlayabilir bence," diyor Avery. "O ve ben seni gelinler arasında en güzel gelin yapacağız. Peki, ne kadar zamanımız var?"

"Altı hafta," diye cevaplar Bayan Min.

"Aman Tanrım." Avery'nin bakışlarında sert bir parıltı belirir, bu bana zorlu bir parçayı çalmaya hazır bir piyanisti hatırlatır. "Sorun değil. Halledeceğim. Şimdi ölçülerini alalım. Çok fazla kilo almaya veya vermeye çalışmayın. Bazı gelinler düğüne kadar kendilerini aç bırakırlar, sanki bunun bir fark yaratacağını sanıyorlar."

Beni arkaya götürür ve ölçülerimi alır, her şeyi titizlikle not eder, sonra beni Bayan Min, Yuna, Bobbi, Bayan Kim ve Bayan Min'in diğer ekibine geri verir.

"En iyisini bekliyorum, Avery," diyor Yuna'nın annesi.

Avery ona kendini beğenmiş bir gülümseme atıyor. "En iyisini alacaksınız."

Hava öpücüğü verip vedalaşıyoruz ve oradan ayrılıyoruz. Bir sonraki durağımız olan çiçekçiye doğru giderken, aklıma bir şey geliyor ve Yuna'nın annesine dönüyorum. "Unuttum, elbise için depozito ödemesi gerekiyor mu?"

"Evet, ama halledildi."

Kaşlarımı çatıyorum. "Wei'ye fatura gönderecek mi?" "Kim?"

Olamaz. "Ödediğiniz mi?" diye soruyorum, utançla doluyorum. Butikte bunu yapmayı hatırlamalıyım.

"Tabii ki."

"Tony ve ben ödeyebiliriz. Ödememiz gerekir, gerçekten."

"Saçmalama canım. Senin annen olacağım demedim mi? Bu da bu tür ayrıntılarla ben ilgileneceğim anlamına geliyor."

Avery Parker'ın ücretleri ucuz olamaz. Bayan Min'in benim için bu kadar para harcaması rahatsız edici ve şaşırtıcı. "Ama elbisenin maliyeti sadece bir ayrıntı değil."

Bayan Min elini bileğime koydu. "Önemli değil. Hediye olarak düşün. Kocam çok para kazanıyor. Bu parayı istediğim gibi harcamaya hakkım var."

Elbette, ama eminim ki kocası bu kadar para kazanmıyor ki o da *benim* için harcayabilsin. "Yine de..."

"Bana borcunu ödemek istiyorsan, Yuna'yı genç ve uygun biriyle tanıştır. İdeal olarak zengin de olsa iyi olur."

"Anne!" Yuna yolcu koltuğundan bağırır.

"Baban ve ben senin için sadece en iyisini istiyoruz. Ivy erkekler konusunda iyi bir zevke sahiptir, eminim." Bayan Min ekliyor: "Keskin zekalı. Düzgün giyimli. Tatlı bir adam. Her annenin evlenerek oğlu olmasını isteyeceği türden bir adam."

Yuna'nın somurtkan yüzüne gülümsemeyi bastırıyorum. Gözlerinden ölüm saçsa da, aslında kızgın değil. Bunu, yüksek sesle iç çekmesinden anlayabiliyorum. Ve bu bana... aile gibi geliyor.

Aniden, anne babamın hayatta olmasını, gerçek annemin burada benimle olmasını, elimi tutup benimle alışverişe çıkmasını, bana önerilerde bulunmasını diliyorum. Yuna'nın annesinin sıcak yüzüne bakıyorum ve kendime sorun olmadığını söylüyorum. Bana en yakın olan biri var. "Teşekkürler, Bayan Hae... pardon, Min."

"Rica ederim. Kocamın soyadı Min değil, Hae. Kore'de böyle bir gelenek olmadığı için onun soyadını almadım. Ama bana anne diyebilirsin." Elimi okşayarak tatlı bir gülümsemeyle, "Dün söylediklerimde ciddiydim. Sen benim için bir kız gibisin ve sana karşı doğru olanı yapacağım." dedi.

Margot aynı şeyi söylediğinde tüylerim diken diken olmuştu. Ama Yuna'nın annesinden gelen bu sözler, anneler gününde anne ve kızının en mükemmel fotoğrafını gördüğünüzde hissettiğiniz gibi, içimi gözyaşlarıyla ıslatan bir sıcaklık hissi uyandırdı.

" aceleacele diyor ekledi. "Ne zaman senin senin için uygun olan. Bu benimle ilgili değil, seninle ilgili."
"Teşekkür ederim." Sonra minnettarlıkla onun ince elini sıktım.

'ın Otuz Üçüncü Bölümü

Anthony

Pazar gününü yalnız geçirmek zorunda kaldım. Düğüne sadece altı hafta kaldığı için bunun olacağını tahmin etmişim ve Yuna'nın annesinin bu işi üstlendiği için içten içe rahatladım. Yatırımlar ve kulüpler aracılığıyla para kazanmak benim için bir şey. Düğün planlamasına yardım etmek, hediyeler seçmek ve benzeri şeyler ise başka bir şey. Wei'den her ayrıntıyı araştırıp bana önerilerle geri dönmesini isterdim, ama Ivy muhtemelen işlerin bu şekilde yapılmasını istemezdi. Kadınlar düğünleri hakkında belirli masalsı beklentilere sahip görünüyorlar. Aksi takdirde, benim pek anlamadığım 55 milyar dolarlık bir endüstri olmazdı.

Ama biraz yardım ettim. Gelinlik aksesuarlarını yapmak için Masako Hayashi'yi tuttum. Bu, Ivy'nin listesinden bir maddeyi silmemizi sağlar.

Sessizliği fırsat bilip evimdeki ofisimde çalışıyorum. Yapacak çok iş var. Balayı en az bir hafta sürecektir, bu yüzden her şeyi halletmem gerekiyor. En son istediğim şey bir kesinti olur.

Saat 12:30 civarında, kapıda bir uğultu duyuyorum.

Ryder. "Karını ve bebeğini eğlendirmemen gerekmez mi?" diyorum ve kapıyı açıp onu içeri alıyorum. Geçen seferin aksine, bu sefer normal bir insan gibi giyinmiş, düz beyaz tişört, kot şort ve parmak arası terlik giyiyor.

"Paige kız kardeşini ziyarete gitti. Bebeği de götürdü." Ryder bir şişeyi kaldırır. "Viski. Dane'in zulasında buldum."

Dane, Ryder'ın en büyük kuzenidir ve en kaliteli viskilerden bazılarını sahiptir. "O biliyor mu?" Dane soğuk bir herif. Onun kimseyle sıcak bir şekilde iletişim kurduğunu hiç görmedim.

"Bilmediği şey ona zarar vermez. Sophia'nın içtiğini düşünecektir. Eğer içmemişse, bana verdiğini söylerim."

"Buna inanacak mı?"

Ryder düşünür. "Hayır. Ama ne zaman karısından bahsetsem, gözleri sulanıyor. Gözleri sulanmış bir adam cinayet işleyemez."

Ben burun kıvrırım. Görünüşe göre Ryder kendi karısı hakkında konuşurken aynaya bakmamış. Ama belki de bu kadar kendini beğenmiş olmamalıyım. Ivy'yi düşündüğümde benim de aynı bakışım olduğundan eminim.

Ama buna hakkım var. Onu tekrar bulmak dokuz yılımı aldı. "Açlıktan ölüyorum." Buzdolabının kapısını açar.

"Sadece rosto sandviç yapabilecek malzemelerim var."

"Yeter olur." O alır dışarı dilimlenmiş dilimlenmiş sığır eti, peynir ve yaban turpu mayonezini yer, sonra etrafına bakar. "Kadın nerede?"

"Alışverişte."

"Seni de yanında sürüklememesi ne kadar da hoş." Kilerden bir somun çıtır çıtır ekmek çıkarır. "Erkeklerini alışverişe sürüklemeyen kadınlar, tutunulması gereken kadınlardır."

"Gerçekten mi? Karını sürekli alışverişe götürdüğünü duydum..." "*Götürmüyorum.*"

"—ve Paige, senin harcadığın paraya her zaman biraz rahatsız oluyor gibi görünüyor."

Bana şok olmuş bir bakış atar. "Bu saçma haberleri okuduğuna inanamıyorum! Hepsi yalan!"

"Hepsi sahte değil ve okuyan da ben değilim. Harry okuyor." "Onun böyle şeylerle ilgilenmeyeceğini sanıyordum." Burnunu çeker.

Tabii, haklısın. Ryder, insanların ona o kadar takıntılı olmalarından ve karısıyla alışverişe çıktığına kadar her hareketini takip etmelerinden gizlice memnun, değil mi? "Neyse, bugün ona katılamam. Elbise alacaklar."

"Oh!" Ryder ekmeğin üzerine biftek koyarken durur. "Düğün! Ne zaman?"

"Dünden itibaren altı hafta sonra." O zaman yasal olarak benimle evli olacak. Artık Ivy Smith değil, Ivy Blackwood olacak. Ve ona *karım* diyebileceğim.

"O kadar çabuk mu? Hala sağdıcın benim, değil mi?" İlk sandviçi bana doğru itti, iki viski doldurdu, sonra öğle yemeğini hazırlamaya geri döndü.

Harry ve Edgar'dan sonra ikinci veya üçüncü tercihim olacağından mı endişeleniyor? Bu, Ryder'ın Hollywood boyutlarındaki egosu için çok fazla olurdu.

egosu için çok fazla olurdu.

"Henüz karar vermedim." Tabii ki sağdıçım olacak, ama en iyi arkadaşımın dalga geçemezsem, kiminle dalga geçeceğim? "Ama önce bir mekan bulmalıyız." Dünkü tartışmanın büyük çoğunluğu bununla ilgiliydi. Suji mevcut seçeneklerin hepsini "optimumdan uzak" diyerek reddetti. Bunu düşünmek başımı ağrıttıyor, bu yüzden viskiden bir yudum alıyorum. Çok iyi. Yumuşak, hoş bir sıcaklığı var.

"Hala yer ayırtmadın mı?"

"Hayır. Burada biraz kısıtlıyım. Benim ödeyeceğim parayla istediğin her yerde düğün yapabileceğini düşünürsün." Sinirlenerek burnumu kırıştırıyorum. "Z'de evlenmeyeceğim."

"Hayır, tabii ki hayır. Ama senin..." Gözlerini kaçırır.

Sandviçimden bir ısırık alıyorum, ne söyleyeceğini bilmiyormuş gibi davranıyorum. Ailemin bu tür şeyler için geniş bir bahçesi olan kocaman bir malikanesi var. Nesiller boyunca, annem de dahil olmak üzere tüm Blackwood gelinleri Tempérane'de evlendi.

Ama Ivy evlenmeyecek. Ben o mülke giremem.

Kendime böyle daha iyi olduğunu söylüyorum. Katil muhtemelen Louisiana'lıdır. Ama bu, her düşündüğümde içimi acı bir his kaplamadığı anlamına gelmiyor.

Bu çok sapkın bir şey. Yıllardır biliyorum. Kendime bunu kabul ettiğimi söyledim. Ama şimdi bu oluyor ve beni rahatsız ediyor.

Ryder viskisini bir dikişte içti. "Peki... açık havada bir şey yapmaya ne dersin?"

"Olur. Ama plajda düğün yapmayacağım. Çok açık bir yer ve herhangi bir aptal kamyonla oraya dalabilir."

"Ne?" Ryder bana aklımı kaçırmışım gibi bakıyor.

Ona geçen hafta sonu olan olayı anlatıyorum.

"Ne oluyor lan! Neden bunu bilmiyordum?" "Böyle kötü haberleri paylaşmanın ne anlamı var?"

Sanki aynı galaksiden değilmişiz gibi bana bakıyor. "Çünkü insanlar seni önemsiyorlar?"

Doğru. Parmaklarımı saçlarımın arasına daldırıyorum, aniden kendimi garip hissediyorum. Belki bir şey söylemeliydim, ama buna alışkın değilim. Avrupa ve Princeton'da bulunduğum süre boyunca, ailemin affını kazanmak için başımı belaya sokmamak için elimden geleni yaptım ve

bu, bir başarı ya da dikkate değer olumlu bir şey olmadıkça hiçbir şeyi paylaşmamak anlamına geliyordu. Ivy'yi kaybettikten sonra kontrolümü kaybettim, sonra kendimi duygularımdan ve her şeyden kopardım, sadece finans imparatorluğumu kurmaya odaklandım.

Ryder devam ediyor, "Tanrım, o pisiği buldular mı? Bobbi onu ezip geçmeliydi."

"Onu bulamadılar. SUV terk edilmişti. Çalınmış ve temizlenmişti, yani oradan bir ipucu yok. Bobbi denedi, ama adam kaçtı. Onun işi Ivy'yi güvende tutmak, delileri kovalamak değil."

Telefonunu çıkarır. "Jim'i arayacağım. Bu konuyla ilgilenmesi gerek."

Onun tepkisi kalbimi ısıttı. "Onu aradım bile. O da biliyor." "Pryce'lar narenciye bahçesine sahipler," dedi,

"Kuzenlerimden biri orada evlendi. Kullanabilir misin diye sorarım. Oldukça güzel bir yer. Ve güvenli. Etrafı elektrikli çitle çevrili."

"Gerçekten mi?" Çalışanlarım bazı yaşam tarzı dergilerinde bahçenin güzelliğine hayran kaldıklarında çekilmiş bazı fotoğrafları görmüştüm, ama parlak sayfalarda elektrikli ya da başka türlü bir çit gibi görünen bir şey fark etmemiştim.

"Amcam oranın hapisane gibi görünmesini istemediği için gerçekten göremiyorsunuz, ama serserileri ve sorun çıkaranları uzak tutmak için çit var. Shirley büyükannem izinsiz girenlerden kesinlikle nefret ederdi. Ona kalsaydı, mayınlar da olurdu."

Anlaşıldı. Ryder'ın büyükannesi, işlerin nasıl olması gerektiği konusunda kesin fikirleri vardı, çoğu sınıfçı ve abartılıydı. Ama bunu sevdim.

"Ivy ile birlikte gidip bir bakmalısın. İkinizin de istediği şey olduğundan emin ol. Amcamla konuşurum. Muhtemelen sorun etmez. Romantizmine hitap ederek onu ikna ederim."

"Salazar'dan mı bahsediyorsun? O, dünyanın en büyük kadın düşkünlerinden biri değil mi?"

O gülüyor. "Eskiden öyleydi. Ama artık değişti."

"Artık büyükbaba olduğu için mi değişti?"

"Hey, yargılama. O kendi hızında istediğini yapıyor."

"Eh, oldukça uzun sürdü." Adam kırk yıldır falan evli.

"Neyse, sorup sana haber veririm."

"Teşekkürler." Koruluk mükemmel görünüyor. Umarım Ivy ve ben de gördüğümüzde aynı şekilde düşünürüz.

"Sorun değil. Ama o ne düşünürse düşünsün, bu benim senin sağdıcın olacağım anlamına geliyor."

Bölüm Otuz Dört

Ivy

Ertesi sabah, Tony bana tek kelime etmeden bir fincan taze kahve uzattı. Minnettarlıkla aldım ve olabildiğince çabuk içtim. Dün eve gelir gelmez yüzüstü yatağa düştüm, kafamda çiçek aranjmanları, buketler, catering ve ayakkabılarla ilgili milyonlarca seçenek dönüp duruyordu. Ayakkabılarımı çıkardığımı hatırlamıyorum, ama uyandığımda ayağımda değillerdi.

Bobbi televizyonda spor haberlerini izliyor. Kahvaltımı bitirir bitirmez telefonum çalıyor. Yuna'nın annesi olmasın diye dua ederek kendimi hazırlıyorum. Onu ve onun korkutucu, bitmek bilmeyen enerjisini seviyorum, ama biraz ara vermem, rahatlamak için bir gün izin almam gerekiyor.

Arayanın Elizabeth olduğunu görünce neşeleniyorum. "Günaydın Ivy. Nasılsın?"

"İyiyim. Umarım siz de iyisinizdir," diyorum, ama patronumun bu kadar erken saatte beni nasıl olduğumu sormak için aramadığından eminim. "Ofise gelirken bir şey almamı ister misiniz?"

"Hiç gerek yok. Bu sabah işe gelmene gerek olmadığını bilmeni istedim."

"Neden? Ryder'ın ekibiyle bir toplantım var."

"Biliyorum, ama ertelediler. Anlaşılan Ryder senin için bir düğün mekanı ayarlamış ve seninle Tony'nin oraya bakmanızı istiyor."

"Ne?" Gözlerimi kırıştıyorum. Bu benim için yeni bir haber. Tony'ye bir bakış atıyorum, ama o telefonuna kaşlarını çatarak bakmakla meşgul. "Bunu boş zamanımda yapabilirim."

"Evet, ama gerçekten takdir etmek için gündüz gitmelisin. Eğer orayı beğenmezsen, almak zorunda değilsin."

"Emin misin?" diye soruyorum.

"Tüm görevlerini yerine getirdiğin sürece, ofiste kaç saat geçirdiğin umurumda değil. Öğle yemeğinden sonra görüşürüz."

Telefonu kapatır.

Telefonu tezgahın üzerine koyup Tony'ye dönerek Ryder'ın ona söylediğini merak ediyorum. "Ryder'ın ayarladığı düğün mekanını görmeye gideceğimizi biliyor muydun?"

O iç çeker. "Evet." Bana telefonundaki mesajı gösterir. "Elizabeth'e sana izin vereceğini söyleyeceğini bilmiyordum."

"Yarım gün, ama yine de. Neden dün bir şey söylemedin?" "Ne zaman? Eve geldin ve bayıldın."

"Ama Ryder?"

"Dün uğradı ve amcası ile teyzesinin kullanabileceğimiz bir narenciye bahçesi olduğunu söyledi. Soracağını söyledi ve ben de cevabı alması birkaç gün sürer diye düşündüm, ama sanırım öyle olmadı."

Ryder tavsiye ettiyse, muhteşem bir yer olacaktır, ama güvenlik önlemlerini de unutmadım. Kararımızda bu önemli bir faktör. Bizim aksine, Ryder katilden çok sinir bozucu paparazzileri uzak tutmakla ilgileniyor. "Güvenlik ne olacak?"

"Çok güvenli. Ama Bobbi ve TJ bir bakabilir."

Bu beni rahatlattı. Onlar benim görebileceğimden çok daha fazlasını görebilirler. "Tamam, peki... O zaman bir bakmalıyız."

İkinci fincan kahvemi alıp aşağı inerek bekleyen Cullinan'a biniyoruz. Bobbi de Escalade'yle peşimizi takip ediyor. Yolda Tony bana o yer hakkında daha fazla bilgi veriyor. Kuzenlerinden biri orada düğün yaparsa, burası özel ve uygun bir yer gibi görünüyor. Sonunda neye karar verirsek verelim, Ryder'a teşekkür etmeyi aklımın bir köşesine yazıyorum. "Hiç gittin mi?"

"Hayır. Ama fotoğraflarını gördüm. Güzel bir yer. Ama beğenmek zorunda hissetme. O ya da amcası gücenmez."

Kafamla onaylıyorum, ama gerçekten öyle mi acaba diye merak ediyorum. İnsanlar en ufak şeylerden bile kırılabilirler. Sam gibi. Ya da Marty gibi. Tamam, bu ikisi önemsiz insanlar, o yüzden belki bu beklenen bir şey, ama Byron bile bundan muaf değil. Julie'nin evinin önündeki olaydan sonra benimle iletişime geçmeye ya da nasıl olduğumu sormaya çalışmadı, bu hiç ona göre bir davranış değil. "Bu arada, Yuna'nın annesiyle konuşuyordum ve belki de gelinlik parçalarını açık artırmaya çıkarmak istemiyorum diye düşündüm."

"Gerçekten mi? Bu fikre oldukça kararlı görünüyordun."

"Öyleydim, ama sonra bana seninle bir *hanedan* kurduğumuzu söyledi." Onun kelime seçimine biraz gülümsedim. "Bilirsin, aile. Çocuklarımıza verebileceğimiz güzel parçalarımız olması gerektiğini düşündü ve haklı da. Her zaman hayır kurumlarına bağış yapabilir ve Masako Hayashi'nin eserlerini aile yadigarı haline getirebiliriz."

"Öyle mi dedi? Çocuklar mı?" Gözlerinde küçük bir parıltı dışında, ifadesi aynı kaldı.

Belki de Bayan Min'in çocuklardan ve hanedandan bahsetmesini müdahaleci buluyordur. Aile geçmişini düşünürsek, bir mirasçı sahibi olması için ona baskı yapanlara alışık değildir. "Neden olmasın? Bu kadar pahalı ve özel bir şey sipariş etmek için mükemmel bir neden."

Başparmağıyla yanağına okşadı. "Sadece hak ettiğin için olsa nasıl olur? Çocuklar benim kararında hiçbir zaman faktör olmadı."

Ses tonundaki soğukluk ve ilgisizlik beni duraksatır. Yuna'nın annesi zengin bir evlilik ve güçlü çocuklar olacağını söylediğinde onun sertleştiğini hatırlarım. "Onları düşünmüyor musun?"

Başparmağı hala çenemde ama duygusal olarak geri çekiliyor, gözleri başka yere kayıyor.

Hayır, bunu yapmayacak. Bunu konuşacağız. "Tony."

"Buradayız," diyor TJ.

Ah! Önemli bir konu hakkında konuştuğumuzu görmüyor mu?

Ama fırsat kaçtı. Tony beni öpüyor. "Hadi. Öğleden sonra şehre dönmek istiyorsan bir bakalım."

Ona bakıyorum, şimdi konuşmak istiyorum. Ama o çok kapalı ve kaçamak cevaplar verecek. Ve şimdilik oyalamak için mükemmel bir mazereti var.

TJ kapıyı benim için açar ve Tony çoktan dışarı çıkmıştır. Hayal kırıklığımı içime atarak dışarı çıkarım. Şu anda ona kızmanın bir faydası olmaz. Daha sonra şehre dönmek için yeterince uzun bir yolumuz var. TJ bir daha bizi rahatsız etmesin.

Derin bir nefes alıp kendimi sakinleştiriyorum ve etrafa bakıyorum. Otopark oldukça büyük ve üç katlı taş bir binaya çıkıyor. Tam olarak ne dersiniz deyin, bilemiyorum. Ev olmak için çok büyük, ama malikane olmak için de yeterince büyük değil.

Kapısı açık ve biz dikkatlice içeri giriyoruz. Bolca ahşap, bolca taş ve bolca cilalı yüzeyler. Güzel sanat eserleri ve paha biçilmez antikalar zenginlik fısıldıyor. Ama bunların hiçbirisi Sam'inki gibi kaba ve zevksiz değil. Zevkli ve asil, saygı ve geleneği simgeliyor.

Kabarık üniformalı, iri yarı bir hizmetçi çıkıyor. Parlak bir gülümseme kare yüzünü aydınlatıyor. "Grove'a hoş geldiniz. Elizabeth bu sabah misafirlerin geleceğini söylemişti. Bir şey içmek ister misiniz?"

"Hayır, teşekkürler." Tony ile konuşabilmek için turu bir an önce bitirmek istiyorum. Neyse ki, o, TJ ve Bobbi de reddediyor.

"Üçüncü kat hariç, istediğiniz gibi etrafa bakabilirsiniz, çünkü o kat aileye ayrılmıştır. Orada özel yatak odaları var, ama burada giyinmek için başka odalar da var. Mark'ın gelini hazırlıklarını oturma odasında yaptı. Burayı seveceksiniz. Çok güzel. Merak ediyorsanız, mutfak da tam donanımlı. Aile, her yıl 4 Temmuz partisini burada düzenlemeyi seviyor."

Açıklaması için teşekkür ettikten sonra, Tony ve ben gerçek koruya çıkıyoruz. Sıra sıra limon, limon ve portakal ağaçları mükemmel bir düzen içinde büyüyor. Hava, narenciye ve çiçeklerin baş döndürücü kokusuyla dolu.

Sayısız meyve ağacına rağmen, buranın tamamının bir milyarderin eğlence ve hobisi için olduğu açık. Yapay bir göl, nilüferler ve kanalarla tamamlanmış bir su bahçesi ile ustaca düzenlenmiş. Birkaç ördek, kuğu ve koi balığı burayı barış içinde paylaşıyor.

Tarlanın ortasında durarak, nasıl düzenleneceğini, sunak, çiçekler, sandalyeler hayal ediyorum. Gökyüzü masmavi ve bulutsuz olacak, müzik canlı çalınacak — belki bir dördü — ve bolca kaplan zambağı ve o çikolata heykel olacak, ki bu kesinlikle günahkar bir fikir gibi geliyor.

Yeminlerimizi değiştireceğiz. Öpüşeceğiz. Birbirimizin parmaklarına alyansları takacağız.

Kalbim heyecandan çarpıyor.

"Bu mükemmel," diye hayranlıkla fısıldıyorum. "Daha iyi bir yer isteyemezdim."

"Beğendiğine sevindim," diyor Tony, kolunu omzuma atarak. "Demek bu mu?"

"Evet, beğenmediysen başka?" diye soruyorum. "Sen sevdiysen, ben de severim."

Gülümseyerek ona doğru dönmeye başlıyorum, vücudum ona yaslanırken, gözümün ucuyla bir hareket görüyorum. Adrenalin vücudumu sarar, sistemim başımıza gelebilecek her türlü tehlikeye hazır hale gelir.

"Ne oldu?" diye sorar Tony, kasları elim altında gerginleşir.

Başımı çeviriyorum, kalbim güm güm atıyor. Ama aslında birkaç metre ötede gölgede tembel tembel sarılan bir çift var, adamın kolu kadının ince omuzlarını sarmış.

Aniden, boşuna paniğe kapıldığımı fark edince biraz titremeye başlıyorum. Utanç, korkunun yerini alıyor. "Boş ver."

Tony baktığım yöne döner ve gülümser. "Merhaba." El sallar.

Adam gözlerini açar, sonra yavaşça ayağa kalkar. Kadına kalkmasına yardım eder.

Onlara yaklaşıyoruz. Ryder'ın kuzenleri olmalılar. İkisi de gerçekten çok yakışıklı. Adamın şakaklarında gümüş rengi parıltılar var, keskin gözleri ve ince hatlı yüzü var. Kıyafetleri pahalı ve klasik: düğmeli gömlek, mükemmel ütülenmiş pantolon ve parlak ayakkabılar.

Kadın da adamdan geri kalır yanı yok, yanaklarındaki renk onu genç ve aşık gösterir. Uzun saçları gece siyahı, parlak ve omuzlarına dökülmüş. Saçlarının kıvrılma şekline bakılırsa, kısa bir süre önce topuz yapıldığı belli. Kremsi tenini hafif bir makyaj kaplamaktadır ve dizlerinin hemen altında biten, kusursuz vücudunu saran sade adaçayı yeşili ipek elbisesiyle, eşinin kadar zarif giyinmiştir.

"Anthony, bu senin nişanlın mı? Çok güzel bir kadın," dedi kadın.

"Evet, öyle. Ceinlys, Ivy ile tanış. Ivy, bunlar Ceinlys ve Salazar Price."

"Nasılsınız?" Ceinlys'in elini sıkıyorum ve onu hemen sevmeye başlıyorum. Sıcakkanlı ve gülümsemesi samimi.

Salazar da elimi sıkıyor, ama sıkamak yerine parmaklarımı öpüyor. Hareketleri zarif ve centilmen. "Çok güzel bir kadın.

acele etmenize şaşmamalı. Altı hafta beklemek istediğine emin misin?" diye Tony'ye göz kırparak sorar.

"Elbise diktirmesi gerekiyor," diyor Ceinlys. "Rafta ne varsa onu almayacak." Cevabı, bir iki düğün planlama deneyimi olduğunu gösteriyor.

"Jane yapmadı," diyor Salazar.

"Çünkü o ve lain öyle istedi." Ceinlys bana dönüyor. "Elbisen konusunda yanılıyor muyum?"

"Hayır." Gülerek cevap veriyorum. "Dün ölçülerimi aldırđım."

"Söylemiştim." Salazar'ın yanına hafifçe dokunur. "Ve yanılmıyorsam, Anthony sana Masako Hayashi yüzüğü vermiş. Bunu yapan bir adam, rafta ne varsa onu almaz."

Şaşkınlıkla devasa inciye bakıyorum. Onun eseri olduğunu belirten bir işaret var mı?

"Onun sanatsal duyarlılığı. Klasik, zamansız bir çekiciliğe sahip, muhteşem bir dikkat çekici," diye açıklıyor Salazar. "Peki, koruyu beğendin mi? Ya da beğenmedin mi? Her iki durumda da sorun değil. Duygularımızı incitmezsin."

"Aslında, çok beğendim. Burada evlenmekten büyük mutluluk duyarım. Size nasıl teşekkür edeceğimi bilmiyorum."

"İyi yaşayarak ve mutlu olarak teşekkür et," diyor Ceinlys, kolunu Salazar'ın koluna dolayarak elini onun eline tutturuyor. "Senin için tek istediğimiz bu."

Belki de daha önce çok fazla aptal insanla çevriliydim, ama Hammers and Strings'de Tony ile tanıştığımdan beri sosyal çevrem giderek daha fazla iyi insanı kapsayacak şekilde genişlediğinden dolayı minnettarım. "Teşekkür ederim. Gerçekten."

"Öğle yemeğine kalacak mısınız?" diye sorar Salazar. "Aşçı harika tiramisu yapar."

"Geri dönmemiz gerekiyor," diyor Tony. "Yoksa kalırdık."

"Bu öğleden sonra çalışıyorum," diyorum. "Ama şehre gelerseniz, sizi ağırlamaktan memnuniyet duyarım."

"Bu çok hoş olur, ama seni tebrik etmek için biz seni ağırlamalıyız," diyor Salazar.

Birkaç hoşbeş daha ettikten sonra TJ geri geldiğinde vedalaşıyoruz. Arabayla uzaklaşırken birden aklıma geliyor.

"Ormanın Ryder'ın annesinin ailesine ait olduğunu söylememiş miydin?"

"Evet."

"Yani... onlar onun kuzenleri miydi?" diye soruyorum, biraz kafam karışmış bir şekilde. Salazar ve Ceinlys, töreni orada yapmamıza izin verenlerin kendileriymiş gibi davranıyorlardı.

Tony gülüyor. "Onlar onun amcası ve halası."

Ağzım açık kalıyor, bir şeyleri gözden kaçırmış mıyım diye düşünmeye çalışıyorum — kırılganlıklar, gri saçlar, kendi çocukları olacak kadar yaşlı olduklarını gösteren herhangi bir şey. "Ama çok genç görünüyorlardı! Vampir mi bunlar?"

"Vampirler gün ışığında dışarı çıkmazlar. Hava da güneşli." "Belki de Twilight vampirleridirler."

"Salazar ve Ceinlys parlamıyor."

Ağzım açık kalıyor. "Bunu nereden biliyorsun? *Twilight*'ı kastediyorum. Filmi izledin mi?" Tony'nin bu seriyi okuduğunu hayal edemiyorum.

"Harry söyledi. Kız arkadaşlarından biri bu diziye meraklıymış." Tony'nin dudakları hafif bir gülümsemeye kıvrılır. "O, kafamı değersiz pop kültür bilgileriyle doldurmasa ne yapardım?" Ciddi bir ifadeyle devam eder. "Hayır, onlar sadece çok iyi korunmuş, güzel insanlar."

"Ve çok aşıklar." Diye iç geçiriyorum. Salazar ve Ceinlys birbirlerine her baktıklarında gözleri yumuşuyordu. "Sence biz de onların sahip olduğu şeye sahip olabilir miyiz?"

TJ boğulur gibi bir ses çıkarır, sonra öksürmeye başlar, kaya gibi omuzları titrer.

Ona sert bir bakış attım. Neden Visigoth modunda homurdanmaya devam etmiyor?

Ama Tony de biraz dehşete kapılmış görünüyor. "Bunu düşmanlarımdan bazılarına bile dilemem."

"Neden?"

"Çünkü Salazar eskiden iflah olmaz bir kadın düşkünüydü ve Ceinlys'in de birkaç sevgilisi olduğu bir sır değildi - tabii ki gizli bir şekilde."

"Ama... ama..." Çaresizce el kol hareketleri yapıyorum. Birbirlerini aldatıyorlarsa nasıl bu kadar mutlu görünebilirler? Bu bir tür açık evlilik mi?

"Ve boşandılar," diye ekledi Tony.

"Ama birlikte çok mutlu görünüyorlar!"

"Boşandıkları için daha mutlular. Nedenini kim bilir? Ama bu garip, çünkü uzun zamandır herkes onlara Ebedi Çift diyordu. İnsanlar onların asla boşanmayacağını düşünüyordu. Beş çocukları var ve çok yakışıklı bir çiftler."

"Vay canına," diyorum. "Bunun arkasında çılgın bir hikaye olmalı. Kimsenin bilmediği bir şey."

"Kuşkusuz. Ama sana söz veriyorum, bizim evliliğimiz onlarınki gibi olmayacak. Benim için tek kişi sensin. Seni aldatarak sana ya da kendime asla saygısızlık yapmayacağım."

"Biliyorum." Son birkaç yılda birlikte görüldüğü tüm güzel kadınların kendisi için hiçbir anlam ifade etmediğini ve hiçbirleriyle yatmaya bile cesaret edemediğini, çünkü onu soğuk bıraktıklarını söyledi. Ve ona inanıyorum, çünkü Avrupa'da tanıştığım nazik erkekler için de benim için durum aynıydı. Hafızam olsun ya da olmasın, kalbim biliyordu.

Sonra Tony'nin bahsettiği başka bir şey, daha önce yarım kalan tartışmamızı hatırlattı. O tuhaflaşmadan veya gerilmeden önce yavaşça konuya girmeliyim. "Beş çocuk, ha?"

"Mmm-hmm." Elimi okşadı.

"Kaç tane yapmalıyız?" diye soruyorum, sanki önemsiz bir şey gibi.

Parmaklarının nazik dokunuşları sabit ve düzenli. "Zamanlama doğruysa ve ikimiz de hazırsak, bunu konuşup karar verebiliriz."

Sesi sakın ve mantıklı geliyor. Söyledikleri de mantıklı. Henüz çocuk sahibi olmak için acelem yok. Ben açgözlüyüm ve onu bir süre kendime saklamak istiyorum.

Ama içgüdülerim bir şeylerin ters gittiğini söylüyor. Hiçbir erkek, sevdiği kadınla çocuk sahibi olmak konusunda bu kadar sakın ve soğukkanlı olmamalı. Eğer istemiyorsa, bunu açıkça söylemeli ve nedenini açıklamalı.

Aynı zamanda, aşırı tepki mi veriyorum? Tony'nin bu konuda gerçek bir tercihi olmayabilir. Belki de Margot ve Bayan Min'in çocuklarla ilgili konuşmaları beni etkiliyor. Çocuk sahibi olmayı çok fazla düşünmedim ve Tony'nin doğru zamanı beklemek istemesi mantıklı. Katil ortalıkta dolaşırken neden çocuk sahibi olalım ki?

İç çekerek yanına yaklaşıyorum. İlişkimiz müzik gibidir. Her bir ritmi özenle ele almalıyız.

'ın Otuz Beşinci Bölümü

Anthony

Boynumu çeviriyorum. Bugünkü durum toplantısı yorucuydu. Ve sinir bozucuydu.

Tanrı aşkına, maliyet aşırımları. Proje yöneticisinin bunu benim sorunummuş gibi bana sızlanmasına hala inanamıyorum.

Her maliyet aşımı sorununu kendim çözmek isteseydim, onu işe almazdım. Ve bu onun aklına gelmemiş olabilir diye ona da söyledim. Sonra, onun işinin kulübün zamanında, bütçeye uygun ve kulüplerimizin meşhur olduğu tüm özel ve sıcak atmosferiyle açılmasını sağlamak olduğunu açıkça belirttim. Aksi takdirde, daha az titiz standartları olan yerlere özgeçmişini gönderebilir.

Bu, sanki bıçakla tofu keser gibi, onun sızlanmasını kesintiye uğrattı.

Telefonumu alıp Ivy'yi aradım. Belki birlikte öğle yemeği yiyebiliriz. Son üç gündür çok meşguldük.

Aramadan önce Wei içeri girer. "Patron, yeni randevunuzu unutmayın."

"Ne randevusu?" Günün gündemini açarım. Öğle yemeği dahil üç saat boş vaktim var.

"Lady Min aradı. Onunla biraz zaman geçirmen gerektiğini söyledi. Düğünle ilgiliymiş."

Şaşkın ve temkinli bir şekilde yüzümü ovuşturuyorum. Ne isteyebilir ki? Umarım beni tören için bir şeyler seçmek için oradan oraya sürüklemesin. Yani, damatlar böyle şeyler yapar mı ki? "Ona meşgul olduğumu söyledin mi?"

"Evet." Parmaklarının arkasıyla burnunun ucunu ovuşturur. "Ama önemli olduğunu söyledi. Ve bir şekilde ona zaman ayırmak zorunda kaldım."

Sinirlenerek alnımı kırıştırırım. Wei en üst düzey bir bekçidir. Ne düşünerek onun istediğini vermiş olabilir ki?

Sonra anneme hiç zorlanmadan nasıl baktığını hatırladım. Aslında bu onun suçu değil. "Mesele masraflar mı?" diye soruyorum. "Eğer

Düğün için ödediği masrafların geri ödenmesini istiyorsa, ona bir çek yaz."

Wei başını salladı. "Para konusunda tek kelime bile etmedi.

Teklif etmeli miyim?"

"Ben hallederim." Bazı insanlar para konusunda tuhaf olabilir. O da onlardan biri olabilir, benim teklif etmemi bekliyor olabilir.

Tam o sırada, Yuna'nın annesi yine altı kişiyle birlikte ortaya çıkar. Nasıl böyle seyahat edebildiğini bilmiyorum. Ama onları fark etmemiş gibi davranır.

"Tony," diyor tatlı bir gülümsemeyle.

Ayağa kalkıp masanın etrafından dolaştım. "Bayan Min." O benim için bir nimet, anneme karşı mükemmel bir kalkan. Sırf bunun için bile ona minnettarım.

"Çok resimsiniz."

Gülümsüyorum. Koreliler resmi insanlar olarak bilinirler. Ama neyse. Bu konuda tartışmak istemiyorum. Ona istediğini vermek ve sonra ondan kurtulmak istiyorum, böylece öğle molamı Ivy ile geçirebilirim. "Gelmen gerekmiyordu. Ivy'den elbisenin depozitosunu ödediğini duydum. Ne kadar olduğunu söylersen, sana geri öderim."

Yumuşak bir şekilde gülüyor. "Cumartesi günü söylediklerimi duymadın mı? Ivy ile evlendiğinde benim oğlum olursun. Zaten şimdiden onursal oğlum gibisin. Neden senden parasını ödemeni isteyeyim ki? O kadar da pahalı değil." Kolunu koluma doluyor.

Ve ben ona izin verdim, çünkü onu uzaklaştırmak affedilemez bir kabalık olurdu. Ayrıca, ruh aileleri ve yüz okuma gibi tuhaf inançlarına rağmen onu seviyorum. Beni şaşırtmış ve biraz rahatsız etmesine rağmen, benim ve Ivy'nin geleceğinde zengin bir evlilik ve güçlü çocuklar olacağından bahsetmesini unutmadım. En azından evlilik kısmı ona çok puan kazandırdı.

"Her zaman bir damat istemişimdir."

"Ama elbisenin parasını ödememi istemiyorsan neden buradasın?" diye soruyorum.

"Pazar gününü Ivy ile geçirdiğim için sıra sende."

"Smokinim var," diyorum hemen, Ivy'nin Pazar günü ne kadar yorgun olduğunu hatırlayarak. Suji'yi seviyor olabilirim, ama bunu kanıtlamak için alışveriş yapmam gerekmiyor.

O gülüyor. "Sevdiğini biliyorum."

"Hâlâ çok iyi durumda. Törende onu giymeyi planlıyorum."

"Öyle yapmalısın. Sana bir takım elbise alacağım."

"Öyle mi?" Aşağıya bakıyorum. Benimki gayet iyi görünüyor. Neden yeni bir tane almam gerektiğini düşünüyor?

"Evet. Tüm gelinlerin anneleri müstakbel damatları için bunu yapar." Beni dışarı çıkarır, maiyeti de peşinden gelir.

TJ, ofisimin dışındaki masasından kalkar ve yüzünde tarif edilemez bir ifadeyle bize eşlik eder.

Ben *de öyle dostum*, diye düşünüyorum. Bu tuhaf fikirleri nereden alıyor acaba?

Asansör yakın ve dokuz kişiyle dolu, ama sorunsuz bir şekilde aşağı iniyoruz. "Aslında çok fazla takım elbisem var," diyorum Cullinan'ın kapısını açıp ona binmesine yardım ederken. Çok pratik olmayan bir çift stiletto giyiyor.

"Ne olmuş? Takım elbiseler çantalar gibidir. Asla yeterince olamaz."

Bu çok garip. Hiç de caymamış. Daha da kötüsü, tıpkı anneme yaptığı gibi, mutlak bir inançla konuşuyor. Karşı tarafta olmak hiç hoşuma gitmiyor.

Suji TJ'ye bakar. "Adamlarımı takip et."

Sakalı seğirir. "Evet, hanımefendi."

Bana umutla dönüyor. "Aklımda tam da uygun bir şey var."

"Teşekkürler," diyorum. "Ama gerek yok."

"Tabii ki gerekli."

Çaresizlik içimi kemiriyor. "Anneme yardım ettiğin ve boş zamanlarını düşünümüzü planlamak için harcadığın için sana teşekkür bile etmedim. Bu hediye kabul edemem."

O nazikçe gülümsedi. "Evet, yapabilirsin. Bunu senin ya da Ivy için yapmadım. Kim Bey'den bilmem gereken her şeyi duydum. Görünüşüne bakılırsa pek öyle görünmese de, o çok iyi bir kulak misafiri. Ama o, duyduğu her şeyi hatırlayan ve tekrar eden, duvarın üzerinde duran gizli bir sinek gibidir."

"Anlıyorum." Kahretsin. Adamın Yuna'yı gözetlemek için burada olduğunu biliyordum, ama onun özel konuşmalarımıza

Çok şükür onun önünde çok utanç verici veya özel şeyler söylemedik... değil mi?

"Merak etme. Gizlilik anlaşması imzaladı. Çok gizli bir adamdır."

Bu iyi. Bizi ihanet etmeye karar verene kadar.

"Ve o bizi ihanet etmeyecektir. İki oğlu da Hae Min için çalışıyor."

Bu kadın biraz tuhaf. İnsanların düşüncelerimi tahmin etmesinden hoşlanmıyorum. "Bayan Min..."

"Ivy sana annem olarak hitap edilmesini istediğimi söylemedi mi?"

Neredeyse boğuluyordum. Utanç verici bir özlem ve sıcaklık içimi kapladı. Son on sekiz yıldır bu kelimeyi kullanmamıştım. Tempérane'de annemi son gördüğümünden beri bir daha kullanmayacağımı düşünmüştüm. "Ama bizim öyle bir ilişkimiz yok," dedim sonunda.

"Şu anda yok. Ama olabilir."

Eğer o, Hae Min Group'un başkanının eşi olmasaydı, benimle iyi geçinmek istediğinden şüphelenebilirdim. Ama Hae Min, benim şirketimden daha büyük ve daha değerli. "Anlayabilmem için bana açıkça konuşabilir misin?"

"Yuna, Ivy'yi çok seviyor. Yuna'nın bilmediği bir ikiz kardeşi vardı. Çocuk doğumdan bir hafta sonra öldü." Suji'nin koyu renkli gözlerindeki ışık söner. "Kızı sadece bir hafta tanıdım ama o acı beni hiç terk etmeyecek. O her zaman kalbimde olacak."

"Üzgünüm," diyorum, ama sözler yetersiz geliyor. *Kendimi* yetersiz hissediyorum. Çocuğunu kaybeden bir anneyi nasıl teselli edebilirim ki? Kendi anneme bile bunu yapamadım.

Suji bana solgun bir gülümsemeyle, gözleri buğulanmış bir şekilde bakıyor. "Çok uzun zaman önceydi. Yuna bilmiyor, ağabeyi de bilmiyor. Çocuktan bahsetmiyoruz çünkü bu bizim için acı verici, hem kocam hem de

ama Yuna nedense bir kız kardeşi olsun istiyor. Sanki ikizinin öldüğünü biliyor ve onu özlüyor gibi." Suji'nin sesi çatallanıyor. Bir süre durup birkaç derin nefes alıyor. "Kendisi gibi

—aynı ilgi alanlarına ve yeteneklere sahip bir kız kardeşi istediğini söyledi. Sence ölen ikizi de öyle olmaz mıydı?"

"Evet," diye fısıldıyorum, onun kaybına nasıl tepki vereceğimi bilemediğim için kendimi kötü hissediyorum.

"Ivy'ye minnettarım çünkü o sadece bir arkadaş değil, Yuna için bir kardeş gibidir. Ivy ile tanıştıktan sonra çok heyecanlanmıştı çünkü her zaman istediği kız kardeşi bulmuş gibi hissettiğini söylemişti. Curtis'te okurken Ivy ile iki kez tanıştım."

Ona şaşkın bir bakış attım. "Ama sen bundan hiç bahsetmedin." "Bay Kim, Ivy'nin hatırlamadığını söyledi. Onu üzmemek istemedim." Suji bana nazikçe gülümsedi. "Bu benimle ilgili değil. Bu onunla ve kızım ile olan ilişkisiyle ilgili. Ve seninle. Yuna bana Ivy'yi mutlu ettiğini söyledi."

"Elimden geleni yapıyorum," diyorum, Yuna ve annesinin ilgisinden duygulanarak.

"Tek isteyebileceğimiz bu. Elinden gelenin en iyisini yap." Elimi okşadı. "Onu mutlu edeceğinden eminim. Onu çok seviyorsun, mutlu etmemek için bir neden yok. Sana güveniyorum."

Onun basit sözleri kalbime yumruk gibi çarptı. En iyim daha önce hiç yeterli olmamıştı. Annem kesinlikle öyle düşünmüyordu. Ama Ivy'yi kanatları altına almaya karar veren bu kadın, en iyi çabamın Ivy'yi hak etmek için yeterli olduğunu söylüyor.

Sana güveniyorum.

Gözlerim utanç verici bir şekilde yaşlarla doluyor. Kendimi kontrol altına almak için kısa bir süre başka yere bakıyorum. "Belki de beni daha iyi tanıyana kadar beklemelisiniz."

"Seni daha ne kadar tanımam gerekiyor?" diye soruyor. "Zaten yeterince tanıyorum. Ailenizi. Kız kardeşinizi. Av kazasını ve nasıl sürgün edildiğinizi."

Derin bir nefes alıyorum. Bu bomba gibi haberle bana tokat atmış gibi. Babam bunu halktan olabildiğince saklamıştı ve Kore gibi uzak bir yerden birinin bunu bilebileceğini düşünmemiştim. Titreyen ellerimi sıkıca kapatıyorum. "Nasıl?"

"Doğru kişilere sorarsan, konuşurlar. Yeterince uzun zaman geçti, artık barda bira içerken konuşuyorlar."

Geçmişimi araştırması için özel dedektif tutacağını tahmin etmeliydim. Yaptığım çirkinlikleri ve hataları. Eski utanç ve suçluluk duygusu zihnimde yankılanıyor.

Suji devam ediyor: "Bunu aştığın için gurur duyuyorum. Bazı insanlar geçmişlerinin üstesinden asla gelemesler. Sen kendi başına bir şeyler başardın. İmparatorluğunu, hanedanını. Saygı ve güç kazandın."

Konuşamıyorum. Duygular boğazımda düğümleniyor. Annemden duymayı çok istediğim, ama asla duyamayacağım şeyleri söylüyor bana.

Sözleri ölçülü ve sakın, gurur ve saygı dolu. Karışık duygular içimi kaplarken, ne kadar çok iyi olduğumu duymaya ihtiyacım vardı. Tamamen başarısız olmadığımı. Doğru bir şey yaptığımı. Bunu bana Bayan Min'in söylemesi utanç verici ve kafa karıştırıcı.

"Amerika'da gelinler kocalarının soyadını alırlar. Kore'de ise almayız. Ivy'yi benim olarak gördüğüm için, sen de Hae ailesinin bir parçası olabilirsin. Düşün ya da başka bir şey için yalnız kalmak zorunda değilsin."

"Teşekkür ederim."

Cullinan durdu.

"Geldik." Elini omzuma koyar. "Armani hakkında ne düşünüyorsun? Bence klasik ve sana çok yakışıyor."

"Katılıyorum," diyorum, duygularımı kontrol altına almak için elimden geleni yapıyorum. Bu kadının, benim eski yaralarımı bu kadar kolay dindirebilmesi ve tüm bu zaman boyunca beni incittiğini fark etmediğim pürüzlü kenarları yumuşatabilmesi inanılmaz. Belki de onlarla o kadar uzun süredir yaşıyorum ki, artık onlara alıştım.

Onun beni butiğe götürmesine ve beni ilgi odağı haline getirmesine izin veriyorum, bir grup tezgahlar çeşitli takım elbiselerle koşuşturuyor. Bu biraz garip, çünkü onun benimle bu kadar ilgilenmesine izin vermem gerekip gerekmediğinden emin değilim. Aynı zamanda, özellikle benimle nazikçe konuştuktan sonra, itiraz etmek kabalık gibi geliyor.

Her takım elbisenin görünüşünü eleştirel bir gözle inceliyor. Sonunda, on ya da on bir tane denedikten sonra, asistanlarından biri "Bu çok yakışmış" diyor.

"Sen de öyle mi düşünüyorsun?" diyor Suji. "O çok iyi bir adam; her şey ona yakışıyor. Her birinden bir tane almalıyım gibi hissediyorum."

Suji'ye hafif bir endişeyle bakıyorum. Bunu gerçekten yapabilir. Asistan gülümsüyor.

Suji iki tane seçer: biri siyah, diğeri kömür grisi çizgili.

"Gelenek sadece *bir* takım elbise giymekti sanıyordum," diyorum.

"Evet, ama ikisini de beğendim ve karar vermekten nefret ediyorum. Hem neden karar vermek zorundayım ki? İkisini de istiyorsam, ikisini de almalıyım." Giysilerin omuzlarım ve göğsümde duruşunu kontrol ediyor. "Gördün mü? Harika görünüyorsun. Bunlarla uyumlu kol düğmeleri lazım, ama istediğim gibi bir şey yok galiba," diyor. "Masako Hayashi'ye senin için bir set yaptırırım. Özel ve eşsiz bir şey."

"Gerek yok. Çok sayıda kol düğmem var." O zaten çok şey yaptı, ve sadece yeni takım elbiselerden bahsetmiyorum.

"Ah, ama onlar benden değil, bu yüzden sayılmazlar. Doğru aksesuarlar olmadan hiçbir kıyafet tamamlanmış sayılmaz. Ivy'ye, gelinlik takımını çocuklarına miras bırakabileceğini söyledim bile. Kol düğmeleri için de aynı şey geçerli. Detayları bana bırak."

"Tamam. Teşekkür ederim," diyorum, çünkü bu durumda söylenmesi gereken doğru şey bu ve o başka bir cevap kabul etmez. Sonra kıyafetlerimi giyiyorum ve satış görevlisinin takım elbiseleri düzeltmesi için geri götürmesine izin veriyorum.

"Acıktım," diyor Suji. "Öğle yemeği yemeliyiz. Ne yemek istersin?"

Öğle yemeği saatini çoktan geçmiş olmasına rağmen, açlık aklımdaki en önemli şey değil. Hafif bir şaşkınlık ve sıcak bir sevgi karışımı. Neyi sevdiğini bilmiyorum, ama belki de en aşına olduğu ve özlediği mutfağı seçmeliyim.

"Kore yemeği?" diye öneriyorum.

"Kulağa harika geliyor. Tavsiye ettiğiniz bir restoran var mı?"

"Var." Onu Arirang'a götürüyorum. Burası, birçok Kore restoranı gibi kapalı bir barbekü

bir yer değil. Izgara balık, tek kişilik porsiyonlarda servis edilen poto, güveç benzeri yemekler ve bibimbap var.

Restorana büyük bir grup olarak giriyoruz. Onun arkadaşları, muhtemelen bize mahremiyet sağlamak için bizden ayrı bir masaya oturuyorlar. TJ onlarla birlikte oturuyor, bu da muhtemelen onların evdeki arkadaşlarına Amerika'da insanların iletişim kurmak için homurdandıklarını söylemelerine neden olacak.

Suji, deniz tuzu ve zencefil ile kaplanmış ve kömür ateşinde ızgara yapılmış yarım uskumru ve küçük bir kase buharda pişirilmiş pirinç sipariş eder. Ben de aynı şeyi sipariş ederim, çünkü ana yemeği pek umursamıyorum. Aslında buraya Korelilerin banchan dediği küçük yan yemekler için geldim.

Garson kısa süre sonra banchan ile geri geliyor: balık köftesi, çeşitli turşular ve kimchi ile hafifçe haşlanmış ve baharatlanmış sebzeler.

En sevdiğim yemek balık köftesi, özellikle de yanında servis edilen tatlı ve baharatlı sosu nedeniyle. Garson yemeği masanın ortasına koyar. Elimi uzatıp birkaç dilim alırım. Sonra bir tane daha.

Suji eğilir, balık köftesi tabağını alır ve tam önümdeki baharatlı ispanak namul tabağıyla değiştirir. "Al. Yiyebilirsin."

Çubuklarım havada durur. Ona bakarım, artık masa adabından emin değilim, ama gülümsemesi tatlı ve anaçtır. "Oğlum da balık köftesini sever, ama hizmetçimiz ona koymayı hiç hatırlamaz. Ona ulaşması kolay olsun diye her zaman tabakları değiştirmek zorunda kalırım."

Kalbim sıkışır, ama bu kötü bir his değildir. Dokuz yıl önce Ivy'nin her şeye rağmen beni sevdiğini fark ettiğimde hissettiğim sıkışıklığa benzer bir sıkışıklık.

Tanımlayamadığım bir duygu burnumu yakıyor ve boğazımdaki sıcak yumruyu yutuyorum. "Teşekkür ederim."

O gülümser. "Önemli değil. Bütün anneler çocukları için bunu yapar. Şimdi soğumadan ye."

Ve ben de öyle yaparım. Annem yaşında bir kadınla yediğim en iyi öğle yemeği budur.

'ın Otuz Altıncı Bölümü

Ivy

Sonraki dört hafta o kadar huzurlu geçer ki, aslında biraz gerginim. Tony'yi ve beni ezmeye çalışan sürücü ve evimize giren kişi hala yakalanmamış olsa da, başka hiçbir endişe verici olay yaşanmaz. Marty bile, Sam'den aldığımı düşündüğü şeyi teslim etmemi talep etmek için tekrar gelmez. Birkaç hafta önce uğrayan Harry'ye göre Margot şehirden ayrılmıştır.

Bazen arkama bakıyorum ama dikkatimi çeken bir şey yok. Vazgeçtiklerini düşünmek istiyorum ama bundan şüpheliyim. Neredeyse on yıl sonra geri dönüp, bir kez denedikten sonra işler yolunda gitmeyince "Neyse, boş ver" demezsin. Tekrar denersin.

Saldırının nerede ve ne zaman olacağını bilmiyorum. Keşke onları daha önce yakalasaydık. O zaman sinirlerim bu kadar gergin olmazdı. Yine de bu konuyu fazla kafama takmayacağım. Hayatım olması gerektiği gibi ilerliyor ve Tony ile olan geleceğimi hiçbir şeyin bozmasına izin vermeyeceğim.

"Gergin görünüyorsun," diyor. Duştan yeni çıkmışım, bornozumla dolapta giyecek bir şey arıyorum. O sadece şortuyla çok çekici görünüyor. Yanıma gelip omuzlarımı ovuyor.

"Sadece kafamda çok şey var." Onun da sabahını mahvedecek bir konuyu konuşmanın anlamı yok.

Boynumu ısırtıyor ve sırtımda sıcak titremeler yaratıyor. "Bugün Cumartesi. Kendimize bir gün ayırıp eğlenelim."

"Keşke yapabilsem, ama Avery Parker'a ilk provaya gitmem gerekiyor."

"Hazır mı o zaman?" diye mırıldanıyor, ağzı hala boynumda.

Karnım kıpır kıpır oluyor. "Evet." Tasarımı kesinleştirmek bir hafta sürdü ve ekibi, belirlediği teslim tarihine yetişmek için sonradan karıncalar gibi çalıştı.

"Bir gün bekleyebilir," diyor, belimdeki kuşağı     p g  s m  avu layarak.

Sıcaklık yayılıyor. Nefesimi tutarak, elini yarı yürekte itiyorum. "Julie, Yuna ve annesi bir saat sonra geliyorlar."

" abuk hallederim." Beni döndürüp boğazıma sıcak, uzun bir öpücük konduruyor.

"İyi yapabilir misin?" diye alaycı bir gülümsemeye soruyorum. "Söylemeye gerek yok."

Ağzı benim ağzımda, sıcak ve şehvetli. Onu öpüyorum, ona çaresizce, kollarımı boynuna doluyorum.

Beni yavaşça dolaba doğru iter, elleri ateşli vücudumda dolaşır, g  slerimi sıkarak, damarlarımdan şehvet pompalar. Zaten sırsıklam olmuşumdur. Harika bir şekilde. Onun kollarında bir gece geçirdikten sonra, ertesı sabah onu hala bu kadar şiddetle istemeyi anlamıyorum, ama  yle. Belki de bu, asla azalmayan bir tür arzudur.

Binlerce hayat boyunca seveceğim ruh ikizim.

Beni adaya bırakıyor. Dirseklerimle kendimi kaldırıyorum. Onu o kadar çok istiyorum ki, acıyor.

"Tony," diye fısıldıyorum, bacaklarımı ayırarak. "şimdi."

Pürüzsüz tenimi parmağıyla okşuyor, gözlerim şaşı oluyor. Zaten ağız sulandıran bir sertlikte. Etkileyici ereksiyonunu görebiliyorum. " abuk olacağını söylemiştin."

O, kötü ve parlak bir sesle gülüyor. Kalbim tuhaf bir dans yapıyor. Onun şakacı, neşeli ruh halini seviyorum, özellikle de genelde çok ciddi olduğu için.

"Oh, doğru. Senin bir *programın* var." Alt dudağımı ısırıyor, dişleri altındaki benimi kazıyor. Sonra kalın, sert ve inanılmaz bir şekilde içeri giriyor.

Başım geriye düşüyor, onun belirlediği sert ritimle mutluluk artıyor. Beni kendine çekiyor, her itişinde meme u larımla g  s ne değiyor.

"Seni seviyorum," diyor. "Benim için tek sensin."

Yeşil gözleri parlak ve koyu. Ona uzanıyorum, onu asla bırakmak istemiyorum. "Ben de seni seviyorum," diye fısıldıyorum, doruk noktası beni parçalarken nefesim kesiliyor.

Beni tekrar başka bir zirveye, daha yüksek ve daha ateşli bir zirveye itiyor. Ona sarılıyorum, amım onu sıkıca sarıyor. Titriyor, içime boşalıyor.

Kemiklerimden ayrılmış ve doymuş bir halde adaya yığıldım. Tony hala kollarını bana dolamış, yüzünü saçlarıma gömmüş durumda.

Kendine geldiğinde, gözlerimi ve yanağımı öper. "Sana iyi olacağını söylemiştim."

"Ve çabuk!" diyorum kocaman bir gülümsemeyle. "Keşke tembel olup hiçbir şey düşünmesek."

"Ben de öyle. Sadece iki hafta daha." Bana oturmamda yardım eder.

"Biliyorum. Ben de kendime öyle söylüyorum. Yuna'nın annesi çok çalışıyor." *Tanrıya şükür.* Onun organizasyon becerisi ve asistanları olmasaydı, gerekenin yarısını bile başaramazdım herhalde. "Bu arada, Tatiana dün aradı. Sana söyledim mi?"

"Hayır. Ne istedi?"

İsteksizce uzaklaşıp ayağa kalktım. *Avery'nin butiğine gitmek için hazırlanmam gerekiyordu.* "Yöneticisi davetiyeyi yanlış yere koyduğu için dün kadar görmediğini söyledi. Birkaç nota kağıdının arasına sıkışmış."

"Bulduğuna sevindim. Tatiana'nın gelmek istemediğini merak ettiğini biliyorum."

"Evet. Bu küçük bir endişeydi." Ve bunu saklamaya çalışsam da beni üzen bir endişeydi. Tony'nin gerçek duygularımı anlayacağını bilmeliydim.

"Hala gelebilir. Bir kişi daha olsa ne fark eder ki?" Davetiyelerin cevapları geçen hafta verilmeliydi.

"Biliyorum, ama onun istediği sadece bu değildi. Düğünde çalmak istiyor." Maxi elbiseyi giyerken, omzumun üzerinden ona bakıyorum. "Senin için sorun olur mu? Dörtlü grubu iptal etmek ve ücretin yarısını kaybetmek zorunda kalacağız." Tony onları ayırtmıştı. Depozitoyu umursadığını sanmıyorum, ama boşuna uğraştığını hissetmesini istemiyorum.

Tony saçlarımı düzeltir. "Curtis'te öğretmenlik yaptığını söylememiş miydin?" "Evet."

"Demek düğünümüzde harika bir müzisyen çalacak. Neden hayır diyeyim ki?" Beni öper. "Çok heyecanlıyım ve onur duydum."

Ona sarılırım, içimde sıcak bir mutluluk yayılır. "Teşekkürler. Sen en iyisisin." Onu öperim, ama sonra kapımıza gelen nazik bir vuruş beni geri çekilmeye zorlar.

"Arkadaşların geldi," diyor Bobbi dışarıdan.

"Tamam! Hemen geliyoruz."

Butik'e giderken, Bayan Min Tony'nin bizimle gelememesinden şikayet eder. Anlaşılan Kore'de gelin ve damat gelinliği birlikte seçerler. Damadın tören öncesinde gelinliği görmesi uğursuzluk olarak kabul edilmez.

"Bu sadece aptalca bir batıl inanç," diyor.

Dört katlı düğün pastaları hakkında hiçbir şey söylemiyorum. İhtiyatlı olmak erdemdir, falan filan.

Butik önünde SUV'lerimiz durur ve ben, Bobbi, Julie, Yuna, annesi ve asistanlar dışarı çıkarız.

Avery'nin çalışanları herkese şampanya ikram etmek için gümüş tepsiler getirirken, Avery gelinliği getirir.

Dantel, elmas taklidi ve minik inciler, Queen Anne yakası, dar kesim göğüs kısmı ve etek kısmı boyunca parıldıyor. Yarı saydam kumaş katmanları bulutlar gibi eteği sarıyor, üzerlerindeki minik mücevherler yıldızlar gibi parıldıyor. İpek bembeyaz değil, yüzüğümle uyumlu pembe tonlu yumuşak fildişi renginde. Gelin takıları, inci ve küçük elmasların sırayla dizildiği tek sıra bir kolye ve muhteşem yıldız şekilli bir kolye ucu ile benzer motifli, yine inci ve elmaslardan yapılmış damla küpelerden oluşuyor. Saç aksesuarı da aynı motifli ışıltılı bir taç ve çok güzel.

"Aman Tanrım," diye fısıldıyorum.

"Beğendin mi?" Avery, ne düşündüğümü tam olarak bildiğini gösteren sinsi bir gülümsemeyle bakıyor.

"Gönderdiğin tasarım resimlerine hiç benzemiyor." Resimlerde güzel bir elbise vardı. Ama gerçeklik bir rüya gibi. "Muhteşem." Ellerimi yanaklarıma koyuyorum. "Kendimi prenses gibi hissedeceğim."

"Kraliçe," diyor Bayan Min gülümseyerek beni düzeltiyor.

"Tamam, giy bakalım," diyor Avery. "İç çamaşırın ve ayakkabıların dahil, ihtiyacın olan her şey burada. Her şeyin tam olarak uyduğundan emin olacağız."

Başımı sallayıp arkadaki büyük giyinme odasına doğru yöneliyorum. Julie ve Yuna da bana yardım etmek için benimle geliyorlar ve giymem gereken gelinlik parçalarını da taşıyorlar. Korse arkasında karmaşık bağcıklar var ve bunları bağlamak için çevik parmaklar gerekiyor.

En yakın arkadaşlarım elbiseyi yukarı çekip eteği ve kuyruğu dolaşıp toplanmasın diye düzeltirken, kat kat kumaşlar hışırdayıp parıldıyor.

Elbise cildime yumuşak ve hoş bir his veriyor. Kalbim çarpıyor. İki hafta sonra Tony ve ben, mutluluğumuzu isteyen insanlarla çevrili olarak evleneceğiz.

"Düğün gecesi Tony'yi çıldırtacaksın," diyor Julie gülümseyerek, dantelleri bir araya getirirken. "Bunu çözmek kolay olmayacak."

"Planım da bu zaten. Ve o önce elbiseyi çıkarmadan iyi kısımlara geçmesine izin verme! Elbiseyi mahvetmek istemezsin," diyor Yuna, kancaları ve düğmeleri düzeltirken.

"Bu giyinme odası ses geçirmez değil galiba," diyorum, yanaklarım kızarıyor.

"Değil," diyor Avery dışarıdan neşeyle.

Yüzüm kızarıyor, Yuna ve Julie kıkırdıyor.

"Hadi ama Ivy," diyor Julie. "*Evleniyorsun*. O gece ne olacağını herkes biliyor."

"Ben posta siparişi damat istiyorum," diyor Yuna, kancaları ve düğmeleri düzeltirken. "Sadece böyle bir şey giyebilmek için."

"Ben de," diyor Julie. "Sonra onu geri gönder."

Yuna parmaklarını şıklatıyor. "Aynen öyle!"

"Annenin sizi duyabileceğini biliyor musun?" diye soruyorum Yuna'ya.

"Sahte bir düğün için para ödemeyeceğiz," diyor Bayan Min giyinme odasının dışından.

Küçük bir kahkaha atıyorum.

"Kredi alabilirim," diye karşılık veriyor Yuna.

"Baban tüm bankalarla konuşup sana para göndermeyi kesecek."

Yuna gözlerini devirdi. "O zaman internetten bir milyarder sipariş ederim. Sorun çözülür."

İnatçı Yuna. "Neden gerçek bir erkek arkadaş edinmiyorsun?" diye fısıldarım.

"Çünkü bu çok fazla iş. Erkekler çok bakım gerektiriyor," diyor. "Ve iş için uygun olan birini seçmem gerekiyor."

Tabii ya. Uygun bir iş anlaşması evliliği. Ama Bayan Min'in Yuna'yı ne kadar sevdiğini düşünüyorum. "Buna gerek kalacağını sanmıyorum. Eminim ailen, kime aşık olursan ol, mutlu olacaktır."

"O kadar kolay değil." Yuna iç geçirir.

Tony ve benim bu noktaya gelmek için aşmamız gereken zorlukları düşünüyorum. "Gerçek aşk asla kolay değildir."

"Bitirdiniz mi?" Avery dışarıdan soruyor. "Evet."

Yuna gelin aksesuarlarını kulaklarıma ve boynuma takıyor. Taç için uzandığında başımı sallıyorum. "Sonra takarım. Bu sadece prova." Gerçek düğün günü için bir şeyler saklamak istiyorum.

Yuna ve Julie geri çekilir, sonra geniş bir gülümsemeyle gülümserler. "Annem *bayılacak*," diyor Yuna.

"Yapılacaklar listesine 'sağlık görevlilerini hazır tut' ekleyeceğim." Julie telefonunu çıkarır, sonra kıkırdar. "Tony kalp krizi geçirebilir."

"Sizler çok saçmalyorsunuz," diyorum, onların aşırı tepkisine utanarak.

Giyinme odasına bağlı oturma alanına çıkıyorum. Her duvarda aynalar var. Yansımamı görüyorum ve nefesim kesiliyor.

Aman Tanrım.

Ellerimi yanaklarıma koyup bakıyorum. Kendimi neredeyse tanıyamıyorum. Elbise bana ışıltılı bir parlaklık veriyor, elmas ve inciler masalsı bir cazibe katıyor. Güneşin altında kesinlikle ışıltılı olacak.

Avery beni eleştirel bir bakışla süzer ve provayı yaparken, ben tam olarak anlayamadığım şeyler mırıldanır. "Şimdi, *kesinlikle* diyet yapma ya da kilo alma. Olduğun gibi kal."

"Evet, Avery."

"Bu gerçekten en iyi çalışmalarımın biri. Kendimle gurur duyuyorum." Başını sallıyor.

Neredeyse sırtını okşamak istiyorum. Ya da onu kucaklayıp düğüne kadar sıkıca sarılmak. Bu kadın tam bir sihirbaz.

İşini bitirdiğinde, düğün kıyafetini çıkarıyorum. Bu işlem, giymek kadar zaman ve enerji gerektiriyor. Maxi elbisem gayet güzel olsa da, bu sihirli elbiseyi çıkarmak, balodan sonra Cinderella gibi hissetmeme neden oluyor. Ancak düğün bittiğinde, eve yalnız dönmeyeceğim. Tony ile yeni bir hayata başlayacağım.

Yuna ve Julie ile birlikte giyinme odasından çıktığımda Bayan Min konuşmasını bitiriyordu.

"Her şey mükemmel oldu, çok mutluyum. Tony'nin kalbi duracak," diyor Bayan Min.

Mutlu bir heyecanla kızarıyorum.

"Keşke orada olup bunu görebilseydim," diyor Avery. "Fotoğrafları bekliyorum."

"Tabii ki," diyorum. Eminim binlerce fotoğraf çekilecek.

Julie'nin telefonu çalıyor ve o da köşeye çekilerek cevap veriyor. Aniden, "Ne? Hayır! İğrenç. Onu yutmaktansa bir hamamböceği yutarım daha iyi" diyor.

Ona dönerim ve gözlerindeki gergin öfkeyi fark ederim. "Her şey yolunda mı?"

"Hayır. Ugh." Julie'nin yüzü kızarmış, ifadesi "hakarete uğramış" kelimesinin tam tanımı. "Arayan Byron'dı."

Julie'nin evine bavulumu almaya gittiğim gecedan beri onunla konuşmadım. *Bir şey mi oldu?* İçimde ufak bir suçluluk duygusu kıvranıyor, onunla hiç iletişim kurmadığımı hatırlatıyor. "O iyi mi?"

"Aklını kaçırmış. *Marty ile* çıkıp çıkmadığımı sormak için aradı."

"Ne?" Şaşkınlıkla ona bakıyorum. "Neden böyle bir şey düşünsün ki

Bunun için bir nedeni olmalı." Küçük kız kardeşinin Marty gibi kendini beğenmiş bir aptalla çıkamayacak kadar akıllı olduğunu bilmesi gerekirdi.

"Biliyorum, değil mi? Aklını

kaçırmış." "Peki sonra ne dedi?"

"Düşündüğüm gibi." Dişlerini gösterdi. "Öyle düşünüyorsa neden aradı?"

Kafamı sallıyorum. Bu kesinlikle tuhaf. Byron boş boş telefon etmez ve kız kardeşinin özel hayatı hakkında spekülasyon yapabilecek biri değildir. Onu buna neyin itmiş olabilir?

'ın Otuz Yedinci Bölümü

Anthony

İki hafta daha. Sonra düğün. Ivy ve ben karı koca olacağız.

Eş. Bu kelimenin tınısını gerçekten çok seviyorum.

Önümdeki belgeye odaklanmam gerek, ama bu çok zor. Suji, ne yaptıklarını bana bildirmek için her dakika mesaj atıyor.

Elbisesi muhteşem görünüyor. Burada olup onu göremeyeceğine inanamıyorum

!

Yemin ederim, Amerikalılar çok tuhaf! Neden damat, tören öncesinde gelinliği görmek istemez ki?

gelinliğini görmek istemesin ki?

Bunu sadece bir gün değil, daha uzun süre keyfini çıkarmalısın!

Şimdiye kadar gönderdiği tüm mesajlar bu yönde. Sanki gelinliği görmemem onun hayatındaki en büyük pişmanlığıymış gibi.

Telefonum çaldığında, kocaman bir gülümsemeyle telefonu açarım. Belki de Ivy'den balayımızda bu elbiseyi giymesini isteyeceğimi söylemeliyim, böylece elbise boşa gitmez. Bu Suji'yi yatıştırır.

"Gerçekten, eminim harika görünüyordur, ama..." "Tony, benim."

Ruh halim birdenbire bozulur. Edgar arıyor. Sesi çok temkinli. "Ne oldu?"

"Aslında bir sorun yok. Şey..." Edgar iç çeker. "Babam. Seni ve Ivy'yi Tempérane'ye davet etmek istiyor ve mümkün olduğunca çabuk gelmenizi istiyor. Mümkünse bir hafta içinde."

"Burada bir düğün planlıyorum." Louisiana annemin memleketi. Kendimi ve Ivy'yi onun merhametine bırakmayacağım.

"Evet, şey. Davet edilmediği için biraz kırılmış galiba."

Alaycı bir cevap gelmek üzereydi, ama onu yuttum. Edgar uygun bir hedef olabilir, ama ona öfkeni çıkarmak adil olmaz. "O

beni reddetti."

"Pişman, Tony."

Harry de benzer bir şey söylemişti. Yine, eski, çaresiz umudun tanıdık çekiciliğini hissediyorum. Ama içimdeki acı taraf, babamın annemin itirazlarını aşacak kadar pişman olmadığını unutamıyor.

"Bak, bu bir zeytin dalı. Sadece... ne olacağını bir gör."

Edgar haklı, ama çok üzgünüm, onun tavsiyesine uymak için. "Eğer ciddi olsaydı, kendisi benimle iletişime geçerdi. Numaramı biliyor."

"Gurur, Tony. Ayrıca annem ona sorun olmadığını söyledi. İstersen Blackwood malikanesinde evlenebilirsin."

İnanamayan öfke dönüyor bu dönüyor. "Çok geç. Bu noktada bu noktada mekanı Tempérane'ye taşıyarak herkese rahatsızlık vermeyeceğim." Eğer babam orada evlenmemizi isteseydi, nişanımızı duyduğunda bunu teklif edebilirdi. Yaptığı şey, birine hastalığa yakalandıktan sonra grip aşısı yapmak gibi. "Tony, dinle. Annem ve babam düşününe katılırsa daha iyi olur.

düşüne katılırsa daha iyi olur."

Bir küfürü geri çekiyorum. Ivy'nin durumunu düşünmemiştim. Onun için sorun olacağını belirtmedi, ama görünüşün önemli olduğunu ve dedikoduların acımasız olabileceğini biliyorum.

Ayrıca, ne kadar inkar etmek istesem de, içimde bir parça, aileme verdiğim eski yaraların ve acının bir şekilde iyileşmesini istiyor. Asla eskisi gibi olamayacağımızı ve Tempérane'nin bir daha asla benim evim olamayacağını biliyorum. Ama en azından diğerleri — babam, annem, Edgar ve Harry — daha mutlu olabilirler.

"Bunu bir düşüneyim ve sana geri döneyim," diyorum. "Evet. Kesinlikle. Ivy ile konuş, ne dediğine bak."

"Evet." Telefonum çaldı ve bu konuşmayı bir an önce bitirmek için hemen telefonu aldım. "Bak, gitmem gerek. Başka bir arama var."

"Tamam. Yakında görüşürüz." Edgar telefonu kapatır.

"Blackwood," diyorum, ayağa kalkıp volta atarken, sesim istediğimden biraz daha soğuk ve sert, çirkin, eski bir kin ve garip bir umut hala içimde kaynıyor.

"Ben Byron Pearce."

"Numaramı nereden buldun?" diye soruyorum, duygularımın pürüzlü kenarları ona saldırmaya hazır.

"Ne önemi var? Şimdi duygusal davranmayı bırak ve dinle. Marty, Julie'nin dairesinde."

"Ne?" Doğru duymuş olamazdım. "Marty Peacher. Rizzy'nin kuzeni."

"O pislüğün kim olduğunu biliyorum," diye hırıldadım. "Ama onu 'yanında' ne demek? Ve neden beni bu konuda arıyorsun?"

"Onu Julie'nin dairesinde saklanırken yakaladım. Daha doğrusu, yatak odasındaki dolapta."

Ne oluyor ya? Açgözlü bir aptal, ama röntgenci mi? Cidden mi? "Herkes iyi mi?" Marty, Julie'ye, Ivy'ye ve provaya giden diğer herkese bir şey yapmış olabilir. Öte yandan, belki de yapmamıştır, çünkü Bobbi Ivy'nin yanında. Ve Byron, Marty'nin asla olamayacağı kadar fiziksel olarak yetenekli.

"Neden olmasınlar ki?"

Sesinde umursamaz bir omuz silkme duyabiliyorum.

"Görünüşe göre 'kendine ait olanı' almaya gelmiş."

"Ne? Julie ödünç aldı mı..." *Bekle.* Ivy, Marty'nin Sam'in ona verdiği bir şeyi teslim etmesini istediğini söyledi. Bu şeyi şu anda Julie'nin elinde olduğunu mu düşünüyor? "Ne olduğunu söyledi mi?"

"Hayır. Ama birkaç soru sormak isteyebileceğini düşündüm. Kız kardeşimin dolabında gizlice dolaşmasından hoşlanmadım. Bildiğimiz kadarıyla, seni ve Rizzy'yi neredeyse ezip geçecek olan lanet SUV'nin sürücüsü o olabilir."

O lanet olası şoförün adı geçince aynı öfke ve hiddet içimi kaplıyor. Byron söylemiyor ama ben biliyorum. Ivy'yi önemsiyor ve bunu onun için yapıyor.

"Hemen geliyorum," diyorum ve telefonu kapatıyorum.

Anahtarlarımı alırken TJ'yi çağırmayı düşünüyorum ama fikrimi değiştiriyorum. O kadar çok izin günü yok ve önümüzdeki iki hafta boyunca, Meksika'daki özel villada balayımıza kadar her zamankinden daha meşgul olacak. Tamamen rahatlamak için bir gün hak ediyor.

Mavi Audi'mi Julie'nin dairesine sürerken öfkem sessizce ama istikrarlı bir şekilde artıyor. Marty'nin şu anda neyin peşinde olduğunu bilmiyorum. Peacher & Son'un Sam'in gidişinden sonra iyi gitmediğini biliyorum, ama haneye tecavüz mü? Yoksa Julie'yi şaşırtacağını mı düşündü ve... ne? Ivy'yi rehin alarak oyun mu oynayacaktı?

Arabamı park edip onun dairesine çıkıyorum. Asansörde bir an durup öfkemi derinlere, soğuk ve kontrol altında tutulan bir yere gömüyorum. Ivy'nin güvenliği söz konusu olduğunda, düşüncesizce hatalar yapmamalıyım.

Byron kapıyı açar ve beni içeri alır. Hafta sonu kıyafeti giymiş, yakası açık düğmeli gömlek ve hafif yazlık pantolon giymiş. Ayakkabısında kırmızı bir leke var gibi görünüyor.

"Julie nerede? Herkes iyi mi?"

"Bunu zaten sordun." Byron bana tuhaf bir bakış atıyor. "Rizzy ile dışarıda. Bilmiyor muydun?"

"O zaman burada ne işin var?" Byron'ın kendi evi var. "Annem kahvaltıdan sonra özel bir pankek karışımı bırakmamı istedi. Julie'nin düğünden önce biraz kilo verebileceğini düşündü, özellikle de Ryder Reed'in katılacağı için."

Hayret. Milton'dan duyduğum hikayelerden dolayı Bayan Pearce'ın mantıklı bir kadın olduğunu düşünmüştüm. "Ryder'ın evli olduğunu biliyor, değil mi? Çocuğu olduğunu da?"

Byron burun kıvrıdı. "Julie'nin Ryder'ın bekar arkadaşlarından ya da kuzenlerinden biriyle birlikte olmasını umuyor."

"Sanırım artık bekar kuzeni kalmadı," diyorum dalgın bir şekilde. Buraya Ryder ve onun aile ağacını konuşmaya gelmedim. "Peki piç kurusu nerede? Ayakkabındaki kan mı?"

"Evet. Ve piç kurusu yukarıda, Julie'nin yatak odasında."

İnanılmaz. Ona sitemkar bir bakış atıyorum. "Onu orada yalnız mı bıraktın?"

"Ne yapacağını sanıyorsun? Pencereden atlayacak mı? Ayrıca Julie, silah olarak kullanılabilecek hiçbir şey bulundurmuyor. Zaten onu iyice kırdım."

Gözlerindeki vahşi parıltıdan, buna hiç şüphem yok.

Marty yatak odasının zemininde kıvrılmış, yüzü hamburger eti gibi. Burnundan kan sızdığına bakılırsa, Byron ona bir iki iyi yumruk atmış. Muhtemelen başka yerlerine de. Ben olsam bir taneyle yetinmezdim.

"Şu haline bak, aptal." Kafamı sallıyorum. "Hak ettin." "Ben bir şey yapmadım," diye sızlanıyor Marty.

"Davetsiz bir şekilde bir kadının dolabındaydın. Bu bile seni röntgenci bir sapık yapar."

"Julie'ye mi? İğrenç!" Yine vurulmaktan korkuyormuş gibi iki elini yüzünün önüne kaldırır.

Koruyacak çok fazla sağlam yeri kalmamış. Byron'a hakkını vermeliyim. İşini çok iyi yapmış. Marty'nin tekmeleyecek pek bir yeri kalmamış olması beni biraz hayal kırıklığına uğrattı.

"Sadece benim olanı istedim! Ivy'nin ofisine gittiğimden sonra ona tekrar yaklaşmaya çalıştım ama başaramadım, bu yüzden belki de onu burada bırakmıştır diye düşündüm. Babam öldükten sonra iki hafta kadar burada kalmıştı."

Ofisine gitme ve *diğer şeyler* mi? Bildiğim tek girişim, vakıfta ona yaklaşması. "Diğer şeyler"i tanımla.

"Sana hiçbir şey söylemek zorunda değilim." Marty'nin sesi zayıf ve titriyor. "Yanlış cevap." Kolumu geri çekip burnunu kırmaya hazırlanıyorum.

Başını eğiyor. "Tamam, tamam, tamam! Önemli bir şey değil." Zorlukla yutkunuyor. "Ayrıldıktan hemen sonra bir kez denedim. Ama kolay değil, anlıyor musun? Senin aksine, bana hiçbir şey kolay gelmedi."

Evet, her neyse, mızımız küçük pislik. Onun "Hiçbir şey bana kolay gelmedi" sözü hakkında ne düşündüğümü söylemek üzereydim, ama bir şey beni durdurdu.

Ofisten ayrıldıktan hemen sonra tekrar denediğini söylemişti. Ivy, onun geri geldiğini veya onu tekrar taciz ettiğini hiç söylemedi. Aslında, aynı gün, soyulmuştu...

Aniden, her şey yerine oturdu.

Gözlerimi onun ayakkabılarına indiriyorum. Oldukça güzel bir çift. Ancak sol ayakkabının ucunda siyah bir iz var. Tıpkı bağımlıyı işe alan adamın giydiği ayakkabılar gibi.

Ivy'nin yaralı dizini ve sıyrılmış baldırını hatırlayınca öfke beni kaplıyor. Marty'nin iki bacağını da kırmak çok tatmin edici olurdu, ama kendimi kontrol etmeye çalışıyorum. Nedenini bilmek istiyorum. Ve eğer varsa, onu kim yönlendiriyor?

"Yani Ivy'yi soyması için o evsizi mi tuttun? Onun yanında para olduğunu mu düşündün?" Sesim, kaynayan öfkemin altında ipeksi bir yumuşaklıkla çıkıyor.

"Ona zarar vermemesi gerekiyordu." Sesi, tüm dondurmayı yiyemeyeceğini söyleyen bir çocuğu gibi somurtkandı. "Ona zarar vermemesini söyledim. Zarar vermedi, değil mi?"

Hiç pişmanlık belirtisi yok. *Orospu çocuğu*. "Onu itti ve düşmesine neden oldu. Ne sanıyorsun?" Kafasını geriye doğru savuracak kadar sert bir yumruk attım. Öfkemi yatıştırmaya yetmedi, ama kendimi kontrol etmeye devam ettim.

"Bana vursan bile, onun benim olduğu gerçeği değişmez," diye tükürüyor Marty.

Sonunda biraz cesaret gösterdi. Belki de sonunda istediğini elde edeceğim. "Bu para meselesi mi?"

"Her şey parayla ilgili. Benim hakkım olan şey!"

"Ama çantasında çok fazla nakit taşımayacağını biliyordun." Yine de evsiz adama söz verdi. "Ne arıyorsun sen?"

"Sana bir şey söylemek zorunda değilim! Bana böyle işkence etmek yasa dışı!" "İşkence mi?" Byron'a dönüyorum. "Sen işkence mi görüyorsun?"

Omuz silkiyor, tırnaklarını inceliyor. "Tek gördüğüm, kendini defalarca vuran bir adam. Tekrar tekrar. Banyo kapısının koluna. Ne yazık ki *onun* banyosunun kapısı değil. Polisler böyle küçük ayrıntılara çok önem verir."

"Ben hiçbir şey yapmadım!" diye bağırır Marty.

Kimse kendi hatasını nezaketle kabul etmez. Her zaman bahaneler uydururlar. İnkâr ederler. "Jamie Thornton'un ne kadar çok düştüğünü hatırlıyor musun?" diye soruyorum. "Belki iki bileğin de kırılır. Çok acıttığını duydum."

Saç çizgisinde ter damlaları belirir. "Seni lanet hayvan!"

"Benim olanı korumak söz konusu olduğunda mı? Kesinlikle öyle."

"Peki, söylemeyeceğim. Yine annene yalakalık yapacaksın."

Gözlerimi kısıyorum. Aradığı şeyin annemle bir ilgisi olduğunu mu söylüyor?

Bir adım öne çıkıp ellerimi yumruk yapıyorum. Marty'nin gözleri büyür. Her zaman büyük konuşur ama cesareti çok azdır. Kolumu geri çekip yumruğumu yüzüne bir kez vuruyorum, yumruğu hafifçe çekiyorum. Konuşacak kadar akli başında olması ama direnmeyi düşünmeyecek kadar acı çekmesi

direnmeyi düşünmeyecek kadar acı çekmesi gerekiyor. Kolumu ikinci kez geri çekiyorum.

"Dur! Bana bir daha vurma!"

"Bana tek bir iyi neden söyle, Marty." "Bir kayıt var!"

Kolumu indiriyorum. "Ne kaydı?"

"İçinde ne var bilmiyorum." Gözlerini yere indirir. "Babam bana dinletmedi, ama annenin bize hak ettiğimiz saygıyı göstermesi için bunu kullandı. O kendini bizden üstün görüyor, ama öyle değil. Sadece şanslıydı. Güzel bir yüzle doğdu. Zengin babanla tanışmak gibi bir şans yakaladı." Çenesini kaldırıp bana sertçe bakar. "Yeter!"

Karnımı saran kaygan bir endişe yumruğu ile derin bir nefes alırım. Bunun bir olasılık olduğunu düşünmüştüm, ama bunun doğrulanması daha da kötü. Çünkü annemin, Sam'in onu şantaj yapmak için kullanabileceği kadar korkunç bir şey yaptığını hayal edemiyorum. Marty'ye sert bir bakış atarım. "Hepsi bu mu?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Hadi ama. Ben aptal değilim. Daha fazlası olmalı." Bana kaydı anlattığında bana bakamadı bile.

Dudaklarını yalamaya başladı, sonra dili ağzındaki yaraya değince yüzünü buruşturdu. "Neden bahsettiğini bilmiyorum."

Byron'a bakıyorum. "Ona bir teşvik verirsem anlayacağını düşünüyor musun?"

"Benden gelse daha iyi olur," diyor. "Yumruklarım zaten morarmış durumda. Devam etmek beni rahatsız etmez. Son zamanlarda oldukça stresliyim."

"Ben de öyle. Neden birlikte onu dövmüyoruz? Sen sol tarafını, ben sağ tarafını alalım mı?"

"Bana uyar."

Byron ve ben birlikte ilerliyoruz.

"Hayır," diyor Marty. "Ben dövülebilecek bir evsiz pislik değilim. Benim de haklarım var."

"Haklarını umursuyor gibi mi görünüyoruz?" Byron'a dönüyorum. "Umursuyor muyuz?"

"Hayır, bunu düzeltmeliyim," diye cevaplar. "İnsanların benim yumuşak başlı olduğumu düşünmelerini istemem."

Marty sesli bir şekilde yutkunur.

Byron hızlı hareket eder ve Marty'ye ilk darbeyi indirir.

Marty ağlıyor, kanlı yüzünü gözyaşları ve sümük kaplıyor.

Ben alaycı bir şekilde gülümserim. Tanrı aşkına. Hiçbir onuru yok. Sam'in kaydı Marty'ye vermemesine şaşmamalı. O, güzel şeyler ve pahalı şeyler dışında hiçbir şeye tahammül edemez.

"Tamam, tamam, sana söyleyeceğim," diyor. "Biz... Yani *babam* Ivy'ye bazı ilaçlar verdi. Bu, Ivy'nin panik atak geçirdiğini düşünmesine neden oldu. Babam, bu şekilde onu kontrol etmenin yararlı olacağını düşündü, ama ben onun bunu yaptığını bilmiyordum. Bilmiyordum! Yemin ederim!"

Öfke içimi delip geçiyor, içimi parçalıyor. Ivy düşündü ki, bunca zaman

panik atakları yüzünden performans sanatıyla uğraşamayacağını düşünüyordu. Sam hala hayatta olsaydı, onun gözlerine o üzüntüyü koyduğu için vücudundaki her kemiği kırardım. Onun hayalini öldürdüğü için.

"Bu çok alçakça," diyor Byron.

"Başka seçeneğimiz yoktu. Kimsenin suçu yoktu."

Hiçbir şey onların suçu değil mi? Bir adım daha ileri atıyorum. "Gerisini anlat."

"Geri kalanı mı?" Marty'nin gözleri sağa sola dönmeye başlar. "Ne geri kalanı?"

"Daha fazlası olduğunu biliyorsun." Sertçe nefes veriyorum. "Şu anki ruh halimde, hatırlamana yardım etmek için bir fırsatı çok isterim."

"Onun beni dövmesine izin veremezsin! Sana her şeyi anlattım," diyor Marty, Byron'a.

"Biliyor musun, komik... ama sana inanmıyorum. Dürüst, namuslu birine benzemiyorsun. Daha çok çingiraklı yılan ahlakına sahip bir pislik gibisin, hatta daha kötüsü."

"Değilim!" Marty bağırır. "Ben kötü biri değilim! Yemin ederim ki değilim!" Gözlerinin köşelerinde yaşlar belirir. "İsteyerek yapmadım."

Kanım donar. Bu tepkiyi taklit etmiyor. Büyük bir suçluluk duygusu onu kemiriyor. Tempérane'de Ivy'nin arabasını otoyoldan çıkaran sürücü o mu?

"Bunu yapmak istemedim." Yüzünü ellerinin arasına gömer. "Sadece onu uyuşturmak istemiştim. Bir süreliğine onu devre dışı bırakmak için. Ama o öldü. *Öleceğini düşünmemiştim.*"

"Kim?" diye soruyorum. "Kimi öldürdün?"

"Partinde olan kadın." Marty'nin omuzları titriyor. "Babam bana sadece onu etkisiz hale getireceğini söylemişti."

Şok dalgaları içimi kaplar. *Jill*.

"*Sen!*" diye bağırırım, gömleğinin önünü yumruklayarak onu kendime doğru çekerim. "Onu öldürdün lan!"

Gözlerinden kırık musluktan su *damlar* gibi gözyaşları akıyor. *Damla, damla, damla*. "Onu ben öldürmedim! İsteyerek yapmadım! Ölmemesi gerekiyordu!"

Onu sarsıyorum, zar zor kendimi kontrol edebiliyorum. Onu yok etmek, içimden geçen tüm çirkin duyguları ona hissettirmek istiyorum, ama bunun bir faydası olmaz. "Neden yaptın?"

"O, Jill'in bizden çaldığını ve son projemizi mahvedeceğini söyledi. Biz sadece onu bir süreliğine devre dışı bırakmak istedik, böylece kimse bizi sabote etmeden yatırımcılarımızı geri kazanabilecektik."

Kısa bir süre gözlerimi kapatıyorum. Elizabeth'ten etkisini kullanarak insanları projeden çekmesini istemiştim. Bu da o kadar zor değildi. Ama Sam'in Jill'i suçladığına inanamıyorum. Elizabeth'in yardımı olsun ya da olmasın, bunun arkasında benim olduğumu bilmesi gerekiyordu. Belki de Jill, öfkesini boşaltmak için uygun bir hedefti.

"Sen iğrençsin." Marty'nin gözyaşları ve sümüklerle parlayan yüzüne bakıyorum. Onu itiyorum.

O yere yığılır ve hıçkırarak ağlar.

Byron solgunlaşır. "Polisi arayacağım."

"Evet, aramalısın. Yaptıklarının bedelini ödemesi gerek." Ve ben de bedelini ağır ödeyeceğinden emin olacağım.

'ın Otuz Sekizinci Bölümü

Ivy

"Hepsi bitti!" Yuna, heykeli yapacak ikolatacıyı terk ederken böyle diyor.

Heykeli nasıl yapacağına dair ayrıntılı bir taslak hazırlamış, böylece insanlar heykeli yıkmadan parçalarını alabilecekler. Ayrıca düğünde kullanmayı planladığı bitter, sütlü ve beyaz çikolataları da tattık. Zengin ve kremsi ikolatalar, dilimde küçük, lezzetli rüyalar gibi eridi. Benim isteğim üzerine, Tony'nin de tadına bakabilmesi için küçük bir kutu hazırladı.

"Sonuçtan çok memnunum," diyorum. "Yardımanız için teşekkür ederim."

"Rica ederim," diyor Bayan Min.

"Düğünüm için ne yapmam gerektiğini bilmek için notlar alıyorum," diye ekledi Julie hayranlık dolu bir gülümsemeyle. "Ivy'ye bunu başarmak için yeterli zaman olmadığını söyledim."

"Normalde bunu başaramazdık." Bundan eminim çünkü Bayan Min, ben isteyken hafta boyunca çok şey yaptı. Ellerini tutuyorum. "Teşekkür ederim."

"Mutlu bir hayat sürerek bana teşekkür et. İyi bir masal sonu severim." Gülümser.

"Öyle yapacağım. Söz veriyorum." Minnettarlık, mutluluk ve kararlılık karışımı içimi kaplar. Başka bir şeyi kabul etmeyeceğim. Tony ve ben birbirimiz için çok mücadele ettik.

"Acıkmaya başladım," diyor Yuna. "Akşam yemeği yemeliyiz."

Bayan Min, Yuna'nın omzuna hafifçe vurur. "Yemeği sonra yiyebiliriz. Saat daha altı bile olmadı. Ama Ivy'yi bırakmalıyız."

Yuna dudaklarını büküyor. "Neden?"

"Çünkü bugün nişanlısıyla neredeyse hiç vakit geçiremedi," diyor Bayan Min. "Eminim Ivy, biz etrafında dolanmadan onunla baş başa güzel vakit geçirmek isteyecektir. Tony de ihmal edilmediğine sevinecektir."

Onun düşünceli tavırları beni her zaman şaşırtıyor. Sanki ben söylemeden ne istediğimi biliyor gibi. Ya da Tony'nin neye ihtiyacı olduğunu veya ne hissettiğini.

"Ama yakında onunla evlenecek ve tüm zamanını onunla geçirecek," diyor Yuna.

"Bu yüzden o onun nişanlısı, sen değil."

Julie ve ben, Bayan Min'in kuru tonuna ve Yuna'nın pek de heyecanlı olmayan ifadesine gülüyoruz.

"Gerçekten gitmem *gerek*," diyorum. "Onunla akşam yemeği randevum var."

Bayan Min kızına kaşlarını kaldırır. "Gördün mü?"

Mağazanın önünde vedalaşıp ayrılıyor, Julie arabasına biniyor, Yuna, Bayan Min ve arkadaşları ise büyük bir SUV'ye biniyor.

Bobbi ve ben çatı katına vardığımızda, "Hayatım, ben geldim!" diyorum.

İki saniye sessizlik geçer. Kaşlarımı çatıyorum. Tony yürüyüşe mi çıktı acaba? Garajda Audi'sini gördüm.

Telefonumu çıkarıp ona mesaj attım. "Hoş geldin."

Arkamı döndüğümde onu mutfak tezgahında, dirseklerini pürüzsüz yüzeye dayamış halde görüyorum. Yüzü gergin ve biraz solgun.

Margot arayıp nefret dolu sözler mi söyledi? Başka hiç kimse onun yüzüne böyle bir ifade takmazdı. Bayan Min ile yüzleştikten sonra Margot'un Louisiana'ya geri dönmesi çok kolay olmuştu, bunu bilmeliydim.

Sonra şişmiş parmak eklemlerindeki kanı fark ettim ve kalbim bir an durdu. Çikolata kutusunu yere bırakıp ona koştum.

"Ne oldu?" Elini incelerim, kanın onun kanı olup olmadığını, ne kadar yaralandığını bilemiyorum. "İyi misin?"

"İyiyim."

Hayır, değil. Çok gergin. Onu sakinleştirmek için ellerimi kollarında gezdiriyorum.

"Sana bir şey söylemeliyim."

Sesi çok düz ve ben biraz korkuyorum. Korkunç bir şey olmuş olmalı. Aksi takdirde böyle olmazdı.

Bobbi'ye bakıyorum. O da başını sallayıp yukarı çıkıyor ve bize mahremiyet sağlıyor.

"Tabii. Dinliyorum." Kafam sorular ve düşüncelerle dolu, içim korkuyla dolu olsa da, sakin görünmek için elimden geleni yapıyorum.

"Byron Pearce'den bir telefon aldım." Sonra Tony, Marty'nin Julie'nin evine girip dolabına saklandığını anlatıyor. Ve ortaya çıkardığı şeyler...

Panik ataklarım gerçek değil.

Tony'ye bakıyorum, o kadar şaşkınım ki hafifçe uyuşmuş durumdayım. Kalbim, sahneye ulaşamadan önce elimi üzerine koyup dizlerimin üzerine çöktüğüm zamanki gibi çarpıyor. Yuna bana halkın önünde performans sergilemeyi sevdiğimi söylemişti, ama zihnimin bir köşesinde buna gerçekten inanmıyordum. Ya da en azından kazanın ve komanın beni değiştirdiğini düşünüyordum. Ama hayır. Bu, uyuşturucu kadar basit bir şeydi.

Sam. Beni başka bir manipölasyonla alt üst ediyor.

Tüylerim diken diken oluyor. "Neden böyle bir şey yaptı?" Birdenbire yerinde duramaz hale geliyorum, öfke içimi yakıyor.

"Senin halkın önünde performans sergilemediğinden emin olmak için. Seni saklamak istedi."

Bu mantıklı. Byron, *Grand Galop Chromatique'i* çaldığım videoyu yayınladığında mutlu olmamıştı ve ben, Tony, Ryder ve Audrey Duff'ın karıştığı olay viral olduğunda volkan gibi patlamıştı.

Bu, Sam'in isteği üzerine resepsiyonda çaldığımda neden paniklemediğimi açıklıyor. O zaman bana ilaç vermedi çünkü performansımı sergilememi istiyordu.

Tırnaklarım avuç içlerime batıyor. İçimde yanan sadece öfke değil. Kullanılmış olmanın utancı da var.

"Piç kurusu. Lanet olası piç kurusu." Sesim titriyor.

Tony beni kendine doğru çekip bir koltuğa oturttu, sonra kucağına aldı. "O artık yok. Marty de artık seni rahatsız etmeyecek."

Ona bakıyorum, içinde çok fazla karanlık hissediyorum. Sadece bu da değil, şok ve keder de var. "Daha fazlası var, değil mi?"

O başını sallıyor. "Marty, Sam'in nişan partimizde Jill'e ilaç vermesini istediğini iddia ediyor. O, garson kılığına girip içeri sızmış ve..."

Geri kalan kelimeler üzerimde akıp gidiyor, ama ben onları iyi anlamıyorum. Ne olduğunu anlamak için buna ihtiyacım da yok.

Sam, Jill'i öldürttü. Aynen böyle.

Bu haber beni sarsmış olsa da, onun ölmüş olmasından duyduğum acımasız mutluluk ile suçunun bedelini ödeyerek ömür boyu hapis yatmayacak olmasından duyduğum derin hayal kırıklığı arasında kalmış olmam beni nasıl bir insan yapar, bilmiyorum.

"Marty'nin cinayet işleyebileceğini sanmıyorum. O babasının oğlu, bunu yapacak kapasitesi yok," diye ekliyor Tony.

"Katılıyorum. O kötü niyetli ve nefret dolu biri, ama cinayet gibi korkunç bir şey yapabilecek biri değil." Başımı Tony'nin omzuna yasladım. Kokusu yıpranmış sinirlerimi yatıştırdı. "Neyse ki Byron ve sen Marty'ye göz kulak oldunuz. Julie apartmanında yalnız olsaydı..." Gözlerimi sıkıca kapattım. Cinayet işleyemeyecek biri olması, şiddet uygulayamayacağı anlamına gelmez. Ona vurabilirdi. Julie'den çok daha iri ve güçlü.

Tony soğuk kolumu okşadı. "Orada değildi. Ya olsaydı diye düşünmeyi bırak."

"Biliyorum, ama..." Aklıma bir düşünce gelir. "Neden oraya gitti ki? Kadınların evlerine gizlice girip onları gözetleyen birine hiç benzemiyordu." Kendini çok fazla önemseyen Marty gibi birinin yapacağı bir şey değil bu.

"Babasının sana verdiği bir şeyi almaya gittiğini söyledi. Cenazeden sonra Julie'nin yanında kaldığın için, belki de onu orada bıraktığını düşünmüş."

"Ah, Tanrı aşkına. Onun saçmalıklarından bıktım. Sam'in bana hiçbir şey vermediğini ona zaten söyledim..." Bir an durdum. "Aslında, Sam öldükten hemen sonra bana bir müzik kutusu gönderdi. Avukatı aracılığıyla geldi. Marty'ye vermeyi düşündüm, ama vazgeçtim."

"Neden?" diye sordu Tony.

Onun sesi suçlayıcı değil, ama yine de kendimi biraz savunmacı hissediyorum. "Birincisi, Sam *bana* gönderdi. İkincisi, aslında sadece manevi değeri var. Onun büyükannesine aitti ve Marty onu sevmezdi. Sam, Marty'nin onu atacağını bildiği için bana vermek istediğini düşündüm."

"O öyle düşünmüyor. Sam'in sana, annemi şantaj yapmak için kullandığı bir kayıt gönderdiğini söyledi."

Margot Blackwood'a şantaj mı? O soğuk, küçümseyen kadına mı? Sam, bir kayıtle bile olsa, onun gibi birini sindirmek veya manipüle etmek için gerekenlere sahip değildi. Onun, Sam'in onu kendi iradesine boyun eğdirebileceği bir duruma düşürecek bir şey söylediğini hayal edemiyorum. "Müzik kutusunu zaten çaldım. Sadece Debussy'nin 'Claire de lune' parçası."

"Çalmadan önce kurdu mu? Ve tamamen bitene kadar çaldı mı?"

Kafamı sallayıp, morarmış parmak eklemlerine elimi koydum. "Sence Sam'in elinde olan şey sonuna mı takılıydı?"

"Bilmiyorum."

"Müzik kutusunu annene vermeli miyiz? Yani, Sam'in yanlış ellere geçmesinden endişelenmesini istemiyoruz. Marty'nin elleri gibi." Bu eşya benim için hiçbir anlam ifade etmiyor. Margot'a karşı kişisel hislerim ne olursa olsun, kimse onu manipüle etmek için kullanılabilecek kötü bir şeye sahip olmayı hak etmez. Tony ve Margot arasındaki anlaşmazlığa rağmen, o hala onun annesi ve muhtemelen ona karşı bazı hisleri var.

Tony bir anlığına bana bakar, düşünceleri koyu yeşil gözlerinin derinliklerinde kaybolur. Sonunda, bakışlarını başka yöne çevirir. "Önce dinlemek istiyorum."

"Neden?" Ya Tony için aşağılayıcı ve utanç verici bir şeyse? Bilmesen daha iyi olmaz mı?

"Çünkü emin olmam lazım."

* *

Anthony

Ivy bana bakıyor, gözlerinde endişe beliriyor. Bu biraz zor, çünkü annemin Ivy'nin ortadan kaybolması ve komaya girmesiyle bir ilgisi olduğu hissini bir türlü atamıyorum.

Polisler Marty'yi götürdükten sonra eve geldim ve Sam'in annemi şantaj etmek için kullanabileceği yüzlerce farklı senaryo hayal ederek kafa yordum. Ve bunlardan hangileri onu kaydı Ivy'ye göndermeye yönlendirebilirdi?

Tek bir şeye odaklanıyorum: Ivy'nin kaydı anneme geri vermeyeceğini düşündü. Bu da, Ivy'yi kişisel olarak üzecek bir şey olması gerektiği anlamına geliyor.

Annem ve Ivy dokuz yıldır görüşmüyorlar. Ivy'yi anneme vermeyecek kadar üzecek tek şey, otoyoldaki kazayla ilgili bir şey olmasıydı.

Ivy bunu öğrendiğinde ne yapacağını bilmiyorum. Ben ne yapacağımı bilmiyorum. Ama hayatımın geri kalanını merak içinde geçirmektense, emin olmayı tercih ederim.

Ivy elimi sıkıyor. "Sadece utanç verici bir şey olabilir, ciddi bir şey değil. Ya da belki gerçekten korkunç bir sırdır. Bunu bilmek her şeyi değiştirecek... ve annenin sana daha çok kızmasına neden olabilir."

"Daha kızgın mı?" Boş bir kahkaha kopar içimden. "Bu... mümkün değil."

Ivy'nin güzel, ifade dolu yüzünde hüznün belirir. Başparmağımı yanağına sürerim, o gölgeyi silebilmeyi dilerim, kısmen suçlu olduğum için kendimden nefret ederim. Annemin uyardığı gibi uzak durmuş olsaydım, belki Ivy'ye hiçbir şey olmazdı. Öte yandan, geleceği görebilseydim bile bunu yapabileceğimi sanmıyorum.

"Bilmem gerek, Ivy. Kendi iyiliğim için."

"Tamam. Müzik kutusu ofisimde."

"Hadi gidelim..." Kafamı sallıyorum, sabırsız ve düşüncesiz davranışımın dehşete kapılıyorum. "Aslında, önce akşam yemeği yiyelim mi?"

Ivy elini omzuma koyar. "Yemek yiyebilecek misin?"

Pek sayılmaz, ama bu önemli değil. "Sen aç olmalısın."

"Sorumu cevap vermedin."

"Meşguldün ve..."

Parmağını dudaklarıma koyar. "Ofise gidip kutuyu alabilirim. Mesai sonrası için erişim anahtarım var. Neden bunu yapıp eve giderken yol üzerinde bir şeyler almıyoruz?"

'ın Otuz Dokuzuncu Bölümü

Ivy

Bobbi, Tony ve ben vakfın ofisine gidiyoruz. Gerginlik midemde asit gibi yanıyor. Müzik kutusu eski. Sam kayda bir şey ekleyebilmiş olabilir mi? Ya hiçbir şey yoksa ve Marty sadece Marty gibi davranıyorsa? Tony'nin hayal kırıklığına uğramasını istemiyorum. Ama aynı zamanda, kaydın ortaya çıkarabileceği şeylerden de korkuyorum.

Lanet olsun sana, Margot.

Müzik kutusu hala masamda, yapışkan notlar ve belgelerle dolu bir yığının altında gömülü duruyor. Ağzım kurumuş, biraz titrek ellerimle onu ortaya çıkarıyorum ve Bobbi'nin yanımda olduğu halde dışarı çıkıyorum. Eve giderken Çin yemeği alıyoruz.

Eve varır varmaz, onu mümkün olduğunca kuruyorum, kapağını açıp yemek masasına koyuyorum. Debussy ile başlıyor, melodisi tıpkı hatırladığım gibi tiz. Bu kadar kötü ses kalitesiyle birinin sesini tanıyabilecek miyiz acaba?

Bobbi çantadan karton kutuları ve kağıt tabakları çıkarır. Aç olmama rağmen, yemek yiyebileceğimi sanmıyorum. Sonunda ne çalınacağına dair gerilim ve korkunç beklenti, midemi pretzel gibi büküyor. Tony'nin elini tutup sıkıca sıkıyorum.

Müzik duruyor.

"Hepsi bu mu?" Bobbi, kutuyu sanki mistik bir ışık yayacak ve bize çarpıcı bir içgörü verecekmiş gibi bakarak sorar.

"Bu kesinlikle... hayal kırıklığı yaratıcı." Kaşlarımı çatıyorum.

"Sam'den başka bir dosya veya mesaj aldın mı? Herhangi bir şey?" diye sorar Tony.

"Hayır. Sadece bu."

Çenesini ovuşturur. "Lanet olsun."

"Marty Peacher yalan söylemiş olabilir." Bobbi, sığır eti ve brokoli'den küçük bir ısırık alır. "Bana dürüstlüğün timsali gibi gelmiyor."

"Değil, ama inan bana, Byron ve ben onu çok korkuttuk. Bir şey uydurmazdı, özellikle de Ivy'ye danışıp öğrenebileceğimi bildiği halde."

Boynunun altındaki gerginliği ovuşturuyorum, hayal kırıklığı ve rahatlama iki farklı yönden beni çekiyor. "Belki de sadece... yanılmıştır. Belki de Sam onu başkasına vermişken, benim aldığımı düşünmüştür."

"Ama..." Tony müzik kutusunu aldı, yüzünde sert bir ifade vardı. "Bu, Marty'nin bahsettiği kayıt olmalı. Öyle olmalı."

Gözlerinde ham duygular kaynıyordu. Annenin şantaja uğrayacak kadar korkunç bir şey yapmış olabileceğini fark etmek korkunç bir şey olmalı.

Onun şakağına öpücük konduruyorum. "Tony, hadi akşam yemeği yiyelim. Sonra bunu ayrıntılı olarak konuşabiliriz."

Tartışmak istiyor gibi görünüyor, ama benim rahatlamama neden olacak şekilde yemeğe başlıyor. Marty'nin söylediklerini düşünmeden önce onun karnını doyurup onunla ilgilenmek istiyorum. Tony, Marty'nin yalan söylemediğine ikna olmuş olsa da, Bobbi haklı. Marty kendini kurtarmak için her şeyi söyler.

Tıpkı babası gibi.

Tony önce yemeğini yavaşça yer, ama sonunda bitirir, ona uzattığım Chianti şarabını da. Bir bardak daha alır ve müzik kutusunu inceler.

"Belki de içine saklamıştır."

"Olabilir, sanırım. Ama o kutu çok küçük." "Sakıncası var mı?" Eli kutunun üzerinde duruyor.

"Devam et." Bilme ihtiyacını gidermek için onu parçalasa da umurumda değil. Umarım bu ona aradığı cevabı verir.

Onu eline alır ve ters çevirir, altındaki küçük vidaları inceler. Küçük bir tıkırtı duyulur. Tekrar sallar; yine tıkırtı duyulur. Bana bakar.

"Evet, daha önce de öyle yapıyordu." Tony'nin umutlanmasını istemediğim için omuz silkiyorum. Sesten anlaşıldığı kadarıyla, bu sesi çıkaran şey bir flash bellek bile olamayacak kadar küçük. "Muhtemelen bir şey gevşemiş. Çok eski."

"Ama bu kadar kötü tıkırdamaya devam ediyorsa, bozulmuş olmalı."

"Eğer düşündüğün şey buysa, kimsenin içine bir şey koyduğunu sanmıyorum. Boyutu ancak 5 santimetre kare."

"Yine de kontrol etmeliyiz."

Muhtemelen bir şey çıkmayacak olsa da, kontrol etmeliyiz. Kaydı bulmaktan vazgeçmeden önce emin olması gerekiyor.

Depo dolabına girip bir dizi küçük tornavida çıkarır. Kutunun altını açarken elleri kaya gibi sağlamdır. Sinirlerini ele veren tek şey yüzündeki gerginliktir.

Onun arkasına geçip omzuna elimi koyarak, kutudan ne çıkarsa çıksın, bizim sağlam olduğumuzu ona hissettiriyorum. Margo'tun yaptığı şeyin onunla ya da ona olan sevgimle hiçbir ilgisi yok.

Vidaları söküp kutunun altını açıyoruz. Tony içine bakıyor, sonra bir çift çubuk alıyor ve dikkatlice küçük, düz ve siyah bir şeyi çıkarıyor.

Merakla öne eğilip gözlerimi kısarak ona bakıyorum. "O ne?" Daha önce böyle bir şey görmemiştim. Kameramda kullandığım hafıza kartı kadar küçük.

"MicroSD kart." Bobbi ılık çalar. "Görünüşe göre Sam sana bir şey göndermiş."

Kalbim hızla çarpmaya başlar. Garip bir nedenden dolayı, kendimi Pandora gibi hissediyorum.

Ne kadar kötü olabilir ki? O kartta senin utanç verici ya da aşağılayıcı bir şey yok.

Ama yine de çok korkuyorum. Bu küçük kart nedense bana kötü niyetli geliyor.

"Nasıl dinleniyor?" Elbisemi düzeltirim, bu hareketin sinirlerimi yatıştıracaklarını umarak. "Hiçbir dizüstü bilgisayar yuvasına sığmıyor, değil mi?"

Bobbi elini açar ve Tony kartı avucuna koyar. Telefonunun yanındaki yarığa küçük bir kapağı takar ve microSD kartı içeri iter.

"Bunu yapmak istediğinden emin misin?" diye soruyorum, çünkü ben kesinlikle istemiyorum. İçimden bir ses, hafıza kartında ne varsa hoş bir şey olmayacağını söylüyor. Tony'nin incinmesini istemiyorum.

"Evet," diyor. "Ama istemiyorsan, anlarım. Burada olmak zorunda değilsin."

"İkinizin de burada *olması* daha iyi," diyor Bobbi. "İkinizi de etkileyebilir."

Ağzım kurur. Direniyorum çünkü kartta ne varsa önemi yok. Margot'a şantaj yapmayacağım ve ne olursa olsun Tony'ye olan hislerim değişmeyecek. Temel olarak, kayıt benim için hiçbir anlam ifade etmiyor ve hiçbir faydası yok.

Ama aynı zamanda, Tony reddedilmiş olsa da, o Tony'nin annesi. Ve bu, onları ilgilendiren her şeyin beni de ilgilendirdiği anlamına geliyor. "Tamam."

Bobbi telefonuna birkaç kez dokunur. "Bir MP3 dosyası. Hazır mısın?" Tony başını sallar. Ben de aynısını yaparım.

Bobbi ekrana dokunur ve telefonu masanın üzerine koyar.

Dosya çalmaya başlar.

Hoparlörden beyaz gürültü geliyor. Bir süre sonra bunun yağmur sesi olduğunu anlıyorum. Neredeyse sağanak yağmur gibi. Biraz rüzgar sesi de var gibi.

Fırtına. Titriyorum. Fırtınalardan nefret ederim.

Sam'in sesi duyulur. Önce boğazını temizler. "Bu projenin gerçekleşmesi için tek ihtiyacım olan Margot'un 500 bin dolar yatırım yapması. Henüz bir yol bulamadım ama eminim bir şeyler ortaya çıkacaktır."

Bu, sevgili diktafonunda kaydettiği dosyalardan biri olmalı. Düşüncelerini her zaman oraya kaydederdi, telefonundaki kayıt uygulamalarından daha güvenilir ve daha iyi olduğunu söylerdi.

Bakışlarım, gergin ve sert bir kaya gibi oturan Tony'ye kayıyor. Onun iyiliği için, dosyanın Sam'in dağınık düşüncelerinden daha fazlasını içerdiğini umuyorum.

Lastikler, belirgin olacak kadar yakın olmasa da, diktafonun mikrofونunun yakalayabileceği kadar yakın bir yerde, ıslak asfaltta ilerliyor.

"Hava berbat ve balıklar da ısırıyor gibi görünüyor. Şansıma bak."

Aniden metal bir ses ve lastiklerin çığlığı duyulur.

Kalbim hızla çarparak irkilirim. Bu ses, Tony ile Julie'nin apartmanının önünde yaşadığımız tehlikeli anı hatırlatır.

Bir motor gürültüyle çalışır. Metalin metale çarpması, alüminyum kutuların ezilmesi gibi, ama çok daha kötüsü, çünkü iki arabanın çarpıştığını biliyorum. O araçların içinde insanlar var. Bir şey yüksek, soğuk bir inilti sesi çıkarır.

"Ne oluyor?" Sam'in mırıldanmasının geri kalanı anlaşılır.

Büyük bir sıçrama.

"Seni küçük sürtük! Margot selamlarını gönderdi!"

Şok ve korku, mideme yağlı, mide bulandırıcı bir his verir ve sindirilemeyen bir yumru gibi orada kalır. Sesi tanımıyorum, ama bunun sözde öldüğüm gece olanların kaydı olduğunu biliyorum.

Vücudumdaki her kıl diken diken oluyor. Bu, arabamı bataklığa iten sürücü olmalı. Sanki o fırtınalı gecede tekrar suya dalıyormuşum gibi, cildimi soğuk bir ürperti kaplıyor.

Dizlerim titriyor ve yere yığılmak üzereyim, ama Tony beni yakalıyor ve kucağına alıyor. Sanki boynumda bir yumruk varmış gibi hissediyorum. Nefes almak, zihnimi berraklaştırmak için mücadele ediyorum — kafamdaki gürültünün durması ve düşünebilmem için.

Dosya sona eriyor.

Tony'nin gözleri, kanı çekmiş beyaz yüzündeki morluklar gibi karanlık ve sert. Bedelini ödeyen tek kişi ben değilim ve avucumu yanağına koyarak, geçmişimin çirkinliğinin hiç var olmamış olmasını diliyorum.

Bobbi ilk konuşan olur. "Dokuz yıl önce olan bu muydu?" "Evet," derim, sesim titriyor.

"Sesi tanıdın mı?"

Kafamı sallıyorum. "Hayır, ama..."

"Ben biliyorum," diyor Tony. "Caleb Wentworth." Ses tonunda, bu ismi bilmem gerektiğini ima eden bir şey var, ama kafamda sadece sinir bozucu bir boşluk var.

"Bunu polise bildirmeliyiz," diyor Bobbi. "O bir kızı öldürdü." kızı öldürdü."

Kendini koruma içgüdüğü, acı ve kamuoyu önünde aşağılanmaktan kaçınma ihtiyacı

— devreye girer. "Hayır. Olmaz."

"Ne?" Bobbi bana inanamayan bir bakış atıyor.

"Bir işe yaramaz. Bana sorular soracaklar ve ben onlara hiçbir şey söyleyemeyeceğim çünkü tam olarak ne olduğunu hatırlamıyorum. Ve Caleb, kafası karışık ve hasta olduğu için uydurma hikayeler anlatan deli bir kız olarak beni gösterecek bir avukat tutacak." Verebileceğim herhangi bir ifade işe yaramaz. Beyin hasarı geçirdiğim için, söylediğim hiçbir şey "makul şüphenin ötesinde" olmayacak.

Aşağıya bakıyorum, yetersizlik içimi yakıyor. Herkes gibi normal olsaydım, bu tartışmayı yapmıyor olurduk. Hiç.

Sam'e olan öfkem iki katına çıkıyor. Olay olur olmaz adalet aramalıydı. O zaman mavi elbiseli kızın ailesi bu konuyu kapatmış olurdu ve Tony ile ben bu kadar uzun süre birbirimizden uzak, gereksiz yere acı çekmezdik.

Sam hafıza sorunumu bildiği halde bana dosyayı göndermenin ne anlamı var? Eğer bu bir tür kefaretse, bunu daha açık bir şekilde belirtmeliydi. En azından özür dilemeliydi.

"Üzgünüm," diye fısıldıyorum. "Bunu herkesin önünde yaşamaya cesaretim yok."

"Senin suçun değil." Tony'nin elleri yumruklanmış ve penthouse'un duvarlarının ötesindeki bir noktaya bakıyor. "O lanet partide onu öldürmeliydim."

"Kim o?" diye soruyorum. Kimse kötü bir geçmişi olmadan bu kadar acı bir şekilde konuşmaz.

"Dokuz yıl önce bir kıza tecavüz etmeye çalışan adamdan bahsetmiştim, hatırlıyor musun?"

Başımı sallıyorum, bu hatırlatma beni biraz sinirlendiriyor. Sam'in etkinliğinde bana saldırdığı için Jamie Thornton'u dövdükten kısa bir süre sonra bana bunu anlatmıştı.

"O Caleb. Ve o kız da sendin. Seni bir partide sarhoş etti ve senden yararlanmaya çalıştı."

Ellerim titriyor. Şaşkın ve öfkeli bir şekilde ellerimi sıkıyorum. Hatırlamıyor olmam, bana böyle bir şeyin olduğunu söyleyenler beni etkilemiyor anlamına gelmez. Onunla karşılaşmış olabilirim... ve bunu hiç fark etmemiş olabilirim. Kendimi yine savunmasız hale getirmiş olabilirim.

Bir erkeğin beni zorla öptüğü rüya... Bu, bilinçaltımın bana geçmişimdeki tehlikeyi hatırlatmaya çalışması mı?

Sonra başka bir şey daha fark ettim. Tony o zaman beni kurtarmıştı.

"Bu yüzden mi beni öldürmeye çalıştı?" Margot'tan bahsedilmesi, hedefin ben olduğumu, arabadaki diğer kız olmadığını açıkça ortaya koyuyor. Erkekler tecavüz girişiminden sonra bu kadar ileri giderler mi? Peki bunun Tony'nin annesiyle ne ilgisi var?

"Belki. Bilmiyorum." Tony elini yüzüne götürdü. "O, istediği her şeyi alabileceğini düşünen kibirli bir piç."

Caleb'e olan tiksinti ve hor görmem, benim yüzümden ölen kıza duyduğum acıma ve üzüntüyle birlikte daha da artıyor. *Hayır, benim yüzümden değil. Caleb ve onun hak iddia ettiği yüzünden.* "O zaman arabayı o kullanıyorsa, Julie'nin apartmanının önünde bizi ezmeye çalışan da o muydu?"

Tony duraksıyor. "Muhtemelen... Bilmiyorum."

Beni korumaya mı çalışıyor? "Bana söyleyebilirsin. Ben halledebilirim."

"Mesele o değil." Bir anlığına gözlerini kapatır. "Söylemesi imkansız. Onu en son gördüğümde bu yana çok zaman geçti. Değişmiş olabilir. Daha iri ya da daha zayıf olabilir."

Belki... ama içimden bir ses Caleb'in suçlu olduğunu söylüyor. İş bitirmek, benim onu suçlayamayacağımdan emin olmak istiyor. Sonuçta, benim neyi hatırlayıp neyi hatırlamadığımı bilemez. Cinayet için zamanaşımı yoktur ve onun yaptığı tam da budur: soğukkanlı, planlı bir cinayet. Daha önce bana ulaşamadı çünkü çok seyahat ediyordum ve nerede olduğumu bilmiyordu.

Tony başını eğip bana bakıyor. Geniş omuzları çok ağırlaşmış, gözleri hayaletler tarafından takip ediliyormuş gibi.

O kadar çok hayalet. O kadar çok acı.

Düğünümüze bu kadar yakın bir zamanda bu bomba gibi haberin üzerimize düşmesine çok kızgınım. Mutlu olmamız gerekirdi. Yaklaşan düğünümüzü kutlamamız gerekirdi. Eve getirdiğim lezzetli çikolatayı paylaşmamız gerekirdi.

"Tony..."

"Sen elbise provasına gittiğinde Edgar benimle iletişime geçti." Sesi düz. "Babam ve annem bizi Tempérane'ye davet ettiklerini söyledi. Orada evlenmemizi istiyorlar. Blackwood gelinlerinin aile malikanesinde evlenmesi bir tür gelenek."

"Düğünün iki hafta sonra olduğunu bilmiyorlar mı?" diye mırıldanıyor Bobbi.

"Onlara ne söyledin?" diye soruyorum, umarım olumlu bir şey söylememiştir. Blackwood ailesi gelinlerinin hepsinin Tempérane'de evlenmesi gerektiği umurunda değil. Margot İtalyan restoranında alaycı bir şekilde soğuk davrandığı için, evliliğimizi başlatmak için o yeri seçmeyeceğim. Pryce korusu sadece muhteşem olmakla kalmaz, Tony'yi rahatsız edecek çirkin anılar da barındırmaz.

"Somut bir şey söylemedim. Harry, babamın benimle barışmak istediğini, ama annemin istemediğini söyledi. Bir an için belki diye düşündüm, ama..." Başını sallar. "Artık neye inanacağımı bile bilmiyorum."

Bobbi bana bakar. "Onun seni o şekilde öldürmek istediğini sanmıyorum."

Onunla birlikte yaşamıyor muydun?

Hatırlamıyorum. Ama Tony başını sallıyor. "Öyleydi."

"Öyleyse daha kolay yollar var. Yavaş yavaş zehirlemek. Bir kaza."

Haklı. Ama bu, Tempérane'ye olan hislerimin değiştiği anlamına gelmez.

Ellerine bakıyor, gözleri giderek koyulaşıyor ve uzaklaşıyor. "Belki de ellerini kirletmek istememiştir."

"Belki, ama bu Caleb pek yetkin ya da sağduyulu birine benzemiyor. Öyleyse neden kirli işlerini yapmak için onu seçsin ki?"

"Bilmiyorum."

Ben de bilmiyorum, ama Bobbi iyi noktalar ortaya koydu. Ve Los Angeles'ta kalmak bu sorunu çözmeyecek. Caleb ve Margot ikisi de Louisiana'da. Belki de onlarla yüzleşmek, üzerimizde asılı duran bu çirkinliği çözenin en iyi yoludur, böylece geçmişin bu karanlık sayfasını kapatabiliriz. "Tamam. Tempérane'ye gidelim."

"Ivy, buna gerek yok," dedi.

"Orada evlenmeyeceğiz, Tony. İstesem bile mekanı değiştirmek için çok geç. Ama artık beni otoyoldan çıkarmanın kim olduğunu biliyoruz. Margot'un da bu işe karışmış olabileceğini biliyoruz. Tören öncesinde bu konuyu halletmek istiyorum, böylece üzerimizde bir yük kalmasın. Kazanın olduğu yere geri dönersem, belki durumu daha iyi aydınlatacak bir şey hatırlamama yardımcı olur. Elizabeth'i arayıp birkaç gün izin isteyeceğim."

Ona küçük bir gülümsemeyle, güçlü bir tavır takınıyorum, çünkü o da benim kadar bu durumdan etkilenmiş durumda. Tempérane'ye gitmek hoş değil ama gerekli, tıpkı Liszt'i çalmak için gerekli olan belirli bir beceriyi edinmek için yaptığım sıkıcı alıştırımlar gibi.

Ve Tony'nin iyiliği için, Margot'un bu olaya karışmamış olmasını, Caleb'in söylediklerinin bir tür yanlış anlaşılma olmasını diliyorum.

Kırkınıc Bölüm

Anthony

Edgar'ı arayıp yarın Temp rane'de olacağımızı haber veriyorum. Şaşırmış olsa da bunu belli etmiyor.

"Jonas'a eski odanı hazırlatacağım."

"Zahmet etme. Malikanede kalmayacağız." Annemin suçlu olup olmadığını bilmediğim sürece kalmayacağız. Ivy ve ben bu konuda hemfikiriz. "Seninle kalacağız." Edgar, Harvard'dan mezun olup aile Őirketinde çalışmaya başladığında evden ayrılıp kendi evini satın almıőtı. "Bobbi de bizimle gelecek." Her ihtimale karşı.

"Sorun değil. Bu arada, Harry'yi de getirebilir misin? Annem, aile toplantısı için onu eve çağırmak istiyor. Tabii ki, hepinizi akşam yemeğine davet etmek isteyecektir."

Öyle mi? En son eve gittiğimde, beni hor görmediğine dair bir işaret, bir parça takdir için yalvarmak zorunda kalmıőtım. Eğer bu hareketi kendi isteğiyle, sevgiden yapıyorsa, bunu memnuniyetle kabul ederim. Ama kaydı dinledikten sonra, yaptığı hiçbir şeyin gizli bir amacı olmadığından şüpheliyim. "Bu sorun olmaz, akşam yemeğine geleceğiz."

Sonra Wei'yi arayıp, ülkedeki en iyi özel dedektiflerden bir ekip kurmasını rica ediyorum. Ivy, Caleb'in kızı öldürdüğü ve Ivy'yi de neredeyse öldürdüğü için cezasını  ekmeyeceğinden endişeleniyor. Ama o piçi yakalamak için kullanabileceğimiz bir şey olmalı.

Ivy'yi kamuya açık bir duruőmanın aőađılama ve travmasından uzak tutarak, onun bedelini ödediğinden emin olacağım.

Her şeyi istediğim gibi ayarlamama rağmen, her şey hala belirsiz geliyor. Ivy, Harry ve Bobbi ile Louisiana'ya uçarken sinirlerim gergin. Oraya giderek kaybedecek çok şeyim var. Ivy. Geleceğim.

Ama aynı zamanda, annemin onun "ölümü"yle ilgisi olabileceği ihtimalini göz önünde bulundurarak evliliğimize başlamak konusunda haklı... içgüdülerim öyle olduğunu söylese de. Öyleyse, Ivy ne yapacak? Aşkımız bu tür bir ihanete ve karanlığa dayanabilir mi?

Sanki altta yatan gerginliği hissedebiliyormuş gibi, Harry fazlasıyla neşeli davranıyor. TJ'nin de bize katılmasını isterdim, ama düğün mekanının güvenliğini sağlamak için geride kalmak zorunda. Emin olana kadar bu konuda gevşek davranmam.

Öğle yemeğinden sonra, uçağın arkasındaki bara gidip bir parmak viski alıyorum, içimde büyüyen huzursuzluğu gidermem gerekiyor. Ivy ve Bobbi ön tarafta sohbet ediyorlar, Harry de bana katılıyor ve kendine bir viski dolduruyor.

"İyi misin?"

"Neden iyi olmayayım ki? Eve gidiyorum." Ses tonum çok alaycı ve Harry'nin yüzü asılıyor. "Üzgünüm. Sana kızmak istememiştim."

"Ne oldu?" Harry yaklaşır ve sesini alçaltır. "Babamın ikinizin arasını düzeltmek istediğini söylediğim için gitmek istediğini sanmıştım."

Harry'nin masum gözlerine bakıyorum. Bir yanım ona her şeyi anlatmak istiyor, ama hala kayıta duyduğum şeyleri, bunların anlamını sindirmeye çalışıyorum. Bobbi bana e-posta ile gönderdi ve dün gece Ivy uyuduktan sonra defalarca dinledim. Gözlerimi kapatıp her şey yolundaymış gibi davranmam mümkün değildi.

Özellikle de Harry'nin, Sam hayattayken, Caleb ve annemin kısa bir süre önce çirkin bir tartışma yaşadıklarını söylediğini hatırladığımda... Ve şüphesiz Sam hala annemi şantaj yapıyordu.

Bunun yerine, "Caleb Wentworth bu aralar ne yapıyor?" diyorum. Belki de dokuz yıl önce bacaklarını kırdığım için hala tuhaf bir şekilde yürüyor ve o fırtınalı gecede arabanın sürücüsü olamazdı.

Ve Sam kaydı değiştirmiştir.

Ve gökyüzü elmaslardan yapılmış ve tek boynuzlu atlar aslında filler.

"Her zamanki gibi. Şerifin ofisinde albay oldu. Sue Ellen ile evlendi, hatırlarsan. Sanırım geçen yıl. Ama henüz çocukları yok."

Sue Ellen. Öfke içimi kaplıyor. Onu hatırlıyorum. Caleb ve arkadaşları Ivy'ye sarkıntılık ederken durup izleyen Ivy'nin "arkadaşı". Onun neler yapabileceğini bilirken böyle bir adamla evlenmesi şaşırtıcı. Ya da belki umursamıyordur.

"Hala Tempérane'de, değil mi?" diye soruyorum, aniden taşınmadığını bilmek istiyorum.

"Evet. Şimdi bir tür siyasi göreve aday. Sanırım kolluk kuvvetlerinden bıktı." Harry omuz silkiyor. "Ama bazı sorunları oldu."

"Ne gibi? Seçim kampanyası bütçesi çok mu azdı?" Hak ettiğini buldu. "Birkaç kadın ortaya çıkıp onun cinsel tacizde bulunduğunu iddia etti."

onlara saldırdı. Ama sonra vazgeçti, çünkü onlar, alıntı, "karavan çöpü sürtükler"di, alıntı sonu.

Bu terime kaşlarımı çattım, Caleb'in küstahlığı ve ikiyüzlülüğünden tiksindim. Neredeyse on yıldır tecavüzcü. Ivy'ye tecavüz edememesinin tek nedeni, benim orada olmamdı.

Harry elini kaldırdı, avucunu açtı. "Bu onun sözleri, benim değil. Onun tarafı bunun bir karalama kampanyası olduğunu ve eğer gerçekten mükerrer suçlu olsaydı, daha fazla kadın ortaya çıkması gerektiğini söylüyor. Rakibi ise, onun acımasız saldırıları nedeniyle kimsenin ortaya çıkmadığını, travmatik olayı kurbanların istediği ve hak ettiği bir şeye dönüştürdüğünü söylüyor."

Adi herif. "Kadınlar haklı, o onlara ne demek isterse istesin." Onun gibi bir pisliğin, babasının izinden gidip kolluk kuvvetlerine katıldığı için saygınlık maskesi arkasına saklanabilmesi midemi bulandırıyor. "Caleb suçlu." Sadece cinsel saldırıdan değil, cinayetten ve cinayete teşebbüsten de.

"Sue Ellen onun ne kadar iyi bir adam olduğunu abartarak anlatıyor, o yüzden..." Harry kaşlarını çatıyor. "Ama neden umursuyorsun? Ne ona ne de Sue Ellen'a yakınsın. Ivy kazadan önce yakındı ama."

Bakışlarım Ivy'ye kayıyor. Sue Ellen'ı hatırlıyor mu, Yuna gibi onunla ilgili anılar var mı? Ivy, Bobbi'nin söylediği bir şeye gülüyor. "O hiç Ivy'nin arkadaşı olmadı."

Harry içkisini bir dikişte içer. "Aklından ne geçiyor bilmiyorum, ama barışa bir şans ver, tamam mı? Belki babam gerçekten

işleri düzeltmek istiyordur." Boş bardağa bakıyor. "Tekrar bir aile olabilsek ne güzel olurdu."

Margot selamlarını gönderdi.

"Evet, olur." Ama bunun tek yolu, annemin Caleb'in söylediklerine çok iyi bir açıklaması olmasıdır.

Kaptan inişe geçeceğimizi duyurur. Koltuğuma dönerim ve içimden bir ses yanlış olduğumu söylese de mantıklı bir açıklama olmasını dilerim.

ın Kırk Birinci Bölümü

Ivy

Uçaktan indiğimde ilk fark ettiğim şey nemdi. Islak bir kış yorganından daha ağırdı ve beni aynı derecede bunaltıyordu. Ayrıca, burayı parmak izi kadar belirgin kılan, yosun, ağaç kabuğu ve bataklığın birleşiminden oluşan, neredeyse tropikal denebilecek kadar yoğun bir koku vardı.

Yıllarca burada yaşadığıma inanmak zor, çünkü bu tür bir atmosferik istismara hiç alışkın değilmışim gibi terliyorum. Bobbi'nin yanında durup, piyano çalarken ara sıra olduğu gibi, herhangi bir anının aklıma gelmesini bekliyorum. Ama... hiçbir şey gelmiyor. Aklımdaki tek şey, omurgamdan aşağı akan ter damlalarının ne kadar rahatsız edici olduğu.

Gümüş rengi bir Mercedes ve siyah bir Escalade yakınlarda duruyor. Ütülü siyah-beyaz üniformalı bir şoför sedanın yanında duruyor. Bana doğru geliyor.

"Hoş geldiniz, Efendi Anthony." Şapkasını bana doğru kaldırıyor. "Bayan Ivy." Tony'ye dönüyor. "Babanız sizin için arabayı gönderdi."

Bu jest beni şaşırttı. Kendi başımıza kalacağımızı sanıyordum. Sonra Margot'un kocasının bizim için araba göndermesini nasıl karşıladığını merak ettim. Edgar'ın Tony'ye ne söylediği önemli değil, içimden bir ses Margot'un bizi gerçekten iyi niyetle buraya davet ettiğine inanamıyor.

Tony, Harry'ye başını salladı. "Devam et."

"Ya sen?" Escalade'ye doğru yürüyen Bobbi'ye bakıyor.

"O bizim arabamız. Edgar'ın yanında kalacağız."

Şoför sabırla bekliyor, bakışları Tony ve Harry arasında gidip geliyor.

"Ailenle kalman daha iyi olur," diyor Harry. "Belki yarın ya da ertesi gün."

Tony'nin sesi yumuşak ve güven verici olsa da, yalan söylediğini biliyorum. Kaydı dinledikten ve Bobbi'nin bir kaza düzenlemenin ne kadar kolay olduğunu anlattıktan sonra, annesiyle aynı çatı altında kalmamız mümkün değil.

Harry'nin kararımızdan memnun olmaması çok kötü, ama bu konuda fikrimi değiştirmeyeceğim. Caleb'in söylediklerine dair bir açıklama alana kadar.

Bobbi kiralık arabayı sürüyor, Tony ve ben arka koltukta oturuyoruz, ellerimiz birbirine bağlı. Konuşmuyoruz. Tempérane'nin renklerini ve atmosferini içime çekmekle meşgulüm. Her şey bana yabancı ve kalbimde bir huzursuzluk hissediyorum. Kendimi sakinleştirmeye, sabırsız olmamaya çalışıyorum, bir yandan da anılarımı gizleyen bulanık duvarı yıkmak için bir şeyler yapmaya çalışıyorum.

Ama duvar sağlam duruyor. İhtiyacım var... Belki de onu yıkmak için daha fazlasına ihtiyacım var. Rutin bir manzaradan daha güçlü, daha anlamlı bir şeye.

"Kazanın olduğu otoyol üzerindeki yer... Uzak mı?" diye soruyorum.

Tony parmaklarını kıvrır. "Hayır. Neden?"

Dudaklarımı yalarım. "Oraya uğramamızın sakıncası var mı?" "Hayır. Ama bunu yapmak istediğinden emin misin?"

Elini sıkarak endişesini azaltmak isterim. Hafıza kaybımdan dolayı çaresizlikten kendime zarar veren davranışlar sergilediğimi görmüş ve bu yüzden çok acı çekmiştir. Ona güven verici bir gülümseme atıyorum. "Bayou'ya atlamayacağıma söz veriyorum. Sadece yeri görmek istiyorum. Belki bir şeyler tetikler. Tetiklemezse, o zaman..." Omuz silkiyorum, kayıtsızmış gibi davranıyorum. "Şu anki durumumdan daha kötüye gitmem."

"Tamam." Bobbi'ye yol tarifini verir.

Yolculuk kısa sürüyor ve hayal ettiğimden çok daha kırsal bir bölgeye giriyoruz. Yolun iki yanında, sıcaklık ve nemden dolayı yemyeşil ve gür ağaçlar uzanıyor. Otoyola çıktığımızda, selvi ağaçları bayou sularından nöbetçi gibi yükseliyor ve

yeşil yapraklar ve gri gövdelerden oluşan bir orman oluşturuyor. Birkaç metre ötesini görmek imkansız.

Aklıma hiçbir şey gelmiyor. Tanıdık gelen hiçbir şey yok.

Bu zaman kaybı mı olacak?

Otoyol ufukta birleşiyor ve ben iki ön koltuk arasında öne eğiliyorum. Düşündüğüm kadar geniş değil. Sadece iki şeritli, ortasında iki kesintisiz sarı çizgi var.

"Kenara çek," diyorum.

Bobbi hızını keser ve dar kenara çekiyor.

Trafik çok yoğun değil. Araba durur durmaz dışarı atlıyorum, anılarımı engelleyen bariyerin yıkılmasını diliyorum. Sıcaklık beni anında boğuyor, ama cildimi kaplayan yapışkan teri umursamadan yavaşça kenara doğru yürüyorum. Tony birkaç adım arkamdan geliyor, manzarayı içime sindirmem için bana alan bırakıyor.

Hava durgun bataklık ve yeşillik kokuyor. Birkaç araba ve kamyon geçiyor.

Koyun tuzlu, bulanık sularına bakıyorum. İçinde bir şey kıvrılıyor. Muhtemelen bir yılan ya da timsah. Anılarımda, kıza saldırma fırsatı bulamamışlardı, ama araba bulunmadan önce saldırmış olabilirdiler. Midem bulanıyor, uçakta öğle yemeği yemeseydim diyorum. Titriyorum, sonra kenardan birkaç adım geri çekiliyorum.

Müzik kutusunu çeviriyor. Bunu yapmasına gerek yok, ama beşli onunla birlikte geliyor, bu yüzden yanıma oturmasına izin veriyorum. Prova sırasında olduğu gibi değil, daha konsantre.

Konser bittiğinde, ben ayrılmaya karar verirken, beşlinin geri kalanı performansı analiz etmek için geride kalıyor. Dışarıda fırtına var. Hava karanlık.

"Seni bir yere götürebilir miyim?"

Müziğimi ters çeviren çilek sarısı saçlı kıızı görüyorum. O da benim gibi mavi bir elbise giymiş. "Oh. Şey, tamam. Sıkışıp kaldın mı?"

"Kız kardeşim... Üzgünüm, uzun ve sıkıcı bir hikaye. Sadece eve gitmem lazım ve telefonum da yok."

"Tabii. Nerede oturuyorsun?" "Augustine."

"Tabii, Charlene."

Sıcaklığa rağmen, nemli bir soğukluk beni sarar. Dizlerim titrer, nefesimin sesi gittikçe yükselir. Mavi gökyüzü ve ayaklarımın altındaki gri beton dönmeye başlar, gözlerimi hızla kırıştırarak görüşümü düzeltmeye çalışırım. Uyuşmuş dudaklarım yavaşça hareket eder. "Augustine'den Charlene."

"Ne? Ivy, iyi misin?"

Omzuma bir el dokunuyor ve ben neredeyse çığlık atacak gibi oluyorum, sonra bunun Tony olduğunu fark edince sakinleşiyorum. Üşüyorum, ama gömleğim cildime yapışmış, sanki bataklığa dalmışım gibi ıslak.

Elini tutuyorum, ona sıkıca sarılıyorum, çünkü Tanrım, onu hatırlıyorum. Çok gençti. Henüz lise öğrencisiydi. Kardeşler arası rekabet, ders dışı etkinlikler gibi lise hayatının getirdiği sorunlarla uğraşıyordu ve... Titreme başlıyor. Louisiana'nın kavurucu güneşi altında bile ısınamıyorum. Suçluluk duygusu içimi kemiriyor — ona arabayla götürmeseydim, hala hayatta olabileceği düşüncesi kafamda dönüp duruyor.

"Arabadaki kız. Adı Charlene'di ve... Augustine'den miydi?"

Tony başını sallıyor. "Buraya çok uzak olmayan küçük bir kasaba."

"Herkes onu görmezden geldi çünkü o benim müziğimi çalmak için oradaydı. Ben bunu düşünmedim çünkü her zaman halka açık performanslardan önce müziğimi ezberlerim."

"Hatırlıyorsun," diyor Tony, yüzümü okşayarak.

"Evet. Konserden sonra ortada kalmıştı, ben de onu arabamla eve bıraktım." Parmaklarımı onun bileklerine doladım, nabzının atışını hissettim ve bu bana rahatlık verdi. Beni sabit tutacak sağlam ve göz kamaştırıcı bir şeye ihtiyacım vardı. "Ailesiyle iletişime geçmeliyiz."

"Ben hallederim," diyor Tony.

Yeterli değil. Onun ölümündeki rolüm için yeterli olmaktan çok uzak. "Bunu ben yapmalıyım. Benimle arabada olduğu için... öldü." Onu eve yürüyerek gitmesine izin vermek daha insancıl olabilirdi. Suçlu benim... *Tanrım. O daha lise öğrencisiydi.*

"Bunu yapma Ivy. Onu eve bırakıyordun, böylece güvende olacaktı. Yapılması gereken doğru şeydi. Kendini suçlamayı bırak. Suçlu olan sürücü... Caleb."

"Ama..."

"Ivy, üşüyorsun ve ayakta zor duruyorsun."

Ancak o zaman Tony'ye sarıldığımı ve onun ağırlığının çoğunu taşıdığını fark ediyorum. Utanarak kendi başıma ayakta durmaya çalışıyorum, ama o beni kendine daha sıkı sarıyor.

"Bak, önce Edgar'ın evine gidelim, biraz dinlenelim. Sonra her şeyi hallederiz. Bu noktada, bir iki gün daha fark etmez."

Kafamı sallıyorum. Tony haklı. Sakinleşmem lazım. Ailesinin en son ihtiyacı olan şey, benim duygusal olarak tutarsız saçmalıklarım.

Şimdi, her zamankinden daha fazla, hafıza sorununun düzelmesini diliyorum. O zaman polise gidebiliriz. Ve her şey olması gerektiği gibi çözülebilir, suçlu tutuklanıp yargılanıp hapse atılabilir.

Ama bu mümkün olmadığına göre, Tempérane'de kalacağım süre boyunca kendimi hazırlamam gerekiyor.

'ın Kırk İkinci Bölümü

Anthony

Ivy solgun ve soğuk, sanki Charlene'in onu renginden ve canlılığından mahrum bıraktığını hatırlar gibi. Gözleri daha koyu, hüzünlü. Buraya gelmesinin ona bu kadar pahalıya mal olması hiç hoşuma gitmiyor.

Diğer anılar geri geldiğinde daha ne kadar bedel ödeyecek? Blackwood malikanesini gördüğünde ve ailemle yüzleştğinde durum daha da kötüleşecek...

Keşke Ivy'yi buraya getirmek zorunda kalmasaydım... Keşke bu, kendi başıma halledebileceğim bir şey olsaydı. Ama halledebilsem bile, o bana izin vermezdi. Benim için endişeleniyor, yükünü paylaşabileceği halde bana yük olmak istemiyor. Bu da onu daha çok sevmeme neden oluyor.

Kaza yerini geride bırakırken, Charlene'in ailesini bulmak için zihnimde bir not alıyorum. Taşınmadıkları sürece bu çok da zor olmamalı. Bir kızın ortadan kaybolması gibi bir olay, yıllar geçse bile, Augustine gibi küçük bir kasabanın sakinlerinin zihninde kalıcı bir iz bırakır.

Edgar'ın evi aile konağından sadece birkaç kilometre uzakta ve bulması zor değil. Üç ana bölümden oluşan geniş bir ev. Çevresindeki bahçe yaz çiçekleriyle rengarenk. Edgar'ın işi değil, çünkü o çiçeklere veya bahçeciliğe pek meraklı değildir.

"Tempérane'ye hoş geldiniz!" Edgar, vardığımızda kapıyı açar.

Ben ve Harry'den farklı olarak, babamın vücut yapısına sahipti: geniş omuzlar, kalın gövde ve güçlü bacaklar. Yüzü de babamın yüzüne benziyordu: benimkinden bir ton daha koyu olan yoğun yeşil gözler ve keskin hatlı burun ve yanaklar. Bordo renkli bir Harvard tişörtü ve koşu şortu giymişti.

Omzuma vurur, sonra Ivy'ye sarılır. Onun solgunluğunu fark etse de, yorum yapmaz, bunun için minnettarım. O, davranmaya çalışıyor.

normal, ve otoyolda yaşadığı korkunç anıdan sonra onun da normal hissetmesini istiyorum.

Bobbi'ye sıcak bir gülümsemeyle bakar. "Sen Bobbi olmalısın." "Biraz terli halimle." Elini sıkıca sıkar.

"Evet, buraya alışkın değilseniz, burası sizi hayrete düşürecektir. İçeri gelin. Yolculuktan yorgun düşmüş olmalısınız."

Çantalarımızı taşımamıza yardım eder, sonra bizi evine götürür. Toprak tonlarında fayanslar, koyu renkli ahşap ve yüksek tavanlar, evi serin tutmak için savaş öncesi vantilatörler. Çok erkeksi, bekar evi gibi. Ama Edgar böyledir.

"Size evin düzenini göstereyim. Burası salon, şuradaki ise mutfak," diye açıklayarak yavaşça yürümeye başladı ve bir eliyle işaret etti. "İstediğiniz her şeyi kullanabilirsiniz."

Mutfak bile bir bakıma çok erkeksiydi: düz, keskin çizgiler, sade yeşil duvarlar. Bobbi dört fırını ve sekiz ocağı onaylayarak inceliyor, Ivy ise zar zor bir bakış atıyor.

"Mutfak tam donanımlı olmalı. Ben yemek yapmam, o yüzden emin değilim," diye ekliyor Edgar. Bobbi'nin ona bir bakış attığını görüyorum.

Geçtiğimiz odalardan birinde Ivy aniden durur ve duvara asılı dev bir geyik kafasına bakar. Onu görmezden gelmek imkansızdır ve eski, acı dolu bir anı zihninin köşesinde canlanır.

"Yirmi puanlık geyik," diyor Edgar. "Birkaç yıl önce vurdum."

Hiç şaşırtıcı değil. O her zaman iyi bir avcı olmuştur. Bunun için gerekli sabır ve mizaca sahiptir ve ben yeterince büyüdüğümde bana da avcılığı öğretmiştir. Eminim ki daha da iyiye gitmiştir. Katherine öldüğü gün avcılığı bıraktım. Tüfeğin hissini, elimdeki ağırlığını tahammül edemiyordum. Ormanda kanlar içinde yatan görüntüsü... Aklımdan çıkmıyor ve şimdi bile, o günü hatırlatan hiçbir şey yapmamakla başa çıkabiliyorum.

"Tüm geyiklerini... şey... duvara asmıyorsun, değil mi?" diye sordu Ivy.

"Hayır. O tek tanesi. Annem ısrar etti, çünkü çok yakışıklı bir hayvandı."

Annem haklıydı. O geyik çabaya değirdi. Bir yanımda, artık geyik avından rahatsız olup olmadığını merak ediyor. *Neden olmasın ki? Ona Katherine'i hatırlatmıyor mu?*

Bobbi, rafta birkaç düzine silahın asılı olduğu duvara doğru yürüdü. "Güzel koleksiyon."

"Teşekkürler." Edgar gülümser. "Sen de ateş eder misin?"

"Evet. İşimde becerilerimi geliştirmem gerekiyor."

Edgar başını sallar. "Orada çekmecelerde mermi var ve pratik yapmak istersen arkada bir atış poligonu var."

"Her şeyi böyle açıkta tutmak güvenli mi?" Ivy silahları inceleyerek sorar.

"Burada sadece ben varım. Eğer evlenip çocuklarım olursa, inan bana, hepsini kilitlerim."

Edgar bizi evin geri kalanını gezdirir, banyoları ve çamaşır odasını gösterir. Sonunda, batı kanadındaki misafir odasına varırız. Oda çok büyüktür, kral boyutu dört direkli bir yatak ve aşk koltuğu, bir koltuk ve kiraz ağacından yapılmış orta boy bir sehpa ile iyi donanımlı bir oturma alanı vardır.

"Sizin için hazırladığım şey bu," diyor Edgar. "Bobbi yan odada, benim odam da koridorun sonunda, bir şeye ihtiyacınız olursa. Neyse, neden dinlenip kendinizi tazelmiyorsunuz, Ivy? Buradaki sıcaklık, alışkın değilseniz çok zor gelebilir."

Onu rahatsız eden sadece sıcaklık ve nem değil. Bu lanet kasabada gömülü olan tüm çirkin anılar. Tek bir mutlu anı bile yok. Annesi onu yanına aldıktan sonra nasıl bir hayat yaşadı ki?

"Teşekkür ederim." Ivy solgun bir gülümsemeye, "Sanırım öyle yapacağım," der.

Onu içeri götürmeye başlıyorum, ama Edgar, benimle konuşması gerektiğini belirten bir bakışla beni durduruyor. Kahretsin. Bunun annemle bir ilgisi var mı?

Ivy tereddütümü ve Edgar'ın yüzündeki ifadeyi fark eder. "Tazelenmek için biraz yalnız kalmak isterim."

Cesur davranıyor, ama yine de kararsızım. Onu Tempérane'ye sadece terk etmek için getirmedim. Sinirlerim gergin, zihnimin kenarında endişe parıldıyor. Burası annem ve Caleb'in bölgesi.

Ivy elimi okşadı. "Ben iyiyim. Gerçekten." "Ben onunla kalacağım," dedi Bobbi.

Gülünç görünmeden kalmakta ısrar etmenin bir yolu yok. Edgar beni geçtiğimiz oturma odasına götürüyor ve

bana viski ikram ediyor. Dikkatimi kaybetmemem gerekmeseydi şişenin yarısını içerdim. Kabul edip koltuğa oturuyorum.

"O iyi mi?" diye soruyor, bordo deri döşemeli kocaman koltuğa karşıma oturarak.

"Pek sayılmaz." Bu, saçma bir hafifletme. Burada olmamızdan nefret ediyorum. Burası annemin sahası ve tüm avantajları da burada. Karşılaşmanın burada, kaza yerinde olması gerektiğini bilsem de, bunu Los Angeles'ta, Ivy'yi seven insanlar etrafımda iken yapabilmeyi dilerdim. "Bir anı gördü." Edgar, hafıza kaybını ve bunun onun için ne kadar zor olduğunu zaten biliyor. "Dokuz yıl önce o otoyolda olanları hatırlamaya başladı."

"Bu çok tatsız olmalı," diye mırıldanıyor Edgar.

Hâlâ kollarımda onun gevşek ağırlığını, renksiz yüzünü kaplayan soğuk teri hissedebiliyorum. "Hayal bile edemezsin."

"Annem eski evde kalmak istemediğin için mutsuzdu. Aslında ısrar etti, ama babam ona istediğin yerde kalabileceğini söyledi."

İlginç. Tam tersi bir tepki bekliyordum. Sonuçta, babam kırdığım şeyi düzeltmem için eve dönmemi isteyen kişiydi, annem ise beni olabildiğince uzaklarda görmek istiyordu. Ona kalsaydı, Princeton'a ya da Amerika'daki başka bir okula asla gitmezdim.

"Bu aslında babamın fikri değil mi?"

"Ben de öyle düşündüm, ama o, Tempérane'nin her seferinde kendi istediğini yapmaya ısrar edeceğini düşünseydi seni oraya götürmeyi kabul etmeyeceğini söyledi. Artık sana ne yapman gerektiğini söylemek için biraz yaşlı olduğunu söyledi." Edgar bardağına somurtarak baktı. "Aynı fikirde değilim ama tuhaf bir konuşmaydı."

Garipten de öte. Bana karşı hissettiği anne sevgisi geri dönseydi, Los Angeles'a geldiğinde öyle davranmazdı. "Neden benim hakkımda fikrini değiştirdi?" Buradaki durumu ne kadar çabuk çözersem, Ivy'yi o kadar çabuk buradan uzaklaştırabilirim. "Bir fikrin var mı?"

Kafasını sallar. "Annemizi bilirsin. Onu anlamak zor. Son günlerde Harry bile onu anlamıyor. Haftada en az iki kez

onu kontrol etmek için arıyor. Los Angeles'tan ayrıldıktan sonra çok üzüldüğünü söyledi."

Zavallı Harry. Her zaman barışçı olan o, özellikle annem söz konusu olduğunda, işleri yoluna koymak için çok uğraşüyor. Bazen onun ders çalışmak ve kendine bakmak için ne zaman vakti kaldığını merak ediyorum. "Şaşırmadım. Düğünümüzü planlamaya yardım etmeyi teklif etti, ama Ivy kabul etmedi." Annem zorlamış olabilir, ama sonra Suji ile tanıştı, o da kolay lokma değil. Tanrıya şükür.

Edgar kaşlarını kaldırdı. "Belki durum değişmiştir. Sam'in öldüğünü duyduğunda çok duygusal davranmıştı."

"Gerçekten mi?" İyi ki kurtuldum dansı yapmadı mı? Yıllardır bana şantaj yapan bir piç kurusu ölseydi, sevinçten titrerdi.

"Ağlıyor, gülüyor ve biraz histerik davranıyor. Ama aynı zamanda Marty'ye cenaze ve miras konusunda yardım etmeye kararlı."

Çok heyecanlanmış olmalı. Ve muhtemelen Marty'nin kaydı ele geçireceği düşüncesiyle histerikleşmiş, bu yüzden ona "yardım etmek" istemiş. Sam bunu biliyor olmalı ve kaydı Ivy'ye göndermiş. O aptal değildi. Marty, birini etkili bir şekilde şantaj yapacak kadar akıllı değil. Çok açgözlü ve şımarık. Çok fazla şey isteyecek, çok aceleci davranacak ve annemle adil davranmayacak, bu da babamın olaya karışmasına neden olacak. Ve babam, düşman edinmek isteyeceğiniz bir adam değil.

"Her neyse, o ve Ivy'nin resmi bir akşam yemeği için eve gelmenizi istiyor."

Annemin resmi akşam yemekleri en az altı servisliktir ve kendisi de bizzat denetler. Beni en son birine davet ettiğinde, kalbimde küçük bir umutla gittim, beni affedeceğini ve her şeyin eskisi gibi olacağını umuyordum. Ama şimdi umuda benzer hiçbir şey hissetmiyorum. Hiçbir şeyin eskisi gibi olmasını beklemiyorum. Kayıt her şeyi değiştiriyor.

Sadece onun yaptıklarının yüzüne bakmak. Ivy'nin kazasında oynadığı kesin rolü doğrulamak.

"Ona Bobbi'yi de getireceğimi söyle."

"Ivy'nin koruması mı?" Edgar kaşlarını çattı. "Orada başına bir şey olacağını mı düşünüyorsun?"

Eğer dün sabah kaydı dinlemeden önce bana bunu sorsaydı, muhtemelen hayır derdim. "Riske girmeyeceğim."

Biraz geri çekildi. "Annemle babama güvenmiyor musun?"

"Ivy'nin güvenliği söz konusu olduğunda kimseye güvenmiyorum. O kaza, Tempérane'de tek başına iken oldu. Bu sefer neden farklı olacağına güveneyim ki?"

"Tony..."

Ayağa kalktım. "Annem bizi Los Angeles'ta ziyarete geldi. Ivy'nin hayatta olduğunu görünce hiç şaşırmadı. Sanki önceden biliyormuş gibiydi."

"Belki Harry ona söylemiştir."

Onun inancına sinirlenerek başımı sallıyorum. Kim annesinin benim düşündüğüm şeyi yapabileceğine inanmak ister ki? Aramızdaki acı tatlı geçmişe rağmen ben bile buna inanmak istemiyorum.

Keşke kaydı Edgar'ın yüzüne fırlatabilsem, ama yapamam. O çok onurlu, çok dürüst biridir, bunu saklayamaz. Hemen onunla yüzleşebilir ve ben bunu istemiyorum. Onu bununla şaşırtmak, hazırlıksız yakalamak ve nasıl tepki vereceğini görmek istiyorum.

Ve bu akşam bunun için mükemmel bir zaman olacak. Blackwood malikanesi onun bölgesi, akşam yemeği onun organizasyonu. Kontrol onda olacak ve kimsenin ona karşı çıkacağını beklemeyecek.

Ve bütün aile orada olacak. Caleb'in söylediklerini görmezden gelmek ya da öfkeyle beni ve Ivy'yi kovmak yerine, bu konuyu ele almak zorunda kalacak.

Ellerimi sıkıyorum, korku ve beklenti, fırtına öncesi düşük bir gürültü gibi içimde çalkalanıyor. Bugün daha sonra ne olursa olsun, ailem yine değişecek... geri dönüşü olmayan, onarılamaz bir şekilde. Ve bunun sebebi yine ben olacağım.

'ın Kırk Üçüncü Bölümü

Ivy

Duş alıp kısa bir şekerleme yaptıktan sonra kendimi daha iyi hissediyorum. Baş ağrım neredeyse geçti ve kendimi zinde hissediyorum. Kazanın olduğu anın hatırası zaman zaman aklıma gelip tüylerimi diken diken ediyor, ama onu uzaklaştırmaya çalışıyorum. Bu akşam Blackwood malikanesindeki aile yemeğini atlatmaya odaklanmam gerekiyor.

"Bilgin olsun, orada annemle yüzleşeceğim," diyor Tony.

"Beklemek istemiyor musun?" diye soruyorum, çünkü babasıyla arasının bozulmasından endişe duyuyorum. Bir yanımda, en azından o ve babasının barışmasını umuyor. Ama Tony, babasına olanları anlatmadan annesini pusuya düşürürse, işler o kadar da dostane olmayabilir. Öte yandan, Tony ve ben, Charlene'i öldüren ve beni de neredeyse öldüren kazaya karısının karışmış olabileceğini öğrendikten sonra bile karısını savunursa, onun babasıyla hiçbir tür ilişki kurmak istemeyiz.

"Hayır. Bu, ailenin önünde, onun sahasında, her şeyin kontrolü onda ve bir meydan okuma beklemediği bir anda yapılmalı."

Gergin omuzlarını ve kollarını ellerimle okşuyorum, mantığını anlıyorum ama bunun en iyi yol olması hoşuma gitmiyor. Kaydı görmezden gelmek daha kolay, ama bu gerçek bir çözüm değil. "O zaman yap. Senin kararlarına güveniyorum."

Alnı alnıma değene kadar öne eğildi. "Teşekkür ederim."

Bir an durduk, sonra ben geri çekildim. "Peki bunun için ne giymem gerekiyor?" Çeşitli durumlar için birkaç elbise hazırladım, ama Margot'un akşam yemeği için tam olarak ne düşündüğünü bilmiyorum.

"Resmi bir şey. Altı servislik bir yemek ikram edecek."

"Ne kadar şık." Ve edindiğim izlenime göre, ona çok yakışır. İmaj ve kamuoyundaki algı onun için çok önemlidir.

Vücuda oturan bir üst kısmı ve uyumlu ayakkabılarla şarap rengi bir elbise giydim. Saçımı nasıl yapacağım konusunda tereddüt ettikten sonra, boynumu serin tutmak için saçımı yukarıya topladım. Edgar'ın evinde klima olsa da, aşırı nem her zaman ortalıkta dolaşıyor.

Tony takım elbise ve kravat giyiyor. Güçlü kıyafetiyle muhteşem bir kontrol sahibi gibi görünüyor. Monogramlı platin kol düğmelerini alıp gömleğine takıyorum, bu sessiz, çift gibi bir görevi yapmaktan keyif alıyorum.

"Teşekkür ederim." Gülümsüyor. "Mükemmel görünüyorsun. Işıl ışıl." Parmağını boynumdaki güneş, ay ve yıldız madalyonunun üzerinde gezdiriyor.

Bakışları şefkatle doludur ve kalbim buna karşılık olarak kabarıyor. Beni korumak için herkesle, kendi ailesi dahil, savaşıyor. Yaklaşan yüzleşme midemi düğümler halinde bağlasa da, onda güç buluyorum ve onu nazıkçe öpüyorum. Elini sıkarak ona güvenimi, dayanışmamı ve sevgimi iletiyorum.

Tony'nin babası saat altı çeyrek geçe bize bir limuzin gönderir. Edgar bunu reddeder ve BMW'siyle erken gitmeyi tercih eder. Tony, Bobbi'den Escalade'yi sürmesini ister. Kendi arabamızı almamız mantıklıdır, özellikle de yoğun ve korkunç bir konuşmanın ardından ayrılmamız gerekirse.

Tony, ailesinin malikanesine giderken arabada elimi tutar. Duş almış olduğu için baharat ve sabun kokuyor. Onu daha sıkı tutarım, endişesini hissediyorum — kendisi için değil, benim için... çift olarak bizim için.

Aklımda kaç senaryo canlandırırsam canlandırayım fark etmez. —Bu gece iyi bitmeyecek. Margot'un sadece bu işe karıştığı değil, ikimize de nefret dolu sözler söyleyeceği hissini bir türlü atamıyorum. Onun kin dolu sözleri benim için bir önemi yok. Onunla ilgili anılarım neredeyse tamamen silinmiş durumda ve onun onayını istemiyorum, umurumda da değil. Ama Tony... Onun için durum farklı.

"Ne olursa olsun, biz iyi olacağız." Başımı onun güçlü omzuna yaslıyorum.

"Göreceğiz. Ne söyleyeceğini veya ne yapacağını bilemezsin."

"O senin annen, sen değilsin. Ne yapmış olursa olsun, ya da ne yaparsa yapsın, bunun seninle hiçbir ilgisi yok." Ellerimizi çevirip, ikisiyle de onun elini tutuyorum. "Senin için daha çok endişeleniyorum."

"Beni mi?" Gözlerini kırptırır.

"O senin *annen*. Ve bu, duygular, ihtiyaçlar ve ortak bir geçmişi de beraberinde getirir." Kabul etmek istemememe rağmen, annesi hala onu derinden incitme gücüne sahip.

Tony ile olan ilişkimi, bizim durumlarımızı, benim aşağılık duygumu ve Tony'nin Katherine ile ilgili geçmişteki acısını ustaca ima ederek yeniden düşünmemi sağlamaya çalıştığını unutmadım. Margot, benim Tony için önemli olduğumu biliyor ve elinden gelirse onu incitmek için beni kullanacak.

O başka yere bakıyor. "Ben reddedildim."

"Ama seni on iki yıl boyunca o büyüttü." Av kazasına kadar onu en sevdiği oğlu olarak sevdi. Tony etkilenmemiş gibi davranıyor olsa da, bu onun için zor olmalı. Bakışlarının kapanışını fark ettim, sanki annesine, kendi annesine karşı açık olmaya dayanamıyormuş gibi, en savunmasız ve savunmasız olduğu yerde saldırıya uğrayacakmış gibi kendini ince bir şekilde hazırlıyor. Ve benden farklı olarak, olan biten her şeyi hatırlıyor. Onları incelemek istemese de annesine karşı derin duygular besliyor olmalı.

Otoyol kazası beni neredeyse öldürüyordu, hayatımın yıllarını çaldı. Hayatta kalmış olsam da, Tony ve ben mucizevi bir şekilde birbirimizi yeniden bulmuş olsak da, annesinin bununla bir ilgisi olabileceğini bilmek, ne kadar cesur ve etkilenmemiş görünmeye çalışsa da, onun için kolay olamaz.

Yavaş ve derin nefes alıyorum. Akşam yemeği benim için de kolay olmayacak. Karnım hiperaktif arılarla dolu gibi hissediyorum. Yine de Tony'nin yanımda olması her şeyi katlanılabilir kılıyor. Bu gece ne olursa olsun, yine de birlikte olacağız. Ve iki haftadan az bir süre sonra evleneceğiz.

Malikaneye vardığımızda, bir an durup bu devasa yeri inceliyorum. Hollywood'daki şık, parlak malikaneler gibi değil. Blackwood ailesinin malikanesi, hak edilmiş bir zenginlik ve rahatlık hissi veren, görkemli bir yapı. Devasa arazisi acımasız bir titizlikle bahelenmiş ve bakımlı, sayısız iek ve ağaçla dolu. nnde kocaman, yaşlı bir meşe ağacı görüyorum. Dalları geniş bir alana yayılmış, gölgeli bir masal diyarı yaratıyor. Ailenin düğünlerini neden burada yaptığını anlayabiliyorum. Bunun için muhteşem bir yer.

Ve burada evlenmeyeceğimiz için daha mutlu olamazdım. Güzelliği ve ihtişamına rağmen, burayı baskıcı buluyorum, sanki karşılığında sevgi ya da affedilme beklentisi olmadan günahlarını tövbe etmek için gittiğin bir kilise gibi.

Bir kez olsun, beni rahatsız edecek hiçbir anı parçası aklıma gelmediği için biraz rahatladım. Margot hakkındaki izlenimlerime dayanarak, burada geçirdiğim zamanın özellikle mutlu veya tatmin edici olduğunu hayal edemiyorum.

"Tüm kaplan zambaklarını yok etti," diye mırıldanıyor Tony. "Ha?"

"Senin için yetiştirirdi."

Bahçeye bakıp, eski anıları tetikleyecek kadar eskisine göre çok mu farklı olduğunu merak ediyorum. Margot bu anıları hatırlamaya dayanamadı mı?

Onunla tanışmamış olsaydım, bunun kederden kaynaklandığını düşünerek yumuşayabilirdim. Ama ben gerçeği biliyorum. O benden, Tony için ifade ettiğim şeyden ve paylaştığımız mutluluktan nefret ediyordu. Bu davet bir tuzak ve Tony ile onunla yüzleşmemiz gerekmeseydi, buraya gelmemize izin vermezdim.

"Eminim onun da içi boş," diyor.

"Önemli değil." Margot'un evine koymaya karar verdiği çiçekler beni ilgilendirmez ve bu konuyu kafama takmayacağım. Aslında, daha önce düğün planlamasına yardım etmemi istediğinde yaptığı gibi, hissetmediği bir sevgiyi taklit etmemesi beni rahatlatıyor. Zaten pek iyi yalan söyleyemiyor.

"Orası büyük bir ev," diye mırıldanıyor Bobbi. "Saklanacak çok yer var."

Bir an için şaşkınlıkla ona bakıyorum. Sonra onun kayıtlardan bahsettiğini anlıyorum — Caleb denen adamdan. Margot'un evinde katilin saklandığını sanmadığımı, kocası ve henüz reddetmediği iki oğlu varken bunun mümkün olmadığını söylemeye başlıyorum, ama fırsat bulamıyorum.

Kapı açılır ve omuzları geriye çekilmiş, dik duran gümüş saçlı bir adam belirir. Siyah beyaz resmi takımı kolalı ve kusursuzdur. Bir an için bunun Tony'nin babası olup olmadığını merak ederim, sonra fikrimi değiştiririm. Adam çok yaşlıdır, cildi parşömen kadar incedir.

"Hoş geldiniz, Efendi Tony. Bayan Ivy."

Hatırlamaya çalışıyorum, ama sinir bozucu bir boşluk var. Bobbi'ye asil bir şekilde başını sallar. "Bayan Bobbi."

Bobbi tuhaf bir yüz ifadesi takınıyor. "Bobbi yeterli. 'Bayan' diye hitap edilmesini istemiyorum." "Nasıl istersen."

"Jonas, ailem burada mı?" diye soruyor Tony.

"Onlar zaten burada. Edgar Bey ve Harry Bey de öyle."

İçeri giriyoruz. Dışarısı kadar görkemli ve eski bir ev —cılalı antikalar, parlak ahşaplar, süslü çerçeveli tablolar. Üzerimizde asılı olan avizelerden iri kristaller sarkıyor ve ben yüksek tavana bakarak Louisiana'dan sahneler içeren karmaşık duvar resimlerini inceliyorum— bataklıklar, vahşi hayvanlar ve bitkiler, insanları.

Bizim evimizden veya Ryder'ın Los Angeles'taki malikanesinden farklı olarak, burası ev veya rahatlık hissi vermiyor. Her şeyi kaplayan ince bir mutsuzluk sisi var. Taze orkide kokusu bile bu baskıcı mutsuzluğun kokusunu gizleyemiyor.

Ben buradayken de böyle miydi? Öyleyse, belki de hiçbir şey hatırlamamam daha iyidir. Burası zaten bana burada geçirdiğim yılların nasıl olduğunu gösteriyor ve yaklaşan yüzleşmeye odaklanmam gereken bir zamanda dikkatimi dağıtacak ayrıntılara ihtiyacım yok.

Jonas bizi evin içlerine doğru götürürken, Tony'ye doğru eğildim. "O kim?"

"Jonas, ailenin uşakları. Edgar doğmadan önce de bizimle birlikteydi."

Onun bu pozisyonda olduğunu tahmin edemezdim. Gerçek hayatta uşakla ilgilendiğim tek kişi Sam'dir ve bu Jonas o adama hiç benzemiyor. Sert dış görünüşünün altında sessiz ve ağırbaşlı.

Jonas bir dinlenme odasında durur. Oda, açık kemerli bir kapı ile resmi yemek odasına bağlıdır. Oda, antika mobilyalar, güzel döşemeli deri koltuklar ve içine gömülecek kadar yumuşak kanepelerle kusursuz bir şekilde dekore edilmiştir. Blackwood'larla yaşıyorsam, daha önce buraya gelmiş olmalıyım, ama yine de aklıma hiçbir şey gelmiyor.

Tutmuş olduğum nefesimi veriyorum. İçimde ufak bir hayal kırıklığı belirliyor, ama onu acımasızca bastırıyorum. Buradaki geçmişim şu anda önemli değil.

İlk olarak, mükemmel takım elbiseler giymiş Edgar ve Harry'yi görüyorum. İkisi de çarpıcı figürler. Harry'nin takımı onu daha yaşlı ve olgun gösteriyor

olgun gösteriyor, ta ki bana göz kırpana kadar.

O aptal biri değil, bu yüzden annesinin neden akşam yemeğini düzenlemek istediğini biliyor olmalı, her ne kadar bunu ailenin bir araya gelip yemek yediği, dinlendiği ve birbirleriyle sohbet ettiği normal bir etkinlik haline getirmeye çalışsa da. Bu çabasını takdir ediyorum, bu yüzden ona muhtemelen gözlerime kadar ulaşmayan bir gülümseme atıyorum.

Margot, boynunda ve kulaklarında safirlerle süslenmiş uzun mavi bir elbise giyiyor. Onu Los Angeles'ta gördüğümde kırılğan ve soğuk görünüyordu. Burada ise trajik bir kırılğanlığı tasarımcı elbisesi gibi giyiyor, yeşil ve mavi gözleri beni, Tony'yi ve Bobbi'yi süzerken bir parça hüzün var.

Demek Tempérane'de böyle hüküm sürüyor. Alaycı tavırları beni güldürmek istiyor ama kendimi tutuyorum. İtalyan restoranında ne kadar sert ve korkunç davrandığını unutmadım. İstediği kadar zayıflık ve melankoli numarası yapabilir ama beni kandıramaz.

Elini dayadığı adam Tony'nin babası olmalı. Tulane Blackwood.

Adam heybetli, vücudu evinin önündeki dev meşe ağacının gövdesi gibi geniş ve sağlam. Gözleri koyu yeşil, saçları hala gür ve koyu, şakaklarında hafif gümüş rengi var. Yüz hatları karısınınki gibi narin veya klasik değil, ama yine de dikkat çekici. Ve biraz gergin olsa da, koruyucu bir şekilde karısının yanında duruyor. Gergin mi?

Onu da hatırlamıyorum, içgüdüsel bir duygusal tepki de hissetmiyorum. Sokakta karşılaşsak, yanından geçip giderdim.

"Hoş geldin Tony," diyor, kibar ve biraz temkinli bir şekilde.

"Merhaba, baba." Tony, odadaki kimseye tam olarak güvenmiyormuş gibi, benim yanımda kalıyor.

Tulane'in gözlerinde bir şey parılıyor. "Ivy."

"Merhaba, Tulane." Ses tonum dostça olmaktan çok kibar. Karısının faaliyetlerinden haberi var mı, yoksa inkâr mı ediyor diye merak ediyorum. Karısının benim kazamla olası ilgisini bilmiyor olsa bile, avcılık olayı yüzünden Tony'ye nasıl davrandığını biliyor olmalı. Tulane bunu umursamıyor mu? Karısının karakterini sorgulamasına neden olmuyor mu?

"Bana Lane de. Herkes öyle diyor."

O konuşurken bile Margot daha da zayıf ve trajik görünüyor. Edgar farkında değilmiş gibi davranıyor, dikkatlice başka yere bakarken, Harry'nin gülümsemesi rahatsız edici bir şekilde parlaklaşıyor.

Ve biliyorum ki, kayıt olmasa bile, bu akşam yemeğinin iyi geçmesi mümkün değildi.

ın Kırk Dördüncü Bölümü

Anthony

Hepimiz resmi yemek odasına doğru ilerlerken sabırsızlığımı dizginlemeye çalışıyorum. Bir kursu bitirebilmemiz için çok şanslı olmamız gerektiğini çok iyi bildiğim halde, bu formaliteleri yerine getirmek bana saçma geliyor. Telefonum ceketimin cebinde radyoaktif bir cihaz gibi duruyor, Caleb'in kayıtta söylediği sözler kafamda sonsuz bir döngü halinde yankılanıyor.

Yine de gülümserim ve herkesi takip ederim. Annemin rahat ve gevşemiş olmasını istiyorum, böylece Caleb'in sözleri ona çarptığında, prova ettiği repliği söyleyemez. Onun tepkisini görmek istiyorum ve aptalca da olsa, şok ya da öfke dolu bir tepki vermesini diliyorum, her ne kadar onun gerçekten masum olma ihtimali neredeyse sıfır olsa da.

Resmi yemek odası, kristal şamdanlar, gerçek gümüş çatal bıçak takımı ve zarif kemik çini ile kusursuz ve zarif bir şekilde düzenlenmiştir. Taze beyaz orkide çiçekleri masanın ortasını süslüyor. Kuşkusuz annemin seçimi. Resmi etkinlikler onun sorumluluğundadır. Ve çok çeşitli yemeklerden oluşan bu menü, en azından yılda iki kez, Şükran Günü ve Noel'de hazırladığı bir şeydir.

Saat altı buçuk biraz erken olsa da, resmi akşam yemeklerine her zaman bu saatte başlarız. Yemekler yavaşça gelir ve saat yediden sonra başlarsak, saat ondan sonraya kadar bitmez.

Babam masanın başına oturur, annem onun yanında, bakışları dümdüz ileriye doğru, bir saniye bile bana bakmaz. Edgar diğer tarafta oturur, Harry ise annemin yanında, muhtemelen onu sakinleştirmek için. Hiçbirimiz, annemin benim burada olmamdan gerçekten memnun olduğuna inanacak kadar aptal değiliz. Katherine'e olanlar için beni affetmedi ve affedene kadar da asla memnun olmayacak.

Bobbi ve ben Ivy'nin iki yanında oturuyoruz, onu çevreleyip kimsenin ulaşamayacağı bir yerde tutmaya çalışıyoruz, ancak onu duygusal çöküntüden koruyamıyorum. Bir yandan

, Temp  rane'de ge  irdiğ  yıllardan g  zel bir Ő eyler hatırlamasını ummakla, hatırlayacak g  zel bir Ő ey olmaması umuduyla gidip geliyorum. İkincisi, karşı karşıya kalacağı ihaneti daha az acımasız hale getirecektir.

Men  de mantar olup olmadığını kontrol ediyorum. Ivy mantara alerjisi var. Annemin k  t   bir amacı varsa, yapacağı Ő ey bu olurdu.

Sanki aklımı okumuŐ  gibi, Harry, "Mantar yok. Annem Ivy'nin alerjisi olduğ unu biliyor," diyor.

Ona bakıyorum, biraz acıma duyuyorum. Bomba patladığında, bu karışıklığı temizleyecek birkaç kiŐ iden biri o olacak.

"Benim   atım altında kimsenin incinmesini istemem," diyor annem. Eve d  nd  Ğ nden beri, sesinde Louisiana aksanı daha belirgin hale geldi, konuŐ ması daha yavaŐ  ve daha melodik oldu. "NiŐ anını ve yaklaşan d  Ğ n  n   kutlamalıyız."

Bunu bu kadar rahat s  yleyebilmesi sinir bozucu. Sanki dokuz yıl   nce Ivy'nin hayatının b  y  k bir b  l  m  n   mahveden olayla hi  bir ilgisi yokmuŐ  gibi... ve benim hayatımın da.

Ivy uzanıp ellerimizi birleŐ tirirken Ő ampanya tepsileri geliyor.

Bobbi baŐ ını sallar. "G  rev baŐ ındayım," der.

"O zaman zencefilli gazoz i  melisin," diyor annem, hi   teredd  t etmeden, her zamanki gibi m  kemm  l ve zarıf bir ev sahibi olarak. Emily Post onu gururlandırırđ .

Jonas, Bobbi'ye zencefilli gazoz getirir. Bobbi'nin ağ zı sıkılaŐ ır, ama ben ona baŐ ımı sallayınca bardağ ı alır.

"Mutlu   ifte," der babam, kadehini kaldırarak.

Sinir bozukluğ u beni kemiriyor. Bu, B sınıfı bir filminden daha sahte, replikler 1930'ların senaryolarından daha basmakalıp. Yine de herkes kadehlerini tokuŐ turup i  iyor. Ben de Ő ampanyadan bir yudum alıp, yemek ya da i  kiye ilgi duymadığ ım i  in kadehimi masaya bırakıyorum. Ivy k    k bir yudum alıp kadehini masaya geri koyuyor.

"Beğ enmedin mi?" diye soruyor annem, Ivy'ye bakarak.

"Yolculuktan biraz yorulduk," diyorum, annemin Ivy'ye g  sterdiğ i ilgiden hoŐ lanmadıĐ ım i  in. EĞ er Ő imdi Ivy'nin annesi gibi davranabileceğ ini d  Ő  n  yorsa, baŐ ka t  rl   d  Ő  necek.

"İstersen aspirin alabilirsin," diyor annem.

Ivy'nin annemden bir şey almasına izin vermem. Ama ben reddetmeden önce Ivy, "Teşekkürler, ama gerek yok. İlaçları sevmem. Çok kötüleşirse, Edgar'ın evine gidip dinlenirim" diyor.

"Keşke bizimle kalmayı seçseydin," diyor babam. "Ya da en azından düğünü malikanede yapmayı. Bu bir Blackwood geleneğidir."

Bu bir şaka mı? "Beni reddettin," diyorum, çünkü bunu nazikçe ifade etmenin bir yolu yok.

"Evet." Babamın hazırlıklı itirafı beni şaşırttı, özellikle de önceki öfke ve suçlamaların hiçbirisi yoktu. "Ama kendi başına başardıklarınla gurur duyuyorum. Bir ebeveynin buna hakkı vardır."

Ebeveyn. Bu sözler bana tokat gibi çarptı. Gözlerim hala yüzünde aynı sakın gülümseme maskesini takan anneme kayarken, çirkin bir kahkaha patladı. Ivy'yi, hastanede tek başına, Sam'in bakımında olduğunu düşündüğünde de aynı ifadeyi takınmış mıydı? "Belki, ama mekanı değiştirmek için çok geç," diyorum soğukkanlılıkla. "Duymadıysan, Pryce Ailesi Korusu'nda evleneceğiz." Duymamış olmaları imkansız. Edgar ve Harry bunu kesinlikle saklamazlardı.

"Duymuşuz. Sanırım Ryder'la barışmışsın," diyor babam.

"Evet." Ona dönerek yüzümü ona çeviriyorum. "O önerdi."

Babamın gözlerinde pişmanlık belirir. "Daha önce uzanmalıydım."

Kalbim sıkışıyor. Yeter artık bu saçmalıklar, yalanlar ve basmakalıp sözler. Yıllardır süren antipatiyi düzeltmek için tek yapması gerekenin bizi arayıp tören için malikaneyi teklif etmek olduğunu düşünüyorsa, yanılmış. "Muhtemelen. Ama öyle yapsan bile, düğünümüzü burada yapmazdım."

Masanın altında Ivy elimi sıkıyor.

"Hâlâ kızgınsın," diyor babam. Ciddi ve anlayışlı yüzü, bu akşam yemeğinin gülünçlüğüne daha da artırıyor.

Ne kadar rahatlatıcı olsa da, ayağa kalkıp öfkelenip gülmemek için kendimi zor tutuyorum. "Senin düşündüğün nedenlerden dolayı değil."

Geçen seferki gibi Ivy'yi kaybetmeyeceğim. Annemin ona tekrar zarar vermeyeceğine inanmadığım sürece olmaz."

Edgar ve Harry şok olurlar. Babam kaşlarını çatır, annemin yüzü ise gergin ve sertleşir.

"Beni neyle suçluyorsun?" Soru keskin, öfkeyle doludur.

O iyi. Omuzları ve omurgası dik. Narin çenesi sert hatlı. Yine de bir şekilde kırılmalı hala orada, izleyenlere onun sadece bir kadın olduğunu, onu korumak için bir ya da iki şövalyeye ihtiyaç duyan çaresiz bir hanımefendi olduğunu hatırlatıyor. Kaydı duymamış olsaydım, onun oyunculuğuna inanırdım.

"Margot selamlarını gönderdi," diyorum, hem ona hem de babama bakarak, çirkin bir beklentiyle ağzım kuruyarak.

"Bu hiç mantıklı değil." Babama döner, tüm tavırları camdan yapılmış bir rüzgâr çanı kadar kırılmalıdır. "Lane, ona bir şans vermeye karar verdiğimde, onun bana hakaret etmesine izin mi vereceksin? Yaptıklarından sonra mı?"

Ağzım bükülüyor. Her zaman böyle oluyor. Ve o haklı. Yaptığım şey affedilemezdi. Bu yüzden, sadece beni incitseydi, burada olmazdım. Ama Ivy'ye saldırarak çok ileri gitti.

Babam hayal kırıklığı ve öfke arasında kalmış görünüyor. "Tony, neden bahsediyorsun?"

"Dinle." Telefonumu çıkarıyorum, ekrana birkaç kez dokunuyorum ve masanın üzerine koyuyorum. Müzik kutusundaki dosya çalmaya başlıyor.

Ailemi yakından izliyorum. Babam, Edgar ve Harry şaşkın görünüyorlar. Annemin yüzü bembeyaz ve taş gibi. Ne olacağını biliyor.

Ve ben de biliyorum. O çok suçlu. Utanç ve dehşet göğsümde birbirine karışıyor. Zihinsel olarak kendimi hazırlamış olsam da, bunun doğrulanması çok daha kötü. Kasıklarına tekme yemek kadar kötü.

Adam kayıta bağırırken Ivy titremeye başlıyor, gözlerini annemden ayırmıyor. Kolumu omuzlarına doluyorum, keşke burada olmak zorunda olmasaydı diyorum. Her şey çok iğrenç, çok çirkin.

Edgar ilk toparlanan kişi. "Bu ne?"

"Sam öldükten sonra Ivy'ye gönderdiği bir şey," diyorum. "Sanırım onun değerli diktafonundan bir kayıt. Ivy'nin Lexus'u otoyolun kenarından bayou'ya itildiği gece."

Harry hasta gibi görünüyor. Elini ağzına koyuyor.

Babamın çenesi gerilir, gözleri kararır. Sonunda anneme döner. "Bu ne anlama geliyor? 'Margot selamlarını gönderdi'?"

"Ben nereden bileyim? Bunun benimle hiçbir ilgisi yok." Annem telefonuma işaret ediyor. "O çocuk bunu söylerken ne düşünüyordu kim bilir? Belli ki kafayı yemiş."

Neredeyse tiksinierek alaycı bir şekilde gülümsüyorum. Caleb'i işaret edip ona deli demek ne kadar da kolay... Tempérane ve çevresindeki tüm insanlardan onun adını söyleyecek kadar deli.

Babam başını sallar. "O haklı, Tony. Kayıttaki Margot'un senin annen olduğunu bilmiyoruz."

Acı bir hayal kırıklığı karnıma yerleşiyor. Onun, reddedilemez kanıtlarla karşı karşıya kalsa bile, onun tarafını tutacağını tahmin etmeliydim. Onun için önemli olan tek şey annem. "O zaman neden Sam'e yatırım yaptın, anne?" Savunmasındaki çelişkiyi işaret ederek, şimdi kimi suçlayacağını merak ediyorum. "Onu eskiden nefret ediyordun. Onun bir hamamböceği olduğunu söylüyordun. Yine de ona bu kadar çok para verdin."

Babam irkilir, yüzü daha da solgunlaşır.

Annemin gözleri parlar. "Ona para vermedim. *Yatırım yaptım*. O da bana adil bir şekilde geri ödedi."

"Ama yatırımdan elde ettiğin kâra hiç ihtiyacın yoktu."

"Herkes para kazanmak ister. Mali hırs sadece sana özgü bir şey değil," diyor annem soğuk bir sesle.

Evet, bunu benimle ilgili hale getir. "Öyle değiller, ama fark şu ki ben benimkini çalışarak kazandım, sen ise seninkini evlenerek elde ettin. Sam'den önce kimseye yatırım yapmadın."

"Bu ne cüret!"

Aniden, onun pişmanlık duymaması, babasının gerçeği görmeyi reddetmesi, tüm bu iğrenç durumdan bıktım. Belki de Ivy ile buraya gelmek bir hataydı. Kaydı kolluk kuvvetlerine teslim edip, onların ilgilenmesine izin vermeliydim. Caleb'in babası şerif olduğu için hiçbir şey yapmazlarsa, her zaman medyaya sızdırabilirim. Ortaya çıkacak skandal, bu saçma, ahlaksız

saçmalıktan daha kötü olamaz. "Bunu polise götürürsem ve Caleb Wentworth'u sorgularlarsa, senin adını sebepsiz yere söylediğini mi söyleyecek? Başka bir Margot olduğunu mu söyleyecek?"

Babam ayağa fırlar, yüzü kanı çekmiştir. Annem telefonuma uzanır, ama ben daha hızlıyım. Onu onun ulaşamayacağı bir yere atarım. "Cevap ver anne!" derim, çirkin gerçekler beni asit gibi kemirir. Hayatımda ilk kez ona zarar vermek isterim, onu gerçekten incitmek, zarif sosyete maskesini düşürene kadar, onu yerde bir yığın haline getirene kadar.

Babam annemi geri çeker, elleri omuzlarını sıkıca kavrar.

O, onun kollarında kıvranıyor. "Sana bunun zaman ve emek kaybı olduğunu söylemiştim! O hiç değişmedi!" Bana işaret ediyor. "Katherine'i öldürdüğü için cezalandırıldığı için hâlâ kızgın!"

Ivy ayağa fırlar. "O bir kazaydı!"

Ivy'nin patlamasına şok olarak ona bakıyorum. Nereden biliyor? Ve bunu nasıl öğrendi?

"*Kaza mı?*" Annem ona dönerek sorar. "*Kaza*, küçük kız kardeşine dikkat etmediğin için onun düşüp dizlerini sıyırmasıdır! *Kaza*, fıstık ezmeli ve reçelli sandviçin yere düşmesidir! *O benim Katherine'imi vurdu!*"

Sanki biri bana tekme atmış gibi irkildim. Pişmanlık beni bir ülser gibi kemiriyor, ama bunun, annemin Ivy'nin hayatına kastetmiş olduğu gerçeğini silmesine izin vermeyeceğim.

"Evet, bir av kazası!" diye bağırır Ivy. "Bunu kasten yapmadı. Bunu biliyorsun. Bu odadaki herkes bunu biliyor, ama hiçbirisi bunu kabul etmiyor!" Aniden, Ivy'nin gözleri parlak gümüş gibi parlar. "Aman Tanrım. Aman Tanrım! Nasıl kimse bunu görmemiş olabilir?" Bir adım geriye sendeleyerek atar, neredeyse sandalyesinden düşecek. "Onu o geyik derisi rengi kıyafeti giydiren sensin, o değil! Katherine'in kıyafetlerini yapan sensin! Bu yüzden Tony'yi suçlamalısın, çünkü aksi takdirde Katherine'in vurulmasının *senin* hatan olduğunu itiraf etmek zorunda kalırsın. O elbiseyi dikmemiş olsaydın ya da ormana gideceğini bilirken ona giydirmeseydin, belki hayatta kalırdı."

Ivy'nin söyledikleri beni şok etti. *Tanrım*. Hiç ... Suçlu kim olduğu çok açıktı. Sonuçta tetiği çeken bendim. Ve ben...

"Kapa çeneni, kaltak! *Kapa çeneni!* Sen ne bilirsin ki?" Annem çığlık atarak Ivy'ye şampanya kadehini fırlatır.

Ayağa fırlayıp onu korumaya çalışıyorum. Annemin nişan alma becerisi kötü olduğu için flüt Ivy'ye ulaşmadan masanın üzerinde parçalanıyor. Parıldayan cam parçaları yemeğin içine sıcıyor ve şampanya dökülüyor, masa örtüsü sıvıyı emdikçe küçük kabarcıklar köpürüyor.

"Ben sadece Caleb'e nereye gideceğini söyledim," diye devam eder annem, öfkeyle. "Ona, tavsiyemi kabul etmediğin için beni ne kadar üzdüğünü söyledim. Tony'nin ne kadar canavar olduğunu göremedin. Kendimi suçlamamak için onu suçladığımı mı sanıyorsun? Kız kardeşi için ağlamadı bile. O *soğukkanlı bir katil!*"

Soğuk ve sıcaklık içimi kaplıyor. Bu yeni bir şey değil. Onun benden neden nefret ettiğini zaten biliyorum. Ama bunu tekrar duymak, kendimi hazırladığımdan çok daha fazla canımı yakıyor.

"Sam seninle iletişime geçtiğinde neden polise gitmedin?" diye soruyor Ivy.

"Neden yapayım ki? O canavar" —titrek parmağıyla beni işaret ediyor—"senin ölümüne de ağlamayarak haklı olduğumu kanıtladı. Seni hiç sevmedi, o soğukkanlı bir katil. Ama seninle sevişmekten zevk aldı. Neden ona bunu tekrar yapmasına izin vereyim? Neden onun seni bulmasına ve tekrar mutlu olmasına izin vereyim ki, ben mutsuzken ve bebeğim bana asla geri dönmeyecekken?"

Eski suçluluk ve acı, yıkım topu gibi üzerime çöküyor. O günah... —on sekiz yıl önceki hatam. Sürgün edilmem, affedilmemem ve alenen reddedilmem yetmedi. Ölümümün bile istediği şey olmadığını söyledi. Sonunda tam olarak ne istediğini anladım: benim acı çekmem. Kırılana kadar sonsuz, korkunç bir acı.

"Margot!" Babamın sesi şoktan dolayı keskin ve kırılgan.

Anne ona döner, gözlerinde yaşlar parıldamaktadır. "Bu bilgiyi polise götürüp Sam'i kaydı teslim etmeye zorlamalarını sağlamak, itibarımı mahvederdi. Herkes Caleb'in suçuyla bir ilgilim olduğunu düşünürdü. Ve neden sosyal statümü kaybetmeliyim? Çocuğumu kaybettikten sonra bunu da kaybetmem gerekmez ki? Bir kız çocuğu istediğimi *biliyorsun*. Tek nedeni..."

Üç oğlum var çünkü sürekli başarısız oldum." Ses tonu, başarısız olmasaydı üçüncü çocuğu doğurmayacağını açıkça ortaya koyuyor.

Zavallı Harry. Bunu duymamalıydı. Bunu hak edecek hiçbir şey yapmadı. Ama annesi farkında değil, tamamen kendine dalmış durumda. "Katherine'i doğurmadan önce bir kez düşük bile yaptım."

Harry'nin yüzü bembeyaz. Edgar, onun omzuna sakinleştirici bir el koyar. "Kimse beni yargılayamaz! *Kimse!* Burada kurban *benim!*"

Annem tamamen çıldırmış gibi görünüyor. Katherine'i kaybetmenin onu incittiğini biliyordum, ama bunun onu bu kadar değiştireceğini hiç düşünmemiştim. Eskiden tanıdığım anneme ne oldu? Küçük bir çocuk olarak tüm kalbimle sevdiğim sıcak, tatlı kadına ne oldu?

Bakışlarım kısa bir süre babama kayar. Onun gerçek doğasını fark etmeyen tek kişi ben miyim acaba? Ama babam da onu artık tanımıyor gibi ona bakıyor. Ivy bana yaklaşır ve sanki güç arıyormuş gibi bana tutunur, ben de kolumu omuzlarına atarım.

Annem, patlamasının neye yol açtığını fark etmiş gibi görünüyor. Birkaç kez yavaşça gözlerini kırıştırdıktan sonra Harry'ye dönüyor. "Sen her zaman iyi bir çocuk oldun. Benim küçük meleğim. Ne kadar acı çektiğimi biliyorsun, değil mi sevgili Harry?"

O, onu teselli etmek için hiçbir hareket yapmayınca, kadın kollarını ona doğru uzatır. O geri çekilir. "Ben senin *sevgili Harry'nin* değilim anne," der sert bir sesle. "Benim adım Harcourt Blackwood." Yemek odasındaki herkese bakar, sonra başını sallar. "İzninizle. Gitmem gerek."

Yavaşça dışarı çıkar. Endişeyle kararan bakışlarla Edgar onu takip eder
onu takip eder.

Onlarla birlikte gitmek isterdim, ama annemle

"Tony..." Babam ellerini masaya dayadı, içerisi serin olmasına rağmen şakaklarında ter damlaları oluşmuştu. "Ben... biraz hava almam lazım." Kravatını çekip sert bir şekilde nefes alarak odadan çıktı.

Annem bana ve Ivy'ye öfkeyle bakar, gözlerinde ateşli bir bakış vardır. "Umarım mutlusundur, seni küçük piç. Seni doğurduğum günü lanetliyorum. Katherine'den önce doğurduğum çocuk değil, *sen* düşürülmüş olman gerekirdi."

Annemden yoğun bir nefret akıyor ve ben hissizleşiyorum. Acıdan değil, diyorum kendime. Kafamdaki bir ses, belki de buna karşı bir şekilde bağışıklık kazandığımı söylüyor. Sonuçta, Katherine'in olduğu yere gönderileceğim için ölmeyi hak etmediğimi zaten söylemişti. Beni düşürmek istemiş olması... Şey... Neredeyse hayal kırıklığı yaratıyor.

Bunu kendime tekrar tekrar söylersem, artık beni rahatsız etmeyecektir.

"Beni ve Ivy'yi sadece kaydı almak için davet ettin," diyorum. "Ya öyle yaptıysam?" Annem alaycı bir şekilde gülümsüyor.

Gözleri annede olan Ivy beni itti. Ona uzandım, annemin zehirli varlığından uzak, bana yakın olmasını istiyordum. Ama o boş sandalyelerin önünden geçip, başı dik, anneme doğru yürüdü.

Yüzünde küçümseme ifadesiyle, annesi Ivy'ye sanki her şey onun suçuymuş gibi sert bir bakış atar. Bir kaşı kibirli bir şekilde yukarı doğru kalkmıştır, sanki bir kraliçe, yerini unutmuş küstah bir köleyi sessizce azarlamaktadır. Sonra Ivy, annesinin başını döndürecek kadar sert bir tokat atar.

"Benden nefret etmen umurumda değil, çünkü sen benim annem *değilsin*. Ama Tony hakkında nasıl böyle bir şey söyleyebilirsin?"

Annem Ivy'ye bakıyor. Yanağı çoktan kıpkırmızı ve hafifçe şişmiş.

Ben de bakıyorum. Ivy'nin yapacağını hiç düşünmediğim bir şeydi bu, ama saldırmaması gerekiyorsa, annemin otoyoldaki kazaya karışmadığını iddia ettiği zaman olacağını düşünmüştüm. Benim hakkımda söylediği iğrenç sözler yüzünden değil.

"Sen aşağılık bir insansın ve kimseye, hele de etkilenmeye açık bir çocuğa anne olmaya layık değilsin. Ve benim hayatımın dokuz yılını, *anılarımı* çaldığın rolünü bir an bile unutmadığımı sanma. Karma gerçekten var, seni psikopat kaltak. Birinin kalbini her kıldığında, seninkisi on kat daha fazla kırılacak." Ivy geri gelir ve elimi tutar. "Hadi buradan gidelim."

Birlikte dışarı çıkıyoruz.

ın Kırk Beşinci Bölümü

Ivy

Edgar'ın evine döndüğümüzde avucum hala karıncalanıyor. Elimi sıkıp açıyorum. Margot'un kusmuğu nefret beni tedirgin ve gergin bıraktı. Tony'ye ne kadar kötü gelmiş olabileceğini hayal bile edemiyorum. Kendi annenin ağzından tüm o korkunç şeyleri duymak... Titriyorum.

O gece gerçekte olanları saklayarak oynadığı rol için hiçbir pişmanlık duymaması, içimde bir öfke dalgası yarattı. Ama aynı zamanda, yemeğe gitmeden önce, gurur ya da utançtan dolayı bunu inkar etmeye çalışabileceğini anlamıştım. Ama Harry hakkında konuşma şekli... Tony'ye konuşma şekli...

Ne kadar da zor bir iş.

Edgar'ın evine vardığımızda, Tony beni Escalade'den indirmeme yardım etti.

"Hala bunu yaptığına inanamıyorum. Elin iyi mi?" diye soruyor mutfağın önünden geçerken. "Biraz buz ister misin?"

Kendi annesi herkesin önünde ona saldırırken, o bana elimden soruyor. "Ben iyiyim. Ellerim o kadar kırılgan değil, biliyorsun." Ellerim büyük ve sonsuz saatler süren antrenmanlar sayesinde çok güçlü. Ona sarılırim. "Bunu duymak zorunda kaldığın için üzgünüm Tony. Çok üzgünüm."

"Önemli değil." Ama sesi çok boş geliyor. "Benden nefret ettiğini biliyorum. Her zaman biliyordum."

"Ama bu nasıl sorun değil olabilir? Bu nasıl... sorun değil olabilir?" Ona bakıyorum, avuçlarım yanaklarında. Gözlerindeki yarayı, acı çeken ruhunu görüyorum. Margot'a beş ya da on kez daha tokat atmalıydım. "Sana öyle şeyler söylememeliydi. Sen iyi bir adamsın. Ve sen onun oğlusun."

"Önemli değil. Daha önce de benzer şeyler söylemişti." Bana küçük bir gülümseme atıyor.

Ama bu sadece kalbimi daha da kırıyor. "Sana ve Harry'ye bu şekilde saldırıp saldırmayacağını bilseydim, bunu kabul etmezdim. Kayıt konusunda bizimle kavga edeceğini düşünmüştüm."

"Ama artık gerçeği biliyoruz."

Odamıza varırız, birlikte içeri gireriz ve kapıyı kapatarak dünyayı dışarıda bırakırız.

"Maliyeti çok yüksekti" diyorum. "Bu konuda sessiz kalması için ona ödeme yapamam." Bu beni çok kızdırıyor, ama bir suçu bildirmemek başlı başına bir suç değil; bunu zaten araştırdım. İnanması zor olsa da, Margot hayatımın büyük bir bölümünü mahvetmekten yasal olarak sorumlu değil. Daha da kötüsü, elimizde sadece ses kaydı olduğu için Caleb'in peşine bile düşemiyoruz. Avukatları, kaydın hiçbir şeyi kanıtlamadığını savunacaklar. Tony tüm o çirkinlikleri duydu... peki ne için?

Tony alnımı şefkatle öptü.

"Sen harikasin," diyorum, Margot'un söylediklerini onun zihninden silmem gerekiyor. "Güçlü. Zeki. Onurlu. Dayanıklı." Öyle olmasaydı, yıllar önce annesinin nefretinin ağırlığı altında ezilip kalırdı. Somurtkan, öfkeli bir adam olarak büyüdü. Ya da belki solgun, halsiz bir hayalet. "Sen sevdiğim tek erkeksin. Sevdiğim tek erkek olacaksın."

Onu öpüyorum çünkü sözlerin ötesinde bir teselliye, güvenceye ihtiyacı var. Bu gece olanların, ona olan hislerimi, geleceğimiz için istediklerimi değiştirmediğini bilmesi gerekiyor.

Dilimi dudaklarının üzerinde gezdiriyorum, sonra dudakları açıldığında dilimi içeri sokuyorum. Onun baş döndürücü, sarhoş edici tadının tadını çıkarıyorum. Dili benimkine sürtünüyor, ağzımı yağmalıyor. Kanım kaynıyor, kalbim hızla atmaya başlıyor.

Sunmayı düşündüğüm yavaş ve yumuşak şefkat aklımdan silinir. İkimizin de ısıya ihtiyacı var — akşamın çirkinliğini yakıp kül edecek kadar hızlı ve yoğun bir ısıya.

Elleri huzursuzca üzerimde dolaşüyor, elbisenin fermuarını açıyor, omuz askılarını aşağı itiyor. Dokunduğu her yerim karıncalanıyor, sinirlerim aşırı duyarlı ve canlı.

Ağzlarımız birleşirken, ceketini itip gömleğinin düğmelerini açıyorum. Nefesimiz düzensiz ve sığlaşıyor, sabırsız ellerimizle birbirimizin kıyafetlerini çıkarıyoruz.

Açığa çıkan her santimetre öpücükler ve okşamalarla karşılanıyor. Parmaklarımı göğsünde ve sıkı karın kaslarında gezdiriyorum ve kaslarının seğirdiğini, nefesinin hızlandığını hissediyorum. Şehvet gözlerini bulandırıyor, mutsuzluğu uzaklaştırıyor. Daha fazlasına ihtiyacım var. Onun kendini iyi hissetmesini istiyorum. Mutlu olmasını.

Tony korsemi belime kadar indirince, bir meme ucumu yalarken diğerini başparmağının ucuyla okşuyor ve omurgamdan aşağı sıcak titremeler gönderiyor. Sertleşmiş ucu ağzına alıyor, elbiseyi kalçalarımından ve bacaklarımından aşağı indirirken sertçe emiyor, sonra sonunda onu oturma alanına atıyor.

Başım geriye düşüyor, zevk beni sarıyor. O her zaman bana nasıl dokunacağını, beni nasıl ateşleyeceğini bilir. Diğer meme ucuma da aynı özeni gösteriyor, sonra yavaşça vücudumun aşağısına doğru ilerliyor, karnımı öpücükler ve yalamalarla yağmurluyor, bacaklarımın arasındaki kaygan eti okşuyor.

Sonra ağzı üzerimde, dili acımasız. İki parmağını içime sokar ve ben onları sıkıca kavrarım, sırtım kavislenir. Zevk ve ihtiyaç beni sürükler, saçlarını yakalar ve utanmadan yüzüne sürtünürüm.

Bir orgazm hızla gelir ve sonra içime çarpar. Hızı ve yoğunluğu beni çılgılık attırır, parmaklarımı onun kafa derisine geçiririm. Ciğerlerim hava ile dolar ve nefes almaya çalışırım, mutluluk zihnimi kısa devre yaptırırken kendimi sabit tutmaya çalışırım.

Nefes nefese, kendimi serin çarşafların üzerinde, onun dirsekleri üzerimdeyken buluyorum. Onun muhteşem yüzüne bakıyorum. Şehvet, yanaklarını derin bir kızarıklıkla kaplamış, ama o kadar koyu ve güzel gözleri, fiziksel olanın ötesinde, o kadar yoğun bir sevgiyle parlıyor ki, boğazım gözyaşlarıyla doluyor.

"Seni seviyorum." Elimi tutup avucumu gümbür gümbür atan kalbinin üzerine koyuyor. "Sen benim her şeyimsin."

"Ben de seni seviyorum." Kollarımı boynuna doluyorum. "İçimde. Birbirimizden başka her şeyi unutamam," diyorum, ona yaslanarak.

Bana sertçe giriyor, dizlerimi göğsüme doğru iterek daha da derine girebiliyor. Onu her yerde hissediyorum ve onunla dolmuş olmanın inanılmaz hissi, bu adamla bu kadar yakın bağlantıda olmanın verdiği sıcak mutluluk beni sarıyor.

—bu adamla bu kadar samimi bir şekilde bağlı
olmak.

Sert, hızlı ve acımasızca hareket ediyor.

"Seni seviyorum," diye fısıldıyorum. "Seni seviyorum, seni seviyorum, seni seviyorum."

Kalbim hızla atıyor, kanım kaynıyor. Aklımı başımdan alan bir zevk beni sarıyor, sırtımı kavisletiyor. Onun adını ve ona olan aşkımlı haykırarak doruğa ulaşıyorum.

Sanki sözlerimi yakalamak istercesine ağızını ağızıma kapatıyor. Sonra bana titreyerek sertçe boşalır.

Beni fırtınalı denizde bir cankurtaranmışımlı gibi tutunur, ben de onu tutarım çünkü ben de onu asla bırakmayacağım. O benimdir — benim geleceğim, geçmişim, her şeyim.

Bölüm Kırk Altı

Anthony

Başımı dirseğıme dayayıp Ivy'nin uyumasını izliyorum. Uzun kirpikleri kızarmış yanaklarına düşmüş, çok huzurlu görünüyor. Dudakları yumuşak ve pembe, ve ani bir aşk dalgası beni sararken, parmağımla ağzının altındaki benini okşamadan edemiyorum. Annemin söylediklerinden çok endişelenmişti. Ivy, benim için önemli olan tek kişinin kendisi olduğunu fark etmiyor gibi görünüyor. Birlikte olduğumuz sürece, beni sevdiği sürece, ben iyiyim.

Saat sabah sekizi geçti, ama o bir kez bile kıpırdamadı. Ama Los Angeles'ta saat daha beş.

Dün gece Edgar'ın buzdolabını soğuk et ve salata için talan ettik. Annemin haute cuisine akşam yemeğinde zorla yememiz gereken her şeyden dokuz yüz kat daha lezzetliydi. Sonra yatağına geri döndük ve bu sefer ona zaman ayırdım, uzun ve yavaş sevişerek ikimizi de çılgına çevirdim.

Annemin zehirli sözlerinin ona etki etmemesi için yeterince güçlü olduğu için minnettarım. Saatler sonra, öğrendiklerimi hala sindirmeye çalışıyorum. Annemin yaptığı affedilemez. Yasa ne derse desin, Ivy'ye çok şey kaybettirdi: Curtis'teki eğitimi, arkadaşları, sahip olabileceğı hayatı ve kariyeri. Bu, Katherine'e karşı duyduğum suçluluk duygusunu bastıracak kadar şiddetli bir öfkeye neden oluyor. Annem bana zarar vermek isteseydi, sadece benim peşimden gelmeliydi.

Sessizce ve nazikçe yataktan kalkıp oturma odasına gidiyorum ve pilotumu arıyorum. Ivy'yi alıp Los Angeles'a dönüyorum. Burada bizi daha fazla tutacak hiçbir şey yok. İkimiz de annemden bir an önce uzaklaşıp hayatlarımıza dönmeliyiz.

Caleb'e gelince... Yaptıklarının yanına kâr kalmayacak. Tutmayı planladığım özel dedektiflere verecek kadar ayrıntı var, böylece mümkün olduğunca çabuk doğrulayıcı kanıtlar bulabilirler.

Pilotumu aramadan önce telefonum çalıyor. Numaraya bakıyorum. Edgar arıyor.

"Selam," diyorum.

"İyi uyuyabildin mi?" diye soruyor.

"Aslında, evet." Ivy bütün gece yanımda olduğu için bu hiç de şaşırtıcı değil. "Ne oldu? Harry ile mi ilgili?" Gitmeden önce onu aramalıyım. Bizimle birlikte eve dönmek isteyip istemediğini sormalıyım.

"Bugün ofise gelebilir misin?" "Ne için?"

"Konuşmak için."

Saate bakıyorum. "Bir saat kadar sürer. Daha yeni kalktım."

"Sorun değil. Buraya geldiğinde resepsiyonist seni konferans odasına götürecekt."

"Tamam." Edgar'la yüz yüze konuşmak, nasıl olduğunu görmek iyi olacak. Dün gece eve gelmedi, muhtemelen Harry'yle vakit geçirdi, sonra da doğrudan Blackwood Energy'ye gitti. Edgar şirketi yönetmekle meşgul. Takvimi genellikle dolu.

Telefonu kapatıp dönünce, Bobbi'yi mutfakta kahve yaparken görüyorum. Duşunu almış ve kolsuz beyaz bir bluz, kot pantolon ve sert tabanlı ayak bileği botları giymiş. Altın sarısı saçlarını at kuyruğu yapmıştır ve bana baktığında gözleri keskin ve uyanıktır.

"Günaydın," diyor. "Günaydın."

"Bugün eve mi gidiyorsun?"

"Evet. Edgar'la konuştuktan sonra." "Ivy'yi konuşmaya götürecekt misin?"

Kafamı sallıyorum. İkinci Perde Utanç Verici Aile Draması'na ihtiyacı yok. Yeterince çekti zaten. Los Angeles'a döndüğümüzde Edgar ve Harry'yi küçük bir toplantıya davet edebiliriz. "Bırak uyusun."

"Anladım." Bobbi bir an tereddüt eder. "Tony, annen... zor bir kadın. Söylediklerinin seni üzmesine izin verme. Sen iyi bir adamsın." Boğazını temizler. "Sadece birinin bunu söylemesi gerektiğini düşündüm."

Utanmış ve garip bir şekilde duygulanmış olarak boğazımı temizledim. "Teşekkürler, Bobbi."

"Ve Ivy'nin yanına yaklaşırsa, onu tokatlamaktan daha fazlasını yapacağım."

Onun sert ses tonuna hafifçe güldüm. "Sana avukat bulacağım." Ama annem geri dönmeyecek. Gururu buna izin vermez.

Bunu düzeltmemi isteyecek olan babam olacak.

İçimde kötü bir his yerleşiyor. İsteddiği kadar isteyebilir, ama ben işleri düzeltmeyi bırakacağım.

Duş alıp iş kıyafeti giydim. Ivy hala uyuyor. Onu öptüm ve yatak örtüsünü düzelttim, sonra odadan çıktım. Edgar'la işim biter bitmez pilot kalkışa hazır.

Hayatlarımıza geri dönelim. Evlenelim. Her şekilde birbirimize bağlanalım. Sonra sonsuza kadar mutlu yaşayalım.

Neredeyse gerçek dışı gibi geliyor — böyle bir son gerçek hayatta olamaz gibi

Ama oluyor. Ivy'den kurtulmam

"Escalade'i alacağım. Uzun sürmez," diyorum.

"Sorun değil," diyor Bobbi. "Ivy'ye yemek ve kahve vereceğim." Sonra başını bana doğru eğiyor. "Dinle, bugün eve gitmek istediğini söylediğini biliyorum, ama programın izin verirse, belki Ivy'yi bugün New Orleans'a götürüp yarın eve dönebilirsin. Dün olanlardan sonra ikinizi de neşelendirebilir ve o da cazı sevebilir."

Huh. Bunu düşünmemiştim, ama harika bir fikir gibi geliyor. New Orleans, muhteşem yemekler ve müzikle dolu, başlı başına bir dünya. Dün geceki dramadan sonra tam da ihtiyacımız olan şey. "Harika bir fikir. Teşekkürler." Ona gülümserim ve arabayla uzaklaşıyorum.

Blackwood Energy, Edgar'ın evinden çok uzak değil. Hız sınırını aşarak on dakikadan az bir sürede oraya varıyorum. Şirketin genel merkezi şehir merkezindeki bir ofis binasında değil. Bunun yerine, geniş bir araziye yayılmış iki katlı bir bina.

Avrupa'ya sürülmeden önce buraya iki kez gelmiştim. Babam bana kampüsü, yemyeşil çimleri ve burada çalışan insanları göstermeyi severdi. Ben de buraya gelmeyi, ailemin inşa ettiği şeyi içime çekmeyi ve hayranlıkla izlemeyi severdim. Büyüdüğümde bunun bir parçası olacağım için gurur duyardım.

"Bu, sadece aileye kâr sağlayan bir şirket değil. Binlerce insana ve onların ailelerine geçim kaynağı sağlıyor."

evlerini ısıtmak, arabalarına yakıt almak isteyen müşterilere değer katıyor."

Bu miras babam, dedem ve bizden önceki tüm Blackwood erkekleri için önemlidir. Çünkü onun da dediği gibi, bu sadece parayla ilgili değildi. Bir gün kardeşlerimle birlikte şirketi yöneteceğimi söyledi. Ve şirketi büyütecek, refahı çalışanlarımız ve müşterilerimizle paylaşacaktık.

Ama bu asla gerçekleşmeyecek. Şirket şu anda Edgar'ın yetkin yönetimi altında. Harry sürekli öğrenen bir öğrenci ve en son istediği şey sorumluluk almak.

Lobi, parlak açık gri mermer fayansları ve tavan pencereleriyle yüksek tavanları ile hoş bir yer. Şelalenin etrafındaki saksı çiçekleri ve yeşillikler, zenginlik ve lüks atmosferini pekiştiriyor.

Dekor eskisiyle aynı, ama his biraz farklı. İyi yönetilen ve iyi idare edilen bir şirketi yansıtan, refah dolu bir parlaklık katmanı daha eklenmiş.

Her sabah işe başladığım yer burası olabilirdi, ama benim olmayacağı için çok üzülüyorum. Bu fikre alışmak için on sekiz yılım vardı. Edgar da tek başına harika bir iş çıkarıyor.

Şık giyimli resepsiyonistlerden biri, masalarına yaklaştığımda bana gülümsüyor. "Nasıl yardımcı olabilirim?"

"Anthony Blackwood, Edgar Blackwood'u görmeye geldim. Beni bekliyor."

Gülümsemesi bozulmuyor. Reddedilmiş bir oğlunun neden ziyarete geldiğini merak ediyorsa da, bunu belli etmiyor. "Bu taraftan, lütfen."

Beni ikinci kattaki bir konferans odasına götürüyor. "Kahve mi, çay mı, efendim?" diye soruyor.

"Hayır, teşekkürler." Uzun süre kalmayı planlamıyorum. Bobbi'nin fikri mükemmel. Ivy New Orleans'ı çok sevecektir. Bir gecelik gezi, ikimize de düğün planlamanın telaşlı faaliyetlerinden uzaklaşıp dinlenmek için biraz zaman verecektir.

Resepsiyonist kapıyı kapatarak odadan çıkar. Çoğu şirket toplantı odasından farklı olarak, bu odada tekerlekli yönetici koltukları ve dizüstü bilgisayarlar ile not defterleri için masa yoktur. Bunun yerine, gri renkli, kalın ve yumuşak halılar, rahat, lüks koltuklar ve alçak bir meşe masası ile lüks bir odadır. Duvarlar yeşil renkte boyanmıştır ve birkaç saksı bitkisi ortamı resmi olmaktan çok rahat bir hale getirir.

Sonuç olarak, mtevezı ve samimi bir ortam. Belki de Edgar'ın yapmak istediği konuşma tam da budur. Muhtemelen Temprane'de daha fazla kalmayacağımı biliyor.

Kapı açıldığında gülümseyerek arkanı dönüyorum. Edgar yerine babamı görünce gülümsemem donuyor.

'ın Kırk Yedinci Bölümü

Ivy

Gözlerimi açıp yavaşça alışık olmadığım odayı inceliyorum. Duvardaki saat dokuz beş geçiyor ve Tony ne yatakta ne de bitişik banyoda. Nereye gitti?

"Tony?" diye sesleniyorum.

Bobbi başını odaya sokar. "Dışarı çıktı. Neden hızlıca bir duş almıyorsun? Ben taze kahve yapayım."

"Nereye gittiğini söyledi mi?" diye soruyorum, onu nereden uzaklaştırmış olabileceğini bilemeden. Market alışverişi yapmamız gerekmiyor ki.

"Kardeşini görmeye gitti."

"Edgar mı, Harry mi?"

"Edgar."

"Beni uyandırmalıydı."

"Şehirden ayrılmadan önce biraz daha uyumanı istedi."

Tony'nin Tempérane'de kalmayı planlamadığına sevindim ve başımı salladım. Ama Edgar'ı da şahsen görmek ve bizi evinde ağırladığı için teşekkür etmek isterdim. Belki Tony bu konuyla ilgileniyordur. Ya da belki dün gecedan sonra Edgar ve Harry'nin nasıl olduklarını görmek istiyordur. Duş alıp kahve içtikten sonra Harry'yi arayıp durumunu kontrol etmeliyim. Yemek odasından çıktığında çok kötü görünüyordu. Annesinden kaçır gibi davranması...

Ben senin sevgilin Harry değilim. Benim adım Harcourt Blackwood.

Onun lakabının ardındaki hikayeyi bildiğim için, onun için çok üzülüyorum. Sanki Margot, Katherine öldüğünde hissettiği acıyı Tony'ye de hissettirmek için kime zarar verdiği umurunda değilmiş gibi. Anlamıyorum. Katherine asla geri gelmeyecek. Margot, diğer çocuklarının mutlu ve sağlıklı olmasını sağlamak için daha fazla endişelenmesi gerekmez mi?

Ama onun takıntısı psikotik. Dün gece bu çok netleşti. Sam'in benim gerçek kimliğimi saklamasına yardım etmesinin nedenini merak ettim. Eminim imajıyla ilgili endişeleri de bir faktördü, ama küçük bir faktördü. Onun kararını etkileyen asıl şey, benim Tony için kim olduğumdu. Kişisel bir şey bile değildi, çünkü o benden nefret etmiyordu.

Ve bu da onu benim gözümde daha da aşağılık yapıyor. Kendi oğluna karşı garip bir intikam duygusunu tatmin etmek için, neredeyse yirmi yılını ve başkalarının hayatlarını boşa harcadı ve mahvetti.

Bunun üzerinde durma, diyorum kendime. Margot hayatımı mahvetmeye çalıştı, ama başaramadı. Tony'yi tekrar buldum ve bu sefer hiçbir şey bizi ayıramayacak.

Geriye değil, ileriye bakacağız. Önümüzde uzanan güzel olasılıkları göreceğiz.

Duş aldıktan sonra, saçımı ıslak bırakıyorum, uğraşmak istemiyorum. Bir  ift kot şort ve pembe bir tişört giyiyorum, sonra pembe bir dudak parlaticısını dudaklarıma sürüyorum.

Dışarı çıktığımda, salonda benim yaşlarımda bir kadın görüyorum, bir termosla kanepede oturuyor. Yüzü dar, gözleri büyük ve dikkatlice koyu renk kohl ile çizilmiş. Altın rengi saçları, kafasının arkasında özenle süslü bir topuz haline getirilmiş. Koyu renk sa  köklerini düzeltmek için kuaför randevusu alması gerekirdi, ama boyama işi iyi yapılmış. Giydiği elbise vücuduna oturan ve dar, ayakkabıları da modaya uygun. İnce boynunda tek sıra inci kolye var. Bana parlak ve dostça bir bakışla gülümsüyor.

Bu bakışta, bir politikacının seçim kampanyasındaki gülümsemesini hatırlatan bir şey var. Alışılmış, ama içten gelmeyen bir gülümseme.

"Merhaba," diyorum temkinli bir şekilde. Bobbi onu içeri aldığından, sanırım o bir katil değil.

"Ivy! Ben de insanlar senin hayatta olduğunu ve bu kasabada yaşadığını söylerken yalan söylüyorlar sanıyordum!" diyor, Louisiana'nın melodik aksanıyla. "Ben Sue Ellen, senin en eski arkadaşın. Beni hatırlıyor musun?" Elini saçlarının üzerinden geçiriyor. "Biraz değiştiğimi biliyorum, ama çok fazla değil, umarım?"

Sue Ellen ismi bana hiçbir şey ifade etmiyor. Utançtan yanaklarım kızarıyor, ama içimden bir ses onun sahte bir arkadaş olabileceğini, gizli amaçları için yakın olduğunu iddia eden insanlardan biri olabileceğini fısıldıyor

. Hangisi olduğunu bilmediğim için, ona dikkatlice ayarladığım bir gülümsemeyle karşılık veriyorum. "Merhaba."

Ayağa fırlayıp bana sarılır. "Bana hala kızgın olmadığına çok sevindim. Beni reddedeceğinden korkuyordum."

Onun sırtını isteksizce okşuyorum. "Neden öyle bir şey yapayım ki?"

"Kavgamız. Çok kızgındın." Geri çekilir ve bana bakar. Sonra yavaşça beni kanepeye götürür ve ikimiz de otururuz. "Bana yabancı gibi davranma. Eskiden bana her şeyi anlatırdın, Tempérane'yi bırakıp o özel müzik okuluna gittikten sonra bile. Ben de senin aracılığıyla yaşıyordum çünkü ben de gitmek istiyordum, ama senin kadar iyi değildim."

O uzun monologdan bir anlığına ara veriyor. Belki nefesini toplamaya çalışıyor. Ya da belki bana söylediklerini sindirmem için zaman tanımak için. Onda biraz rahatsız edici bir şey var, ama ne olduğunu tam olarak anlayamıyorum. Bilinçaltımda onun bahsettiği kavgayı hatırlıyor muyum? Bu yüzden mi içgüdüsel olarak temkinli davranıyorum?

"Şimdi düşününce, kıskançlığımı saklamaya çalışmama rağmen ne kadar kıskanç olduğumu düşünmek çok saçma geliyor, biliyor musun? Senin çıktığın çellocu hakkında bana anlattığında çok sinirlenmişim. Bu çok aptalcaydı, çünkü sen de onun senin yanında olmasına rağmen her kadına asıldığını söylemiştin. Daha olgun ve daha iyi bir arkadaş olmalıydım. Senin desteğime ihtiyacın vardı, kıskanç bir kızın sana acı çekirtmesi değil."

Oh. O da bunu biliyor mu? Biraz rahatladım. Demek o, komadan uyandığımda hayatıma girmeye çalışan sahte arkadaşlardan biri değil. Beni gerçekten tanıyordu.

"Belki de sadece endişeliydim ve kendimi aşağılık hissediyordum. Teyzenin beni sevmediğini biliyordum."

"Teyzem mi?"

"Margot." Sue Ellen kızararak başını eğdi. "Senin ve tabii ki onun altında olduğumu düşünüyordu."

Öyle mi? Peki. Margot onu sevmediyse, Sue Ellen o kadar da kötü olamazdı. Bunun önemsiz, isyankar, ergenlere özgü bir tepki olduğunu biliyorum, ama umurumda değil ve Sue Ellen'a ısınmaya başlıyorum.

Bobbi'ye bakıyor. "Bu arada, o kim? Sorduğumda söylemedi."

Muhtemelen Bobbi, insanlara bir korumam olduğunu söylemekten ne kadar hoşlanmadığını bildiği içindir. "Bu Bobbi. O bir arkadaşım." Bu doğru. Bobbi bana korumam olarak gelmiş olsa da, artık daha fazlası. "Düğünümde nedimem olacak. Hala halletmemiz gereken çok şey olduğu için benimle gelmesini istedim."

Sue Ellen başını sallar. "Anthony Blackwood ile evleneceğin söylentilerini duydum. Aman Tanrım. Ne şanslısın! O zamanlar bile ikinizin birbiriniz için doğru kişiler olduğunu biliyordum." Gözleri parıldayarak ellerini kollarımın üzerine koyar. "Senin adına çok *mutluyum*! Evli olmayı seveceksin. Ben seviyorum. Doğru erkeği bulduğunda her şey harika oluyor."

Bu kasabada Edgar ve Harry dışında bizim için mutlu olan başka biri olduğu için heyecanlanarak gülümsemeye başlıyorum. Sonra bakışlarım onun getirdiği termosun üzerine düşüyor ve terbiyemi hatırlıyorum.

"Pardon, sormayı unuttum, bir şey içmek ister misin? Kahve ya da çay var."

Sue Ellen hafifçe güler. "Hadi ama. Kahve içmediğimi biliyorsun. Ayrıca, ne zaman bir araya gelsek, annemin şeftali limonlu buzlu çayını getirirdim. Sen onu çok severdin."

Oh. Bu çok utanç verici, çünkü ben hiçbir şey hatırlamıyorum, oysa o her şeyi hatırlıyor. Ama ona kısmi hafıza kaybımdan nasıl bahsedeceğimi bilmiyorum. Bu yüzden yerine bir gülümseme takınıyorum. "Annen nasıl?" diye soruyorum, hafıza kaybımı örtbas etmek için.

"Şey, o birkaç yıl önce vefat etti. Ama bana çay tarifini verdi, ben de eski günlerin hatrına biraz yaptım. Bardakları getireyim."

"Sorun değil. Ben getiririm," diyor Bobbi.

Şaşkınlıkla ona bakıyorum. Genelde ev işlerine pek hevesli değildir. Sue Ellen'ı bir tehdit olarak mı görüyor?

"Mutfağa pek aşina değil." Bobbi bana bir bakış attı.

Sonunda anlıyorum. Bıçaklardan mı korkuyor? Tanrı aşkına, Sue Ellen bir tehdit değil ki. Otoyolda araba kullanan o değildi, Tony bunun Caleb olduğunu söyledi, ve bana zarar vermek istese kendi silahını getirebilirdi...

Hayır, elbisesinin ne kadar dar olduğunu fark ederek düşünüyorum. Silah saklayacak yer yok.

"Sakıncası yoksa, çok sevinirim." Sue Ellen gülümser. "Lütfen üç tane getirin."

Bobbi kaşlarını çatar.

Ona başımı sallarım. Neden heykel gibi durup hiçbir şey yememesi veya içmemesi gerektiğini anlamıyorum. Edgar'ın evindeyiz ve Tony yakında geri dönecek. Sue Ellen, kendisinden yarım ayak daha uzun ve en az on beş kilo daha kaslı olan Bobbi'yi alt edemez.

Bobbi bardakları getirir ve Sue Ellen termosdan çayı servis eder, hareketleri zarif ve şıktır. "Bana düğün planlarını anlatın. Duymak için can atıyorum. Tempérane'de mi evleneceksiniz?" diye sorar ve çayından birkaç yudum alır.

Kasaba halkı, Tony'nin mirasından mahrum bırakılmış olmasına rağmen, burada olmamızın malikanede evleneceğimiz anlamına geldiğini mi düşünüyor? "Hayır. Los Angeles. Şansımız yaver gitti ve tören için en güzel yeri bulduk." Çaydan biraz alıyorum. Çok lezzetli, şeker hastalığına yakalanacak kadar tatlı ama aynı zamanda ferahlatıcı.

Bobbi çayını bir süre inceler, sonra yüzünde hiçbir ifade olmadan biraz içer.

"Bu, düğününüzde birçok ünlü kişinin olacağı anlamına mı geliyor? Los Angeles çok göz alıcı bir yer gibi görünüyor." Sue Ellen, Bobbi'ye büyük gözlerle bakar.

"Şey." Hafif bir utançla boğazımı temizliyorum. Yakında ünlülerin haber sitelerinde göreceğim. "Ryder Reed törene geliyor."

"Aman Tanrım!" Aniden tüm dikkatini bana verdi. "Aman Tanrım. *Ryder Reed mi?*"

Onun tepkisi karşısında kızarak başımı salladım. "Tony'nin kardeşleriyle birlikte sağdıçlardan biri."

Kendini yelpazelemeye başlar. "O adam ekranda görüldüğü kadar yakışıklı mı?"

"Daha da yakışıklı."

O bana yaklaşır. "O bir pislik mi? Bazı erkekler kendilerini çekici bulduklarında nasıl olurlar, bilirsin."

Gölüyorum. "Biraz kendini beğenmiş, ama hayır. O çok tatlı biridir. Ve bir beyefendidir." Göz kapaklarım biraz ağırlaşmaya başlıyor. *Dün gece oldukça iyi uyuduğumu sanıyordum.* Beni canlandıracak kadar kafein olmasını umarak çayın geri kalanını içiyorum.

"Bu harika. Seni Los Angeles'ta ziyaret edersem, beni tanıştırmıyorsın? Onu görmek isterim. Sadece bir kez. Hatta ona çay bile yaparım." Biraz daha yudumlar.

Gölüyorum. "Tabii." Görüşümün kenarları biraz bulanıklaşıyor. Gözlerimi kırıyorum.

Aniden Sue Ellen öne doğru eğilir ve başı kucağıma düşer.

Oh, kahretsin. Şoktan irkilirim. Daha önce hiç kimsenin bana bayıldığını görmemiştim. Genelde ayakta bayıldığını sanıyordum. O iyi mi? Düşük kan şekeri olduğunu sanmıyorum. Çay çok tatlı. Elimi omzuna koyarım. "Hey, Sue El..."

Oda dönmeye başlar. Kafamı sallarım, ama bu durumu daha da kötüleştirir. Bobbi dengesiz bir şekilde ayağa kalkar ve kısa bir küfür eder.

Her şey kararmadan önce gözlerimin geriye doğru yuvarlandığını hissediyorum.

Bölüm Kırk Sekiz

Anthony

Babamın yeşil gözlerinin altında koyu halkalar beliriyor, düz ağzının etrafındaki çizgiler hatırladığımdan daha derin. Yine de, lacivert takım elbisesiyle her zamanki gibi heybetli duruyor.

Ayağa kalkmaya başlıyorum. Ona söyleyecek hiçbir şeyim yok.

"Hayır, hayır. Otur. Sherry sana içecek bir şey getirmedir galiba." Yanıma gelip karşımda oturuyor.

"Bir şey istemedim," diyorum sertçe. "Ve ben Edgar'ı görmeye geldim."

"Biliyorum. Onu seni buraya getirmesini istedim. Aksi takdirde beni görmeyeceğini düşündüm."

Kaşlarımı çattım. Edgar bunu kabul ederken ne düşünmüştü ki? Babamla konuşacak bir şey kaldığını mı sanıyor? Konuşmak isteseydi, *gerçekten* konuşmak *isteseydi*, bana gelirdi. Bu sadece önemsiz bir güç oyunu. Beni kendi sahasına çekmek için.

"Kardeşine kızma. O bunu yapmak istemedi."

"Sen onun evine gelebilirdin," diyorum soğukkanlılıkla. "Orada kaldığımızı biliyorsun."

"Evet, ama Ivy yokken konuşabiliriz diye düşünmüştüm."

Daha çok Ivy'yle ya da annemin yaptıklarıyla yüzleşmek istemiyor gibi. Hayal kırıklığı ve öfke içimi kaplıyor. Bu, Lauren'ın ölümünden sonra yaptığımız ve onun beni herkesin önünde reddetmesiyle sonuçlanan felaket konuşma gibi olacak. Ama bu sefer, onun elinden alabileceği hiçbir şey yok. Sahip olduklarımı kendi ellerimle inşa ettim.

"Tony." Sesi sert ve boğuk. "Konuşmamız gerek."

Ne hakkında? Annemi savunmak mı? Dün akşam onu üzdüğüm ve akşam yemeğini mahvettiğim için ondan özür dilememi mi istiyor? Babam her zaman onun tarafında olmuştur. *Margot'un Takımı Sonsuza Kadar*, diye acı bir şekilde düşünüyorum. "Hayır,

hayır. Yakında ayrılmayı planlıyorum ve vaktim yok." Uzaklaşmaya başlıyorum.

"Evet, var! Otur!"

Bu sert emir, eski kızgınlığımı yeniden alevlendiriyor. Annemin harekete geçmemesi yüzünden Ivy'nin ne kadar acı çektiğini bilmesem, belki bunu bir kenara itebilirdim, ama şimdi yapamıyorum. Acı içimden taşıyor. "Neden? Yine bana bunu düzeltmemi söylemek için mi? Dün gece biz gittikten sonra annem histerik mi oldu? Onu sakinleştirmek ya da özür dilemek için parmağımı bile kıpırdatmayacağım, çünkü bu sefer yanlış bir şey *yapmadım*. Ivy'nin hayatta olduğunu ve Caleb Wentworth'un onu kasten otoyoldan çıkardığını sakladı."

"Tony..."

"On iki yaşındayken bile, kendi hatalarımı kendim düzeltmemi istemiştin. Katherine ile olan olaydan sonra, Edgar benim tarafımı tuttu ama sen tutmadın. *Neden?*"

Sert nefes alıp verme tek cevabım.

Tabii ki. Neden onun yaptıklarının bir nedeni olduğunu düşündüm, umdum? Neden onun kendi tarzında beni koruduğunu düşündüm ki?

Ondan çok kendimden tiksinierek devam ediyorum: "Sonra, Princeton'dan mezun olduktan sonra, annemin beni affetmesi için bana yalvarıp yakarmamı istediğin için eve dönmemi istedin. Ama annemin bana karşı tavrını yumuşatmak için ne yaptın? Hiçbir şey. Çalışmakla, Tulane Blackwood olmakla çok meşguldün. Sonra, Ivy'nin 'ölümünden' iki yıl sonra, kendini yok eden bir yola girdiğim için değil, davranışlarımın ailenin itibarını lekelemesinden endişelendiğin için Los Angeles'a geldin."

Gözlerinde duygu parıltıyor. "Sence öyle miydi?"

Ciddi mi? Kötü bir kahkaha atıyorum ve boğazım yanıyor. Geçmişimizi güzel bir baba imajıyla süslemek için çok geç. "Tabii ki öyle düşünüyorum! Öyle olmadığını mı söyleyeceksin? Şimdi bile, annemin yaptığı şeyin iyi bir nedeni olduğunu düşünmüyor musun? Ailenin itibarını düşünmüyor musun? Merak etme. Ailem tarafından reddedildiğim çok iyi farkındayım. Yeni bir soyadı alamadığım için Blackwood soyadını taşıyorum. Ama belki evlendiğimizde Ivy'nin soyadını alırım. Anthony Smith kulağa hoş geliyor, sence de öyle değil mi? O zaman seninle benim birbirimizle hiçbir ilgimiz kalmaz."

Babam şu anda öfkeli, kocaman elleri yumruk haline gelmiş. Değişken duyguları çirkin ve saklayamayacak kadar yoğun.

Ama durduramıyorum. Ivy'nin anneme yaptığı gibi bana fiziksel olarak saldırması anlamına gelse bile. "Ne yaparsan yap umurumda değil, ama annemi ve benim olan şeyleri benden uzak tut. Yoksa seninle savaşırım. Ve gerekli her şeyi kullanarak seni yok ederim."

Gergin bir sessizlik. "Benden o kadar mı nefret ediyorsun?"

En ufak bir gurur belirtisi bile hissetseydim, evet derdim. Bunun yerine, bir an için gözlerimi kapatıp, kafamdaki düşünceleri ve duyguları düzenliyorum. "Nefret, hissettiklerimi ifade etmek için çok basit bir kelime." Sanki hayal kırıklığı, incinme, kızgınlık ve özlem duygularım, ona karşı hissettiklerimi yok etmiş, geriye sadece acı veren bir boşluk kalmış gibi. "Hayır. Senden nefret etmiyorum. Sadece... Artık senden hiçbir beklentim yok. Harry, benim iş başarılarımla ilgili haber kupürlerini sakladığını söylediğinde umutlandım. Aptalca, saçma umutlar. Belki barışabiliriz diye düşündüm. Ya da başka bir şey. Ama sen hiç ulaşmadın. Annem de bunu istemedi. Edgar, Tempérane'ye davet etmek için aradığında bir terslik olduğunu anlamalıydım. Sen ve annem sadece Ivy ve benim onun yaptıklarını bilip bilmediğimizi öğrenmek istediniz, değil mi?"

"Tony, hayır." Sesi çatallanır. "Bilmiyordum. Bilseydim, bunu senden saklamasına asla izin vermezdim. Sen benim oğlumsun, ama o benim karım ve onu seviyorum. Katherine öldüğünde değişti."

Boşluk şimdi yerini suçluluk duygusuna bırakıyor. Göğsümde bir düğüm oluyor, sonra acı verici hale gelene kadar büyüyor. "Biliyorum, yaptı. Bu yüzden para ödedim, ödedim. Sonra biraz daha ödedim. Her şeyin eskisi gibi olmasını istedim. Onun *eski haline dönmesini* istedim. Ama Ivy'ye yaptıkları? Bu... kabul edilemez." Gözlerine bakıyorum. "Benim olanı koruyacağım, baba. Ivy'yi seviyorum. O benim dünyam, şu anda benim için önemli olan tek şey."

"Annen..." Hafifçe titreyen elini yüzüne koydu. "İkiniz de geçmiş i silip yeni bir sayfa açmayı düşünseniz... Hepimiz yeniden başlasak..."

Onun ikiyüzlülüğüne inanamadan bakıyorum. Kendi sözlerini duyuyor mu, ne istediğini anlıyor mu? Annemin akşam yemeğinde nasıl davrandığını görmedi mi? En ufak bir pişmanlık bile göstermedi. "Artık çok geç.

istekli olsa bile, ben deşilim. Neredeyse on yıl boyunca ikimizin de hayatını mahvetti. Yapabileceğın tek şey Charlene'e adalet sağlanmasına yardım etmek."

"Charlene kim?"

Onun kim olduğunu bilmiyor olması çok saçma, çünkü onun cenaze masraflarını o ödedi. "Lexus'ta Ivy olduğunu herkesin sandığı kız. O gece birinin öldüğünü unutmadın herhalde?"

Yüzü soldu. Elleri titriyordu, onları sıkıca masaya koymadan önce esnetti.

"O Augustine'dendi. Konserde Ivy'nin müziğini onun için açtığı için oradaydı, mavi elbisesiyle. Annem, Sam ve Caleb'in o gece gerçekte olanları örtbas etmesine yardım ettiği için, ailesi bunca yıldır ona ne olduğunu merak ediyordu. Ve Ivy'nin arabasına çarpanın Caleb olduğunu biliyorsun."

"Annen sadece imajını düşünüyordu. Dün utançtan dolayı öfkelenmişti," diyor babam, insanlar söylediklerine kendilerini ikna etmeye çalışırken kullandıkları o tuhaf, cansız ses tonuyla.

"Bu, onun yaptığını değiştirmez. Charlene'in hayatını kaybettiği gerçeğini değiştirmez."

"Aman Tanrım." Babam başını eğiyor.

Acıma ve sempati duyguları içimi kaplar. Birini sevmek, ama sevdiğin kişinin aslında bir hayal, bir yanılsama olduğunu fark etmek nasıl bir duygudur? Babamın annemi sevdiğinden şüphem yok. Ona çok düşkün, onu şımartıyor, her isteğini yerine getiriyor. Muhtemelen bu yüzden beni savunmak için hiçbir çaba göstermedi. Onu çok seviyor, özellikle de Katherine'in kaybıyla boğuşurken, onu incitmek istemiyor.

Sen benim oğlumsun, ama o benim karım ve onu seviyorum.

Telefonum çalıyor. Arayan Harry. Gerçek ailem olarak gördüğüm iki kişiden biri. Babam, Caleb'in Ivy'nin arabasını bataklığa sürdüğü gecenin tüm korkunç sonuçlarıyla başa çıkmaya çalışırken, ben kaba davranıp davranmadığımı umursamadan telefonu açıyorum.

"Harry, nasılsın? Uçmak ister misin diye aramak üzereydin..."

"Neredesin?"

Şaşkınlıkla geri çekildim. Sesinde üzüntü yoktu. Sesinde... aciliyet vardı. "Şirket merkezinde. Neden sordun?"

"Evden eşyalarımı almaya geldim ve Jonas'la karşılaştım. Sue Ellen'in bu sabah babam işe gittikten sonra uğradığını söyledi. Annem ona senin ve Ivy'nin Edgar'da kaldığını söylemiş. Sue Ellen hemen çıkıp eski arkadaşına merhaba demek için gitmesi gerektiğini söylemiş."

Panik kalbimi sıkıştırıyor, tüm vücudum korkuyla titriyor. Ayağa fırlıyorum. O kaltağa hiç güvenmiyorum. Daha önce partide Ivy'yi Caleb ve arkadaşlarına attı, o piç kurusu ona tecavüz etmeye çalışırken izledi. Ve şimdi, onun ne tür bir hayvan olduğunu bilmesine rağmen onunla evlendi.

"Gitmem gerek," diyorum babama.

Babam başını kaldırır, gözleri yorgun. "Ne oluyor?" "Ivy'nin başı dertte olabilir."

Kalbim güm güm atarken dışarı koşuyorum. Bobbi Ivy'nin yanında, diyorum kendime. Sue Ellen bir şey yapmaya kalkışırsa Bobbi onu yerden siler... ama bu düşünce pek de rahatlatıcı değil.

Birini incitmenin pek çok yolu vardır, hepsi fiziksel değildir.

Park yerine koşarken Bobbi'yi arıyorum. Cevap yok.

Sonra Ivy'yi arıyorum.

Cevap yok.

Kahretsin, kahretsin, kahretsin. Direksiyonu sıkıca kavrayıp gaza basıyorum, omurgamdan bir ürperti geçiyor.

ın Kırk Dokuzuncu Bölümü

Anthony

SUV'nin lastikleri boş yolu yutar. Avuç içlerim direksiyon simidinde terli bir tabaka bırakır.

Bobbi'yi tekrar arıyorum. Yine sesli mesaj çıkıyor.

Panik göğsümde çınıyor. Daha sert. Daha hızlı. *Kahretsin, kahretsin, kahretsin*. Bobbi'ye ne oldu? Eğer o da öldüyse...

Tanrım. Ivy.

Acı, ekşi bir tat dilimi kaplıyor. Elimi ağzıma götürüyorum.

Edgar'ın evine vardığımda frenlere basıyorum. Adrenalin ve korkuyla elektriklenmiş bir şekilde arabadan atlıyorum.

"Ivy! Bobbi!" Daha giriş holüne varmadan bağıriyorum. İçeri girince tekrar isimlerini haykırıyorum.

Cevap yok.

Boş salonu, boş mutfakı geçip koşarım. Mücadele izi yok. Yerinde olmayan hiçbir şey yok. Sadece bulaşık makinesinin sesi evin ölümcül sessizliğini bozuyor.

Ivy, Sue Ellen'a güveniyor muydu? Bir yere mi gittiler? *Kahretsin*. Ivy'ye o kaltağı, artık Bayan Caleb Wentworth olduğunu söylemeliydim.

Silah odası boş, tüm silahlar hala duvarda. Ivy'nin adını çağırarak odamıza gidiyorum.

Hayır. Yatak odasında ya da bitişindeki banyoda yok. Dolapta da yok.

Bobbi'nin odası da boş. Ama banyodan su sesi geliyor. Ne oluyor?

Oraya koşuyorum. Bobbi küvette yan yatıyor, bilekleri arkadan kelepçelenmiş. Ayak bilekleri de kelepçelenmiş ve üçüncü bir kelepçeyle bileklerindeki kelepçelere bağlanmış. Ağızı

Ağız bantla kapatılmış. Su akarken, tıkaç giderde. En fazla birkaç dakika içinde nefes alamayacak.

Tanrım. Ne oldu böyle? Bobbi'yi kim böyle etkisiz hale getirdi?

Ve Ivy. Korku içimi donduruyor. Sakin kalmalıyım. Panik yapıp kendimi kaybedersem, kimse Ivy'ye yardım edemez.

Tıpa çıkarıyorum, suyu kesiyorum ve bandı çekip çıkarıyorum. "Ne oldu böyle?"

Ağzının etrafındaki deri parlak kırmızı. Gözleri odaklanamıyor. "O kaltak...! Arkadaşımız bize uyuşturucu verdi."

"Ivy nerede?" Onu kelepçelerden kurtarabilir miyim diye eğilip bakıyorum. Göründüklerinden daha sağlamlar. Muhtemelen internetten satın alabileceğiniz çöp gibi şeyler değil, gerçek polis ekipmanları.

"Dışarıda değil mi?" "Hayır."

Bobbi hızla kendine geliyor. Gözleri öfkeyle parlıyor. "O kaltak onu kaçırdı. Çayı içti."

"Ne çayı?"

"Bu çayı o getirdi. Hepimiz içtik. O da içti, bu yüzden zehirli olduğunu düşünmedim." Bobbi kaşlarını çatıp ağzını oynatıyor. "Daha iyi bilmeliydim."

Korku beni kaplar, ama onu geri püskürtürüm. Düşünmeliyim. Ivy'ye ne olduğunu bulmalıyım.

Sue Ellen ya da Ivy ortalıkta yok. Evi dolaşırken çaydan hiçbir iz görmedim. Biri temizlemiş. Sue Ellen de içtiyse, bayıldığına ona yardım edecek bir ortağı olmalı.

Caleb. O olmalı.

"Seni bu kelepçelerden kurtarmam lazım." Bobbi'yi kullanabilirim. Uyuşturulmuş olsun ya da olmasın, kızgın Bobbi korkutucu bir Bobbi'dir.

Tuvaletten çıkıp Edgar'ın alet çantasını aramaya gitmeden önce telefonum çalar. Ivy'den bir mesaj. Aniden gelen rahatlama hissi dizlerimi titretir. Kalbim gırtlığıma kadar çıkar, dengemi sağlamak için lavaboya elimi dayarım.

Sırada senin fahişen var. Başka birini getirirsen, kız kardeşin gibi hayvan gibi ölecek.

Tanrım. Caleb'in onu nereye götürdüğünü biliyorum.

Bobbi'ye ayıracak vaktim yok.

Dışarı fırladım ve birine sertçe çarptım. Aciliyetle neredeyse kör olan gözlerimle yumruğumu kaldırdım, diğer adamı yumruklamaya hazırdım.

"Tony, benim! Harry!"

Durup gözlerimi kırıştırdım, görüşüm biraz netleşti. Ellerini kaldırmış olan küçük kardeşimi gördüm. "Burada ne işin var?"

"Ne olur ne olmaz diye uğrayayım dedim." Yüzüme bir bakış attı ve rengi soldu. "Ivy..."

"Caleb onu

kaçırdı."

"Nereye?"

"Katherine'in öldüğü ormanda."

Harry elinin tersini ağzına bastırır. "Aman Tanrım."

"Bobbi küvette. Ona iyi bak. Ben gitmeliyim."

Onu itip koşmaya başlıyorum, ama gözümün ucuyla silah rafını görüyorum. Oraya gidip silahları hızlıca arıyorum, sonra altındaki çekmeceyi açıp mermi arıyorum. Ivy'nin hayatına yönelik tehdit bugün sona eriyor.

Ellinci Bölüm

Ivy

Işık gözlerimi kamaştırıyor. Hava inanılmaz derecede sıcak ve yoğun, etrafta böcek sesleri, küçük hışırtılar ve cıvıltılar var. Kafam karışık.

Biraz daha gözlerimi kırpiyorum. Neredeyim ben?

Yanağım kaşınıyor. Kaşımaya çalışıyorum ama yapamıyorum. Ellerim bir tür tel ile arkadan bağlanmış. Korku, kafamdaki karışıklığı kesiyor. Etrafıma bakıyorum. Altımda toprak ve çimen, üstümde yeşil yapraklar.

"Seni fahişe. Sonunda uyandın, ha?"

Ses çirkin ve acımasız. Daha önce duyduğuma yemin edebilirim, ama nereden duyduğumu hatırlayamıyorum.

İçgüdülerim, onun kim olduğunun önemi olmadığını söylüyor. Kaçmam lazım. Yoksa öleceğim.

Tanrım. Bu farkındalık boğazımı sarılmış bir sarmaşık gibi sarıyor, beni boğuyor.

Gözlerimi kısarak yukarı bakıyorum ve tanıdık olmayan bir yüz görüyorum. Kahverengi saçları düzgün ve kısa kesilmiş. Kahverengi gözleri gülümsüyor ama nazik değil. Dudaklarının köşesi iğrenç bir sırıtışa dönüşüyor. İri yarı bir adam, omuzları ve vücudu kaslı. Ben yerde yatarken, çaresiz ve bağlı olduğum için daha da büyük görünüyor.

"Sen kimsin?"

Üstünlük hissi bir an için kaybolur ve yerine inanamama duygusu gelir. "Kim olduğumu bilmiyor musun? Gerçekten mi?"

Yavaşça başımı sallıyorum. Beni tanımadığını düşünürse, belki beni bırakır. Ya da öyle bir şey. Ölmek istemiyorum, diye düşünüyorum, sonra onun ne olursa olsun beni yaşatmayacağını anlıyorum. Beni serbest bırakmak için bu kadar ileri gitmemiştii. Korku soğukla karışıyor ve titriyorum. "Vay canına." Gülüyor. "Sanırım Sam senin hakkında yalan söylemiyordu."

"boktan şeyleri hatırlamak." Ağzına bir nefes nane şekeri atar, sonra

yüzü çok daha yakın olana kadar çömelir. "Ama deli gibi görünmüyorsun."

Korku göğsümü sıkıştırıyor, ama onu bir kenara itiyorum. Panik yapma lüksüm yok. Düşünmem, neler olduğunu anlamam, bu durumdan nasıl kurtulabileceğimi bulmam gerekiyor. "Bobbi'ye ne yaptın? Sue Ellen nerede?"

Saatine bakar. "O iri kız muhtemelen şu anda son nefesini veriyor."

Aman Tanrım. *Bobbi*. Hıçkırarak ağlıyorum. Kurşun onu öldüremezdi, ama beni korumak sonunda öldürdü. Bundan sonra kesinlikle beni öldürmeyecek. Önemli olmayacağını bildiği için konuşuyor. Öleceğim.

Bileklerimi kısıp arkamdaki kelepçeyi deniyorum. Sıkı duruyor. Hayır, hayır. Ne yapabilirim? Kurtulmam lazım.

O sırtıyor. "Kelepçeler o kadar kolay çözülmez. Bu bir film değil." Şimdi geniş bir gülümsemeyle gülüyor. "Sevgili karım ise, bataklıkta keyifli bir yüzmenin tadını çıkarıyor."

Sarsılıyorum. Sue Ellen onun karısı mı? Ama kocasının harika biri olduğunu söylemişti... "Bataklıkta yüzemezsin." Yoksa yüzebilir misin? Suda yılanlar ve timsahlar yok mu?

"Uzun sürmez. Onu su altında tutacak kadar ağır, ama gazla şişip iki, üç gün içinde yüzeye çıkmayacak kadar da ağır değil. Sigorta, onun öldüğünden emin olana kadar ödeme yapmaz. Aksi takdirde, onun asla yüzeye çıkmamasını sağlardım. Cenazeler çok sıkıcıdır."

Korku damarlarımda dolaşıyor. Nefes alamıyorum. "O senin karın!" diyorum, sanki bu onun insanlığını uyandıracakmış gibi. Öldüren bir adamın insanlığı yoktur.

"Evet." Omuz silkiyor. "Ağlamasından bıktım. O benim planımın sadece bir basamağı. Kolluk kuvvetleri. Yerel siyaset. Ulusal siyaset. Başkanlığı hedefliyorum. Babamın yaptığı gibi Blackwoods gibilerin melodilerine göre dans etmeyeceğim. O, tüm bu süreç boyunca benim yanımda olmaya uygun değildi. Hiçbir hırsı ya da cesareti yoktu. Daha iyi birine ihtiyacım var. Daha klas ve bağlantıları olan birine." Gözleri parıldıyor.

"Bundan asla kurtulamayacaksın," diyorum, onu durdurmak için acınası bir girişimde bulunarak, içten içe bunun boşuna olduğunu bilsem de. Sıradaki benim. Biliyorum.

"Kaçamayacak mıyım? Tatlım, burada kanun *benim*. Başka kim bu olayı araştırarak? İnsanlar ölür. Kötü şans. Kimse umursamaz. Bu tür davalar çözülmeyen kalır, biliyorsun. Soğuk."

Etrafıma bakıyorum. Ağaçlar, yine ağaçlar. Ter boynumdan aşağı akıyor. Bağırırsam, kimse gelir mi? Kasabadan çok mu uzağız?

Onun planını yeniden düşünmesini sağlamalıyım. "Neden bunu yapıyorsun?" "Neden mi? Tatlım, buna intikam denir."

Bu Tony ile ilgili olamaz. O çok uzun zamandır uzakta. Onun beni öldürmek isteyecek kadar nefret etmesine neden olacak ne yapmış olabilirim? Kendimi ikna edebilir miyim? "Ne için?"

"İstediyimi reddettiğin için. Güçlü bir erkek istediği şeyi, istediği zaman alma hakkına sahiptir. Sanki kendini evlilik için saklıyormuşsun gibi davranma." Göğüslerimi sertçe okşuyor.

Boğazımdan bir çığlık kopar, sırtımı kamburlaştırıp dizlerimi göğsüme çekmeye çalışırım, tüylerim diken diken olur. Önce bana tecavüz mü edecek?

O, kendini beğenmiş bir şekilde gülüyor. Güçlü bir gülüş. "Oh evet. Yıllar önce, sen daha genç ve sıkıydın, o göğüsleri hissetmek istemiştin. Ama o lanet Blackwood. Ayağıma takıldı. Beni alay konusu yaptı. Hepsi ne için? O isteseydi paylaşırdım. O kadar seçici değilim." Yine kıkırdıyor, sonra beni yerden kaldırıyor ve dudaklarını dudaklarıma bastırıyor.

Mücadele ederken nane kokusu alıyorum. Ve zihnim rüyaya geri dönüyor, nefesinden nane ve alkol kokan bir adamın beni öpmeye zorladığı rüyaya.

Elimden geldiğince şiddetle kendimi çeviriyorum ve o da beni yere düşürmeye izin veriyor. "Bu yüzden mi bunu yapıyorsun?"

"Hayır. Şimdi değil. Blackwood'u beklemem lazım. O da bedelini ödemeli. Aksi takdirde iş tamamlanmaz. Sen ve o bu kadar çabuk hareket etmeseydiniz, iş daha kolay ve temiz olurdu. Bir araba tarafından ezilmek, bataklıkta boğulmaktan çok daha hızlıdır."

Sonunda korkudan uyuşmuş beynimde bir şeyler yerine oturur. Otoyoldaki vur-kaç sürücüsü. Julie'nin apartmanının önünde beni ve Tony'yi öldürmeye çalışan sürücü. Başladığı işi bitirmeye kararlı, bu sefer Tony de bonus olarak. İçim korkudan donar.

"Karidesler ve yengeçler senin derini yiyorlar, biliyorsun değil mi? Özellikle de o yumuşak yüzünü. Bu, sen hayattayken mi yiyorlar yoksa öldükten sonra mı yiyorlar sorusu gibi bir şey."

ya da ölene kadar beklerler. Her iki durumda da öleceksin. Ve mızımız karımın aksine, sen asla bulunmayacaksın. İkinizin de sonsuza kadar ortadan kaybolmasını sağlayacağım."

Kayıtları hatırlıyorum, söylediklerini. "Margot mu seni peşimden gönderdi?"

Gözlerini kırptırdı. "Margot mu?"

"Margot selamlarını gönderdi" demiştin.

"Ah, o mu?" diye gülüyor. "İstediğini elde edecek cesareti yok. Hayır. Ellerini temiz tutmaya çalıştı, ama kimse bu şekilde istediğini elde edemez." Başını çevirip tükürüyor. "Anthony'yı cezalandırmak istedi, ama bunu kendisi yaparken görölmek istemedi, anlarsın ya. İnsanların ne düşüneceği konusunda çok endişeliydi. İşte ben de bu noktada devreye girdim. Aksi takdirde, senin çaldığın konsere gitmemi söylemezdi."

Aman Tanrım. Yani başından beri her şeyi planlamış mı? Benim sandığım gibi sadece marjinal bir şekilde dahil olmamış mı? "O geceki halinin kaydı var. Polis soruşturma yapmak zorunda kalacak."

"Hay sıçayım. Bu hiçbir şeyi kanıtlamaz. Üzerinde tarih var mı? Seni öldürdüğüm yazıyor mu?" Başını sallar. "Margot, o aptal kaltak. Sam'e boşuna para ödüyordu. Ona söyledim ama bana inanmadı. Lanet olası *itibarını*, her şeyin nasıl *görüneceğini* çok önemsiyordu. Kızını kaybettiği için duyulan acıma duygusunu seviyordu ve bunu insanları istediğini yapmaya zorlamak için kullanmayı seviyordu. Kocasını bununla siktiğimin hadım etti." Rahatça, ağzına bir nefes nane şekeri daha atıyor. "O benim karım olsaydı, kendini aşana kadar onu döverdim. Ama olmadığına göre, sanırım ona bir iyilik yapıp, o kadar nefret ettiği o boktan oğlunu öldüreceğim."

"Tony gelmeyecek," diyorum, onun alçaklığından tiksinererek. "Burada olduğumuzu bilmiyor." Orman çok büyük, ağaçlar çok fazla.

"Oh, gelecek. Muhtemelen ona gönderdiğim mesajı çoktan görmüştür. Kız kardeşini öldürdüğü yeri tam olarak biliyor..."

Caleb'in gözleri aniden keskinleşir, elini saçlarıma daldırır ve beni yukarı çeker. Acı içinde bağırırım, gözlerim yaşlarla dolup taşar. Korkunç bir beklenti beni sarar, sırayla sıcak ve soğuk hissetmeme neden olur.

Beni önüne iterek, silahını çeneme sertçe dayadı.

Korku içimi kaplar. Silahı olduğunu fark etmemişim. "Hayır," der Caleb. "O kadar hızlı değil, ortak."

Olamaz. Tony iki dev ağacın arasında durmuş, silahını doğrultmuş. "Tony, kaç!" diye bağırırım.

Yüzü sertleşir, bana zar zor bir bakış atar. "Onu bırak, Caleb." "Aptal mı görünüyorum?" Caleb kıkırdar. "Bu anı uzun zamandır bekliyordum."

. Bölüm Elli Bir

Anthony

Silahımı sabit tutuyorum, Ivy'ye bakmayı reddediyorum. Hedefe odaklanmam gerekiyor.

O piç, Katherine'in hayatını kaybetmeden önce durduğu yerde duruyor. Ondan farklı olarak, o meydan okuyan, "bana dokunamazsın" kibriyle dolu.

Ivy inliyor ve anılarım birdenbire gözümün önüne geliyor.

Katherine'in küçük bedenini delip geçen kurşunum.

Rüzgâr esiyor, yapraklarla dolu dalları hışırdatıyor. O gün gibi. Güneşli ve hoş bir esinti vardı. Katherine, ormanda dolaşırken gülüyor ve kıkırdıyordu.

Rüzgâr ağaç gövdeleri arasında dolanıyor, geçmişteki kahkahaları dağıtır. Kalbim hızla atıyor, avuçlarım terliyor. O zaman da kalbim hızla atıyordu, avuçlarım terden ıslaktı. Geyiklerin toynakları yere vuruyor, *ayak tabanlarımda titreşimler hissediyorum.*

Göremedim, göremedim. Ama duydum. Kalbim, geyiğin sıçrayışlarıyla aynı ritimde attığına yemin edebilirim.

Hareket ettiğimde ayağım uzun çimlerin arasında gizlenmiş alçak bir kütüğe çarptı. Bütün vücudum buz gibi oldu ve dişlerim takırdamaya başladı. Bu, tetiği çektiğimde yanında durduğum kütükle aynıydı. Öyle olmalıydı.

"Tony... Hayır."

Küçük hıçkırık beni geri gerçekliğe getirir. Ivy'nin saçında kir ve çimen vardır, omuzlarında ve bacaklarında sıyrıklar vardır. Yüzü neredeyse kansızdır.

Katherine kan kaybından öldüğünde olduğu gibi.

"Bırak onu," diyorum, ama sesim uzak geliyor. Çok uzak. Kafamın içinde bir çocuğun kıkırdaması yankılanıyor. Tekrar tekrar yankılanıyor. Sonsuza dek. Çıldırıcı bir şekilde.

"Böylece beynimi patlatabilirsin? Sanmıyorum." Kibirli, üstünlük taslayan bir kahkaha. "Biliyor musun, babamın senin kız kardeşini öldürdüğünü konuşurken kulak misafiri olduğumda, öldürmek ve paçayı kurtarmak nasıl bir his acaba diye merak etmiştim. Artık biliyorum. *İyi bir his*. Güçlü. Kontrol sahibi."

Ama öyle değildim. En çaresiz halimdeydim. Kontrolümü kaybetmiştim, dehşet içindeydim. Tek bir yanlış atış. Tek bir hata. Geri dönüşü olmayan. Ters olmayan.

"Sen ve senin deli fahişen bataklığa girdiğinizde, işin biter. İnsanların zavallı karımın kaybına duydukları sempatiyi kullanacağım. Daha büyük ve daha iyi şeyler için bir basamak olarak kullanacağım."

Hayır. Onun kazanmasına izin verme. Ivy'yi kurtar. Katherine'i kurtaramadığın gibi onu kurtar.

"Eğer kafasını uçurmamı istemiyorsan, silahı indirsen iyi olur."

Hayır. Yapamam. Ateş edecek. Onun kanını dökecek. Onu durdurmanın bir yolunu bulmalıyım. Öldürmeyi durdurmalıyım.

Silahın ucunu çenesine o kadar sert bir şekilde dayadı ki, Ivy nefesini tuttu.

Tanrım. *Katherine son nefesini verirken de aynı sesi çıkarmıştı*. Terden sıırılsıklam oldum. Bu anıyı kafamdan silip attım. *Odaklanmam gerekiyordu*.

"Peki, tamam o zaman. Onun beyinlerinin orman zeminine saçılmasını istiyorsan, sanırım isteğini yerine getirebilirim."

"Durl!" Midem, korkudan mide bulantısı hissedene kadar düğümlenir. Silahı gökyüzüne doğrulturum. "Yapma!"

Bana "ben sorumluyum" diyen bir gülümseme atıyor. "Aşağı dedim, yukarı değil, ortak. Yavaş yap."

Çömelıyorum, gözlerim onun üzerinde, tabancayı yere koyuyorum. Sırtarak Ivy'yi önüne koyuyor ve ona müstehcen bir şekilde yaslanıyor. Ivy'nin yüzünde korku ve tiksinti karışımı bir ifade var.

Aklıma zar zor tutunarak, mesafeyi hesaplayarak parmak eklemlerimi esnetiyorum. Ona atlamak için çok uzak.

"Ayağa kalk," diyor Caleb. "Ben adil bir adamım. Çömelmiş, silahsız insanları vurmam."

"Çünkü ayakta duran silahsız bir adamı vurmak daha iyidir," derim, Ivy'nin güvenliği için duyduğum korkuyu gizleyerek. Ama içten içe biliyorum ki

diğer kişinin pozisyonu önemli olmadığını biliyorum. Bir kurşun vücudu deldiğinde... ne olursa olsun büyük, dağınık bir delik açar.

"Tabii ki." Diye sırtıyor. "İşler şöyle yürüyecek. Önce seni vuracağım, sonra cesedinin üzerinde bu orospuyu sikip atacağım. Bunu daha önce hiç yapmadım. Seksi olur diye düşünüyorum."

Çılgın herif. Ne biliyor ki? Ölümün tek heyecan verici yanı, fışkıran kandır. *Avuçlarımın, parmaklarımın arasından fışkırdığını hissediyorum.*

Ivy'yi itiyor. Ivy soluna doğru sendeleyip dizlerinin üzerine sertçe düşüyor.

Net bir atış. An uzar. Ağzım kurur. Bunu yapabilirim. Artık daha yaşlıyım. Kör değilim. Kontrol edebilirim.

Tek bir hareketle, kemerimin arkasından ikinci silahı çıkarır, nişan alır ve ateş ederim.

Kırmızı, Caleb'in omzunda benim istediğim gibi açmaz. Bunun yerine, boynundan bir parça et kopar; kan büyük bir yay çizerek fışkırır. Silahını düşürür ve iki elini deliğin üzerine koyar, yüzü şoktan donar. *Katherine'de gördüğümle aynı ifade.*

Hayır.

Öne doğru sendeliyor. *Barut kokusu burnumu yakıyor.*

Rüzgâr yaprakları sallıyor.

Artık kıkırdama yok.

Öne doğru koşarım.

Bunu durdurmalıyım! Kanamayı durdurmalıyım!

Elimi yarasına koyarım. *Kan, canlı bir şey gibi hareket ederek cildime sıçrar. O kadar sıcaktır ki avucumu yakıyor gibi gelir.* Nefesi kesilir. Katherine'in kokusuyla aynı olan, *mide bulandırıcı bir nane kokusu üzerime yayılır.* Gözleri büyümüş ve cam gibidir, hayatı sönmektedir, ölüm - daha önce gördüğüm aynı ölüm - gözlerini boşaltmaktadır...

Aniden, yine on iki yaşındayım. *Kanayan yaraya ellerimi bastırıyorum.*

Katherine bana bakıyor, gözleri şaşkın ve şok olmuş.

"Tony... Acıyor," diyor. Nefesi çikolata nane kokuyor.

Elimden geldiğince bastırıyorum, ama her nabız atışında daha fazla kan fışkırıyor. Onun küçük kalbi nasıl bu kadar sert, bu kadar hızlı atabiliyor?

Elini benimkinin üzerine koyuyor, hafifçe büküyor. Yavaşça nefes alıp veriyor, bana bakıyor. Korkunç bir gerçek var: bunun onun için son an olduğu korkusu, ölmenin acısı, tüm yıllarının ve potansiyelinin akıp gitmesi. Gözlerindeki parlak canlılık, yavaş yavaş sönüyor.

Hayır, hayır, hayır! Ölme, ölme, ölme...

Ama hiçbir şeyin önemi yok. Sonunda kalp durur. Gözler cansızdır.

Ve ben ellerimde kanla orman zemininde dizlerimin üstünde duruyorum.

'ın Elli İkinci Bölümü

Anthony

Sonrasında olan her şey gerçek dışı geliyor, sanki kalın bir sis tabakasının içinden bir sahne açılıyor, sanki kulaklarım su doluymuş gibi. Kireçli yüze bakıyorum, ölüm sanki bir sinek bulutu gibi üzerine çökmüş.

Tüm o kanın yoğun metalik kokusu duyularımı dolduruyor. Hareketsiz gözlerin karanlık boşluğu zihnimi rahatsız ediyor.

Tony. Acıyor.

Elimin arkasını burnumun altına koydum, ama bu sadece kan kokusunu daha da kötüleştirdi ve midemde mide bulandırıcı bir halsizlik yarattı.

Bir ses, bir kadın, adımı çağırıyor. Ama sesi boğuk. Arkanı dönemiyorum. Suçlamalarla yüzleşemem. Yargılamayla.

"Seni canavar! Seni katil!" diyor, güzelliği dehşet verici öfke ve kayıpla tahrip olmuş. Altın sarısı saçları dağınık, öfkeyle yüzünün etrafında uçuşuyor.

Belki de bana tokat atması daha iyi olur. Belki de kimse onu benden uzak tutmadan tüm öfkesini bana yöneltirse...

Dönmeye

başlıyorum.

Kaos patlak

veriyor.

Harry gelir. Polisler gelir. Cesedi ve silahların konumunu incelemek isterler. Benimle konuşurlar. Sağlık görevlileri beni muayene eder, kanı merak eder, benim kanım mı diye merak ederler. Her zaman böyle yaparlar. Daha önce de yapmışlardı, ama Katherine'i kurtarmak için çok geçti. Bana iyi olup olmadığını sorarlar.

Sonra üniformalı polisler ne olduğunu öğrenmek istiyorlar. Düşüncelerim örümcek ağı gibi karışıyor ve kafamdaki dişliler sanki yaşlandıkça paslanmış gibi dönmüyor. Aklımda tekrarlanan tek şey "bu bir kazaydı" oluyor. Ama dilim çok... bir şey. Çalışmıyor gibi görünüyor.

Sadece boş boş bakabiliyorum.

Ama bazı kelimeleri yakaladım. *Caleb. Sue Ellen. Bayou. Cinayet.*
Sonuncusu beni ürpertir. Ellerimdeki kana bak. Yapış yapış, hâlâ hafif nemli.

Sonra diğerleri nüfuz etmek kalın şurup gibi boğmak.
Avukatlar.

Travma. Pis, kontrolsüz piç kurusu.

Elbette. Avukatlar gelecek. Her şeyi halledecekler. Kimse benim ölümcül atışı yaptığımı bilmeyecek. Bir av kazası olarak gösterilecek. Alabama'daki zavallı bir adam suçlanacak. Onun gerçek olup olmadığını bile bilmiyorum.

Edgar avukatlardan önce gelir. Polislerle kısa bir konuşma yapar, sonra bana gelir ve ellerini kollarımın üzerine koyar.

Ben irkilirim.

"Gitmeliyiz Tony. Hadi. Ivy bekliyor."

Ivy. *O iyi mi?* Sonra geri kalanını anlıyorum. O bekliyor. İyi olmasaydı beklemezdi. Ve... Üzerimdeki kana bakıyorum. "Avukatlar," diyorum tonusuz bir sesle, nihayet yavaş çalışan dilim çalışmaya başlıyor.

"Onlar bu konuyla ilgilenecek." Yüzü solgun. "Burada kalmak zorunda değilsin. Söz veriyorum."

Beni yukarı çekmeye başlar, ama ben uzaklaşıp kendi başıma ayağa kalkarım.

Bana dokunmasına izin veremem, bu şekilde olmaz.

Kimse bana dokunmamalı.

Ivy bana doğru geliyor, Harry ona yardım ediyor. Caleb'in silahını dayadığı yer kırmızımsı. Muhtemelen moraracak. Dizlerinde, omuzlarında, bacaklarında ve kollarında bandajlar var.

Yaklaşıp iyi olup olmadığını görmek istiyorum... ama yapamıyorum. *Üzerimde çok fazla kan var. Gömleğimde hala sıcak.*

Harry bana sıkı bir gülümseme atıyor. "Sadece sıyrıklar," diyor, sesi yapay bir şekilde neşeli.

Edgar beni SUV'sinin arka koltuğuna oturtuyor. Ivy, Harry'nin yanına oturmak yerine benim yanıma oturuyor.

Ivy'den olabildiğince uzak oturuyorum, vücudum kaskatı. Ellerimin hiçbir şeye değmesini istemediğim için, dirseklerimi dizlerime dayayıp kambur oturuyorum.

Endişeli bir şekilde bana bakıyor. Onun endişesiyle başa çıkamayıp yüzümü çeviriyorum.

"Sadece güvende olduğuna sevindim. Harry'den telefon geldiğinde panikledim." Edgar'ın sesi hala gerginlikten sert. "Onu vurmayı başardığına inanamıyorum. O .357 yüksek ve sağa doğru ateş ediyor. Onu kontrol ettirecektim ama sürekli unutuyordum."

Ivy bana uzanmaya başlar ama ben geri çekilirim. Tanrım, üzerimin neyle kaplı olduğunu görmüyor mu?

"Tony," diyor yumuşak bir sesle. *Katherine kan kaybederken yaptığı gibi.*

Göğsümde asit ve başka eski ve zehirli bir şeyle dolu kocaman bir düğüm oluşur. "Yapma." Sesim berbat, camı zımparalayan zımpara kağıdı gibi. "Temiz değilim."

Ellerim ona dokunma, onun sıcak tenini hissetme ihtiyacıyla titriyor. Ama ellerimi yumruk yapıyorum.

O kirlenemez.

Edgar'ın evine vardığımızda, Bobbi giriş salonunda, saçları ıslak ve yüzü öfkeden kızarmış. Bana ve Ivy'ye bir bakış attığında, yüzü daha da kızarıyor.

"Üzgünüm," diyor. "Benim hatam."

Anlamadan ona bir bakış attım. Benim katil olmam neden onun suçu olsun ki? Her şey çok uzun zaman önce, tanışmadan önce başlamıştı. Ben ortaokula gitmeye başlayacak yaşta bile değildim.

"Hayır, değil," diyor Ivy. "Sana Sue Ellen'la birlikte çay içmeyi teklif ettim."

"O iyi mi?" Babam öne çıkar.

Onu görünce neredeyse bir adım geri atıyorum. Burada ne işi var? Kimi teselli etmeye geldi? Ailenin imajını korumak için neyi örtbas edecek?

Son olarak, onun çok kötü görüldüğünü belirtmek isterim — gözleri çökmüş gibi görünüyor ve dudakları ince ve gergin.

O zamanlar da aynen böyle görünüyordu. Aynı soruyu sordum,

Yargılamayı izledi. Sonra bana kalamayacağımı söyledi.

Gitmek zorundaydım. Yalnız. Çok uzak bir yere. Böylece kimseyi üzemezdim. Böylece kimseyi *kirletemezdim*.

Annemin her an ortaya çıkabileceğine kendimi hazırlıyorum. Öfkelenip beni kınayacak, benim adıma bir kelime bile söylemeye cesaret eden herkese saldırıp

Savunulmayı hak etmiyorum. Kalmayı hak etmiyorum. Cezadan başka hiçbir şeyi hak etmiyorum.

"Bu onun kanı değil." Ivy elini omzuma koyar.

Gerginleşirim, çekilmeye çalışırım ama hareket edecek fazla yer yoktur. Ivy, Edgar, Baba ve Bobbi tarafından çevrilmiş, kapana kısılmış durumdayım.

Eski panik ve kendini koruma duygusu içimde donmuş bir top oluşturmak için birbirine karışıyor. Nefes alıyorum. Kalbim göğsüme acı verici bir şekilde vuruyor, sert ve hızlı, sanki deri ve kemikleri parçalamak istercesine.

Buradan çıkmam lazım.

Titrek bir nefesle, babam ve Bobbi'nin arasındaki boşluktan geçip Edgar'ın bana verdiği misafir odasına doğru hızla ilerliyorum.

Arkamda ayak sesleri duyuyorum.

Seni canavar! Seni katil!

Peşimden gelme. Bir şey söyleme. Git buradan.

Tony... Acıyor.

Göğsümdeki eski, zehirli düğüm büyüyor. Düşünemiyorum. Kalbim patlamak üzere.

Odaya giriyorum. Ivy peşimden geliyor ve kapıyı arkasında tekmeleyerek kapatıyor, ses silah atışı gibi. Kalbim hızla atıyor, göğsüme o kadar sert çarpıyor ki kaburgalarım kırılıyor gibi hissediyorum.

Barut kokusu alıyorum. Kan. Lanet olası kan.

Nefes nefese kalırken, nefes almakta zorlanırken nefesi nane kokuyor.

"Tony...?" Ivy'nin sesi sonunda duyulur. Elleri kollarımın üzerindedir.

Geri çekildim, ellerimi göğsümün önüne koydum. *Bana dokunamaz.* Bunu nasıl anlayamıyor?

"Tony, sorun yok." Yine elini uzatıyor.

Bana dokunursa, kirlenir. O zaman o da cezalandırılır. Bolt gibi. Yardımcımız gibi. Edgar gibi.

Bana dokunamaz. Bunu yapamaz. Kendini kurtarmak zorunda.

"Ben temiz değilim. Bana dokunma. Git buradan!" diye bağıriyorum.

Geri çekilmek yerine, bana doğru yaklaşır. Panik ciğerlerimi sıkıştırır. Geriye doğru adım atarım, ta ki ayaklarımın dibindeki yumuşak bir bankın üzerine çarpana kadar.

Yatak. Dizlerim bükülür ve koltuğa yığılırım.

Kaplan zambaklarının kokusu var, ama çok zayıf, yaptığım korkunç şeyi örtbas edemeyecek kadar zayıf.

"Nane... Nane, kan ve barut kokusu... Tanrım. Çok fazla kan var. Nasıl bu kadar çok kan olabilir? O kadar da büyük değildi." Sesim çatlıyor. "Adımı söyledi. Acı çektiğini söyledi. Çok güzeldi. Ölmemeliydi. Onu öldürdüm. İsteyerek yapmadım, ama yaptım. Çünkü niyetimin ne olduğu önemli değil, ben bir katilim. Bir katil. Her zaman *çok fazla kan var.*" Kırmızı ve kabuk bağlamış ellerime bakıyorum. "Ne kadar sıcak olduğunu hissedebiliyorum. Avucumun altında nasıl hareket ettiğini, parmaklarımdan arasından nasıl aktığını. Her zaman orada. Her zaman ellerimde."

"Tony, bu senin hatan değildi. Yapmak zorundaydın. O seni öldürecekti, ikimizi de öldürecekti. Başka seçeneğin yoktu."

O tamamen samimi davranıyor, ama her zaman bir seçim vardır. Biraz daha hızlı olsaydım yapabileceğim bir şey vardı. Daha çevik, daha dikkatli olsaydım. Ama çok temel bir düzeyde bende bir sorun olduğu için başaramadım. "Onu etkisiz hale getirmeliydim, sonra dövmeliydim ve polise teslim etmeliydim. Ama her zaman öldürmekle sonuçlanıyor. Seni de neredeyse öldürüyordu. Seni burada bırakıp Los Angeles'a gittiğimde.

"Seni canavar! Seni katil!" O haklı. O benim annem olduğu için biliyor. Kimse ondan daha iyi bilemez.

Ivy ellerini yanaklarıma koyuyor. Uzaklaşmaya çalışıyorum ama o daha da sıkı tutuyor. O kadar ateşli ki dokunuşu yakıcı. Bu da bir tür ceza.

"Tony, beni dinle. Seni seviyorum."

Bana bakıyor ama ben onun bakışlarına karşılık veremiyorum. Suçlamalarına, hayal kırıklığına, layık olmadığımı bilmesine karşı koyamıyorum.

Tanrım. Birdenbire çok üşüyorum. Titrememi durduramıyorum. "Bana geri dön. Kendine bunu yapma."

"Her zaman geri gelir. Tekrar tekrar. Öldürürüm. İnsanları incitirim... öldürürüm. Katherine'i hayal kırıklığına uğrattığım için bu bir ceza. Asla kırılmayacak bir döngü. Asla durmayacak bir çark." Gözlerimi kapatıyorum. "Seni bırakmalıyım. Sonunda sadece seni inciteceğim

seni inciteceğim. Sahip olmak istediğin çocukları inciteceğim. Senin yanında olmaya layık değilim."

Gerginleşir, sonra sertçe nefes verir. "Aman Tanrım," diye fısıldar. "Aman Tanrım. *Tony*."

"Ben bencilleşmeden gitmelisin. Ivy, git. Kendini kurtar." "Hiçbir yere gitmiyorum, sonunda tüm cevapları öğrendiğimde Neden hayatta iyi şeylere layık olduğuna inanmadığını. Neden benim güvenliğimden korktuğunu. Neden seni terk edeceğimi düşündüğünü. Katherine'e olanlardan hala kendini sorumlu tutuyorsun, oysa bu bir kazaydı ve kendini tekrar tekrar cezalandırıyorsun. Bu yüzden çocuk sahibi olmayı bile düşünmüyorsun, çünkü Margot'un çocuğunu elinden aldıktan sonra çocuk sahibi olmaya hakkın olmadığını düşünüyorsun. Düşünümüzü yapmaya karar verdin, ama içten içe bunu hak etmediğinden korkuyorsun. Bu yüzden tüm tören benim isteklerime göre düzenleniyor. Bana mümkün olan en muhteşem ve abartılı düğünü yaşatmak için.

Hayır, hayır. Eski düğüm daha da büyüyor ve sertleşiyor. O her şeyi yanlış anlıyor. Anlamıyor. Asla da anlamayacak. *O orada değildi*.

"Margot, Katherine'in cenazesinde hiç ağlamadığını söyledi. Ben öldüğümde de ağlamamıştın."

"Ben bir canavarım," diyorum, bu sefer her şeyin farklı olabileceğini düşündüğüm için kendimden nefret ediyorum, çünkü artık param ve gücüm var. Bu şeyler senin kim olduğunu değiştirmez. Parlak bir görünüm sağlarlar, ama kusurlar, eksiklikler hala altında yatıyor.

"Sen canavar değilsin! Ağlamadın çünkü bunu hak etmediğini düşündün. Bu başka bir ceza biçimiydi. Kendine yas tutmaya, iyileşmeye izin vermedin. Bunu içinde sakladın, çürümesine ve kokmasına izin verdin, ta ki hayatta iyi hiçbir şeyi hak etmediğini hissedene kadar!" Ivy'nin sesi sert, duygularla doludur. Bana sarılır.

Onu itiyorum, ama tüm gücümü kullanmaya korkuyorum. *Ona zarar veremem*. Ya da belki sadece sarılmak istiyorum. O gitmeden önce, birazcık.

Yanağını yanağıma koyar, şefkatle ve sevgiyle. "Tony, bu senin hatan değildi. Katherine'e olanlar için kendini affetmelisin."

Bunu söylemeyi bırakması gerekiyor. Olanları görmedi ki.
Katherine'in orman zemininde yatarken, ölürken.

Tony... Acıyor.

Ivy beni daha sıkı sarıyor, yanağı hala benim yanağımda. "Geçmişte yaşamayı bırakmalısın, kendine bu kadar sert davranmayı bırakmalısın. Kendine nazik davran. Tanrı aşkına, geçmişin geleceğimizi elimizden almasına izin verme."

"Ben... Ben..." Titriyorum.

Katherine'in görüntüleri zihnimde canlanıyor. Golden retriever yavrumuzla nasıl oynadığı. Tatlı kahkahası. Beni saran küçük kolları. Pony'sine binmesine yardım ettiğim için bana en sevdiği çikolatalı nane şekerlerini verdiği an. Sınıfımdaki bir kızın bana aşık olduğunu söyledi, ben dehşete kapıldığımda kıkırdadı. *"Sen çok garipsin! Birisi senden hoşlandığında, tek yapman gereken ona karşılık vermektir."*

"Bırak gitsin," diyor Ivy. *"Lütfen. Çok fazla acı çekiyorsun ve farkında olmadan kendine zarar veriyorsun, içindeki bıçağa o kadar alışmışsın ki."*

"Ivy... Sen daha iyisini hak ediyorsun."

"Hayır. Tam olarak istediğim erkeğe sahibim. *Sen* daha iyisini hak ediyorsun. Merhameti hak ediyorsun. İyileşmeyi. Sevgiyi."

Her şeyi bilen, orman zemininde kanlar içinde yattığını kendi gözleriyle gören hiç kimse bana merhamet, iyileşme veya sevgiyi hak ettiğimi söylemedi.

"Tony... Acıyor," dedi Katherine, ama son nefesini verirken bile elini benimkinin üzerine koydu ve nazikçe sıktı.

Sıcak bir acı içimi yakıyor. Keder, göğsümdeki Gordion düğümünü kesiyor. Boğazımdan düşük bir inilti kopuyor. Omuzlarım titremeye başlıyor.

Yanaklarımda sıcak bir ıslaklık hissediyorum.

Düğüm içimde kabarcıklar oluşturuyor, kopuyor, acıtıyor ve yakıyor. Hiç iyileşmeyen eski, iltihaplı yaralar tekrar kanıyor, bu sefer tüm zehri dışarı çıkarıyor. Acı dolu ıstırap ve keder gözyaşlarıyla birlikte dökülüyor. Kalbim parçalanıyor. Hayatı çok kısa ve ani bir şekilde sona eren parlak, altın çocuk Katherine için acı çekiyorum. Herkes tarafından dışlanmış ve affedilmemiş olan eski halim için acı çekiyorum.

Kollarımı Ivy'nin etrafına doluyorum, onu sıkıca sarıyorum, ellerimle ona bastırıyorum. O sessizce ağlıyor, acımı paylaşıyor.

Ve kendime on sekiz yıl önce nasıl olduğunu görmeme izin verdim. O zamanlar daha çocuktum... Ölenemez bir kazaydı. Bunca yıldır kaçındığım soruyu kendime sormaya zorladım: Eğer bu başka birine olsaydı, o çocuğu sorumlu tutar mıydım?

Hayır, sorumlu tutmazdım.

O yüzden kendini sorumlu tutma. Bırak gitsin, Katherine gibi çok tatlı ve genç bir ses fısıldıyor.

Ah, Katherine. Seni çok özlüyorum. Çok üzgünüm. Yeni gözyaşları akıyor. On sekiz yıl önce ölmüş olmasına rağmen, kederim hala içimde taze.

Birkaç dakika geçer, Ivy ve ben birbirimize sarılırız. Sonunda Katherine'e veda ederim.

Nefesim düzelince, Ivy'nin alınına, burnunun ucuna ve dudaklarına nazikçe öpücükler konduruyorum. "Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum." Başparmaklarıyla gözyaşlarıyla ıslanmış yanaklarımı nazikçe okşadı ve avuçlarıyla yüzümü kavradı.

Kanlı ellerimi tutarak beni banyoya götürdü.

Orada birbirimizi temizleriz, geçmişin çirkinliğini yıkayarak.

'ın Elli Üçüncü Bölümü

Anthony

Ivy'nin uyumasını izliyorum. Saat daha sekiz bile olmamış, ama günün olaylarından yorgun düşmüş.

Caleb'in silahıyla onu sıkıştırdığı çenesinin altındaki noktada küçük bir çürük oluşuyor. Onu ittiğinde düşerek dizleri kötü bir şekilde sıyrılmış ve diğer çeşitli çürükler ve sıyrıklar güzel bacaklarını ve kollarını lekeliyor. Parmaklarımı çenesinin üzerinde gezdiriyorum, başparmağımı mükemmel küçük beninin üzerinde gezdiriyorum. Keşke tüm yaralarını alıp her şeyi daha iyi hale getirebilseydim, ama iyileşmesi için zamana ihtiyacı olacak.

Alnına hafif bir öpücük kondurduktan sonra, Edgar'ın viskisini çalmak için dışarı çıkıyorum. Ben de yorgun olmam gerekirdi, ama değilim. Tüm vücudum fazla enerjiyle titriyor. Hâlâ göğsümdeki tuhaf hafiflikle boğuşuyorum. Bu his garip, alışılmadık. Sanki büyük bir yük taşıyan bir öküz gibi hissediyorum, ama bir gecede bu yükten kurtulmuşum.

Edgar çoktan salona geçmiş, bacaklarını uzatmış, parlak barın önünde içkisini yudumluyor. Ama ben içeri girdiğimde kalkıp bana da bir içki dolduruyor. "Ivy nasıl?"

"Neyse ki uyuyor."

"Dinlenmek iyi gelir. Sen neden uyumuyorsun?"

"Çünkü yorgun değilim." Edgar bana içeceği uzattı ve ben diğer koltuğa oturdum.

Edgar gözlerini kısarak beni baştan aşağı süzer. "Farklı görünüyorsun."

Viskiyi bir dikişte içip, bardağın kenarından ona bakarım.

"Öyle mi?" "Evet. Daha rahat. Ve mutlu."

Alkolle ilgisi olmayan bir sıcaklık içimi kaplar. "Öyleyim. Hepsi Ivy sayesinde." Bardaktaki buzları karıştırırım.

"Dinle... Katherine öldüğünde beni savunduğun için sana hiç teşekkür etmedim. O yüzden teşekkür ederim."

"Doğru olduğunu düşündüğüm şeyi yaptım. Senin suçun değildi. Herkes bunu görebilirdi."

"Annem değil." Bu kelimeyi, pişmanlıktan boğuluyormuş gibi hissetmeden en son ne zaman söylediğimi hatırlamıyorum. "Ve kesinlikle ben de değilim."

İçkisini bitirir. "Ama şimdi biliyorsun."

"Evet." Yavaşça nefes veriyorum. Göğsümdeki düğümü hissetmemek çok garip. Ivy bu konuda da haklıydı. Suçluluk duygusu o kadar uzun süredir içimdeydi ki, artık fark etmemiştim.

Edgar'ın bakışları yukarı kayar. Duruşu değişir.

Dönüp babamın içeri girdiğini görüyorum. Şimdiye kadar eve gidip annemin yanına oturduğunu sanıyordum.

Hâlâ daha önce giydiği takım elbiseyi giyiyor. Yüzü solgun, bitkin. Bir kez olsun, dünyayı yorulmadan taşıyan Atlas gibi görünmüyor. Yaşının her yılını yüzünde taşıyor, alnındaki derin çizgiler, çökmüş gözleri ve sıkı dudakları acısını yansıtıyor.

"Baba," diyorum. Bana baktığında ne düşündüğünü asla bilemiyorum. Küçük kızını öldüren ve ailesini mahveden korkunç oğlu mu, yoksa tekrar kucağına almayı düşünebileceği reddedilmiş oğlu mu? Çok uzun zamandır ben ilkiydim.

"Otur," diyor Edgar, eliyle işaret ederek.

Babam oturur, omuzları öne doğru eğilir. "Avukatlarla konuştum. Şerifin ofisiyle. Bana bildikleri her şeyi anlattılar ve Augustine'deki Charlene Brown'ın ailesine haber vermek için birini gönderdiler." Elini yüzüne sürer, sonra boş bir bardak alır, üç parmak viski doldurur ve bir dikişte içer. Çenesini hareket ettirir ve bir an için gözlerini kapatır. Sonunda bana döner. "Üzgünüm, evlat. Margot'un herhangi bir şeye karıştığından haberim yoktu."

Bunu sabah söyleseydi, daha fazlasını talep edebilirdim. Ama şimdi, artık önemi yok. "Özür dilenmesi gereken kişi Ivy. Dokuz yılını ve geçmişini kaybetti."

Adam içini çekti. "Hafızasını geri kazanacak mı?"

"Bunu bilemeyiz. Hafıza kaybı sadece psikolojik değil, fiziksel travmadan kaynaklanıyor gibi görünüyor. Ara sıra flashback'ler yaşıyor..."

ama hepsi bu kadar." Ben sakinim. Eskiden onun kısmi hafıza kaybı yüzünden kendime eziyet ederdim, bunun için de kendimi suçlardım. Ama artık yapmıyorum. Sadece olduğu gibi kabul ediyorum — bu, onun tanıdığım herkesten daha güçlü olduğunun bir işareti. "Önemli değil. Her şeyi hatırlamasa bile, o hala benim Ivy'im. Onu hala seviyorum."

"Sen her zaman koşulsuz sevgi verdin." Babam viskiyi bardağa doldurur ve çok yönlü kristal bardakta sıvıyı çalkalar. Koyu yeşil gözleri bir anlığına odaklanamaz, sonra başını kaldırır ve bana bakar. "Katherine'e olanlar için seni suçlamıyorum, Tony. Margot sana ne söylemiş olursa olsun, bunu bilmeni istiyorum."

"Teşekkür ederim." Bana bunu söylediği için rahatlamaktan çok şaşırdım. Artık ailemin kimi suçladığı gerçekten önemli değil. Eğer bana bunu daha önce söyleseydi, bu benim için güzel bir teselli olurdu, ama yine de acı çekerdim çünkü Ivy suçluluk konusunda haklıydı. Kendimi affetmedikçe, kimsenin affı yeterli olamazdı.

Babamın yüzü sertleşir. "Artık umursamıyorsun. Eh, bu anlaşılabilir bir şey. Çok uzun zaman oldu." Dudakları düzleşene kadar sıkılaşıp. "Bugün Margot ile yüzleştim. Ona, gerçeği daha önce söyleseydi, bunların hiçbirinin yaşanmayacağını söyledim. Adalet yerini bulurdu ve sonra... o sinirlendi. Senin tarafını tuttuğumu söyledi. Gerçekten yanlış bir şey yaptığını düşünmüyor. Ailesini utandırmamak için yaptığı şeylerin gerekli olduğunu düşünüyor. Ama gerçeği söylemeliydi. Ivy, o açgözlü sosyopat tarafından piyon olarak kullanılmamalıydı... hele ki karım tarafından.

Annemin tepkisi hayal kırıklığı yaratıcı, ama özellikle dünkü akşam yemeğinden sonra pek de beklenmedik değil. Bir gecede affetmeye karar verseydi şok olur ve şüphelenirdim.

"Ayrılıyoruz," diyor babam.

Bu açıklama o kadar beklenmedik ki, neredeyse bardakımı masadan düşürüyorum. *Neden böyle bir şey yapıyor?* O, Ivy'nin benim için olduğu gibi, onun dünyasının merkezi. "Ama sen onu seviyorsun."

"Otuz beş yıl önce tanıştığım kadını sevdim. Ama o değişti... Ben sadece bunu görmek istemedim. Katherine'in ölümünden çok acı çektiği için başka tarafa baktım. Ve böyle yaparak, onun yanlış yolda kalmasını teşvik ettim. Ama aile

hayatına devam etmelidir. Annen bunu onlarca yıl önce kabullenmeliydi. Bunu tam olarak anlayıp bu durumla ilgili bir şeyler yapmak için bugün seni ve Ivy'yi neredeyse kaybetmem gerektiği için utanıyorum." Gözlerini kaçıır. Sonunda bardağını boşaltır ve iç geçirir. "Beni affedebilir misin Tony?"

Bize biraz daha viski dolduruyorum. İçimde hissettiğim huzur daha da derinleşiyor. Bugüne kadar, Ivy'den af dilemesini isterdim, ama artık onun benden ne yapmamı istediğini biliyorum. "Elbette."

'ın Elli Dördüncü Bölümü

Ivy

Gün mükemmel. Gökyüzü kusursuz bir mavi, sonsuz masmavi tuvalde tek bir bulut bile yok. Esinti hafif ve serin. Kalbim sakin ve gerçekten kutsanmış olduğumu bilmenin huzuruyla dolu.

Hazırlanmak için kullandığım oda çok büyük. Ama Yuna, annesi ve Julie odayı doldurup, bir oraya bir buraya dolaşıp telaşlanırken o kadar da büyük gelmiyor.

Yuna ve Julie, muhteşem mercan pembesi saten ve dantelden yapılmış, birbirine uyan nedime elbiseleri giymişler. Saçlarını da aynı şekilde, zarif bir Fransız topuzu şeklinde yapmışlar.

Bayan Min, güzel bir yeşim ve altın rengi hanbok, yani geleneksel Kore elbisesi giyiyor. Yazlık kumaşı yumuşak ve parlak, eteğindeki çiçek ve kelebek nakışları titizlikle işlenmiş. Küçük inciler saç topuzuna tutturulmuş.

"Onu *benim* düğünümde giyeceğini sanıyordum," diyor Yuna.

"Bana tanıtacak bir nişanlın var mı?" diye sorar annesi, etrafına bakınarak büyük bir gösteriş yapar. "Yok mu? Kimseyi görmüyorum. Renk kombinasyonu modası geçmeden bunu bir kez olsun kullanmalıyım diye düşündüm."

O, Yuna ve Julie giyinmeme yardım ediyorlar, korsenin bağcıklarını bağlıyorlar ve gelin takılarını kontrol ediyorlar. Birkaç dakika sonra Ivy Blackwood olacağım.

Bu ismin dilimden dökülüşünü seviyorum. Doğru geliyor.

Saçımı nasıl yapmam gerektiği konusunda günlerce tartıştık. Korse arkasında bulunan zarif dantelleri görene kadar saçımı açık bırakmak istiyordum. Ama sıradan bir topuz istemiyorum. Julie şimdi saçımı bölümler halinde örüyor, parmakları ustaca hareket ediyor ve saçımı, benim anlayamadığım karmaşık bir stilde mükemmel bir şekilde durana kadar büküp iğneliyor.

Bir fotoğraf çekip bana gösteriyor. "Vay canına. Bu inanılmaz," diyorum.

"Hadi canım. Bunu nasıl yaptın?" diye soruyor Yuna.

"Barbie bebekler. Eskiden tüm bebeklerime bu saç stilini yapardım." Julie gülümsüyor.

Bayan Min bana takıları takıyor, sonra saç parçası ve duvağı takıyor. "Mükemmel görünüyorsun," diyor gülümseyerek.

Ben de gülümserim, içim mutlulukla doludur. "Teşekkür ederim. Her şey için."

"Yaraların ve morlukların geçtiğine çok sevindim." Burnunu çeker. "Özel gününde böyle şeyler olmamalı."

"Hayır, yapamam" diyorum, çünkü beklenen bu. Ama bunlar sadece rahatsız edici kusurlar değildi. Tony'nin kız kardeşinin hayaleti ile vedalaşıp geleceğimizi kucaklamasının bedeliydi.

Birkaç kez kapı çalınır. Dışarıdan derin bir ses Korece bir şeyler söyler.

Yuna'nın annesi bir şey söyler ve Yuna kapıyı açar.

Babası, siyah smokinle şık bir şekilde içeri girer. Bay Hae şaşırtıcı derecede uzun ve iridir, saçları hala gür, birkaç gümüş çizgi vardır. Bay Kim, bir gölge gibi ihtiyatlı bir şekilde onu takip eder.

Lane düğüne katılıyor, ama ben Yuna'nın babasının beni törende damada teslim etmesi yönündeki orijinal planı uygulamaya karar verdim. Lane, ben ve Tony arasındaki her şeyin tamamen iyileşmesi için yeterli zaman olmadı.

"Güzel bir gelin." Bay Hae bana gülümsüyor. "Benim için bir onurdur."

"Teşekkür ederim." O harika birisi, sessizce destek oluyor ama asla müdahaleci değil - isteyebileceğim en iyi baba figürü. Özellikle kendi ülkesinde bu kadar zengin ve güçlü bir adam olmasına rağmen, şaşırtıcı derecede alçakgönüllü ve tatlı biri. Ve düğündeki rolünü çok ciddiye alıyor. Bunu Yuna'dan duydum, ama görünüşe göre Tony'ye beni mutlu etmesini, yoksa ona hesap vermesi gerektiğini söylemiş, çünkü artık benim babam. "Gelini teslim eden adamın hakkı vardır," demiş Tony'ye.

Bayan Kim içeri giriyor. "Hazırlar."

Kalbim sevinçle çarparak, yumuşak ve sakin bir nefes verdim. İşte bu.

Yuna bana parlak kaplan zambakları ve beyaz, çan şeklindeki çiçeklerden yapılmış bir buket uzattı. Sonra o, Julie ve Bayan Min dışarı çıktılar.

Bayan Kim, "Müzik başladığında gidebilirsiniz" dedi.

Bay Hae ve ben yavaşça yerlerimize doğru ilerlerken, Bay Kim bizi takip etmeye başlar, ancak Bayan Kim onun kolunu tutar ve ona bir bakış atar.

"Gergin misin?" diye sorar Bay Hae.

"Hayır." Şaşırtıcı bir şekilde değilim. Tören çok güzel. Kendine özgü bir anlamı ve tabii ki yasal bir geçerliliği var. Ama sonuçta, Tony ile benim birbirimize olan sevgimiz, düğün olsun ya da olmasın, aynı. Bugün birbirimize olan bağlılığımızı teyit etmekten başka hiçbir şeyin önemi yok.

Bay Hae başını sallar. "O seni seviyor." "Biliyorum, efendim."

"Bana *ahbuhji* demelisin. Ya da kolay olması için sadece baba."

Ona gülümserim, gözlerimi yaşartan gözyaşlarını silerek. "Teşekkür ederim. Baba."

Müzik başlar — Wagner'in *Lohengrin'inden* "Here comes the bride" (Gelin geliyor). Tatiana'nın yetenekli ellerinden piyanonun melodisi mükemmel bir şekilde yükselir.

Bay Hae — Baba — ve ben, gül yapraklarıyla kaplı koridora adım atıyoruz. Ve hayatımın aşkı, muhteşem Tony'nin beni altar önünde beklediğini görüyorum. Smokin, onun ince ve güçlü vücuduna tam oturmuş, mükemmel görünüyor. Dudaklarında en göz kamaştırıcı gülümseme belirliyor ve parlak yeşil gözlerinde aşk ısıldıyor.

Ve biliyorum ki, ne olursa olsun hayatımız mükemmel olacak, çünkü birbirimize her zaman sahip olacağız.

'ın Elli Beşinci Bölümü

–dört ay sonra

Ivy

Kalbim deli gibi atıyor. Seyirciler hala alkışlıyor ve bravo diyorlar. Aşağıya bakıyorum ve parmaklarımın titrediğini görüyorum. Tanrım. Bu nasıl olabilir? Genelde ellerimi daha iyi kontrol edebilirim.

Bacaklarım bile titriyor. Ama bir şekilde sahneyi geçip tökezlemeden çıkmayı başardım. Sahne arkasında Tony bana sarılıyor. "Mükemmeldin! Muhteşemdin!"

"Aman Tanrım, *bu kadar* çok insan gelmiş!" İlk konserim için satılan bilet sayısını duyduğumda, halüsinasyon gördüğümü sandım. Ya da belki biri fazladan bir sıfır eklemişti.

"Ryder haklı. Sen çok popülersin," diyor Yuna geniş bir gülümsemeye. "Hatta bir kitabın bile çıktı."

"Benim kitabım değil. Bizim hakkımızda bir kitap."

Tony ve benim hayatlarımız hakkında... Nasıl tanıştığımızı. Aşık olduğumuzu. Birbirimizi kaybettiğimizi. Sonra tekrar bir araya geldiğimizi.

Bunun o kadar da önemli bir şey olduğunu düşünmemiştim, ama öyleydi. Caleb'in ölümüyle ilgili haberler pek ilgi çekmemişti, ama bizim hikayemiz eklenince, birdenbire herkes daha fazlasını öğrenmek istedi.

Tony ve ben birdenbire spot ışıklarının odağına düştüğümüzde ne yapacağımı bilemediğimde bana yardım eden Ryder ve halkla ilişkiler ekibine şükürler olsun. Hala yapmak istediğim bir şeyse, bu ivmeyi değerlendirip müzik kariyerime başlamam gerektiğini söyleyen Ryder ve Elizabeth'ti. Elizabeth, vakıfta çalıştığım işi bırakmam gerekebileceğini bile umursamadı.

"İnsanlara yardım etmenin pek çok yolu var ve herkes vakıfta çalışamaz. Sen, insanların hayatlarını

daha iyi hale getirerek insanlara yardım ediyorsun."

Tony alnımı ve yanaklarımı öper. "Seninle gurur duyuyorum. Dünyanın en yetenekli kadını benim karım."

Gülümserim, sonra kollarımı boynuna dolarım. "Ben de en destekleyici kocaya sahibim."

"Tamam, tamam, bu kadar sarılma yeter, siz ikiniz," diyor Julie gülerek. "Ve öpüşmeyi bırakın, makyajınızı bozuyorsunuz. Gitmemiz gereken bir resepsiyon var!"

"Hadi gidelim o zaman" —Tony elimi tutar, sonra dudaklarını parmak eklemlerime değdirir— "Bayan Blackwood."

Bölüm Elli Altı

–sekiz ay sonra

Anthony

"Onun hoşuna gittiğini biliyorum. Ve ciddi, tek gecelik bir ilişki veda etmeden gitse de sorun değil, çünkü ertesi sabah durum biraz garip olabilir, değil mi? Ama neden bana elli dolar bıraktı ki?" Harry, yani Court, kendim ve Ivy için inşa ettiğim yepyeni evin oturma odasında en iyi viskimi yudumlarken öfkeyle konuşuyor. Ev geçen hafta tamamlandı ve iki gün önce taşındık.

Artık Harry olarak anılmıyor. Annesinin sadece kendisine yakıştığı için bu ismi kullanmaya başladığını söylüyor. Katherine ölene kadar ona hep Harcourt derdi. O da bu isme geri döndü. Artık Sevgili Harry yok.

Ama Harcourt çok resmi geliyordu, bu yüzden Yuna, Julie ve Ivy ona Court demeye başladılar ve bu isim kaldı.

Onun acı çekmesi beni rahatsız ediyor. Keşke yapabileceğim bir şey olsaydı. Ama o da hepimiz gibi kendi başına bunun üstesinden gelmek zorunda.

Ama bu kolay olamaz. Annem hala onu arıyor, eskisi gibi ona güvenmek için. Annem ve babam acı bir boşanma süreci yaşıyorlar ve annem görünüşe göre stresi ve kamuoyundaki utancı kaldıramıyor. Artık Tempérane'nin kraliçesi olmadığı gerçeğini de kabul edemiyor. Başında bulunduğu hayır kurumları sessizce istifasını talep etti ve artık kimse bağış toplama kampanyaları düzenlemiyor. Babası, onun artık bir Blackwood olmadığını açıkça belirtti ve Tempérane halkı, onun düşüşünü izlemek için hemen popcornlarını kapmaya başladı.

Edgar başını sallar. "*Elli dolar mı?* Muhtemelen numara yapmıştır. Ne kadar kötüydün ki, 100 dolar bile bırakmamış?" Bana bakar. "Sence elli dolar bahşış dahil miydi?"

Court hiç de eğlenmiyor. "Kesinlikle numara *yapmadı!* Öyle olsaydı anlardım."

"O zaman neden bu kadar az para verdi?" diye soruyorum, kendimi tutamadan. *Kardeşine sataşamazsan...*

Court dişlerini gıcırdatır. "Bu yüzden sana soruyorum. Ki bu bir hataydı, çünkü iki kardeşim de aptal, kızarmış suratlı maymunlar."

"Kızarmış yüzler, çok güldüğümüz için," diyor Edgar.

Dudaklarımı sıkıştırarak çenemi okşadım. "Başka bir neden aklıma gelmiyor, tabii onu yüz dolarlık bir ucuz otele götürmediysen ve para odanın yarısını karşılamak içinse."

"Hadi ama, bir kızı asla öyle bir yere götürmem. Aylster'dı."

Edgar başını salladı. "Performans olmalı."

"Sana söylüyorum, öyle *değildi*. Harika vakit geçirdik. İkimiz de."

"O zaman onu bul ve sor," diyor Edgar. "Ya da daha iyisi, parayı yüzüne at."

"Evet," diyorum. "Oh, ve halka açık bir etkinlikte... mesela lise mezuniyetinde. Ama bu sadece o gece hakkında ne düşündüğünü herkese gösterir."

"Sizler pisliklersiniz."

Utanmadan sırtıyorum. "Elli dolardan daha değerli pislikler." Edgar gülüyor.

"Biliyor musun? Onu bulacağım ve intikamımı alacağım." "İşte böyle. İntikam en iyisidir..." Parmaklarımı şıklatarak Edgar'a döndüm.

"İntikam," diye bitirir.

Court gözlerini devirdi. "En azından ilk yıldönümü hediyesi için yarım milyon dolar harcayacak kadar ezik değilim."

"Şey," dedim. "Önce birinci yıldönümün *olmalı*..."

"İkinci yıldönümleri için ona Versay'ın bir kopyasını yaptıracak," diyor Edgar.

"Dediğim gibi. Boyun eğmiş." Court kırbaç şakırtısı sesi çıkarır.

Ivy, elinde bir alışveriş çantasıyla içeri girer. "Kırbaç ne iş?" Court'un yaramaz ifadesini görür ve avucunu kaldırır. "Hayır, hayır. Boş ver. Bilmek istemiyorum. Benim yapmayacağım bir şey yapma yeter."

Kardeşlerim güler.

"Güzel bir şey aldın mı?" diye soruyorum. Julie, benim isteğim üzerine sabah Ivy'yi alışverişe çıkardı. Teslimat geldiğinde onun burada olmasını istemedim. Küçük bir balina büyüklüğünde bir şeyi gizli tutmak kolay değil.

"Ayakkabı. Rahat bir şey giymem gerekiyordu."

Kaşlarımı çatıyorum. Ivy'nin rahat olduğunu söylediği birçok babet ayakkabısı var. Aynı zamanda, kadınlar ve daha fazla ayakkabıya olan ihtiyaçları hakkında ne bilirim ki?

Court ve Edgar birbirlerine bakiştılar, sonra kalkıp bize veda ettiler. Bugün bizim yıldönümümüz olduğunu biliyorlar ve aylar önce sipariş ettiğim hediyeı karıma verirken kardeşlerimin etrafımda olmasını istemiyorum.

"Gitmek için sabırsızlanıyorlardı." Ivy kendini koklar. "Kokuyor muyum?"

Gülerek onu kendime çekip öperim. "Belki de kaplan zambaklarını sevmiyorlardır." Onu öperim, karamel ve kiraz tadı alırım.

O gülüyor. "Sen aptalsın."

"Mutlu yıldönümleri."

"Hatırladın!" "Tabii ki hatırladım."

Bana yan gözle bakar. "Wei hatırlattı mı?" "Pff. Wei bana hiçbir şeyi hatırlatmaz."

"Uh-huh." Gülümser. "Sana bir hediým var."

"Benim de sana bir hediým var." Elini tutup onu yavaşça evin içinden geçerek muhteşem müzik odasına götürüyorum. Oradan bahçenin muhteşem manzarası görünüyor. Steinway hala orada, ama şimdi kenara çekilmiş.

Hediyeı görüncé, elini ağzına götürerek hayretle nefesini tuttu. "Aman Tanrım! Bir Bösendorfer Imperial!"

Parlak konser piyanosu ışığın altında duruyor. Yan tarafına kaplan zambakları işlenmiş, *T* ve *ben* onların arasında birbirimize sarılmışız. Bu

Ivy'nin on yıl önce Tempérane'de bana olan sevgisini göstermek için yaptırdığı dövmenin tam bir kopyası. Yuna'da dövmenin bir resmi vardı, ben de onu Avusturya'ya gönderip özel olarak tasarlattım.

Piyanoya koşar, yan taraftaki kaplan zambaklarına dokunur, *T* ve *I* harflerini izler. Gözlerinde yaşlar parlar ve sol taraftaki ekstra siyah tuşları parmaklarıyla okşar. "Mükemmel. Harika." Kollarını boynuma dolayarak beni uzun ve şiddetli bir şekilde öper.

Ben de onu öperim, göğsümde duygular kabarıyor. "Sen de öylesin. Güneşim. Ayım. Yıldızlarım." Her şeyim, kalbimin atma nedenim.

"Benim de sana bir hediyem var, ama... biraz hayal kırıklığına uğramazsan sevinirim.

biraz hayal kırıklığı yaratırsa üzülme."

"Seninle hiçbir şey hayal kırıklığı yaratamaz." Beklentiyle gülümserim.

Kolunu geri çekip sol bileğini gösterir. Kaplan zambağı dövmesi, eskisinin aynısı, yara izinin hemen üzerindeki pürüzsüz deride. "Eski yerine yapmak istedim, ama dövmeci öyle güzel görünmeyeceğini söyledi. O yüzden..." Gülümser. "Beğendin mi?"

"Çok beğendim," diyorum, sıcak bir duygu dalgası boğazımı tıkıyor, göğsümü şişiriyor. Bu, onun bana olan sevgisinin bir sembolü, bizim gizli küçük iletişimimiz. "Bundan daha fazla değer veremezdim."

Bana parlak bir gülümsemeyle bakıyor. "Mükemmel. Ama aslında daha fazlası var."

"Hediye dedin sanıyordum."

"Yalan söyledim." Dilini çıkarır.

Gülüyorum. "Tamam, peki. Nedir?" Muhtemelen kol düğmeleri falan. Yeni bir set almayı hiç sorun etmem.

Çantasına uzanır ve parlak, dikdörtgen bir kağıt çıkarır. "Al."

Siyah beyaz ve neye baktığımı hiç anlamıyorum. Kenarında onun adı yazıyor: Blackwood, Ivy. Kafam karışık bir şekilde ona bakıyorum. "Bu ne?"

Siyahın ortasında birkaç beyaz noktayı gösteriyor. Toz zerrecikleri gibi görünüyorlar. "Bebekler. İkizler. Bizimkiler."

Fotoğrafa bakıyorum... sonra ona. *Bu...* Ne diyeceğimi bilemiyorum.

Sonunda, kaşları çatılır. "Sen... üzgün müsün yoksa? Yani, bebek sahibi olmayı konuşmuştuk ve karar vermiştik. Biraz hızlı oldu, biliyorum, çünkü yarım yıl kadar denememiz gerekeceğini düşünmüştüm, ama..."

Yüksek sesle sevinç çığlığı atarak, ikimiz de nefes nefese kalana kadar onu öpüyorum, sonra alnımı onun alınına yaslıyorum. "Bu... paha biçilemez. Hayatta isteyebileceğim her şeye sahibim."

"Oh hayır." Gözleri parıldıyor. "Daha yeni başladık. Daha da mutlu olacağız. Aşırı derecede mutlu ve aşık."

Onu kucağıma alıp yatak odamıza taşıyorum. "Oh, evet. Sonsuza kadar mutlu yaşayacağız."

—

Mercy'yi okuduğunuz için teşekkürler! Umarım beğenmişsinizdir.

Bir sonraki kitabımın ne zaman çıkacağını öğrenmek ve en sevdiğiniz çiftlerin yer aldığı ön izlemeler ve bonus epiloglar almak ister misiniz? <http://www.nadialeee.net/vip> adresinden VIP Listeme katılın.

Harry/Court'un kitabının çıkmasını beklerken Sins üçlemesindeki ikincil karakterler hakkında okumak ister misin?

Hollywood'un kötü çocuğu **Ryder** Reed'in hikayesi [A Hollywood Deal](#) [[ABD](#) :: [İngiltere](#) :: [Kanada](#) :: [Avustralya](#)] kitabında yer alıyor.

Eğer ilgileniyorsanız ilgileniyorsanız ilgileniyorsanız
Elizabeth (ve onun "asistanı"
Tolyan), [The Billionaire's Claim: Obsession](#) [[ABD](#)
:: [İngiltere](#) :: [Kanada](#) :: [Avustralya](#)] kitabına göz atın.

Beni takip etmek ve bir sonraki adımımı görmek ister misiniz? Beni burada bulabilirsiniz:

Web sitesi: nadialeee.net

VIP Listesi:

nadialeee.net/vip

VIP Hangout (okuyucu grubu): facebook.com/groups/nadialeee

Facebook: facebook.com/nadialeewrites

Twitter: twitter.com/nadialeee

Instagram: [instagram.com/nadialeewrites](https://www.instagram.com/nadialeewrites)

Nadia Lee'nin kitapları

En son kitaplarımla ilgili bildirimler almak istiyorsanız, lütfen www.nadialeee.net/vip adresinden VIP Listeme katılın!

Günahlar Üçlemesi

Kitap 1: *Günahlar*

[ABD](#) :: [İngiltere](#) :: [Kanada](#) :: [Avustralya](#)

Kitap 2: *Sırlar*

[ABD](#) :: [İngiltere](#) :: [Kanada](#) :: [Avustralya](#)

Kitap 3: *Merhamet*

[ABD](#) :: [İngiltere](#) :: [Kanada](#) :: [Avustralya](#)

Milyarderin İddiası İkili

Kitap 1: *Takıntı*

[ABD](#) :: [İngiltere](#) :: [Kanada](#) :: [Avustralya](#)

Kitap 2: *Kurtuluş*

[ABD](#) :: [İngiltere](#) :: [Kanada](#) :: [Avustralya](#)

Sweet Darlings Inc. Serisi

Kitap 1: *Komşumdaki Adam*

[ABD](#) :: [İngiltere](#) :: [Kanada](#) :: [Avustralya](#)

Kitap 2: *O Seksi Yabancı*

[ABD](#) :: [İngiltere](#) :: [Kanada](#) :: [Avustralya](#)

Kitap 3: *O Vahşi Oyuncu*

[ABD](#) :: [İngiltere](#) :: [Kanada](#) :: [Avustralya](#)

Milyarderlerin Mantık Evlilikleri Serisi

Kitap 1: *Bir Hollywood Anlaşması*

[ABD](#) :: [İngiltere](#) :: [Kanada](#) :: [Avustralya](#)

Kitap 2: *Hollywood Gelini*

[ABD](#) :: [İngiltere](#) :: [Kanada](#) :: [Avustralya](#)

Kitap 3: *Uygunsuz Anlaşma*

[ABD](#) :: [İngiltere](#) :: [Kanada](#) :: [Avustralya](#)

Kitap 4: *Uygunsuz Gelin*

[ABD](#) :: [İngiltere](#) :: [Kanada](#) :: [Avustralya](#)

Kitap 5: *Uygunsuz Bir Son*

[ABD](#) :: [İngiltere](#) :: [Kanada](#) :: [Avustralya](#)

Kitap 6: *Olası Olmayan Bir Anlaşma*

[ABD](#) :: [İngiltere](#) :: [Kanada](#) :: [Avustralya](#)

Kitap 7: *Olası Olmayan Bir Gelin*

[ABD](#) :: [İngiltere](#) :: [Kanada](#) :: [Avustralya](#)

Kitap 8: *Son Anlaşma*

[ABD](#) :: [İngiltere](#) :: [Kanada](#) :: [Avustralya](#)

Pryce Ailesi Serisi

Kitap 1: *Milyarderin Sahte Kız Arkadaşı*

[ABD](#) :: [İngiltere](#) :: [Kanada](#) :: [Avustralya](#)

Kitap 2: *Milyarderin Rahatsız Edici Takıntısı*

[ABD](#) :: [İngiltere](#) :: [Kanada](#) :: [Avustralya](#)

Kitap 3: *Milyarderin Gizli Karısı*

[ABD](#) :: [İngiltere](#) :: [Kanada](#) :: [Avustralya](#)

Kitap 4: *Milyarderin Unutulmuş Nişanlısı*

[ABD](#) :: [İngiltere](#) :: [Kanada](#) :: [Avustralya](#)

Kitap 5: *Milyarderin Yasak Arzusu*

[ABD](#) :: [İngiltere](#) :: [Kanada](#) :: [Avustralya](#)

Kitap 6: *Milyarderin Tatil Gelini*

[ABD](#) :: [İngiltere](#) :: [Kanada](#) :: [Avustralya](#)

Milyarder Tarafından Baştan Çıkarılmak Serisi

Kitap 1: *Milyarderin İntikamı*

[ABD](#) :: [İngiltere](#) :: [Kanada](#) :: [Avustralya](#)

Kitap 2: *Milyarderin Peşinde*

[ABD](#) :: [İngiltere](#) :: [Kanada](#) :: [Avustralya](#)

Kitap 3: *Milyarderin Bebeği*

[ABD](#) :: [İngiltere](#) :: [Kanada](#) :: [Avustralya](#)

Kitap 3.5: *Milyonerin Aşkı*

[ABD](#) :: [İngiltere](#) :: [Kanada](#) :: _

[Avustralya](#) Kitap 4: *Milyarderin Sırrı*

[ABD](#) :: [İngiltere](#) :: [Kanada](#) :: [Avustralya](#)

Kitap 5: *Milyarderin Skandalı*

[ABD](#) :: [İngiltere](#) :: [Kanada](#) :: [Avustralya](#)

—

En son kitaplarımla ilgili bildirimler almak istiyorsanız, lütfen www.nadialeee.net/vip adresinden VIP Listeme katılın!

Nadia Lee hakkında

New York Times ve *USA Today*'in en çok satan yazarı Nadia Lee, seksi ve duygusal çağdaş aşk romanları yazmaktadır. Mükemmel yemekleri, seyahati ve macerayı seven Nadia Lee, dört farklı ülkede yaşamış, vatozları öpmüş, köpekbalığı tarafından ısırılmış, fil sürmüş ve kaplanları okşamıştır.

Şu anda, Japonya'da küçük bir nehir ve sakura ağaçlarına bakan bir dairede kocası ve oğluyla birlikte yaşamaktadır. Yazmadığı zamanlarda, en sevdiği yazarların kitaplarını okumakta veya başka bir seyahat planlamaktadır.

Nadia ve projeleri hakkında daha fazla bilgi edinmek için lütfen www.nadialee.net adresini ziyaret edin. Nadia'nın yakında çıkacak kitapları, indirimleri ve promosyonları, hediyeleri, özel epilogları, bonus sahneleri ve daha fazlası hakkında haber almak için www.nadialee.net/vip adresinden [VIP Listesi'ne](#) katılın!

Mercy

Telif Hakkı © 2019 Hyun J Kyung Kindle

Sürümü

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya kurgusal olarak kullanılmıştır ve gerçek olarak yorumlanmamalıdır. Yaşayan veya ölmüş kişiler, gerçek olaylar, yerler veya kuruluşlarla herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir.

Tüm hakları saklıdır. Eleştirel makale ve incelemelerde yer alan kısa alıntılar hariç, bu kitabın hiçbir bölümü yazarın önceden yazılı izni olmadan herhangi bir şekilde çoğaltılamaz, taranamaz veya dağıtılamaz.

www.nadialeee.net

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
  - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
  - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
  - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

